Read Me for Joseph Rabinowitz' Writings

By Jorge Quiñónez (Sept. 1, 2005; Updated Aug. 8, 2006)

Included in this PDF file is a collection of Joseph Rabinowitz (hereafter R) principal Hebrew writings and along with translations by others. Those who want a complete bibliography and biography are referred to the Kai Kjær-Hansen's work.¹

The following is included in this collection (in order):

- 1) *Tefila* (R's congregational prayer book) along with an English translation edited by Jorge Quiñónez (81 pages).²
- 2) R's Passover/Easter Service including a complete English translation (10 pages).³
- 3) A collection of articles from *Peculiar People* that include English translations of part of *Tefila*, an introduction on R by Deliztsch and R's own autobiography, and R's view on Zionism (26 pages).⁴
- 4) English translations by James Adler and others of some of R's sermons and liturgical material from *Tefila* (45 pages).⁵
- 5) A tract of two sermons in Hebrew (9 pages).⁶
- 6) R's Hebrew sermon anthology, *Devarim Nekhumim* (94 pages).
- 7) R's dialogue between two Jews in English (17 pages). [NEW Aug. 8, 2006]

My thanks to Kai Kjær-Hansen for supplying me with copies of *Tefila* and *Devarim Nekhumim*.

(July 1886), 120-121.

¹ Kai Kjær-Hansen, *Joseph Rabinowitz and the Messianic Movement* (Grand Rapids, Michigan: Eerdmans/Handsel, 1995).

² Joseph Rabinowitz, *Tefila ve-Ikarei Emuna le-Benei Berit ha-Khadasha* (Kishinev, 1892); Jorge Quiñónez (ed.), *Prayers and Principles of Faith of the Children of Isra'el of the New Covenant* [transcribed ed.] (San Diego, 1898).

³ The Hebrew text is from: Franz Delitzsch (ed.), *Documente der national-jüdischen christgläubigen Bewegung in Südrussland* (Erlangen, 1884), XVIII-XXII; The English translation is from: G. Frohwein, "A Hebrew Christian Haggada of the Nineteenth Century," *Hebrew Christian* 28:1 (Spring 1955), 20-24.

⁴ "A Jewish Christian Confession of Faith," *The Peculiar People* [*PP*] 2:10 (Jan 1890), 232-39; "Joseph Rabbinowitsch," *PP* 10:11 (Feb 1898), 242-57; "Joseph Rabinowitz on Zionism," *PP* 10:12 (Mar 1898),

<sup>287-88.
&</sup>lt;sup>5</sup> James Adler (translator & ed.), *Articles, Creeds, and Form of Worship of Joseph Rabinowitch and the Sons of the New Covenant* (London: Shaw and Wheeler, 1885); J. Adler (translator & ed.), *Mr. Joseph Rabinowitz's Sermons and Addresses* (London, 1887?); "Sermon by Mr. Rabinovitz," *Jewish Intelligence*

⁶ J. Rabinowitz, *Lekhu u-neshuva / Zwei Predigten in dem Gotteshause Bethlehem in Kischinew* [from Hosea 6:1], Series- Schriften des Institutum Judaicum in Leipzig Number 9 (Leipzig: Dorffling & Franke, 1885)

⁷ J. Rabinowitz, *Devarim Nekhumim* (Kishinev, 1897).

⁸ Joseph Rabinowitz, What is an Israelite of the New Convenant? (London, 1895).

README FILE (MARCH 22, 2005)

This is Joseph Rabinowitz's prayerbook, *haTefilah*, which I obtained from Dr. Kai Kjaer-Hansen of Denmark in the late 1990s. I took the trouble back then of retyping it into the computer. Since then, I lost the original Word file (I didn't back-up my data). I only had a hard copy (a print out) that I scanned in today as a pdf file on Mac OS X using GraphicConverter, a Brother 9700 multifunction device, my iBook G4, and Mac OS X (10.3.8).

haTefilah while based largely on the Hebrew translation of the Anglican prayer-book from the mid-19th century is still an example of one of the first liturgical attempts by a Jewish believer in Yeshua in modern times. This pdf file contains the following:

- 1) The photocopy of *haTefilah* that Dr. Kjaer-Hansen sent me.
- 2) My transcription along with a readable translation for most of it.

Enjoy. It's all public domain. Comments are welcome.

Jorge

jorgequinonez@yahoo.com

17.8

こりひに

THE PARTY OF THE P

J'e I cantor leader in synages at ovary co

שובו כי מלכורו השמים

הגיעה! לבו ונשובה אל יהוה פי הוא מרף

ירפאנו יך יירבשנו:
יתיינו מימים ביום השלישי יקימנו
ונרעה נררפה לרעה את יהוה.
בשהר נכון מוצאו ייבוא כנשם לנו

להה אנהנו שבים אליך בכל לב ונפש. פשעינו אנהנו יורעים והפאתינו נגרנו המיד.

אל שרי, אבי הרחכים, רחם עלינו המאים מרודים. הוסה יהוה על המהודים המאתיהם. השב את השבים מרעהם כפי הבמחותיף אשר הודעת לבני אדם בישוע המשיח ארונינו. ולמיענו הנה, אבי הרחמים, אשר גלך לפניף מהיום והלאה ביראת אלדים, בצדק ובחמים, מהיום לבבוד ולתהלת שמף הקדוש.

-30-00 DH 000-030-

אשמנו מכל עם. בושנו מכל רור. ג'רה ממנו משוש. לוה לבנו בתמאינו. ז'ותבל אווינו. מיטוש. לובן מארנו. לופי ארמנו. הרב בעזנו. מירתנו היתה לשמה. לפי ארמקנו לורים. בהנו לנכרים. לעינונו עשקו עמלנו. ממושן מכנוה עברים משלו בנו. פורק אין מירם. צ'רות רבות סבבונו. קראניף יהיה אלהינו. להקה ממנו בענינו. שבנו מאחריף. היינו

, NIC.

יהקרש שמך.
הבוא מלכותך.
יהי רצונך בבשמים בבארץ.
יק לנו להם הקגו היום.
ימלה לנו את הבותינו.
יאל הביאנו לידי נסיון.
בי אם הצילנו מרע.
בי לך הממלכה והגבורה.

ארב צרקה ומשפמ, חסר ירוה מלאה הארין. ברבר ירוה שמים נעשו, וברוח פיו כל צבאם

כנס כנר כי הים, נחן באַוצרות תהומור. ייראו מידוה כל הארץ, ממנו יגורו כל יויטבו

רנוז צריקום ביהור, לישרים נאוה תדגר. הורו כיהוה בכנור, בנבל עשור זמרו לו. שירז לו שיר חרש, הימיבו נגן בתרועה. בי ישר רבר יהוה, וכל מעשתז באמונה.

אנינו שנשמים.

ברכז את ירור האחר ברוך יהוה רמבורך

1 4 1

SON WINE, THE

אלודינו ידור אחד וארבה אה ידור אלהיך בכל יבכך ובכל נפשך

ואדבה לרען במוף.

ברכי נפשי את יהוה וכל קרבי את שם קרשו ייי

כי הוא אמר ייהי, הוא צוה ויעמור. ידיה הפיר עצת ננים, הניא מחשבות עמים. עצוז יהה לעולם העמור, מהשבות לבו לדור איטרי רגון אישר יהוה אלהוו, העם פחר רגחלה לו

משמים הבים יהוה, ראה את כל בני הארם. משמין שבתו השגיח, אל כל וושבי הארץ היוצר יחר לבם, המבין אל כל מעשיהם. אין רמלך נושע ברב חיל, גבור לא ינצל

כי בו ישמח לבנו, כי בשם קרשו במחנו. יהי חסרף יהוה עלינו כאשר יחלנו לך. שקר הסום ל<u>משועה, וברב חילו כא ימרם.</u> הגה עין יהוה אל יראיו למיחלים לחסרו. נפשני הכתה ליהוה, עולנו ומגננו הוא. ירוציל מכות נפשם; ולחיותם ברעב.

בי מציון תצא הורה ורבר

מירושלים

וואת התורה אשר שם משה לפני

חני ישראלי

מומרים הכתני קרש להש"ץ והוא אומר

מוב להורות ליהוה, ולומר לשמף עליון. מומור שיר ליום השבת

להניר פבקר חסרף, ואמונתף בלילות. עלי עשור ועלי נבל, עלי הגיון בכנוד.

כה גדלו מעשק יהוה, כאר עמקו מחשבותיף. אישפבער לא ידע, ובסיל לא יבין את ואת. בי שמחתני יהוה בפעלף, במעשי ידוף ארנן. בפרת רשעים כמו עשב, ויציצו בל פעלי און, להשמרם פי הנה איבוף יהוח פי הנה איבוף יאברו, יהפרדו כל ותרם בראים קרני, בלותי בשמן דענן. 24 אחרי הקריאה נפפרי ברית הישנה והחדשה מברכין את הקיםר יר"ה

ואהה מרום לעולם יהוה.

entry Nij

עני עני

והבט עיני בשורי, בקמים עלי טרעים השמענה אוני. צריק פתמר יפרח, פארו בלבנון ישנה. שתולים בבית יהוה, בתצרות אלחינו יפריחו. עזר ינובון בשיבה, רשנים ורעננים יהיה. честиввитаго, Самодержавивитаго, Великаго, Государя нашего, Императора Спаси Госиоди и помилуй Благовеел Россіи, АЛЕКСАНДРА АЛЕКСАНД. РОВИЧА и Супругу Его Благочестивъй

להגיר פי ישר יהוה, צורי ולא עולתה בו. **ӨЕОДОРОВНУЮ**, Насаждинка Его Блашую Государына Императрицу МАРІЮ

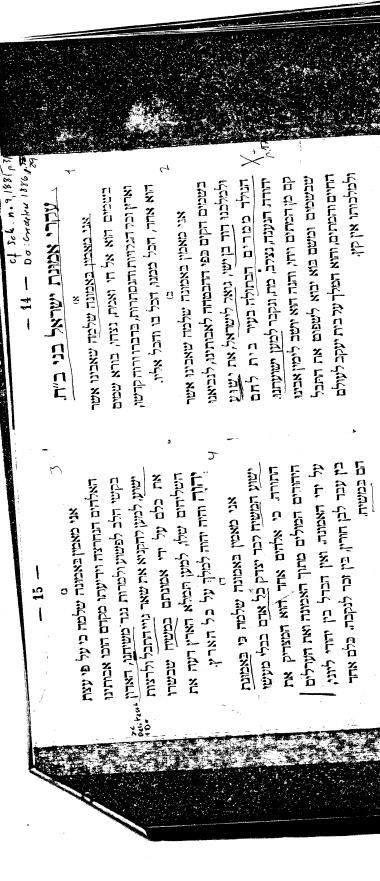
говфриаго Государя, Цесаревциа и Веливаго Киязи НИКОЛАЯ АЛЕКСАНДРО-ВИЧА и весь Царствующій Домъ, огради миромъ державу Ихъ, и покори подъ

לקראת אדון השבת לכו ונלבה, פי הוא מקור הברבה, פראש מקרם לו המלוכה, סוף מעשה במהשבה

מקרש מלף עור מלוכה, לאשי צאי מתוך ההפבה, רב לך שבת בעשק הבכה, ודוא יחמול עליך המלה. גא א התנערי מעפר קושי. לבשי בגדי הפארתך עמי. על יד התנורי התעוררי, כי בא אורך קושי אורי, עורי עורי עה הבשי ולא הבלמי, כה השתוחדי ומה נהדמי. בך ידמו עטיי עט, ונבנתה עיר על הלה. כא א לא חבשי ולא הבלמי, והחקף בל מבלעך, ישיש עליך בון וישמאל הפרוצי, ואתי יהה, הא יכיין ישמאל הפרוצי, ואתי יהה, הא בא בשלום איש הגאולה, גם ברנה ובצהלה, תוך אמוני בא בשלום איש הגאולה, גם ברנה ובצהלה, על יד איש עם מנולה.

нозв Ихъ вепкато врага и супостата; глаголи мирная и благая въ сердиахъ Ихъ о Церкви Тьеей Святъй и о всъхъ людехъ Твоихъ, да и мы въ типипъ Ихъ тихое и безмолвное житіе покивемъ во иравовъріи и во всякомъ благочестій и честности. Амивъ

אייל כף יייה נמקרא ורכר אלרים אייל כף יייה אח"ב מומרים אשרי הנבר אישר שם יהוה מביסחו ולא פנה אל רחבים וששי כזב: רבות עשית אחה יהוה אלרי נפלאותיף ינמחשבותיף אלינו אין ערוך אליך אגירה ואדברה עולה המאה לא שאלת: בא נא, כא נא דוני. כא נא, בא נא אַדון השקת. שמור וובור ברבור אהר, השמיענו אֵל האחד, יהוה אחד ישמו אחד לשם ולתפארת ולתהלה, כא נא

יאר ה' פניו אליף ייחנף ישא ה' פניו אליף יישם לף שלום.

יברכן ד' וישמרן-

לישועתך קיתי יהוה קיתי יהוה לישועתך יהוה לישועתך קיתי

רעילם רנוא

אני כחכה לתקומת ותחית המתים ולחיי

אני כורה בטבילה אחת לסליחת עונית.

ארות, בללית ושליחות. ב 1400 בי 1700 מחלים

יט אף אלחים אחר, הי ואמת, נצהי, בלי נוף.
בי יה לקים ובלי ההפעלות, רב סוכ, כה והכפה מאון

משפטי אמונת ישראל פני פרית הרישה.

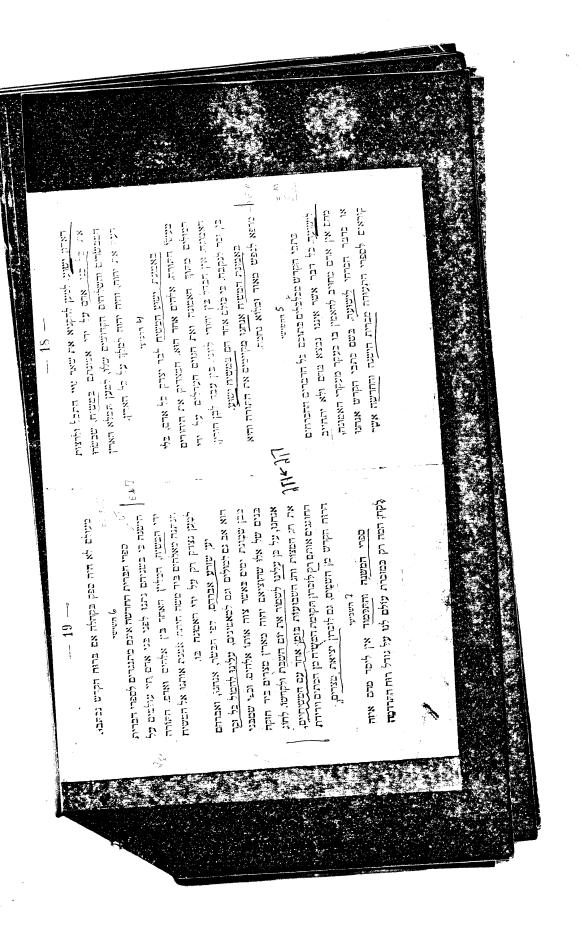
surp. 10 hose and 526 4/1884

אני מאכיין באכיונה שלטה בקהלה קרושה

מקר. פרא, יוצר, ועושה ופקיים בל, ברברו וברות קרשו. יובל ממנו, הבל בו והבל אליו.

א הנעיה. נצלב, מת ונקבר, למען ישועתני קם מן המתים ירתי, והנה הוא יושב לימין אבינו שמשמים ומשם בא יש יבא לשפום את התבל, החיים והמתים, והוא המלך הנולד מיירום הפתולה בעיר דוד פית לחם יהודה לנביאוני ולמלכני רור בן ישי, נואל לישראל, את ישוע על בית יעקב לעולם ולמלבותו אין קון. האלהים אמת הקים כפי ההבמתה לאבותינו, 2 H.ac.

הופו אבותינו בקשי הוב לפשוע ולמרות נגר המשיח על פי עצת האלהים הנחרצה ויריעהו מקדם

האסונה החית והאסתית אשר בלבבו, פאשר יוורע העץ בפריון רציים המעשים המובים בעיני אלהים <u>במשיח.</u> אף בכל ואת אינם יבולים רמהות פשעינו, להצריקנו, ולמנוע מאהני את קשי משפש אלהים.

וו האחר עישר

המעשים השובים. אשר "נישו קודם השגת חבר אלחם במשיח ואצילת רדה קרשו, אינם ראוים להפיק הדר הדר היאים במשיח ואצילת רדה קרשו, אינם ראוים להפיק הם וצרקה, פנמל שוב לפעליהם, יען כי, בלי ספק, היש פהם טבע ההפא. פמו כן אין שום זכה אודים ישלחם הוצעים משורת הדיף, המה רק בנאות וכסל אשר הארם ידאה בהם, פי לא לבל ששלם לאלהים רי אמר בפריש: בעשותכם את בל אשר צוותם אמרו: אמר בפרים בלי מועיל אנחנו.

רק אחד לבר, דמשיח, היה וף מפשע ונקי מבל המא, גם בבשרר גם ברורף, אבל אנחנו אף אם פגנו

שופיר האלויים עלינו עד למקצת. ספרי <u>השלהן ערוף</u> ימגיני אלץ, יורה דעה, חשן משפם, ואבן העור היו לנו רק לפח לרשת ולמוקש. ההשבפי אר, עינינו מראות א השמני.

המקם א הקרמוני הוא השהתת יציר פל אַרם דנילר מפי המבע מדם יהפץ המשר, הנוטה תמיד אל דרע ימתאור, נגד הרוח, להאות הפשר וקשה לקבל מיל הזרת האלהים.

ארחשיע האדם בבחו המבעי חבר כח הוא למנן אח עצמו במעשים מובים ולישר דרכו, להאשין ולקרוא עצמו במעשים מובים ולישר אלה ים הנעלם במשיח, בשם יהוה, לולא חםר אלה ים הנעלם במשיח, הוא דבר אביני שבשטים, הנולר מן האב מעולם, יקרטני להיות לו הבחוקה המובה ויפעל עבו בהיות לו הבחירה הואת.

ין העשירי במעלשים המובים של האדם התנבר אל נמון

212

06

אנחנו עוד, בוברים רבים. ואם נאשר כי אין בנו נטבלים ונולרים פחרש במשיח, בכל ואת חום אים חמא, האמה אין בנו.

13 השלשה עשר

ביי בל חמא ופשע הנעשה פורן; או בשונה יכופר בהשובה שלמה בכל לב תפש. ואחרי המבשול ולחיפות את מעללנו. רק חמא פארון, נגד רוחי הקרש, והנפילה בתפא עור יש יכולת, בחסר אלהים, להקים הוא המא אשר אין לו מליהה.

מקדם – בטרם יסר ארין על פקוניה – היו להציל בקראים, בעת ובומן הראוי לפי עצת עליון, על ידי רותו הפועל בקרבם. המה, על ידי החסר, שומעים מקללה וממשפט את אלה מבני ארם אשר בחר פם במשיר, ולהת להם על ירו השועת עולטים. לכן אלה, אשר שובת אלהים הגרונה הואת עליהם, המה עצה אלהים, הנסתרה מבל נברא וחי, ורצונו או הארבעו עלבר

> ונברות לבם ורות המשיח אין בקרבם. המה עיברים המדר רק את תאותם, אינם שמים לב למשפש אלהים, אותם לבור יאוש ואל מקום כל מומאה וחלאה רנה לפי גורהו בעולם, ונעשים בני השמן, המוביל ומוריד

אלרים. וולמים לרטות בנו יחירו ישוע המשיה. השה מההלכים ביראה, במעיטים שובים, ובאחרית ישינו

בחסר אלהים את האישר עולמים.

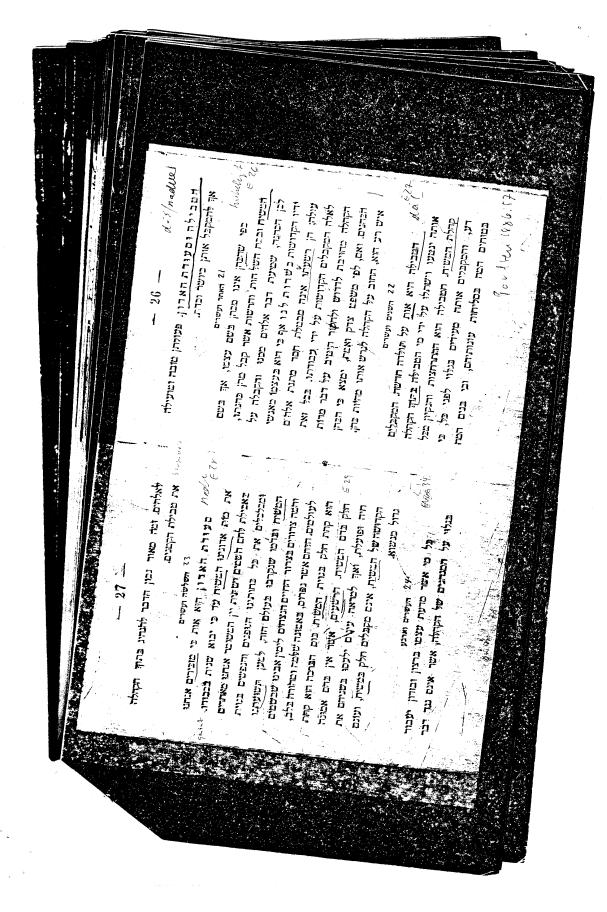
בנו,במשיה, מונייכים ומביאים אהלידאי אלהים∽המרגישים החציון וההתפוננות, אל נסון, ברבר פחירה אלהים

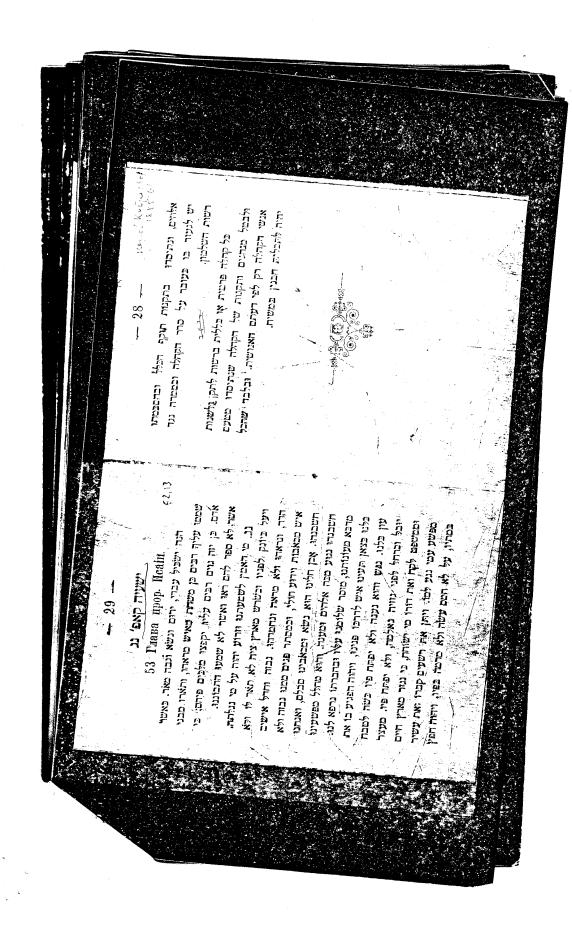
בנפשם את פעולת רוח המשיח, השמת את סעשי עליונים ושמיפיים.-אל מקור ומעין של נחמה גדולה ונעיבה יתירתל ההציון וההתבוננות כאלה מאמצים נפחוקים מאור את אמונתם בהתשועת עולמים, אשר הבשר והאברים החומרים ונושא את הכב לענינים יהעננו עליה על ידי המשיח, ומעלים ומרליקים בלבם

את אש ושלרבת אהבת אלהים. להפף. אלה, מבני העולם, / ההולנים בגדולות

את הקריאה. המה נצרקים הנם, נעשים בנו

ראסין הממשלא ורצון הרשות. פי הרשות היא נהנגד מאת אל התניין והברית הרשה, כי הוא מליוב להאסין בו "ו כבדבר ישועה. 129 רבר אלהים יתבשר בקרבה בשהר ועבורה הקרושות, בבל דבר אשר הברחי לחן, העשה כפי פקודה חמשית השליחים הקרושים. לדבר אמונה אין לה הבח להקן שום דבר נגד דבר הקרש באופן שיתנגא לדבר כתוב אחר, כפו קן אין לה רשות להורות על איוו דבר, מבלעדי כתבי קרש אלהים בעצמו, במבואר בבתני קדש ובירון הפלה אלחים בבתבי הקדש, אי לבאר איה 'פרום מבתבי האלחם כל מעשרי הדברים בשרינה, הן מעקר דבר הרשות ביה הקהלה לתקן תקנות ומנהגים. אבל בהנוגע יאבפה בללית גם פרשיף לא האפף בלא פקורה קחלת המשיח הגלוה היא עדת מאמינים אשר 15 החמשה עשר או השישה עשר לן השבעה עשר _ 24 -לאייון בלשון אשר העם מבינים אונה וכפי שרוב בני 623 42.21 To אים כ ולשון ושארנאן האשבנוי על בן השובחם להזפלל ולבחן ברונה לאלהים, וחן מעמר דברי זמנים ונימוסים, והרב הקרש בתוך חקרלה אם לא יק"א כדת הקראה וחוקל הממשלה. ישראל ברוכיה מבינים לשון עברית "לשון הקדש" מלכות לעצור באנשים קשי ערף ופועלי עולה. פועל בקרבנו, ברקה צפרר ונפלא, שחחות חקקיים את בלשונות ראלו. אסורכנו בני וויםו ום כשום בנונום בי המשיח ערים נאמנים של חסף אלחים ורצונו לנו. על ידם הוא חוא חטרת ומשנו והפאלה ראשלו ואלו ה solve was אסור לכל ארם כודנת מצסי לכהן בקודשת הקרושות אשר נהקנו של ירו המשיח המה לנו ההפלה ברפים וכהנה הקדושוה צריכים רו החשעה עשר 81 mare dat

AT STALVENEDU ITA & STITT ON SITT. NIC ITA

אוני כיין שיינדיים, שר זיישן אדין אבער ער האם קיין

ער ראם פנים פאר אונו פערבאליםן. ער איז ניווען יוא

איהם באנערען: פעראכמעם ען פערלאפסען, א טאן פאן איל ניקודים; אוג אלס ניס זעראכטעט ראם טיר שעפצען אורן עיר ניכמס: אבער צל דאם אנועלע קלאנקרים (נסראים) אני אנוערע

- 30 -

רפאו החלי אם השים אשם נפשו יראה ורע יארוף ישים, תקץ יהה ובידו יצלף. מעמל נפשו יראה ישבע ברעמו יצרול צרוק עברי לרבים, ועונוחם הא יסבל. לכן אחלק לו ברבים ואת פשעים, נבטה, והיא המא רבים, ישא למוה נפשו ואת פשעים, נבטה, והיא המא רבים, ישא זידון, סיין קנעכם ווירר בענלקען, ער ווירר ערהנבם, ערהיבען אוג וייער הייף ויין: זא ווא מלע זיף־איבער רוף ענמועמצען, ויייל זיין געסטאלם איז העסליבער אלס אינגענר א טעלם. אנ זיין גנעסאלם איז ריא מענשין קנדער: זא וויר עד פילע מעלקער בע שליסען, דען וואס וייא איז נים עוצייולט ניהוארען וועלין וייא זעק אנג וואס וייא האבען נים ניהערם

פען. אני דירך וייבע ויינדען ועני

סד גידוילם: כיר

ווינדעם ווענין אינועל וינר, צו שלאינון חענין אונוערע

מר של אין ניווען פער-

עניות. צו איניער פרידען דאם אדם שמראפע נימרא

ארון פיר איינילן יוואם ער איו פאן נאם נעשמראפם,

שמוצמו האם כן אות ודינמלארטי, אני פיר האלשמן

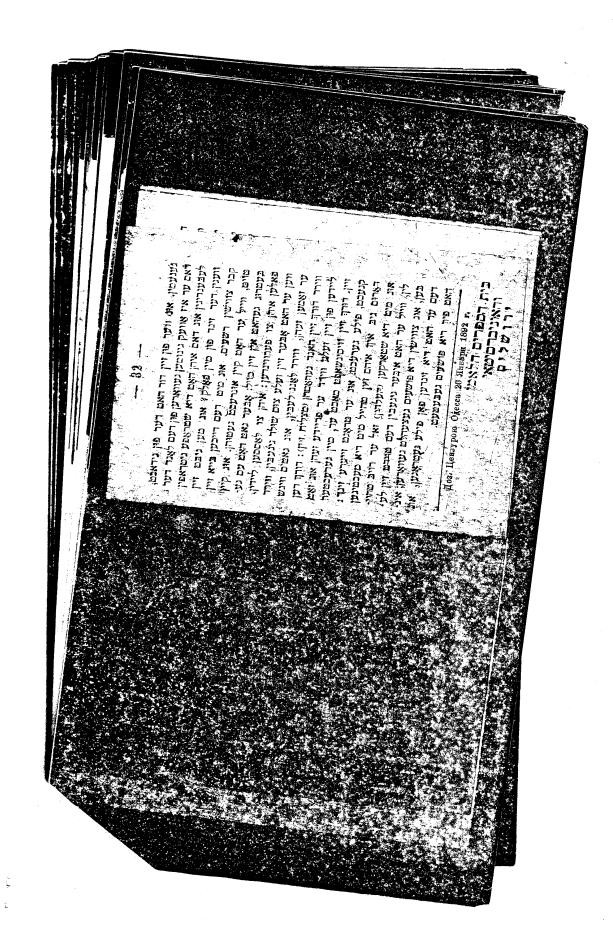
אלע איררמען וויא שאף כליה אניין עדער זיין ווענ גענאנגען, נאב' אבער ליינם אויף אידן אללע אינוערע

ינר:" שנ אין ניווען ניקונפלםן ינפשארםערם אונ ראו

אכם ווא א לאם וועי

SEC ILAN N CIN

אוני אוער ראש נינקיכם וואָס סיר האבען בעהשרם. אוני אועשן איז באָפּוֹס אַרם ענישקם נקושלן אַרָּאָּ

Jewish Bible. Copyright by David H. Stern, Jewish New Testament Publications, Inc. Unless otherwise noted, all Scripture quotations are taken from the Complete

Introduction and non-biblical translations are ©1998 by Jorge Quiñónez. All rights reserved.

INTRODUCTION

Thursday, March 5, 1998.

few occasional words) and includes an English translation. Linguistically, the is completely vocalized, the 1892 edition was not (save for the Shemu and a edition. It excels in many ways from Rabinowitz' original work. Primarily, it text is trilingual: Hebrew (85%), Yiddish (9%), and Russian (6%). This new and improved edition of Rabinowitz' Tefilah original 1892

assistance. His published articles, in particular "Two Nineteenth Century Hebrew 'Siddurim'" (Mishkan, No. 25, 1996, pp. 50-59) and his book, Joseph Rabinowitz and the Messianic Movement (1995) were instrumental in beginning my interest in "Messianic Rabbi" Joseph Rabinowitz and his works. Anyone who has not at least read the Rabinowitz book should stop This writer would like to thank Kai Kjær-Hansen for all of his

based on a photocopy, it is quite accurate due to the clarity of the photocopy I received. However, any dubious Hebrew words or letters which I could not decipher from the photocopy are so marked in brackets with question marks that the photocopy are so marked in brackets with question marks that the photocopy are so marked in brackets with question marks that the photocopy are so marked in brackets with question marks that the photocopy are so marked in brackets with question marks that the photocopy is the photocopy of the ph used a second generation photocopy which Kai Kjær-Hansen so graciously now and go acquire a copy and read it. It is required reading:

The 1892 edition of Tefilah was employed for this current edition. I provided. As I understood him, the original work is housed in Israel, in the ewish National and University Library. Even though this current edition is

edition of the Tanach, Biblia Hebraica Stuttgartensia (Second Edition, 1984) and cross checked with the de facto modern Israeli Hebrew Bible, the Koren with possible readings also given.

All vocalized biblical text are based on either the standard scholarly Hebrew prayer book, all Biblical text, while being vocalized, are not fully cantillated (i.e., without the te'amim "tropes"). edition of the Tanach, מורה נביאים כתובים (1990). The vocalization for the traditional siddur prayers comes from standard Orthodox Jewish Siddurim (to many to list). It should be noted that since this is not a Hebrew Bible; but a

pronounce the text). However, now that it is there is no reason to employ it. Rabinowitz used full spelling was that the text was not vocalized (non-vocalized text uses extra yods and was to give readers clues on how to Hebrew Scriptures employ (i.e., if it was good enough for the Massoretes than it should be good enough for Rabinowitz). Actually, the reason why accordingly changed to the plene or defective spelling which is what the to Rabinowitz' full spelling of all of his biblical citations which I have Based on all of this primary source material, I have taken the liberty to make corrections to Rabinowitz' original text. In particular are the corrections

where its optional or not needed. the dagesh (the dot or point that goes in the center of Hebrew letters) placing the Hebrew Bible or standard siddurim). Also, I have not over-'dageshed' the (which are based on meticulous comparisons with the original sources, i.e., Hebrew letters as Rabinowitz does; for some odd reason, he far too often uses On rare occasions, I did correct simple typos on the part of Rabinowitz

Hebrew) are made only to help elucidate an difficult to understand Hebrew Any additions to the text are in brackets. Any such additions (in

words or phrases or obscure Hebrew abbreviations. Also, in brackets are biblical citations which are included in both Hebrew and English, which for the most part Rabinowitz did not include.

The following people were invaluable in helping me complete this work: Hadara Hyman, who took the time to completely manually vocalize the Hebrew text, proof-reading what I had typed in, and translating several sections that proved too difficult for me to translate; Michael Hyman, for his help in determining the meaning of the some of the obscure Hebrew Yiddish section; David Stern for allowing me to use his translation of the Bible; and Karina for translating the Russian parts and also proof-reading the abbreviations used by Rabinowitz; Bernard Rubenstein for proofreading the

Russian text I had typed in.

Biblical citations are included in both Hebrew and English (Rabinowitz did not include this).

רער הָסֶר פּוּן אַנרוער האַר יֵשׁעַ הַמְשִׁיהַ וּאָל זיין מיט אייך אַלע, ער הַסָר (2 Thes 3:18)

Jorge Quiñónez

e-mail <jorgequinonez@yahoo.com>

וֹתְלְּרֵרְ אֵּמִוּנְה לְּרְנֵי יִמְּרְאֵּלְ וֹיִ שִׁ לְ ה בְנִי בְּרִית חֲדְשְׁה.

МОЛИТВЕННИКЬ

ИЗРАИЛ ТЯНБ СИ

КИШИНЕВБ

ית פּ לְ ה וְעִקְרֵי אָמִינְה לִבְנִי יִשְׂרָאֵל בִנִי בִּרִית חֲדָשָׁה. בִנִי בִּרִית חֲדָשָׁה.

МОЛИТВЕННИК

И

Символы Веры ИЗРАИЛЬТЯН

Нового Завета

КИШИНЕВ

Типография Я. Рабиновича
1892

Prayers

and Principles of Faith of the Children of Isra'el of the New Covenant

PRAYERS

and

Symbols of Faith of Isra'el

New Testament

KISHINEV [Moldovia]

J. Rabinowitz Printing Office

1892

Доз. Цензурою. Одесса 2 Февраия 1892 г. [Permitted by the censorship of Odessa 2 February, 1892.]

הש"ץ [השליח צבור] קורא בקול רם [מתי ג:ב]

שובו כי מַלְכוּת הַשְּׁמֵים הגִיעָה!

[הושע ו:א-ג]

לְכוּ וְנָשׁוּבָה אֶל יהוה כִּי הוּא שָׁרָף יְחֵיֵנוּ מִיּמְׁיִם בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יְקְמֵנוּ וְנִחְיֶה לְפָנִיוּ: וְנִחְיֶה לְפָנִיוּ: כְּשַׁחַר נָכוֹן מוֹצָאוֹ וְיָבוֹא כַנָּשֶׁם לְנוּ כְּמַלְקוֹשׁ יוֹרָה אָרֶץ: The Cantor says in a loud voice: [Matthew 3:2]

Turn from your sins to God, because the Kingdom of Heaven is near!

[Hosea 6:1-3]

Come, let us return to *ADONAI*; for he has torn, and he will heal us; he has struck, and he will bind our wounds. After two days, he will revive us; on the third day, he will raise us up; and we will live in his presence. Let us know, let us strive to know *ADONAI*. That he will come is at certain as morning; he will come to us like the rain, like the spring rains that water the earth.

אָשָׁמְנוּ מִפֶּל עַם. בּוֹשְׁנוּ מִפֶּל דּוֹר. גַּלֵּה מִמֵנוּ מְשָׁמִנוּ הִוֹחְבֶּל אווינוּ.

וְנִפְּרָע פּארנוּ. זִבּוּל בֵּית מִקְדָשׁנוּ. חָרָב בְּעָוֹנֵנוּ מִיּרָתֵנוּ הַיְיְמָה לְשַׁמָה. יוֹפִי אֲדְמָתֵנוּ לְזָרִים.

מִירָתֵנוּ הְיִמָּה לְשַׁמָה. יוֹפִי אֲדְמָתֵנוּ לְזָרִים.

מַמוֹנוּ לְנִכְרִים. לְעֵינֵינוּ עָשְׁקוּ עָמָלֵנוּ. מֵמוּשְׁךְּ

מִמוֹנוּ לְעֵינֵינוּ עוֹלְם עָלֵינוּ. סִבְּלֵנוּ עַל שְׁכְמֵנוּ. עָבָדִים מַשְׁלוּ בָּנוּ. פּוֹרֵק אֵין מִיָּדָם.

עָרוֹת רָבּוֹת סַבֵבוּנוּ. קְרָאנוּך יהוה אֱלֹהֵינוּ.

וַאָּבְדְנוּ. שָׁבְנוּ מֵאָחָרִיךְ. תָּעִינוּ

וְאָבְּדְנוּ.

We are guiltier than any people. No other generation felt such shame. Uncover in us any joy. Make our hearts faint in our sins [? ?] our glory [?]. Our Temple is used for sacrificing idols. We trusted it in our sins. Our castle was destroyed was destroyed. The beauty of our land belongs to strangers as does our strength. In front of our eyes what we toiled for was exploited. On us [? ?] from us. It was given to us eternally. We wore our suffering on our shoulders. Servants governed us. There is no letting up. We were surrounded by many troubles. We called for you ADONAI, our God. You distance yourself from us in our spiritual poverty. We lost our way and we were lost ourselves.

עַתָּה אֲנַחְנוּ שָׁבִים אֶלֵיךּ בְּכָל לֵב וַנֶפֶשׁ. פִּשְּעִינוּ אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים וְחֵמֹאתִינוּ נֶגְדֵנוּ תָּמִיד.

אָל שַׁדַּי, אָבִי הָרַחֲמִים, רַחֵם עָלֵינוּ חֲטָאִים מְרוּיִדִים. חוּסָה יהוה עַל הַמִּתְּוָדִים חַמֹאתִיהֶם. הַשֵּׁב אָת הַשְּׁבִים מֵּרְעַתְּם כְּפִי הַבְּטְחוֹתֶיךְ אֲשֶׁר הוֹדַעתְּ לְבְנִי אָדָם בְּיֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ אֲדוֹנֵינוּ. וּלְמַענוֹ חְּנָה , אָבִי הְרַחֲמִים, אֲשֶׁר נֵלֶךְ לְפְנֵיךְ מְלַמַענוֹ חְנָה בְּיִרְאָת אֶלֹהִים, בְּצֶדֶק וּבְתָּמִים, מְהַיִּוֹם וַהָּלְאָה בְּיִרְאָת אֶלֹהִים, בְּצֶדֶק וּבְתָּמִים, לְבָבוֹד וּלְתְּהָלָת שִׁמְךְ הַקְּרוֹשׁ.

אָמֵן.

Now we are returning to you with all our heart and soul. We know our sins and our transgressions will always be against us. *El Shaddai*, my merciful Father, have mercy on us wretched and miserable sinners. Spare oh *ADONAI* those who confess their sins. Bring back those who repent, as you promised, and as you made it known to man through Yeshua the Messiah, our Lord. For his sake, my merciful Father, let us walk in front of you from this day forward in fear of God, in justice and unblemished, to honor and glorify your holy name. Amen!

מְפַּלָת הַאָּדוֹן

[מתי ו:ט-יג]

אָבִינוּ שֶׁבַשָּׁמַיִם.

יִתְכַּוֹאַ מַלְכוּתְדְּ.

יָהִי רְצוֹנְךְ כְּבַשָּׁמֵיִם כְּבַאָּרֶץ.

הָן לָנוּ לֶחֶם חֻקֵנוּ הַיּוֹם.

וּסְלַח לָנוּ אֶת חוֹבוֹתֵינוּ.

בַּאֲשֶׁר אֲנַחְנוּ סוֹלְחִים לְחַיָּבֵינוּ.

וְאַל תְּבִיאֵנוּ לִידֵי נִסְיוֹן.

כִי אָם הַצִּילֵנוּ מֵרְע.

כִי לְךְ הַמַּמְלָכָה וְהַגְּבוּרָה

וְהַתִּפְאֶרֶת לְעוֹלָמִים. אָמֵן.

The Lord's Prayer

[Matthew 6:9-13]

Our Father in heaven!

May your Name be kept holy.

May your Kingdom come,

your will be done on earth as in heaven.

Give us the food we need today.

And forgive us what we have done wrong,

as we too have forgiven those who have wronged us.

And do not lead us into hard testing,

but keep us safe from the Evil One.

For kingship, power,

and glory are yours forever. Amen.

בְרָכוּ אֶת יהוה הַאֶּחָר

הקהל

בְרוּך יהוה הַמְבֹרָך

[תהלים לג]

רְנְנוּ צַּדִּיקִים בַּיחוּה, לַיְשָׁרִים נָאוָה תְּהַלְּה.

הודוּ לֵיהוֹה בְּכִנּוֹר, בְּנֵבֶל עֲשׁוֹר זַמְּרוּעָה.

שִׁירוּ לוֹ שִׁיר חָדָשׁ, הֵיטִיבוּ נַגֵּן בִּתְרוּעָה.

פִּי יָשָׁר דְּבַר יהוֹה, וְכָל מַעֲשֵׂהוּ בָּאֱמוּנָה.

אַהֵב צְּדָקָה וּמִשְׁפָּט, חֶסֶד יהוֹה מָלְאָה הָאָרֶץ.

בִּדְבַר יהוֹה שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ, וּבְרוּחַ פִּיוֹ כָּל צְבָאָם.

פֹנֵס כַּנֵּד מֵי הָיָם, נֹתֵן בְּאֹצְרוֹת מְהוֹמוֹת.

מִבל.

תבל.

The Cantor

Blessed is *ADONAI*, the only God!

The Congregation

Blessed is *ADONAI*, the blessed one!

[Psalms 33]

Rejoice in *ADONAI*, you righteous!
Praise is well-suited to the upright.
Give thanks to *ADONAI* with the lyre,
sing praises to him with a ten-stringed harp.
Sing to him a new song,
make music at your best among shouts of joy.
For the word of *ADONAI* is true,
and all his work is trustworthy.
He loves righteousness and justice;
the earth is full of the grace of ADONAI.

By the word of *ADONAI* the heavens were made, and their whole host by a breath from his mouth. He collects the sea waters together in a heap; he puts the deeps in storehouses.

Let all the earth fear *ADONAI!*Let all living in the world stand in awe of him.

כִּי הוּא אָמַר וַיֶּהִי, הוּא צִּנָּה (וַיַּצְמֹד.
יהוה הֵפִּיר עֲצַת גּוֹיִם, הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים.
עֲצַת יהוה לְעוֹלָם תַּעֲמֹר, מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר
וָדֹר.

אַשֶּׁרִ יהוה אֱלֹהָיו, הָעָם בָּחַר לְנַחֲלָה לוֹ:

מִשְּׁמִים הָבִּיט יהוה, רָאָה אֶת כָּל בְּנֵי הָאָרֶם. מִמְּכוֹן שִׁבְתּוֹ הִשְׁנִיחַ, אֶל כָּל יִשְׁבֵי הָאָרֶץ. הַיֹּצֵר יַחַד לִבָּם, הַמָּבִין אֶל כָּל מַעֲשִׂיהֶם. אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרָב חָיִל, גִּבּוֹר לֹא יִנְצֵל בְּרָב כֹּחַ.

שֶׁבֶּר הַסּוּס לִתְּשׁוּעָה, וּבְרֹב חֵילוֹ לֹא יְמַבֵּט. לְהַצִּיל מִמְּנֶת נַפְּשָׁם, וּלְחַיּוֹתָם בָּרָעָב. נַפְּשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיהוה, עֶזְרֵנוּ וּמְגנֵנוּ הוּא. כִּי בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ, כִּי בְּשֵׁם לְּדְשׁוֹ בָּטְחְנוּ. יְהִי חַסְדְּךָ יהוה עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ. For he spoke, and there it was; he commanded, and there it stood.

ADONAI brings to nothing the plans of nations, he foils the plans of the peoples. But the counsel ADONAI stands forever, his heart's plans are for all generations. How blessed is the nation whose God is ADONAI, the people he chose as his heritage!

ADONAI looks out from heaven; he sees every human being; from the place where he lives he watches everyone living on earth, he who fashioned the hearts of them all and understands all they do.

A king is not saved by the size of his army, a strong man not delivered by his great strength. To rely on a horse for safety is vain, nor does its great power assure escape.

But *ADONAI's* eyes watch over those who fear him, over those who wait for his grace to rescue them from death and keep them alive in famine.

We are waiting for *ADONAI*; he is our help and shield. For in him our hearts rejoice, because we trust in his holy name. May your mercy, *ADONAI*, be over us, because we put our hope in you.

[דברים ו:ד-ה; מרקוס יב:כט-לא; ויקרא יט:יח]

שָׁבֵל יִשְׂרָאֵל, יהוה אֶּלְהִינוּ, יהוה אֶּלְהִינוּ, יהוה אֶּלְהִיךְּ וְאָהַבְּתְּ אֵת יהוה אֱלְהִיךְ בְּכְלֹ־לְבְבְךְ וּבְכָלֹ־נַפְשְׁךְ וּבְכָל מְאֹדֶךְ. וִאָּהַבְתָּ לְּרֵעֲּךְ כְּמוֹךְ וִאָּהַבְתָּ לְרֵעֲּךְ כְּמוֹךְ

בימי חול אומרים קאפ׳ ק״ג מתהלים. [תהלים קג:א]

בּרָכִי נַפְשִׁי יהוה וְכָל קְרָבַי אֶת שֵׁם קְדְשׁוֹ וּגוּ

[Deuteronomy 6:4-5; Mark 12:29-31; Leviticus 19:18]

Hear, O Isra'el: ADONAI our God, ADONAI is One.

You must love the ADONAI your God with all your heart, with all your soul and with all your strength. And you must love neighbor as yourself.

On weekdays Psalm 103 is recited [Psalms 103:1] Bless *ADONAI*, my soul! Everything in me, bless his holy name!

[תהלים צב]

מַזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבְּת.

טוֹב לְהֹדוֹת לֵיהוֹה, וּלְזַמֵּר לְשִׁמְּךְ עֵלְיוֹן. לְהַגִּיד בַּבּבֶּקר חַסְּדֶּךְ, וְאֶמוּנָתְךְּ בַּלֵּילוֹת. עֲלֵי עְשׁוֹר וַעֲלֵי נָבֶל, עֲלֵי הִנְּיוֹן בְּכִנּוֹר. כִּי שִׁמַּחְתַּנִי יהוֹה בְּפָּעֲלֶךְ, בְּמַעֲשֵׁי יָדֶיךְ אֲרַנֵּן. מַה נְּדְלוּ מַעֲשֶׂיךְ יהוֹה, מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךְ. אִישׁ בַּעַר לֹא יֻדָע, וּכְסִיל לֹא יָבִין אֶת זאֹת. בְּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב, וַיָּצִיצוּ כָּל פֹּעֲלֵי אָנֶן, לְהִשְּׁמְדָם עֲדֵי עַד.

וְאַתָּח מָרוֹם לְעֹלָם יהוה.

כִּי הָנֵּה אֹיְבֶיךּ יהוה כִּי הָנֵּה אֹיְבֶיךּ יאֹבֵדוּ, יִתְפָּּרְדוּ כָּל פֿעֲלֵי אָנֶן.

ַוֹּהֶרֶם כִּרְאֵים כַּןרְנִי, בַּלֹּחִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן.

וַתַּבָּט עִינִי בְּשׁוּרָי, בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי.

צַּדִּיק כַּתָּמָר יִפְּרָח, כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂנֶּה.

שָׁתוּלִים בְּבֵית יהוה, בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְּרִיחוּ.

עוד ינובון בְשִׁיבָה, דְשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יְהְיוּ.

לְהַגִּיד כִּי יָשָׁר יהוה, צוּרִי וְלֹא עַוְלָתָה בּוֹ.

[Psalms 92]

A Psalm. A song for Shabbat.

It is good to give thanks to *ADONAI* and sing praises to your name, 'Elyon, to tell in the morning about your grace and at night about your faithfulness, to the music of a ten stringed [harp] and a lute, with the melody sounding on a lyre.

For, *ADONAI*, what you do makes me happy; I take joy in what your hands have made. How great are your deeds, *ADONAI!* How very deep your thoughts!

Stupid people can't know, fools don't understand, that when the wicked sprout like grass, and all who do evil prosper, it is so that they can be eternally destroyed, while you, *ADONAI*, are exalted forever.

For your enemies, *ADONAI*, your enemies will perish; all evildoers will be scattered. But you have given me the strength of a wild bull; you anoint me with fresh olive oil. My eyes have gazed with pleasure on my enemies' ruin, my ears have delighted in the fall of my foes.

The righteous will flourish like a palm tree, they will grow like cedar in the L'vanon. Planted in the house of *ADONAI*, they will flourish in the courtyards of our God. Even in old age they will be vigorous, still full of sap, still bearing fruit, proclaiming that *ADONAI* is upright, my Rock, in whom there is no wrong.

מוסרים הכתבי קדש להש״ץ [לשליח צבור] והוא אומר [ישעיה ב:ג; דברים ד:מד]

כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר יהוה מִיְרוּשָׁלָם. וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

אחרי הקריאה בספרי הברית הישנה והחדשה מברכין את הקיסר יר״ה

Спаси Господи и помилуй

Благочестивейшего, Самодержавнейшего,
Великаго, Государя нашего, Императора
всея России, АЛЕКСАНДРА АЛЕКСАНДРОВИЧА
и Супругу Его Благочестивейшую
Государыню Императрицу МАРИЮ
ФЕДОРОВНУ, Наследника Его Благоверного
Государя, Царевича и Великаго Князя
НИКОЛАЯ АЛЕКСАНДРОВИЧА и весь
Царствующий Дом, огради миром державу
Их, ипокори иод

The Holy Scriptures are handed to the Cantor and he says: [Isaiah 2:3; Deuteronomy 4:44]

For out of Tziyon will go forth *Torah*, the word of *ADONAI* from Yerushalayim.

This is the *Torah* which Moshe placed before the people of Isra'el.

After the readings from the Old and New Covenants, we bless the Czar, His Majesty

O, God, Redeemer have mercy on our Sovereign, Emperor of Russia, pious, autocractic, greatest Alexander Alexandrovich; and his wife, pious sovereign Empress Maria Fedorvna; his heir, Czarevich and Great Prince Nicolai Alexandrovich. ноги Их всякого врага и супостата; глаголь мир и благо в серда их и о Церкви Твоей Святой и о всех людях Твоих, да и мы в тишине Их тихое и безмолвное житие поживем в правовеии и во всяком благочестии и честннсти. Аминь

בינה במקרא ודבר אלהים אח"כ [אחרי-כן] מזמרים

[תהלים מ:ה-ז]

לַשְׁרֵי הַגֶּבֶר אֲשֶׁר שָׁם יהוה מִבְטַחוֹ וְלֹא פָנָה אֶל רְהָבִים וְשְׂמֵי כָזָב: רַבּוֹת עָשִׂיתָ אַתָּה יהוה אֱלֹהֵי נִפְּלְאֹתֶיף ימַחְשְׁבֹתֶיךּ אֵלֵינוּ אֵין עֲרֹךְ אֵלֶיךְ אַגִּידָה נַאֲדַבּּרָה עָצְימוּ מִפְּצְתְּ אָזְנַיִם כָּרִיתִ לִּי עָצְימוּ מִפְּבְרִה עוֹלָה וַחֲשָאָה לֹא שָאָלְתָּ:

עוֹלָה וַחֲשָאָה לֹא שָאָלְתָּ:

ביום השבת מזמרים

בּא נָא, בּא נָא דוֹדִי. בּא נָא, בּא נָא אֲדוֹן הַשַּׁבָּת. בָּא נָא, בּא נָא דוֹדִי. הַשְּׁמִיעָנוּ אֵל הַאֶּחָד, יהוה אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד לְשֵׁם וּלְתִפְּאֶרֶת וְלְתְהִלְּה. בּא בֹּא And all the Czar's House protect with preace his kingdom and subdue to his foot any enemy and ungodly people. Bring them peace in their hearts. Tell them about your holy church and about all your people, and we will live under their silence with right faith, godliness and honesty.

Amen.

Sermon on God's Word Afterwords songs

[Psalms 40:5-7]

How blessed the man who trusts in *ADONAI* and does not look to the arrogant or to those who rely on things that are false.

How much you have done, *ADONAI* my God! Your wonders and your thoughts toward usnone can compare with you! I would proclaim them, I would speak about them; but there's too much to tell!

Sacrifices and grain offerings you don't want; burnt offerings and sin offerings you don't demand. Instead, you have given me open ears;

Song for the Shabbat

Please come, please come my beloved. Please come, please come the Lord of the Shabbat.

"Guard and remember" in single utterance. God who is one made us hear. *ADONAI* is one and his name is one, to his renown, splendor, and praise. *Please come...*

לְקְרֵאת אֲדוֹן הַשַּׁבָּת לְכוּ וְנֵלְכָה, כִּי הוּא מְקוֹר הַבְּרָכָה, מֵרֹאשׁ מִכֶּנֶדם לוֹ הַמְלוּכָה, סוֹף מֵעֲשֶׁה בְּמַחֲשָׁבָה תְּחִלָּה. בּא נא

בּקְרַשׁ מֶלֶךּ עִיר מְלוּכָה, קוּמִי צְאִי מִתּוֹךְ הַהְבֵּכָה, רַב לָךְ שֶׁבֶת בְּעֵמֶק הַבְּכָא, וְהוּא יַחֲמוֹל עָלַיִךְ חֶמְלָה. בּא מּ הַתְּנַעֲרִי מֵעָפָר קוּמִי. לִבְשִׁי בּוְבִי תִפְּאַרְתֵּךְ עַמִּי. עַל יַד

בא נשוע, נשוע, בית הַלַּחְמִי, קּרְבָה אֶל נַפְּשִׁי גְּאָלָה. בא נה הַתְעוֹרְרִי הָתְעוֹרְרִי כִּי בָא אוֹרֵךְ קוּמִי אוֹרִי, עוּרִי עוּרִי יייי ---- ---- ---- ----

שִׁיר דַבֵּרִי, כְּבוֹד יהוה עָלַיִּךְ נִגְּלָה. בּא נא

לא תבושי וְלא תּכֶּלְמִי. מַה תִּשְׁתוֹחָחִי וּמַה מֶהֶמִי. בָּךְ יֶחֶסוּ עֲנִיֵּי עַמִּי, וְנִבְנְתָה עִיר עַל תִּלְּה. בּא נא

ןָּהָיוּ לִמְשִׁפָּה שׁאַּסָיִדְ, וְרָחֲקוּ כָּל מְבַלְּעָיִדְ, יְשִׁישׁ עָלַיִּדְ אָלֹהָיִדְ כִּמְשׁוֹשׁ חָתָן עַל כַּלָּה. בא נא

ָּמִין וּשְׂמֹאל תִּפְרוֹצִי, וְאֶת יהוה תַּעֲרִיצִי, עַל יַד אִישׁ בֶּן פַּרְצִי, וְנִשְׂמְחָה וְנָגִילָה. בּא נא

בא בְּשֶׁלוֹם אִישׁ הַגְּאוּלָה, גַּם בְּרָנָה וּבְצָהֲלָה, תּוֹךְ אֱמוּנֵי עַם סְגָלָה.

בא נא דוֹדי. בא נא אַדוֹן הַשַּׁבָּת, שָּׁר שָׁלוֹם.

Come let us go to welcome the Lord of the Shabbat, because he is a source of blessing, from the beginning, from antiquity he was honored, last in deed, but first in thought. *Please come...*

Sanctuary of the King, royal city – Arise and get out from among the upheaval! Too long have you dwelled in the valley of tears. He will shower compassion upon you. *Please come...*

Shake off the dust, arise! My people put on your clothes of glory. The son of Yishai, Yeshua, the Bethlehemite! Draw near to my soul – redeem it! *Please come...*

Wake up! Wake up! For your light has come, rise up and shine. Awaken, Awaken, utter a song, the glory of the *ADONAI* is revealed on you. *Please come...*

Don't feel ashamed and don't be humiliated. Why are you troubled? Why are you depressed? My afflicted people will find shelter in you. As the city will be built on the hilltop. *Please come...*

May your oppressors be oppressed, and may all defilers be far away. Your God will rejoice over you like a groom rejoices over his bride. *Please come...*

Right and left you will spread out, and you will honor the *ADONAI*, through the man, descended of Peretz, we will rejoice and be glad. *Please come...*

Man of salvation come in peace, with joy and cheer, among the faithful of the chosen people *Please come...*

Please come my beloved. Please come Lord of the Shabbat, the Prince of Peace.

עקרי אָמוּנָת יִשְׂרָאֵל בְּנֵי ב״ח.

(13

אָני מַאָמִין בֶּאָמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁאָבִינוּ אֲשֶׁר בַּשְׁמַיִם הוּא אֵל חַי וְאֶמֶת, נִצְחִי, בּוֹרֵא שְׁמַיִם וַאָּרֶץ וְכָּל הַגָּלוּיוֹת וְהַנִּסְתָּרוֹת, בִּדְבָרוֹ וְרוּחַ לֹּדְשוֹ, הוּא אֶחָד, הַכָּל מִמֶנוּ, הַכָּל בּוֹ וְהַכָּל אֵלְיוּ.

אָני מַאֲמִין בָּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה שָׁאָבִינוּ אֲשֶׁר בַּשָׁמֵיִם הַקִּים כְּפִי הַהְבְטָּחָה לְאֲבוֹתִינוּ, לְנְבִיאֵנוּ וּלְמַלְכֵנוּ דְוִד בָּן יִשִׁי ,גוֹאֵל לְיִשְׂרָאֵל, אֶת יִשׁוּעַ הַנוֹלְד מִמְרְיָם הַבְּתּוּלָה בָּעִיר בִּית לֶחֶם יְהוּדָה. הַנַעָנָה, נִצְלָב, מֵת, וּנִקְבָּר לְמַעָן יְשׁוּעְתֵּנוּ. קם מון הַמֵּתִּים וַיְחִי, וְהִנֵה הוּא יוֹשֵׁב לְיְמִין אָבִינוּ שֶׁבַּשָׁמֵיִם וּמִשְׁם בּוֹא יְבוֹא לִשְׁפּוֹט אֵת הַתֵּבֶל הַחָיִים וְהַמִּתִים, וְהוּא הַמֶּלֶךְ עַל בֵּית יַעֲלִב לְעוֹלְם וּלְמַלְכוּתוֹ אִין קִץ.

-14 -

Principles of Faith of Isra'el for the Children of the New Covenant

1)

I believe, with a perfect faith, that our heavenly Father is the living, and true, and eternal God, who created heaven and earth and everything visible and invisible through his Word and his *Ruach HaKodesh*. He is One, all things are from him, all things in him, and all things to him.

2)

I believe, with a perfect faith, that our heavenly Father has, according to his promise made to our forefathers, to our prophets, and to our King David, the son of Yishai, raised unto Isra'el a Redeemer, Yeshua, who was born of Miryam the virgin, in the city of Beit-Lechem, Y'hudah. Who suffered, was crucified, died and buried for our salvation. He rose again from the dead. And lives, and sits at the right hand of our heavenly Father, from where he will come to judge the world, the living and the dead. He is the appointed King over the House of Ya'akov forever, and of his dominion there will be no end.

אָני מַאָּמִין בָּאָמוּנָה שְׁלֵּטָה כִּי עַל פִּי עַצְת הַאָּלֹהִים הַנִּחְרָצָה וִיְדִיעָתּוֹ מִכֶּדֶם הוּכוּ אָבוֹתֵינוּ בִּקְשִׁי הַלֵּב לִּפְשׁוֹעַ וְלַמְרוֹת נָגֶד מְשִׁיחֵנוּ, הַאָּדוֹן ישׁוּעַ, לְמַעָן לְהַקְנִיא אֵת שְׁאָר גוֹיֵי הַתִּבֶּל וּלְרַצות אַת כֻּלָם עַל יֵדִי אָמוּנָתָם בַּמְשִׁיחַ שִׁבּשְׁרוּ הַשְׁלִיחִים שֶׁלוֹ, לְמַעָן תִּמְלֵא הַאָּרֶץ דֵעָה אֵת יהוה לְמֶלֶך עַל כָּל הַאָּרֶץ.

(7

אָני מַאָמִין בָּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה כִּי בָּאֲמוּנָה ישׁוּעַ הַפְּשִׁיחַ לְבַר יִצְּדָק כָּל אָדָם בִּבְלִי מַעָּשִׁי הַחּוֹרָה. כִּי אֱלֹהִים אֶחָר הוּא הַמְצְדִיק אֵת הַיְהוּדִים הַ[נִי]מוֹלִים מִתּוֹךְ הַאֱמוּנָה וְאֵת הַעֲרֵלִים עַל יֵדִי הַאֲמוּנָה. וְאֵין הֶבְדֶל בֵּין יְהוּדִי לִיְנָנִי, בֵּין עֶבֶר לְבֶּן חוֹרִין, בֵּין זָכָר לִנְקַבָה. כֻּלָם אֵחָר הַם בַּמְשִׁיחַ. I believe, with a perfect faith, that by the counsel of God and his foreknowledge, our fathers have been struck heavily with hardness of heart for sin and for rebellion against our Messiah, the Lord Yeshua, in order to provoke the other nations of the earth to jealousy, and to reconcile all through faith in Messiah, by the word of his Emissaries, in order that knowledge of *ADONAI* should cover the earth, and *ADONAI* be King over the whole earth.

4)

I believe, with a perfect faith, that through faith in Yeshua, the Messiah alone, without the legalistic observance of *Torah* commands, a man may be justified. That there is but one God, who justifies the circumcised Jews by faith, and the uncircumcised through faith. And that there is no difference between Jew and Gentile, between the slave and free man, between male and female. They all are one in Messiah.

(11

אַנִי מַאֲמִין בָּאֶמוּנָה שְׁלֵמָה בִּקְהִלָּה קְרוֹשָׁה אַחַת, כְּלָלִית וּשְׁלִיחִית.

()

אָני מוֹדֶה בִּמְבִילָה אַחַת לְּסְלִיחַת עוֹנוֹת. ז)

הָעוֹלָם הַבָּא. אָנִי מֵחַבֶּה לִהְּקוּמָת וּמְחִיָּת הַמֵּמִים וּלְחַנֵי אָנִי מֵחַבָּה לִהְקוּמָת וּמְחָיָת הַמֵּתִים וּלְחַנֵי

לויטי יהוה לישועקה קויטי לויתי יהוה לישועקף לויתי יהוה לישועקה

[במדבר ו:כד-כו; ברכת כהנים]

יְבָרֶרְבְּדְּ יהוּה פְּנְיוּ אֵלֶידְ וִיחָנֶּדְ יִּאֵר יהוּה פְּנִיוּ אֵלֶידְ וִיחֻנֶּדְ יִשָּׁא יהוּה פְּנִיוּ אֵלֶידְ וְיָשֵׁם לְדְּ שָׁלוֹם. 5)

I believe, with perfect faith, in one Holy Body which is universal and oriented as the Emissaries of Yeshua.

6)

I acknowledge one immersion for the forgiveness of sins.

7)

I wait for the resurrection and renewed life of the dead, and for the life of the world to come. Amen.

For your salvation, I wait, *ADONAI*; I wait, *ADONAI*, for your salvation; *ADONAI*, for your salvation I wait.

[Numbers 6:24-26; "The Aaronic Blessing"]

May ADONAI bless you and keep you.

May *ADONAI* make his face shine on you and show you his favor.

May ADONAI lift up his face toward you and give you peace.

ַם מִינְת יִשְּׂרָאֵל בְנֵי בְּרִית חֲדָשְׁה.

הראשון

יש אֲך אֶלהִים אֶחָר, חֵי וְאֶמֶת, נִצְחִי, בְּלִי נִּוּף, בְּלִי חַלָּלִים בְּלִי הִתְפַּעָלוּת, רָב מוֹב, כֹּחַ וְחָכְמָה מֵאֵין הַבָּר, בּוֹרֵא, יוֹצֵר, וְעוֹשֶׂה וּמְלֵיִים כָּל, בִּדְּבָרוֹ וּבְרוּחַ בִּלִּי הַלָּלִי מִמָּין.

השני

הַאֶּלהִים אֶמֶת הַקִּים כְּפִי הַהְבְשָׁחָה לַאָּבוֹתִינוּ,
לְנְבִיאֵינוּ וּלְמַלְמֵלְכֵּנוּ דָוִד בֶּן יִשִׁי, גּוֹאֵל לְיִשְׂרָאֵל, אֵת יִשׁוּעַ
הַנוֹלְד מִמִּרְיָם הַבְּתּוּלְה בְּעִיר דָוִד בֵּית לֶחֶם יְהוּדָה.
הַנַעָנְה, נִצְּלָב, מֵת וְנִקְבָּר, לְמַעָן יְשׁוּעַתִּנוּ. קּם מִן הַמִּתִּים נִיְחִי, וְהִנָּה הוּא יוֹשֵׁב לִיְמִין אָבִינוּ שֶׁבַּשְׁמַיִם וּמִשְׁם בֹּא
יַבֹא לִשְׁפוֹם אֵת הַתָּבֶל, הַחֲיִים וְהַמִּתִּים, וְהוּא הַמֶּלֶּךְ
עַל בֵּית יַעֲלָב לְעוֹלְם וּלְמַלְכוּתּוֹ אֵין מֵץ.

השלישי

על פּי עָצָת הַאֶּלהִים הַנֶחֶרְצָה וִיְדִיעַתּוֹ מִקֶּדֶם הוּכוּ אָבוֹתֵינוּ בִּקְשִׁי הַלֵב לִפְשׁוֹעַ וְלַמְרוֹת נָגֶר הַמְשִׁיחַ,

-17-

Articles of Faith of Isra'el for the Children of the New Covenant

First

There is but one true and living God, not corporeal, without divisions, cannot be apprehended by bodily senses, of great goodness, power and wisdom beyond comprehension, who creates, knows, makes and upholds everything by his Word and by his *Ruach HaKodesh*. All things are from him, all things in him, and all things to him.

Second

The true God has, according to his promise to our forefathers, to our prophets, and to our king David, the son of Yishai, raised for Isra'el a Redeemer, Yeshua, who was born from Miryam the virgin, in Beit-Lechem the city of David in Y'hudah, who suffered, was crucified, died, and buried for our salvation. He rose again from the dead, and lives, and sits on the right hand of our heavenly Father. From that place he will come to judge the world, the living and dead. He will be King over the House of Ya'akov forever and of his dominion there will be no end.

Third

According to the counsel and foreknowledge of God, our ancestors have been struck heavily with hardness with hardness of heart to sin and rebel against our Messiah,

הַאָּרוֹן יֵשׁוּעַ, לְמַעָּן לְהַקְנִיא אֵת שְׁאָר גוֹיֵי הַמֵּבֶל וְלְרָצוֹת אֵת כָּל בְּנֵי אָדָם עַל יְדֵי אֶמוּנָחָם בַּמְשִׁיחַ, שְׁבִּשְׁרוּ הַמְבַשְּׁרִים וְהַשְּׁלִיחִים הַקְּרוֹשִׁים שָׁלוֹ, לְמַעָּן תִּמְלָּא הַאָּבֶץ הַעָּת אָת יהוה, וְהָיָה יהוה הַמֶּלֶךְ עַל כָּל הַאָּבֶץ.

הרביעי

בְּאֶמוּנָת יֵשׁוּעַ הַפְּשִׁיחַ לְבַּד יִצְּדָק כָּל אָדָם, בְּלִי מַעְשֵׂי הַתּוֹרָה. אֱלֹהִים אֶחָד הוּא, הַמְצְּדִיק אֵת הַיְהוּדִים הַוֹּנִי]מוּלִים מְתּוֹךְ הַאֱמוּנָה וְאֵת הַגוֹיִם הַעֲּרֵלִים עַל יְדִי הַאֶּמוּנָה. אֵין הָבְדֶל בֵּין יְהוּדִי לִיְנָנִי, בֵּין עֶבֶּד לְבֵן חוֹרִין, בִּין זְכָר לְנְמִבְּה. כִּי כּוּלָם אֶחָד הִם בְּיֵשׁוּעַ הַפְּשִׁיחַ. מַרְפֵּא לָנֶפֶשׁ מְאוֹד וּמְלוֹא נֶחָמָה. מַרְפֵּא לָנֶפֶשׁ מְאוֹד וּמְלוֹא נֶחָמָה.

החמישי

פּתְּבֵי הַלְּדָשׁ מְכַלְּכֵּלִים בְּתּוֹכָם כָּל הַדְּבָרִים הַהֶּכְּרִחִים לִישׁוּעָה. כָּל דְבָר אָשֶׁר אֵינֵנוּ נִמְצָא בָּהֵם וְלֹא יִתְּחַיֵּיב מַהֵם אֵין אָדָם מְחוּיִב לְהַאָּמִין בּוֹ כְּעָקר מְעָקרי הַאָּמוּנָה, אוֹ כְּדְבָר הֶכְרַחִי לַיֵשׁוּעָה. בְּשֵׁם כִּחְבֵי הַלְּדָשׁ אַנְחְנוּ קוֹרְאִים לְסִפְּרֵי הַתְּעוּדָה מִבְּרִית הַיִשְׁנָה וְהַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר the Lord Yeshua, in order to provoke to jealousy the other nations of the earth, and to reconcile all people through faith in Messiah, by the ministry of his proclaimers of the Good News and his holy Emissaries, in order that the knowledge of *ADONAI* should cover the earth, and *ADONAI* be King over the whole earth.

Fourth

Through faith alone in Yeshua the Messiah all men may be justified without the legalistic observance of *Torah* commands. There is but one God, who will justify the circumcised Jews by faith, and the uncircumcised Gentiles through faith. And that there is no difference between Jew and Gentile, between the slave and free man, between male and female. They all are one in Messiah Yeshua.

By faith in Messiah we fulfill the *Torah*, and that faith is very much a cure to the soul and full of comfort.

Fifth

The Holy Scriptures contain everything necessary for our salvation. No one is bound to accept anything not found in them, nor made binding by them, as articles of faith, or as things necessary to salvation. By "Holy Scriptures" we mean the books of revelation, Old and New Covenants, which

מַעוֹלָם לֹא הָיָה סַפֵּק בַּקְהָלָה אָם בְּרוּחַ הַלֹּדֶשׁ נִכְּתְּבוּ.

השישי

ספְּרֵי הַבְּּרִית הַחֲדָשָׁה אֵינָם מִהְּנַגְּדִים לְסִפְּרֵי הַבְּּרִית יְדִי הַמְּשִׁיחַ, הַמֵּלִיץ הַאֶּחָר בֵּין אֱלֹהִים וְאָדָם. הַתּוֹרָה הַנְּתְּנָה מְאֱלֹהִים בְּיָד מֹשֶׁה הַיְתָּה אֹמֶנֶת אוֹתִּנוּ אֵל הַמְּשִׁיחַ לְמַעָן נִצְּדָק רַק עַל יְדִי הַאֱמוּנָה בּוֹ.

יִצֵן שְׁיֶרֶע אַבְרָהָם, לְפִי הַבְּשָׁר, אַנְחְנוּ, וְאַבְרָהָם הִוּא אַב נְם לַ[נִי]מוֹלִים וְנֵם לַמָּאָמִינִים, עַלִּינוּ לַמוֹל כָּל שְׁהִיּב בְּנִים שֶׁל אָלוּ שׁהוֹצִיאָם יהוה מֵאֶרֶץ מִצְרִים בְּיָד שִׁחוֹג אָת חֹב הַשְּׁבְּת וּלְקְּדְשׁוֹ חַזְקָה אַנְחְנוּ, עַל כֵּן עַלִינוּ לִשְׁמוֹר אֵת יוֹם הַשְּׁבָּת וּלְקְּדְשׁוֹ. חַזְקָה אַנְחְנוּ, עַל כֵּן עַלִינוּ לִשְׁמוֹר אֵת יוֹם הַשְּׁבָּת וּלְקְדְשׁוֹ. הַמְשׁרִים, הַחוֹנְגִים אוֹהָם וְעַלִינוּ לִשְׁמוֹר אֵת יוֹם הַשְּׁבָּת וּלְקְדְשׁוֹ. הַמְשׁרִים, הַחוֹנְגִים אוֹהָם וְנִב לְשָׁמוֹר אֵת יוֹם הַשְּׁבְּרוֹן יְצִיאַת הַבְּיִר מִבְּרָהְם וְנִירִיְת הַרוּחַ הַלְּבְשׁ מִן הַמְּשׁׁר, אַנְיִים וְיִבְּים מִּלְּבְים מִּלְּבִים מִּוֹ הַמְּשִׁרוֹים וְנִירִידְת הַרוּחַ הַלְּבָּשׁ מִן הַמְּשִׁרוֹן וְצִיאַת מִבְּרוֹן יְצִיאַת מִבְּרְהָם הִילְּבָּים מִּוֹ הַמְּשִׁרוֹים, וְבִּים בְּיִבְּים מִּוֹ בְּיִבְּים מִּיבְּרָהְם וְנִירִידְת הַרוּים וְנִבְּים מִּלְּבִים מִּן הַבְּישׁר.

השביעי

סְפַּרֵי הַמִּשְׁנָה וְהַתְּלְמוּר אֵין לְיָסֵר מֵהֵם אֵיזֶה לֶּקָח; הַמַּה רָק כְּמַזְּכֶרֶת עוֹלָם לָנוּ עַל גוֹדֶל רוּחַ הַתִּּרְדִמָה have always been accepted by the Body as inspired by the *Ruach HaKodesh*.

Sixth

The scriptures of the New Covenant do not contradict those of the Old Covenant, for in both everlasting life is offered to mankind through the Messiah, who alone is the Mediator between God and man. The *Torah* which was given by God through Moshe was to lead us to Messiah so that we might be justified only through faith in him.

But we are the seed of Avraham according to the flesh, who was the father of all those who were circumcised and believed. We are bound to circumcise every male child on the eighth day as God commanded him [Avraham]. And as we are descendants of those whom *ADONAI* brought out of the land of Egypt with a stretched out arm, we are to observe the Shabbat, *Pesach*, and *Shavu'ot*, while (non-Jewish) Messianic believers celebrate them only in remembrance of the resurrection of the Messiah from the dead, and the outpouring of the *Ruach HaKodesh* from heaven, and also remember the Exodus from Egypt.

Seventh

The Mishnah and Talmud are not to be used for establishing any doctrines, but regarded only as an eternal reminder of the spirit of deep sleep

שֶׁהַפִּיל הַאֱלֹהִים עֲלֵינוּ עַד לִמִקְצָת. סִפְּרֵי הַשֶּׁלְחָן עֲרוּךְ (מֵגִינֵי אֶּרֶץ, יוֹרָה דֶעָה, חֹשֶׁן מִשְׁפָּט, וְאֶבֶן הַעֵּזֶר) הַיּוּ לְנוּ רַק לְפָּח, לֶּרֶשֶׁת וּלְמוֹמִשׁ. הַחָשִׁיכוּ אֵת עֵינִינוּ מִרְאוֹת דַרְכֵי האֱמוּנָה הַחָיָה וְהַאָּמִתִּית.

השמיני

הַהֶּמְמָא הַקְּרְמוֹנִי הוּא הַשְּׁחַתָּת יֵצֶר כָּל אָדָם הַנוֹלֶד כְּפִי הַשֶּׁבָע מִדָם וְחֵפֶץ הַבְּשָּׁר, הַנוֹשֶׁה תְּמִיד אֵל הַרָע וּמִתְּאֵנֵה, נָגֶּד הַרוּחַ, לְתָּאֵנָת הַבְּשָּׁר וְקִשֶּׁה לְקִבֵּּל עוֹל תּוֹרָת הַאֱלֹהִים.

התשיעי

הַאָּדָם בְּפֹּחוֹ הַמִּבְעִי חַסָר כֹּחַ הוּא לְפּוֹגֵן אֵת עַצְמוֹ בְּמַעָשִׁים מוֹבִים וּלְיַשֶּׁר דְרְכּוֹ, לְהַאָּמִין וְלִקְרוֹא בְּשֵׁם יהוה, לוּלֵא חֶסֶר אֱלֹהִים הַגַּעֶלָם בָּמָשִׁיחַ, הוּא דְבָר אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם, הַנוֹלָד מִן הַאָּב מֵעוֹלָם, יְקְדְמֵנוּ לִהְיוֹת לוֹ הַבְּחִירָה הַמוֹבָה וְיִפְעַל עָמוֹ בִּהְיוֹת לוֹ הַבְּחִירָה הַזֹאַת.

העשירי

בְּמַעָשִׂים הַמּוֹבִים שֶׁל הַאָּדָם תִּתְּנַכֵּר אֶל נְכוֹן

which God has permitted to fall on us. The *Shulchan Aruch* (*Megineh Eretz*, *Yoreh Deah*, *Choshen Mispat* and *Even haEzer*) became for us only a trap, and a stumbling-block. It has darkened our eyes so that we failed to see the ways of the true and life-giving faith.

Eighth

Original sin is the cause of the corruption of every natural man born of blood and the will of the flesh, which always inclines towards evil. The lusts of the flesh war against the spirit, making it hard to accept the *Torah* of God.

Ninth

Man in his natural condition is unable to do good works or to follow his straight path, to believe and to call on the name of *ADONAI* unless there first is given to him the grace of God, which is treasured up in Messiah. Who is the Word of our heavenly Father and born from the Father from eternity, will direct him to choose the right choice and will be at his side when he has that choice.

Tenth

The good works of man are the sign of a true

הַאֶּמוּנָה הַחָיָה וְהַאָּמִתִּית אֲשֶׁר בִּלְבַבוֹ, כָּאָשֶׁר יִּוָדֵע הַעֵּץְ בְּפִּרְיוּ; רְצוּיִם הַמְעַשִּׁים הַמוֹבִים בְּעִינֵי אֶלֹהִים בַּמְשִׁיחַ. אַךְ בְּכֹל זאֹת אֵינַם יְכוֹלִים לִמְחוֹת פְּשָׁעֵינוּ, לְהַצְּדִיכֵנוּ, וְלִמְנוֹעַ מְאָתָנוּ אֶת קשִׁי מִשְׁפָּט אֱלֹהִים.

האחר עשר

הַמְּעָשִׁים הַמּוֹבִים, אֲשֵׁר יִנְשׁוּ קוֹדֵם הַשְּׂגָת חֶסֶּר אֱלְהִים בַּמְשִׁיחַ וְאָצִילָת רוּחַ לְּדְשׁוּ, אֵינָם רְאוּיִם לְהַפִּי זְשׁ בַּהֵם מַבָּע הַחַשְּׁא. כְּמוֹ כֵּן אֵין שׁוּם זְכוּת בַּמְעַשִּׁים הַיוֹצְאִים מִדְעָת אַנְשִׁים כְּנוֹסְפִים עַל פִּקוּדֵי אֱלְהִים (לְפְנִים מְשִׁוּרָת הַדִּין). הַמַה רָק כְּגְאוּת וְכָּסֶל אֲשֶׁר הַאָּדָם יִרְאָה בְּהֶם, כִּי לֹא לְבַד שְׁשִׁלֵם לְאֶלהִים דִי חוֹבְתּוֹ, אַך כִּי יָעַשֶּׁה לְמַעְנוֹ גַם יוֹמֵר מְחוֹבְתּוֹ. הַמְשִׁיחַ חוֹבְתּוֹ בְּלִי מוֹעִיל אֲנָחְנוּ׳.

השנים עשר

הַמָּא, גַם בִּבְּשָּׁרוֹ גַם בְּרוּחוֹ, אָבָל אַנְחְנוּ אָף אָם כָּלְנוּ רַק אָחַר לְבַר, הַמְשִׁיחַ, הָיָה זַךְ מִפֶּשָׁע וְנָקִי מִכְּל and living faith in the heart. As the tree is known by its fruit. They are acceptable before the eyes of God in Messiah. But nevertheless, they are useless to cancel transgressions, or to avert the severity of God's judgement.

Eleventh

The good works done prior to the bestowment of the grace of God in Messiah and receiving of his *Ruach HaKodesh*, are insufficient to secure, as a reward for merit, grace and righteousness for those who practice them; for undoubtedly they are corrupted by the nature of sin, and there is no merit which originated with men, and who think they are doing more that is required of them. The foolishness and pride of men lead them to think that they not only do their duty towards God, but more even than that; though Messiah says distinctly: "When you have done everything you were told to do, you should be saying, 'We're just ordinary slaves, we have only done our duty.""

[Luke 17:10]

Twelfth

Only one alone, the Messiah, was sinless in body as well as in spirit. But we, although

חַמָּא, הַאֶּמֶת אֵין בָּנוּ. אַנְחְנוּ עוֹד, בִּדְבָרִים רָבִּים. וְאִם נִאֶּמָר כִּי אֵין בִּנוּ נִמְבָּלִים וְנוֹלָדִים מֵחָדָשׁ בַּמְשִׁיחַ, בְּכֹל זֹאת חוֹמְאִים

השלשה עשר

פֶּל חֵמְא וּפֶּשָׁע הַנַּעְשָּׁה בְּזְדוֹן אוֹ בְּשׁוֹגֵג יְכוּפְּר בְּהְשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּכָּל לֵב וַנֵפֶּשׁ. וְאַחָבי הַמִּכְשׁוֹל וְהַנְפִּילָה בַּחֵמְא עוֹד יֵשׁ יְכוֹלֶת, בְּחֶפֶר אֱלֹהִים, לְּהַקִּים וּלְּהֵימִיב אֵת מַעֲלָלֵנוּ. רַק חֵמְא בְּאָדוֹן, נָגֶד רוּחַ הַלְּדָשׁ, הוּא חֵמְא אֲשֶׁר אִין לוֹ סְלִיחָה.

הארבעה עשר

עָצָת מֶּלְהִים, הַנִּסְתָּרָה מִכָּל נִבְּרָא וְחַי, וּרְצוֹנוֹ מִקֶּדֶם - בְּשֶׁרֶם יָסְד מֶּלֶה מִבְּנֵי אָדָם אֲשֶׁר בַּחָר בָּם מִקְלָּלָה וּמִמִשׁפָּט אֵת אֵלֶה מִבְּנֵי אָדָם אֲשֶׁר בַּחָר בָּם לַכֵן אֵלֶה, אֲשֶׁר טוֹבָת מֱלֹהִים הַנְּדוֹלָה הַזֹאת עַלֶּיהם, הֹמָה נְקְרַאִים, בַּעֵת וּבַּזְמָן הַרָאוּי לְפִי עָצָת עֶלְיוֹן, עַל יֵדִי רוּחוֹ הַפּוֹעֵל בְּקְרְבָּם. הַמָּה, עַל יְדִי הַחֶּסֶר, שׁוֹמְעִים אֵת הַקְּרִיאָה. הַמַּה נִצְּדָּקִים חִנָּם, נַעֲשִׁים בְּנֵי immersed and born anew in Messiah, still fail in many things; and if we say, we have no sin, the truth is not in us.

Thirteenth

Every sin, whether committed intentionally or unintentionally, is forgiven when the sinner repents with his heart and soul. Even after we have fallen into sin, we may by the grace of God rise and amend our ways. But a sin against the *Ruach HaKodesh* is one which remains unforgiven.

Fourteenth

It was a secret counsel of God, and his will before the foundation of the world was laid, to save those from the curse and from judgement whom he chose in Messiah. And to bring them through Messiah to everlasting salvation. To those on whom this great goodness God bestowed, are those who are called by his spirit in due time. The also listen to the invitation by the grace. They are justified freely. They are accepted and made the children

אֶלהִים. וְדוֹמִים לְדְמוּת בְּנוֹ יְחִידוֹ יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ. הֵמָה מִתְּהַלְּכִים בְּיִרְאָה, בְּמַעָשִׁים טוֹבִים, וּבְּאַחָרִית יְשִׁיגוּ בְּחֶסֶד אֱלֹהִים אֵת הַאוֹשֶׁר עִוֹלְמִים.

הַהְגִיוֹן וְהַהִּתְּבּוֹנְנוּת, אֶל נְכוֹן, בִּדְבַר בְּחִירָת אֱלֹהִים הַמְּנִיּת אַלְהִים הַמְּלִיִם וּמְבִילִים וּמְבִילִים וּמְבִילִים וּמְבִילִים וּמְבִילִים אָת יִרְאֵי אֱלְהִים הַמְּעִיִּים אָת יִרְאֵי הֵמָמִית אַת הַבְּלִּבְּים וְּמְשִׁילִים וּמְעִיִים הְּבָּשָׁר וְהַאָּיִים אָת הַבָּבְּ לְּעִנְיִנִים וּמְעִיִים וּשְׁמִיְמִיִים- אֶל מְקוֹר וּמַעְיִן שֶׁל נָחָמָה גְּדוֹלְה וּמְעִימִי יְתִירָה. הַהָּגִּיוֹן וְהַהִּתְּבּוֹנְנוּת הַאֵּלֶה מֵאַמְצִים וּמְנִינִם וּשְׁמִייְמִיים- אֶל מְקוֹר וּמַעְיִן שֶׁל נָחָמָה גְּדוֹלְה וּמְעִייִם הְּבָּיִנְיִם הְּבָּלְּהִים בְּלְבָּם בְּלְבָּם הְּמִיּנְיִים הְּבָּלִים הְבָּלִים הְּבָּלִים הְּבְּלִבְּם בְּלְבָּם בְּתְּבִּית אֲלְהִים הְּבָּלְּהִים הְּבָּלְיִם הְּבָּלְבָּם בְּלְבָּם אָּת אָשׁיִם, וּמְעַלִּים וּמְלִיכְם בְּלְבָּם בְּלְבָּם אָלְהִים מִּמְלִיהְ עַלִּיהְ עַלְיִבְּר אָּמְיִבְּרת אֲלְהִים.

לְהֵפֶּך אֶבֶּה מִבְּנֵי הַעוֹלָם, הַהוֹלְכִים בְּגָדְלוּת וְגֵבְהוּת לִּבַּם וְרוּחַ הַמָּשִׁיחַ אֵין בְּקִרְבָּם. הַמַּה עוֹבְדִים הָמִיד רַק אֵת הָאַנְתָּם, אֵינַם שָׁמִים לֵב לְמִשְׁפָּט אֱלֹהִים, לְפִי גִוְרָתּוֹ מֵעוֹלָם, וְנַעָשִׁים בְּנֵי הַשָּשָׁן, הַמוֹבִיל וּמוֹרִיד אוֹתָּם לְבּוֹר יֵאוּשׁ וְאֶל מָקוֹם כָּל מוּמְאָה וְחֵלְאָה רָעָה וּמָרָה כְּיֵאוּשׁ. of God. They are fashioned to the likeness of his only born son Yeshua the Messiah. It is they who walk in fear, and do good works, and at last obtain by the grace of God the everlasting riches.

Their meditation and study respecting their election in Messiah is a source of great comfort to those who fear God, and who realize in themselves the power of the spirit of Messiah, who subdues the works of the flesh and the natural evil inclinations. And who lifts up their hearts to things above and to things in the heavens. Such meditation greatly strengthens and establishes their faith in the everlasting salvation which they enjoy in Messiah, and which kindles in them the flame of the love of God.

It is the contrary with the proud who follow their own lusts. There is not the spirit of Messiah in them and they do not lay to heart the judgement of God that by an eternal decree they are taken and made into children of Satan, who drags them down into the pit of despair, or into the practice of all uncleanness which is as bad as despair.

החמשה עשר

וְהַלְּתְ הַמְשִׁיחַ הַגְּלּוּיָה הִיא עַדָּת מָאָמִינִים אֲשֶׁר בְּכָּל דְבָר אֲּעָהִים יִמְּבְּשֵּׁר בְּכְרָהִי לַהֵּן, תָּעַשֶּׁה כְּפִּי פְּקוּדָת הַקְּהִיחַ וְהַשְּׁלִיחִים הַקְּרוֹשִׁים.

הששה עשר

הַרְשּׁׁית בְּיָד הַקְּהָלָה לְתַּכֵן תְּקְנוֹת וּמִנְהַגִּים. אָבְל בְּנוֹגֵעַ לִּדְבַר אֶמוּנָה אֵין לָה הַכֹּח לְתַּכֵן שׁׁים דָבָר נָגֶּד הַלְּדֶשׁ בְּאוֹפֶן שִׁיתְּנֵגֶד לְדָבָר כְּתוּב אַחֵר. כְּמוֹ כֵן אֵין לָה רְשׁוּת לְהוֹרוֹת עַל אֵיזֶה דְבָר, מִבִּלְעַדִי כִּתְּבֵי לְדֵשׁ הַתַּנְ״ך וְהַבְּּרִית הַחֲדָשָׁה, כִּי הוּא הַחִיוּב לְהַאָמִין בּוֹ הַתִּנְ״ך וְהַבְּּרִית הַחֲדָשָׁה, כִּי הוּא הַחִיוּב לְהַאָמִין בּוֹ הַבְּדְבָר יְשׁוּעָה.

השבעה עשר

אָסַפָּה כְּלָלִית גַם פְּרָטִית לֹא תֵּאַסֵף בְּלֹא פְּקוּדְתּ הַמֵּמְשָׁלָה וּרְצוֹן הַרְשׁוּת. כִּי הַרְשׁוּת הִיא וְתּוּנָה מֵאֶת אֱלֹהִים בְּעַצְמוֹ, כַּמְבוֹאָר בְּכִּחְבוֹי לֹדֶשׁ. וּבְיָדָה הִפְּקִיד הַמֵּלֹהִים כָּל מַעֲמָדִי הַרְבָרִים בַּמְדִינָה, הֵן מַעֲמָד דְבַר

Fifteenth

The visible Body of Messiah is the congregation of believers among whom the Word of God is preached in purity, and the holy ordinances observed in every detail according to the charge of Messiah by the holy Emissaries.

Sixteenth

The congregation is at liberty to introduce rules and observances. She is, however, not at liberty to introduce anything contrary to the Word of God. Or to interpret one verse of Holy Scripture in such a manner as to contradict another. Neither is she at liberty to impose any doctrine outside the Old and New Covenant Scriptures, as necessary to salvation.

Seventeenth

Without the permission of the authorities neither a general nor special assembly is to take place. For the government is ordained by God, as we are told in the Holy Scriptures. And in her hand God has placed all the concerns of the country, temporal as well as spiritual,

בְּהָנָה לְּאֶלֹהִים, וְהֵן מַעָמָּר דִבְרֵי זְמַנִּים וְנִימוּסִים, וּ[בִּיְדֵי] הָּבִּוֹעֵלִי עָוְלָה. וּפּוֹעֵלֵי עָוְלָה.

השמונה עשר

הַמֶּמְשָׁלָה. הַמֶּמְשָׁלָה. אָסוּר לְכֹל אָדָם מִדְעָת עַצְמוּ לְכַּהֵן בִּקְהִּלָּה וְחוּצֵיּ

התשעה עשר

הַתְּפָלָה בַּרָבִּים וּכְּהָנָת הַקְּרוּשׁוֹת צְּרִיכִים יִשְּׂרָאֵל בְּרוּסְיָה מֵבִינִים לָשׁוֹן עִבְרִית ״לְשׁוֹן הַלְּדָשׁ״ וְלָּשׁוֹן זַיְרְגוֹן הַאָּשְׁכְּנָזִי [אִידִית], עַל כֵּן הַמִּוּבְחָר מוּטֵב לִהִתְּפַּלֵל וּלְכַהֵן בַּלְּשׁוֹנוֹת הַאֵּלוּ.

העשרים

הַקְרוּשׁוּת אֲשֶׁר הוֹהְּקֵנוּ עַל יֵדֵי הַמְשִׁיחַ הַמַה לְנוּ עִדִים נָאֶמְנִים עַל חֶסֶר אֱלֹהִים וּרְצוֹנוֹ לְנוּ. עַל יָדָם הוּא פוֹעֵל בְּקְרְבֵנוּ, בְּדֶרֶךְ נִסְתָּר וְנִפְּלָא, לְהַחֵיוֹת וּלְקַיִים אָת הוּא חֵמְדָת נַפְשֵׁנוּ וְתִּפְּאֶרֶת רֹאשׁנוּ, וְאֵלוּ הֵן: to hold in check by the power of the sword of the State those who are bend on doing evil.

Eighteenth

It is forbidden for anyone to officiate as minister unless he is authorized by the congregation and by the laws of the government.

Nineteenth

The liturgy as well as the whole of the service must be conducted in a language understood by the people. And since most of the sons of Isra'el in Russia understand Hebrew, "the holy tongue", and Yiddish, therefore, it is decided that the service be conducted in these languages.

Twentieth

The sacraments instituted by Messiah serve us as faithful witnesses of the grace of God and his goodwill toward us. And it is through them that he is working in us in a mysterious and wonderful way, to keep alive and to establish our faith in him. And they are likewise chosen proofs that Messiah is the desire of our souls and glory of our heads. The sacraments are two:

הַמְּבִילָה וּסְעוּדָת הַאָּדוֹן. פְּעוּלָתָּן מוֹבָה וּמוֹעִילָה אַך לַמֵּלַבָּל אוֹתָן כַּיוֹשֶׁר וְכַּדָת.

העשרים ואחר

בְּפָי שְׁהַכּהֵן אֵינוֹ מֵכַהֵן בְּשֵׁם עַצְמוֹ, אַךְ בְּשֵׁם הַמְשִׁיחַ וּבְכָּחַ הַשְּׁלִּיחוּת וְהַרְשׁוּת אֲשֶׁר לִבֶּלְ מֵהֶן כְּהָנָתוֹ יָדִיוֹ הַלְּדוֹשׁוֹת בְּשֵׁרוֹת לְנוּ אַךְ כִּי הוּא בְּעַצְמוֹ מְאַנְשׁי עְלְבָּהְ הַמְּלָבְּלִים הַלְּדוּשׁוֹת עֵל יְדִי עֲבוֹדְתּוֹ. בְּכָּל זֹאת עַלְלָה; הֵן רִשְּׁעְתּוֹ אֵינָה מְבַּמֵלֶת חֶפֶּר מַתְּנֵת אֱלֹהִים הַלְּהָלָה הַמְּלָבְים הַלְּדוּשׁוֹת עֵל יְדִי עֲבוֹדְתּוֹ. בְּכָל זֹאת הַלְהָלָה הַמְּבָּת לְדְרוֹשׁ וַלַחְקוֹר הֵימֵב עַל דְבַר מִדוֹת הַכְּהָנִים. וְאִם, לְפִי מִשְׁפָּט צֶּדֶק וְאֶמֶת, יִמַצֵּא כִּי הַכָּהוֹ הַלְּבָּי הִוּא, הַחוֹב עַל הַלְהַלָּה לְנֵרִשׁ אוֹתוֹ מֵהֵיוֹת כֹּהֵן.

העשרים ושנים

הַמְּבִילָה הִיא אוֹת עַל תּוֹלְּדָה חֲדָשָׁה. הַמְּקַבְּלִים אוֹתָּה יִנַּמְעוּ וְיִשַׁתְּלוּ עַל יְדֵי מֵי הַמְּבִילָּה בְּתוֹךְ הַקְּהִלָּה קְהָלָת הַמְשִׁיחַ. הַמְּבִילָה הִיא הַהִּתְּרַחָצוּת וְהַנִּקְיוֹן מִכָּל רַע, וְהַמְּקַבְּלִים אוֹתָּה מְעִידִים בְּגָלוּי לִפְּנֵי כָּל, כִּי בְּטוּחִים הֵמָה בִּסְלִיחוֹת עַוֹנוֹתֶּיְהֵם, וְכִי בָּנִים הַמָּה immersion and the Lord's supper. Their observance is only of real use when those receiving them is in a right state of mind.

Twenty-first

Since the congregation leader is not leading them in his own name but in the name of Messiah and on the strength of being sent by him, it is our duty to listen to his proclamation of the word of God, and to receive at his hands the sacraments, although he is a sinful himself. His sinfulness does not destroy the grace of the gift of God to those who receive. Nevertheless, the congregation is bound to investigate carefully into the life and habits of their spiritual leaders. If after an impartial inquiry it has been found that the congregation leader is a bad man, it is the duty of the congregation to deprive him of his office.

Twenty-second

Immersion is a sign of the new birth. By means of water immersion, the immersed one is placed and planted in the congregation, the Body of Messiah. By means of water immersion there is the washing and cleansing from all evil. The immersed ones testify before all that they know their sins are forgiven and that they are the children

לְאֶלהִים. וּמַה מְאוֹד נַכוֹן הַדָּבָר לְהַנְּהִיג בְּתּוֹךְ הַקְּהִלָּה אָת שְבִילָת הַקְּשָׁנִים.

העשרים ושלשה

סְעוּדָת הַאָּדוֹן הוּא אוֹת כִּי מַוְכִּירִם אֲנַחְנוּ אֶת מוֹת אָדוֹנֵינוּ הַמְשִׁיחַ עַד כִּי יָבוֹא שֵׁנִית בִּכְבוֹדוֹ. בְּאָכִילֵת לֶחֶם הַשְּׁמִים וּשְׁתִּנוּ הַגוּפְנִים וְהַנְפְשִׁים בִּגְּוֹיָת הַמְשִׁמִים וְּבְּדָמוֹ שִׁנְקְרָבוּ בַּעוֹלָם הַזֶּה, לְּמַעְן הְּשׁוּעַתִּנוּ הַמְשְׁמִים לְעוֹלָמִים. הַלֶּחֶם אֲשֶׁר נִפְּרוֹס, בְּאָמוּנָה שְׁלֵמָה וְמְחוֹרָה בַּלֵב, הוּא לְחַת חֵלֶּק בִּגְוֹיָת הַמְשִׁיחַ. כּוֹס הַבְּּרָכָה וּמְחוֹרָה בַּלֵב, הוּא לְחַת חֵלֶּק בִּגְוֹיָת הַמְשִׁיחַ. בּוֹס הַבְּּרָכָה אַמוּנְה חָיָה וּפּוֹעֶלֶת, וְאַךְ לְמַרְאֵה עִינִים יִלְעַסוּ בְּשָׁנִיהם אַמ הַקְרִישׁה שֶׁל הַמְשִׁיחַ, אִינֵם מְּלַבְּלִים חֵלֶּק בַּמְשִׁיחַ, וְעָוֹנְם גָּדוֹל מִנשׁוֹא.

העשרים וארבעה

בְּל מִי אֲשֶׁר מִדְעַת עַצְמוֹ בְּרָצוֹן וּבְזָדוֹן יָעַבוֹר בְּגָלוּי עַל הַמִּנְהַגִּים שֶׁל הַקְהִלָּה, אֲשֶׁר אִינַם נָגֶד דְבַר of God. It is therefore quite right that little ones should be led into the Body of Messiah by immersion.

Twenty-third

The Lord's supper is a sign that we remember the death of our Lord the Messiah, until he comes, and by partaking of the heavenly bread and wine we unite all our physical and spiritual powers with the body of Messiah which have been offered in this world for our salvation. Such are bound up in the bundle of life to shine eternally at the right hand of our heavenly Father. By faith, the bread of which we partake becomes a part of the body of Messiah, and the blessed cup a part of the blood of Messiah. The ungodly, who have no living faith, eat it only with their mouths, but receive no share of Messiah, and their sin is unforgiven.

Twenty-fourth

He who breaks intentionally any of the rules of the congregation, although it is not against the word

יש לְגְעוֹר בּוֹ כְּעוֹבֵר עַל סֵדֶר הַקְהַלָּה וּכְּמַמְתוֹ יש לְגְעוֹר בּוֹ כְּעוֹבֵר עַל סֵדֶר הַקְהָלָה וּכְּמַמְנִיה נָגֶּד רַשׁוּת הַשִּׁלְמוֹן.

כָּל מְהָלָה פְּרַמִּית אוֹ כְּלָלִית בִּרְשׁוּמָה לְתַּמֵן וּלְשָׁנוֹת וּלְבַמֵּל מִנְהַגִּים וְתָּקְנוֹת שֶׁל הַקְהִלָּה שְׁיוּסְדוּ מִמַּעָם אַנְשִׁי הַקְּהָלָה רַק לְפִּי דַעָּמָם הַאֵנוֹשִׁית. וּבִּלְבַד שִׁהַכָּל יִהְיֶה לְמָּכְלִית הַבִּנְיָן בַּמְשִׁיחַ. of God, is to be reprimanded as one who acted against the order of the congregation. And against the permission of the government.

It is within the power of the general, as well as in that of a special assembly, to revise and to alter any congregational rules which have only been framed by the understanding of man. But any change must be for the edification of all in Messiah.

ישעיה קאפ׳ נג

53 Глава прор. Исаия.

[ישעיה נב:יג-נג:יב]

הַנָּה יַשְּׂכִּיל עַבְדִּי, יָרוּם וְנִשָּׁא וְגָבַהּ מְאֹד. כַּאֲשֶׁר שָׁמְמוּ עָלֶיךּ רַבִּים כֵּן מִשְׁחַת מֵאִישׁ מַרְאָהוּ, וְתֹאֲרוֹ מִבְּנִי אָדָם. כֵּן יַיֶּה גּוֹיִם רַבִּים עָלָיו יִלְפְּצוּ מְלָכִים פִּיהֶם; כִּי אָשֶׁר לֹא סֻפַּר לָהֶם רָאוּ וַאֲשֶׁר לֹא שָׁמְעוּ הִתְבּוֹנְנוּ.

בּגַּלְ הַיּ וְגַלְּהָה. בְּלֵי וְבְשֹׁלֶעְתֵנוּ וּזְרוֹעַ יהוה עַל מִי נִגְלְחָה.

וַיַּעַל כַּיּוֹנֵק לְפָנָיו וְכַשֹׁרֶשׁ מֵאֶרֶץ צִיָּה לֹא תֹאַר לוֹ וְלֹא הָדְר, וְנִרְאֵהוּ וְלֹא מַרְאָה וְנָחְמְדֵהוּ. נִבְּזֶה וַחְדֵל אִישִׁים הְּדְר, וְנִרְאֵהוּ וְלֹא מַרְאָה וְנָחְמְדֵהוּ. נִבְזֶה וַחְלֹא חַלְינוּ הוּא נְשָׁא וּמַכְאֹבֵינוּ סְבָלָם, וַאֲנַחְנוּ חְלֵא חֲשַׁבְנָהוּ נָגִיּעַ מֻכָּה אֱלֹהִים וּמְעֻנָּה. וְהוּא מְחֹלֶל מִפְּשָׁעִינוּ מְיִּסְרְאוֹ וִבְחֲבָרְתוֹ וִרְפָּא לְנוּ. מְלָבוֹ מִנְינוּ אִישׁ לְדַרְכּוֹ פָּנִינוּ, וַיהוֹה הִפְּנִיעַ בּוֹ אֵת פְּלֵנוּ כַּצֵּאוֹ הְעִינוּ אִישׁ לְדַרְכּוֹ פָּנִינוּ, וַיהוֹה הִפְּנִיע בּוֹ אֵת כְּלְבוֹ וּכְשָׁה לְפָתַח פִּיוּ. מִעֹצֶר יִבְל וּכְלְחֵל לִפְנֵי גֹזְזֶיְה נָאֶלְמָה, וְלֹא וְפְתַח פִּיוּ. מֵעְצֶר יִּבְל וּכְלְחֵל לִפְנֵי גֹזְזֶיְה נָאֶלְמָה, וְלֹא וְפְתַח פִּיוּ כַּשֶּה לַשָּבְח וְהִיּת בְּשָׁבְיתוֹ וְמָעִים לְבְּוֹ וְמָעִים לְפְתַח בִּיוֹ. מֵעְצֶר בְּמִבְּח וְאָת דְּלִא יִפְתַח פִּיוּ בַּשָּבְין חַיִּים מְבְּלִם לִבְּן וְמָעִים לְבְּוֹ וֹ מִיְיִלְ מִיִּשְׁמָת עַמִּי נָגַע לְמוֹּ מִינְ וְלֹא מִרְמָה בְּפִיוֹ וּנְשְׁלְּנִי עִנְשֹׁי וְשְׁבִּי עְנִיהוֹ וְאָת לְמִי וְשִׁים מְבְּבִי גֹזְיְה נָמִי יְשֹּוֹחְת, כִּי וְלֹא חָבְּתְים לְבְּתוֹ וְלָּשִׁ עְשִׁיר וְנָע לְמוֹ חְנָסְ עָשָׂה וְלֹא מִרְכָה בְּבִיוֹ וְנִישׁ לְמִי הְבָּים עְשָׁה וְלֹא מִרְנִי וְלֹא מִרְלְמָה בְּפִיוּ. וַיִיהוֹה חָפֵץ עִיּה בְּבִּי לִילִים עְשָׂה וְלֹא מִרְכָה בְּבִיוֹ וְשִׁים עִשְּיִב לְמֹי בִּעְלִים עִּיִּוֹ בְּבִּי עִנְיֹים עִיִּים עְשָׁת וְלִיש מְבְיִם עְשָׁת בְּיִבּי בְּוֹ הְבִּי בְּיִי בְּתְּים בְּיִבְּיִי וְנִישְׁיִם בְּיִים בְּבִי בְּיִנְים בְּיִבְים בְּבְּיִים בְּיִים בְּבְּיִים בְּיִים בְּיִי בְּיִים בְּעְבִי בְּיִים בְּיִים בְּבְיים בְּיִים בְּעִים בְּיִים בְּיִבְּתְים בְּיִים בְּיִבּי בְּנְבִי בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּבְּים בְּיִי בְּתְּיִים בְּמְבְּיוּ בְּבְיִי בְּיִבְיִים בְּיִים בְּעְבִיים בְּיִבְים בְּיִבְּיִים בְּנְבְיִי בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִבְּיִם בְּיִים בְּיִבְים בְּיִים בְּבְּים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִבְים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִי

- 29 -Isaiah 53

The Prophet Isaiah 53

[Isaiah 52:13-53:12]

"See how my servant will succeed!
He will be raised up, exalted, highly honored!
Just as many were appalled at him,
because he was so disfigured
that he didn't even seem human
and simply no longer looked like a man,
so now he will startle many nations;
because of him, kings will be speechless.
For they will se what they had not been told,
they will ponder things they had never heard."

To whom is the arm of *ADONAI* revealed? For before him he grew up like a young plant, like root out of dry ground. He was not well-formed or especially handsome; we saw him, but his appearance did not attract us. People despised and avoided him,

53. Who believes our report?

a man of pains, well acquainted with illness. Like someone from whom people turn their faces, he was despised; we did not value him.

In fact, it was our diseases he bore, our pains from which he suffered; yet we regarded him as punished, stricken and afflicted by God. But he was wounded because of our crimes, crushed because of our sins; the disciplining that makes us whole fell on him, and by his bruises we are healed.

רַבִּים נָשָׂא וְלַפּּשְׁעִים יַפְּנִיעַ. הַשְּׁלֵּה נָשְׁלֵּ הִבְּרִבִּים וְאֶת בִּשְׁעִם וֹמְלֵל תַּחַת אֲשֶׁר הַאֲדִיק אַדִּיק עַבְּדִּי לָרַבִּים וְאֲת בּשְׁעִים וְחֲלֵל שָׁלָל תַּחַת אֲשֶׁר הַאֶּרָה לַפָּעָר נַפְּשׁוֹ וְאֶת בּשְׁעִים וְמְלֵכּ שָׁלָל תַּחַת אֲשֶׁר הַבְּים נָשָׂא וְלַפּשְׁעִים יַפְּנִיעַ.

זידע, מיין קנעכט ווירד בעגליקען, ער ווירד ערהעכט, ערהויבען אונ זייער הויך זיין: זאָ וויא פילע זיך איבער דיך ענטזעטצען, ווייל זיין געשטאלט איז העסליכער אַלס אירגענר אַ מענש. אונ זיין אַנזעהן אַלס דיא מענשין קינדער: זא ווירד ער פילע פעלקער בעשפרענגען. פאַר איהם וועלין קעניגע זייער מויל פערשליסען; דען וואָס זייא איז ניט ערציילט געווארען וועלין זייא זעהן אונ וואס זייא האָבען ניט גיהערט וועלין זייא ערקענען.

53.

ווער האט גיגלויבט וואָס מיר האָבּען געהערס, אוּנ וועמין איז גאַט׳ס אַרם ענדעקט געווארן? ער

We all, like sheep, went astray; we turned, each one, to his own way; yet ADONAI laid on him the guilt of all of us. Though mistreated, he was submissivehe did not open his mouth. Like a lamb led to be slaughtered, like a sheep silent before its shearers, he did not open his mouth. After forcible arrest and sentencing, he was taken away; and none of his generations protested his being cut off from the land of the living for the crimes of my people, who deserved the punishment themselves. He was given a grave among the wicked; in his death he was with a rich man.

Although he had done no violence and had said nothing deceptive, yet it pleased ADONAI to crush him with illness, to see if he would present himself as a guilt offering. If he does, he will see his offspring; and he will prolong his days; and at his hand ADONAI's desire will be accomplished. After this ordeal, he will see satisfaction. "By his knowing [pain and sacrifice], my righteous servant makes many righteous; it is for their sins that he suffers. Therefore I will assign him a share with the great, he will divide the spoil with the mighty, for having exposed himself to death and being counted among the sinners, while actually bearing the sin of many and interceding for the offenders."

איז אויפגעוואַכּסען וויא אַ צווייג פאר איהן. אוּנ וויא אַ ווארציל אוים אַ דאַר לאנד; ער האָט קיין געשטאלט אוּנ קיין שיינהיים, מיר זייען אהין, אָבער ער האָם קיין אַנזעהען ראָס מיר זאָלען איהס באגערען: פעראכטעט איז ער אוּנ פאָן מענשען פערלאַססען, אַ מאַן פאָן שמערצען אונ בעקאנט מיט קריינקהייט; אונ אַלס מוס ער דאָס פנים פאַר אוּנז פערבּאָרנען. ער איז גיווען זאָ פעראַכטעט דאַס מיר שעטצען איהן פיר ניכטס: אָבפר ער האם אונזערע קראַנקהיים גיטראגען אונ אונזערע שמערצען האָט ער אויף זיך געלאָדען. אוּנ מיר האלטען איהן פיר איינען וואָס ער איז פאָן גאט געשטראָפט, -געשלאָגען אוּנ געפּלאַגט: אָבער ער איז גיווען פער ווינדעט וועגין אינזערע זינד, צוּ שׁלאָגען וועגין אוּנזערע עונות. צו אונזער פרידען האם איהם שטראפע גיטראָ-פען. אוּנ דוּרך זיינע ווינדען זענין מיר גיהיילט: מיר אַלע איררטען וויא שאָף. מיר זענין יעדער זיין וועג געגאנגען, גאט אָבער לייגט אויף איהן אַלְלע אוּנזערע זינד: ער איז גיווען גיקוועלט, געמאַרטערט אוּנ דאָן -האם ער זיין מויל נים אויף געמאכם. וויא אַ לאַם וועל כער ווירד געפורם צור שלאכמבאנק, אונ וויא א שאף פאר זיינע שערערס פערשטימט, אונ זיין מויל ניט אויף -געמאכם: אָהן אררעסט אונ געריכט איז ער הין אָוועק

גענעמין. אוּנ ווער פוּן זיין דוֹר האט דער פוּן טידאכט, דאס ער איז אַוועק גינומען געווארען פון דעם לאַנד דער לעבענדיגין אוּנ דאס איהן האָט דיא שטראַפע גיטראפין וועגין דער זינד פון מיין פאָלק? אוּנ מען גיבּט זיין קבר צווישין רשעים. אונ מיט דעס רייכען בייא זיין מוֹים, ווייל ער האָם קיין אוּנרעכם געמוּהן. אוּנ קיין בעטרוג געהאט אין זיין מיויל: אָבער גאט האָט עס גע-כאלען איהן צו פערווינדען: איהן צו לאַססען ליידין, ווען ער האט אָבער זיין זעלע צוס שולד גינעבין, ווירד ער זאַמען זעהן, ווירד לאָנג לעבין, אוּנ גאט׳ס ווינש ווירד דודך זיין האנד געראַמהן (מצליח זיין): דורך דען ליידען פון זיין זעלע ווירד ער פריידע זעהן אונ זאַם זיין. דורך זיין וויסינשאפט מאכט ער, מיין גערעכטער קנעכט, פילע גערעכט. אוּנ ער שראָגט זייערע זינד: דאַרוּס גיב איך איהם זיין טהייל מיט דיא מעכטיגען אונ מיט דיא שמאַרקען (העלדין) זאל ער רויב מהיי-לין, ווייל ער האם איבער גיגעבין דעס מוידם זיין לע-בען, אונ צווישין דיא פּושעים געצעהלט געוואָרען; אינ-דעם ער האט דיא זינדען פאָן פילע געטראָגען, אונ האם פיר דיא פושעים געבעמעם.

Доз Цензурою Одесса 26 Января 1892 г. [Permitted by censorship in Odessa, January 26, 1892.]

from Hebrew Christian (IHCA)
vol. 28 no. 1 Spring 1955

A Hebrew Christian Haggada of the **Nineteenth Century**

by G. Frohwein, M.D., B.D.

translation of what is probably the earliest Hebrew Christian Haggada in modern times by more than some very scanty biographical notes. The life story of Joseph Rabino-

THERE is no necessity to introduce this witsch, the founder of a Hebrew Christian

Falics = rash; script in Hebrew

peculiar position of Rabinowitsch in the context of what might be called a revival of the Hebrew Christian spirit in the second half of the last century and the beginning of this has rightly been emphasized. We have here a man whose orthodox doctrine has been acknowledged even by such critical spirits as Franz Delitzsch and Gustaf Dalman, and who yet at the same time was Jewish to the utmost. He is outstanding among the other two great Hebrew Christians of this period, Rabbi Jechiel Lichtenstein and Theophil Lucky, in that he managed to show more clearly than did the other two that to be genuinely Jewish and genuinely Christian is no necessary contradiction, but a practical possibility of religious life. He tried also to avoid the two great dangers that surround any such attempt—the danger of being tied up too much with one particular section of Christianity and the still greater danger of missing the central message of the Christian Gospel in favour of a compromising attitude to a Christless Judaism. Rabinowitsch was, it seems, successful in both respects. He put into words and symbols what the aged Polish rabbi Abraham Schwarzenberg (1842) had proved two generations earlier: that (to use his own words) a converted Jew needs to have a change of heart, and not a change of dress.

The text as published here is taken from the Documente der national-jüdischen christgläubigen Bewegung in Südrussland, published in 1887 by Franz Delitzsch. Even in the translation the thoughtful reader will be impressed by the beauty and depth of Rabinowitsch's conception, which combines Christian faith with a genuine Jewish background. If it is true that there is a deep relation between the revival of Jewish life in Israel and the reappearance of Hebrew Christianity, the time may be at hand when this forgotten Haggada can be appreciated more deeply even than when it was first acted in Rabinowitsch's Jewish congregation in Kischineff, which called itself "The Israel of the New Covenant."1

¹ In studying the text note the peculiar way in which it follows the subdivision of the Jewish passover service in correspondence to the four cups, and the original manner of filling the forms of the old tradition with a naw manning Sea here also the explanation. tion with a new meaning. See here also the explanatory remarks at the end.

HAGGADA For the Israelites who believe in the Messiah Jesus of Nazareth Order of the Lord's Supper on the **Passover Night**

The purpose of the mystery of the Lord's Supper is to impart to our body and our soul in reality those blessings which the righteous priest of God the most high, the King of Salem, Jesus our Messiah, offered us-to the seed of Abraham, the father of many nations, in His bread and wine, His body and blood (Gen. xiv, 18-20).

In feeding on this heavenly bread and this heavenly wine2, we bind together all the forces of our bodies and souls into the body of the Messiah and His blood, which were sacrificed in this world for our salvation and are thus bound in the bundle3 of eternal life at the right hand of our heavenly Father for ever and ever.

After the Lord's Prayer a dish with three fine matzos and a decanter of wine and cups according to the number of believers are put on the table. The pastor then pours the first cup,4 which is called "the cup of the chief of the fathers."

² This expression hints of a belief expressed in the Talmud Berachoth 34b that there is a special wine preserved in the grapes for the true believers since

preserved in the grapes for the true believers since the creation of the sixth day.

"Note the ender way in which Rabinowitsch dwells on the very old Hebrew conception of the "bundle of the living" Tserur ha chajim eth adonai. The Hebrew word used here, Tserur, denotes something "bound up" and refers to the bag or parcel into which a man binds up his treasures or other valuable things. Abigail blessed David with the words the soul of my lord shall be bound up in the bundle of life with the Lord thy God (I Samuel xxv, 29). Messiah and His people are in Rabinowitsch's conception like precious treasures or jewels, hidden and preserved at the right hand of God.

"Rabinowitsch's way of renaming the four cups

and preserved at the right hand of God.

'Rabinowitsch's way of renaming the four cups is probably peculiar to him, but it is worth while to relate his interpretation of the cups with the traditional one (Exodus vi, 6, 7).

1. Cup vehotsethi ("I will bring you out"—Cup of Abraham, the first to be called out.

2. Cup vehitsalti ("I will deliver you")—Cup of Moses, the first to deliver Israel from bondage.

3. Cup vegaalti ("I will redeem you")—Cup of David, the first king and redeemer of Israel.

4. Cup ve lakachti ("I will take you unto Myself")—Cup of the Messiah, the One to bring Israel to His God.

(It is remarkable that in Rabinowitsch's Haggada it is the fourth cup which is called the "cup of sal-

(it is remarkable that in Kadinowitsch's Haggana it is the fourth cup which is called the "cup of salvation," while many regard the third as the cup of the institution. Perhaps he intends to emphasize that it is the fourth cup, the Hallel cup, which we now drink in Messiah's presence.)

I. THE CUP OF ABRAHAM

Pastor: This is the night of observance consecrated for the children of Israel in all generations to come.

Congregation: Remember this day when ye went out from Egypt from the house of bondage, for with a strong hand the Lord brought you out from there, and no leavened bread should be eaten as written in Exodus xiii, 3. Pastor: In all their affliction He was afflicted, and the angel of His presence saved them: in His love and His pity He redeemed them; and He bare them and carried them all the days of old (Isaiah lxiii, 9).

Congregation: Doubtless Thou art our Father, though Abraham be ignorant of us and Israel acknowledge us not: Thou O Lord art our Father, our Redeemer; Thy name is everlasting (Isaiah Ixiii, 16).

Pastor: Now the first day of the feast of unleavened bread the disciples came to Jesus, saying unto Him, Where wilt Thou that we prepare for Thee to eat the passover? And He said, Go into the city to such a man, and say unto him, The Master saith, My time is at hand; I will keep the passover at thy house with My disciples. And the disciples did as Jesus had appointed them; and they made ready the passover (Matt. xxvi, 17).

Congregation: And He said unto them, with desire I have desired to eat this passover with you before I suffer: for I say unto you, I will not any more eat thereof, until it be fulfilled in the kingdom of God. And He took the cup, and gave thanks, and said, Take this, and divide it among yourselves: for I say unto you, I will not drink of the fruit of the vine, until the kingdom of God shall come (Luke xxii 15-18).

Everyone now takes his cup and says a blessing. Blessed be Thou, O Lord God of Israel, Thou who didst choose Abraham and didst lead him out from Ur of the Chaldees and didst give him the name Abraham and didst find his heart faithful before Thee and didst make a covenant with him to give him the land of Canaan, and Thou hast fulfilled Thy word, for Thou art righteous. Blessed be Thou, O Lord, who hast blessed in the seed of Abraham all the people of the earth.

Everyone now sips of the wine. The pastor then

pours the wine into the second cup, which is called "the cup of the chief of the prophets."

II. THE CUP OF MOSES

Pastor: And Moses said unto God, Behold, when I come unto the children of Israel, and shall say unto them, The God of our fathers hath sent me unto you, and they shall say to me. What is His name? what shall I say unto them? And God said unto Moses, I AM THAT I AM: and He said. Thus shalt thou say unto the children of Israel, I AM hath sent me unto you. And God said moreover unto Moses, Thus shalt thou say unto the children of Israel, The Lord God of your fathers, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob, hath sent me unto you: this is My name for ever, and this is My memorial unto all generations. Go, and gather the elders of Israel together, and say unto them, The Lord God of your fathers, the God of Abraham, of Isaac, and of Jacob, hath appeared unto me, saying, I have surely visited you, and seen that which is done to you in Egypt (Exodus iii, 13-16).

Congregation: Thus the Lord saved Israel that day out of the hand of the Egyptians; and Israel saw the Egyptians dead upon the sea shore. And Israel saw that great work which the Lord did upon the Egyptians: and the people feared the Lord, and believed the Lord, and His servant Moses (Exodus xiv, 30, 31).

Pastor: Then He remembered the days of old, Moses, and His people, saying, Where is He that brought them up out of the sea with the shepherd of His flock? where is He that put His holy Spirit within him? That led them by the right hand of Moses with His glorious arm, dividing the water before them, to make Himself an everlasting name? (Isaiah lxiii, 11, 12). Congregation: Do not think that I will accuse you to the Father; there is one that accuseth you, even Moses, in whom ye trust. For had ye believed Moses, ye would have believed Me; for he wrote of Me. But if ye believe not his writings, how shall ye believe My words? (John v. 45-47).

Everyone now takes his cup and says the following blessing: Blessed be Thou, Lord God of Israel, Thou who hast been with the mouth of Moses Thy faithful servant in Thy house, and didst teach Him what he should speak; Thou

didst reveal Thy name to him and didst pass all Thy goodness before his face, and didst teach us through him to love and to fear Thy name. Blessed be Thou, O Lord, who hast chosen Moses Thy servant and the prophets of truth and righteousness.

Everyone sips now of the wine, and then the Pastor pours the third cup, which is called "the cup of the chief of the kings."

III. THE CUP OF DAVID

Pastor: Thou shalt in any wise set him king over thee, whom the Lord thy God shall choose: one from among thy brethren shalt thou set king over thee: thou mayest not set a stranger over thee, which is not thy brother. But he shall not multiply horses to himself, nor cause the people to return to Egypt. Neither shall he multiply wives to himself, that his heart turn not away; neither shall he greatly multiply to himself silver and gold. And it shall be, when he sitteth on the throne of his kingdom, that he shall write him a copy of this law in a book out of that which is before the priests the Levites: and it shall be with him, and he shall read therein all the days of his life: that he may learn to fear the Lord his God, to keep all the words of this law and these statutes, to do them; that his heart be not lifted up above his brethren, and that he turn not aside from the commandment, to the right hand, or to the left, to the end that he may prolong his days in his kingdom, he, and his children, in the midst of Israel (Deut, xvii, 15-20).

f

; b

į

ď

10 N

Congregation: Then went king David in, and sat before the Lord, and he said, Who am I, O Lord God? and what is my house, that Thou hast brought me hitherto? And this was yet a small thing in Thy sight, O Lord God; but Thou hast spoken also of Thy servant's house for a great while to come. And is this the manner of man, O Lord God? Wherefore Thou art great, O Lord God: for there is none like Thee, neither is there any God beside Thee, according to all that we have heard with our cars. And what one nation in the earth is like The people, even like Israel, whom God went to redeem for a people to Himself, and to make thim a name, and to do for you great things and terrible, for Thy land, before Thy people, which Thou redeemest to Thee from Egypt,

from the nations and their gods? For Thou hast confirmed to Thyself Thy people Israel to be a people unto Thee for ever; and Thou, Lord, art become their God (II Samuel vii, 18-24). Pastor: Incline your ear, and come unto Me: hear, and your soul shall live; and I will make an everlasting covenant with you, even the sure mercies of David. Behold, I have given him for a witness to the people, a leader and commander to the people. Behold, thou shalt call a nation that thou knowest not, and nations that knew not thee shall run unto thee because of the Lord thy God, and for the Holy One of Israel; for He hath glorified thee (Isaiah lv, 3-5)

Congregation: And He shall reign over the house of Jacob for ever; and of His kingdom there shall be no end. Then said Mary unto the angel. How shall this be, seeing I know not a man? And the angel answered and said unto her, The Holy Ghost shall come upon thee, and the power of the Highest shall overshadow thee: therefore also that holy thing which shall be born of thee shall be called the Son of God (Luke i, 33-35). Everyone takes his cup and says a blessing. Blessed be Thou, O Lord God of Israel, Thou who didst take David the son of Jesse Thy servant from the sheepcotes and from behind the sheep, to be a prince over Thy people Israel. Thou didst speak to him of the remote future, and Thou didst not withdraw Thy mercy from him and madest his house and kingdom an everlasting one, to confirm his throne from generation to generation. Blessed be Thou, O God, who hast made for David a great name, a name equal to the greatest on earth.

Everybody again takes from the wine and the pastor pours the fourth cup, "the cup of salvation of Jesus Christ."

IV. THE CUP OF SALVATION OF JESUS CHRIST

Pastor: And the Lord spake unto Moses, saying, Speak unto the children of Israel, saying, If any man of you or of your posterity shall be unclean by reason of a dead body, or be in a journey afar off, yet he shall keep the passover unto the Lord. The fourteenth day of the second month at even they shall keep it, and eat it with unleavened bread and bitter herbs

(Num. ix, 9-11). They gave Him vinegar to drink mingled with gall: and when He had tasted thereof, He would not drink. And they crucified Him, and parted His garments. Congregation: And He humbled thee, and suffered thee to hunger, and fed thee with manna, which thou knewest not, neither did thy fathers know; that He might make thee know that man doth not live by bread only, but by every word that proceedeth out of the mouth of the Lord doth man live (Deut. viii, 3).

Pastor: Hear, ye that are far off, what I have done; and, ye that are near, acknowledge My might. The sinners in Zion are afraid; fearfulness hath surprised the hypocrites. Who among us shall dwell with the devouring fire? Who among us shall dwell with everlasting burnings? (Isaiah xxxiii, 13, 14).

Congregation: He that walketh righteously, and speaketh uprightly; he that despiseth the gain of oppressions, that shaketh his hands from holding of bribes, that stoppeth his ears from hearing of blood, and shutteth his eyes

from seeing evil (Isaiah xxxiii, 15). Pastor: He shall dwell on high: his place of defence shall be the munitions of rocks: bread shall be given him; his waters shall be sure. Thine eyes shall see the king in his beauty: they shall behold the land that is very far off (Isaiah xxxiii, 16, 17).

Congregation: But He was wounded for our transgressions, He was bruised for our iniquities: the chastisement of our peace was upon Him; and with His stripes we are healed (Isaiah Hii: 5)

Pastor and congregation: I will take the cup of salvation. Blessed be Thou, O Lord God of Israel, our Father from eternity to eternity, who hast confirmed and fulfilled to the utmost word Thy holy promise, which Thou didst give to Abraham our father. Moses and David the son of Jesse our king, and in Thy mercy hast given us Jesus our Messiah and Saviour from of old, whom Thou hast anointed to bring good tidings to the afflicted, to open the eyes of the blind, to proclaim freedom to the captives. He poured out His life to bear the sin of the many and to make an end to wickedness. He gave His life to bring about eternal righteousness, and He has commanded us in His holy gospel that we should remember His precious death till He comes again.

Let it be well-pleasing in Thy sight, our Father in heaven, that we—while partaking of this holy bread and wine, which we eat and drink in remembrance of the death and suffering of Jesus our Messiah—have a real experience of a sanctification and purification of all the forces of body and soul. Let our bodies and souls and all their powers be blessed out of the wellspring of Thy blessings and become one through the power of Messiah's blessed body and blood, by whom they are bound up in the bundle of the living at Thy right hand, so that we and our children might be worthy to remain in the Messiah and He in us.

Here the pastor takes the plate with the Matzoth into his hands.

Pastor: And He took the bread, gave thanks, and brake it, and gave it to them, saying, This is My body given for you; this do in remembrance of Me. Likewise also the cup after supper, and He gave thanks and gave it to them, saying, This is my blood, the blood of the New Testament, which is shed for you and for many for the remission of sins. This do as often as ye drink it in remembrance of me

He offers the bread to the congregation and says⁵:

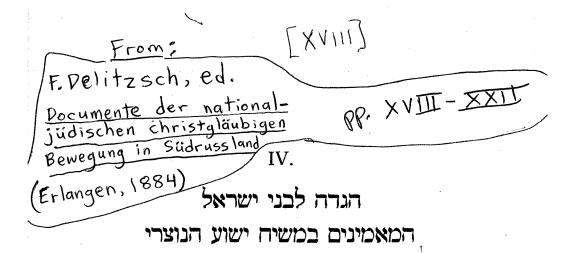
The body of our Lord Jesus Christ, which was given for thee, preserve thy body and soul unto everlasting life: take and eat this in remembrance that Christ died for thee and feed on Him in thy heart by faith with thanks-giving.

He delivers the cup to the congregation and says:

The blood of our Lord Jesus Christ, which was shed for thee, preserve thy body and soul unto everlasting life: drink this in remembrance that Christ's blood was shed for thee, and be thankful.

The service ends with the Lord's Prayer.

⁸ Rabinowitsch's conception of the Lord's supper is very close to that of Luther and of the Church of England. It is remarkable that the very words of the Book of Common Prayer are chosen for the closing part of the service. Far from the Roman doctrine of transubstantiation, Rabinowitsch represents the Lord in his passover Haggada as one present in reality and being one with His people in the act of remembering His great redeeming sacrifice and all it means for them.

סדר סעודת האדון בליל פסח

סוד סעודת האדון הוא לאסוף אל תוך גויתנו ונפשנו בפועל ממש הברכות שהביא לנו הכהן צדק לאל עליון מלך שלם ישוע משיחנו לנו זרע אברהם אב המון גוים בלחמו ויינו בגופו ובדמו ובאכילת הלחם שמים ויין המשומר הזה אנחנו מאחדים ומכללים את כל כוחותינו הגופנים והנפשיים בגוית המשיח ובדמו שנקרבו בעולם הזה למען תשועתנו הצרורים בצרור החיים הנצחיים לימין אבינו שבשמים לעולמים.

אקרי תפלת האדון מכיקים על השלקן קערה ועליה שלושה מלות יפות וכד מלא יין וכוסות לפי מספר המאמיכים הרועה ימזוג כום ראשון הנקרא כום ראש האבות אברהם ויאמר

הרועה הוא הלילה הזה ליהוה שמרים לכל בני ישראל לדרתם. הקהל זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים כי בהזק יד הוציא יהוה אתכם מזה ולא יאכל חמץ.

הרועה בכל צרתם לו צר ומלאך פניו הושיעם באהכתו ובחמלתו הוא גאלם וינטלם וינשאם כל ימי עולם.

הקהל כי אתה אבינו כי אברהם לא ידענו וישראל לא יכירנו אתה. יהוה אבינו גאלנו מעולם שמך.

הרועה ויהי בראשון לחג המצות ויגשו התלמידים אל ישוע לאמר באיזה מקום תחפץ כי נכין לך לאכל את הפסח ויאמר לכו העירה אל פלני אלמני ואמרתם אליו כה אמר הרב עתי קרובה היא ובביתך אעשה את הפסח עם חלמידי ויעשו התלמידים כאשר צום ישוע ויכינו את הפסח.

הקהל ויאמר אליהם נכסף נכספתי לאכל אתכם את הפסח הזה לפני עַנּותי כי אומר אני לכם אינני אוכל אותו עוד עד כי ימלא במלכות האלהים ויקח את הכום ויברך ויאמר קחו אתה וחלקו ביניכם כי אומר אני לכם שתה לא אשתה מעתה מתנובת הגפן עד כי תבוא מלכות האלחים.

אק"כ יקק כל אקד את כוסו ויברך

ברוך אתה יהוה אלהי ישראל אשר בחרת באברם והוצאתו מאור כשדים ושמת שמו אברהם ומצאת את לבכו נאמן לפניך וכרת עמו הברית לתת לו את ארץ כנען ותקם את דבריך כי צדיק אתה ברוך אתה יהוה המברך בזרעו של אברהם כל גויי הארץ אמן ויטעוס כל אחד מן היין.

ימזוג כום שכי הכקרא כום ראש הכביאים משה

והרועה יאמר ויאמר משה אל האלהים הנה אנכי בא אל בני ישראל ואמרתי להם אלהי אבותיכם שלחני אליכם ואמרו לי מה שמן מה אומר אליהם ויאמר אלהים אל משה אהיה אשר אהיה ויאמר משה אלהים אל משה עוד אלהים שלחני אליכם ויאמר עוד אלהים אל משה כה תאמר אל בני ישראל יהוה אלהי אבותיכם אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב שלחני אליכם זה שמי לעולם וזה זכרי לדור דור לך ואספת את זקני ישראל ואמרת אליהם יהוה אלהי אבותיכם נראה אלי אלהי אברהם יצחק ויעקב לאמר פקד פקדתי אתכם ואת העשוי לכם במצרים. הקהל ויושע יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה יהוה במצרים וייראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו. הרועה ויזכור ימי עולם משה עמו איה המעלם מים

את רעה צאנו איה השם בקרבו את רוח קרשו מוליך לימין משה זרוע תפארתו בוקע מים מפניהם לעשות לו שם עולם. הקהל אל תחשבו כי אנכי אטען עליכם לפני אבי יש טוען עליכם משה אשר לו תיחלו בי לו האמנתם למשה גם לי תאמינו כי הוא כתב עלי ואם לכתביו אינכם מאמינים איכה לדברי תאמינו. יקח כל אחד את כוסו וינרך ברוך אתה יהוה אלהי ישראל אשר היית עם פי משה עבדך נאמן ביתך והורת אותו אשר ידבר הודעת לו שמך והעברת כל מובך על פניו ותלמרנו על ידו לאחבה וליראה את שמך ברוך אתה יהוה הבוחר במשה עברו ובנביאי האמת וצדק. יטעוס כל אחד חן היין ואחר כך ישוג כום שלישי הנקרא כום ראש החלכים דוד ויאחר הרועה שום תשים עליך מלך אשר יכחר יהוה אלהיך כו מקרב אחיך תשים עליך מלך לא תוכל לתת עליך איש נכרי אשר לא אחיך הוא לכלתי רום לככו מאחיו ולבלתי סור מן המצוה ימין ושמאל למען יאריך ימים על ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל. הקהל ויבא המלך דוד וישב לפני יהוה ויאמר מי אנכי אדני יהוה ומי ביתי כי הביאתני עד הלום ותקשן עוד זאת כעיניך אדני יהוה ותדבר גם אל בית עבדך לפרחוק וזאת תורת האדם אָרני יהוה ומָה יוֹסִיף דוד עוד לדבר אליך ואתה ידעת את עבדך אדני יהוה בעבור דברך וכלבך עשית את כל הגדולה הזאת להודיע את עבדר: על כן גדלת יהוה אלהים כי אין כמוך ואין אלהים זולתך ככל אשר שמענו באזנינו: ומי כעמך ישראל גוי אחר בארץ אשר הלכו אלהים לפרות לו לעם ולשים לו שם ולעשות לכם הגרולה ונוראות לארצך מפני עמך אשר פרית לך ממצרים גוים ואלהיו ותכונן לך את עמך ישראל לך לעם עד עולם ואתה יהוה היית להם לאלהים. הרועה המו אזנכם ולכן אלי שמעו ותחי נפשכם ואכרתה לכם ברית עולם חסרי דוד הנאמנים הן עד לאומים נתתיו נגיד ומצוה לאומים הן גון לא חדע חקרא וגוי לא ידעוך אליך ירוצו למען יהוה אלהיך ולקדוש ישראל כי פארך. הקהל ויאמר לה המלאך אל תיראי מרים כי מצאת חן לפני האלהים והנך הרה וילדת בן וקראת את שמו ישיעוהוא גרול יהיה וכן עליון יקרא ויהוה אלהים יתן לו את כסא רוד

אביו ועל בית יעקב ימלך לעולם ועד ולמלכותו אין קץ. יקק כל אקד את כוסו וינכך ברוך אתה יהוה אלהי ישראל אשר לקחת את דור בן ישי עבדך מן הנוה ואחר הצאן להיות נגיד על עמך ישראל ודברת עליו למרחוק ולא הסירות חסרך ממנו להאמין ביתו וממלכתו עד עולם ולכונן כסאו עד דור דורים ברוך אתה יהוה העושה לדוד עבדו שם גדול כשם הגדולים אשר בארץ. יטעוס כל אחד מן היין והרועה ימזוג כום רביעי הנקרא כום ישועות של ישוע המשיק ויאמר הרועה וודבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל איש איש כי יהיה שמא לנפש או בדרך רחוקה לכם או לדרתיכם ועשה פסח ליהוה על מצות ומרורים יאכלהו: ויתנו לו לשתות חומץ מזוג במרורה ויטעם. הקהל ויענך וירעבך ויאכלך את המן אשר לא ידעת ולא ידעון אבתיך למען הוריעך כי לא על הלהם לברו יחיה הארם כי על כל מוצא פי יהוה יח יה האדם. המעה שמעו רחוקים אשר עשיתי ודעו קרובים גבורתי פחרו בציון חטאים אחזה רערה חנפים מי יגור לנו אש אוכלה מי יגור לנו מוקדי עולם. הקהל הלך צדקות ודבר מישרים מאם בבצע מעשקות נער כפיו מתמך בשחר אשם אזנו משמע דמים ועצם עיניו מראות ברע. הרועה הוא מרומים ישכן מצדות סלעים משגבו לחמו נתן מימיו נאמנים מלך ביפיו תחזינה עיניך תראינה ארץ מרחקים. הקהל והוא מחלל מפשעינו מדכא מעונותינו מוחר שלומנו עליו ובחבורתו נרפא לנו כלנו כצאן תעינו איש לדרכו פניגו ויהוה הפגיע בו את עון כלנו. הרועה יעמוד לפני השלקן ויסדר את הלקס והיין באפן אשר בזריזות ובכעימות יוכל לפרום לכל אחד ואחד לחם וכל אחד יקח הכום ויאחר כום ישעות אשא ברוך אתה יהוה אלהי ישראל אבינו מעולם ועד עולם אשר האמנת וקימת את דבר קדשך אשר צוית לאברהם אבינו למשה נביאנו ולדוד בן ישי מלכנו ותתן לנו ברוב רחמיך את ישוע משיחנו גואלנו מעולם אשר על ידך נמשח לבשר ענוים לפקוח עינים עורות לקרוא לשבוים דרור ויער למות נפשו לישא חטא רבים להתם פשע ולהביא צדק עולמים ותקן וצוה לנו בבשורת קרשו לשמור לזכר עולם זכרון מותו היקר עד כי יבוא שנית יהי רצון מלפניך אבינו שבשמים אשר בקחתנו ובאכלנו

ישוע משיחנו חקדש הזה והיין הטהור הזה לזכר מיתת וענות ישוע משיחנו חקדש וחטהר את כל כוחותנו הגופנים והנפשיים ויתברכו במעינו ממקורך הברוך להתאחר ולהתכלל בגו ודם הברוכים של המשיח הצרורים בצרור החיים הנעימים בימינך נצח ונזכה אנחנו זורענו לשכון תמיד במשיח והוא בנו אמן. כאן יקק המעה את הקערה עס הלקס צידו ויאסר ויקח לחם ויודה ויפרום ויחן להם לאמר זה הוא גויתי הנתנה בערכם זאת עשו לזכרוני וכמו כן אחרי אכלו לקח את הכום ויודה ויתן להם לאמר שתו כלכם ממנה כי זה הוא דמי דם ברית חדשה הנשפך בערכם ובעד רכים לסליחת חטאים זאת עשו בכל עת אשר תשתו אותה לזכרני אמן. נתתו את הלקס לכל אקד יאמר גוית אדונינו ישוע המשיח אשר נתנה בערך תשמור את גויתך ונפשך לחיי עולמים קח ואכול זאת לזכרון כימשיח מת בעדך ותאמין בובלבך באמונה שלמה ובתודה. נתתו את הכים יאתר רם אדונינו ישוע המשיח אתר נשפך בערך ישמור את גויתך ונפשך לחיי עולמים שתה זאת אשר נשפך בערך ישמור נשפך בערך והודה לו יאסר כך יאמר תפלח המדין.

V2, N10, Jan 1890

The Peculiar People:

חרשות הנעשות—NEWS במחנה ישראל.

The Russian Minister of the Interior has issued an order sanctioning the residence, in any part of Russia, of Jewish compositors who are in possession of certificates proving them to be competent workmen.

The new Jewish Home for the aged and infirm in Philadelphia, erected at a cost of \$100,000, and dedicated in November last, is a testimony to the philanthropy of the Jewish population of that city.

THE Hebrew Educational Fair, held in New York City in the month of December, was a decided success in every respect. The displays were rich and varied, the attendance was large, and the financial results most gratifying, being over \$130,000.

M. LEOPOLD BERNSTAMM, art director of the Musee Grevin at Paris, is a Russian Jew, who bids fair to achieve a brilliant career as a sculptor. He has already executed some important works, one of which is a bust of Alexander II., for the town of Pultawa.

EMIN PASHA, the famous traveller and scientist, is of Jewish birth. It is said that his name is Isaac or Edward Schnitzer, and that he was born at Oppelu, Prussia, March 29, 1840. It is also said that Emin Pasha was baptized a Catholic, and then afterwards became a Mohammedan, when he entered the military service of Egypt as an army surgeon.

A JEWISH CHRISTIAN CONFESSION OF FAITH.

Last month we presented to our readers the brief creed of the "People of Israel, Sons of the New Covenant," or "New Testament Israelites," feeling sure that it

¹⁾ By a mistake in our December number the title was printed "Sons of Israel of the New Covenant," instead of "Sons of the New Covenant," This correction is unnecessary to those who read Hebrew.

THE PECULIAR PEOPLE.

would be welcomed by all interested in the Jewish Christian movement. We are encouraged to transcribe the longer confession of faith, which we here give with a translation, hoping it will be read with interest and attention.

שרשי אמונת עם ישראל בני ברית חדשה.

- ו ש אך אל אחר חי ואמת נצחי רב טוב כח יהכמה מאין חקר בורא יוצר. ועושה ומקים כל בדברו וברוח קרשי הכל ממנו הכל בו והכל אליו.
- האל אמת דבר לאברהם אבינו התחלך לפני והיה תמים יהיית לאב המון גיים ומלכים ממך יצאו וכרת עמו ברית עולם להיות לו ולורעי אחריו לאלהים ולתת לו את כל ארץ כנען לאחוזת עולם ואות הברית עולם הוא להמול כל זכר בן שמונת ימים מיוצאי חלצי אברהם וכאשד לא השך את בנו יחידו יצחק ממנו להעלותו לו לעלה נשבע לו כי יתברכו בהיע בל גייי הארץ.
- 3) על פי דבר ד' ירד יעקב אבינו ובניי מצרימה ויפֿרו ויעצמו שמה מאד ייתנכלו ממצריים להרע להם ויעבידום ויעני אותם מאד וישלח להם ד' את. בהירי את משה וישם אותות ומיפֿתים במצרים ויוציאם משם ביד חזקה על כן צונו לשמור ולעשות את יום השבת לדורות לברית עולם ולחוג את חג הפסח.
- ישראל ברות בחורב ומשה עמד בינו יבין ישראל להגיד להם את דבר ד' וישמיעם עשרה הדברים אשר נכתבו באצבע אלהים על להגיד להם את דבר ד' וישמיעם עשרה הדברים אשר נכתבו באצבע אלהים על שני לוחות אבן לעשות וידבר אל ישראל את כל המצות החקים וה_שפטים אשר יעשו באפץ אשד נשבע ד' לאברהם להת להם לרשתה הכתובים בחמשה ספרי תורה הנמצאים בידנו היום ואז בחורב ביום הקהל אמר ד' למשה כי נביא יקים לישראל מקרבם מאחיהם כמשה ויתן דבריו בפיו וידבר אליהם את כל אשר יצוונו להאיש אשר לא ישמע אל דברו אשר ידבר הנביא הזה בשמו הוא ידרש ממנו.
- 5) ד' אלהינו הקים את דברו ויבא את ישראל אל הארץ אשר נשבע לתת לתם ויקם להם חוזים וגביאים נאמנים אשר דברו בשמו ככל אשר ציום והדברים ההם כתובים בספרי הגביאים הנמצאים בידנו היום ודבר אחד מהם לא ישיב אחור ריקם.
- 6) אחרי מאוס המלך הראשון לישראל שאול את דבר ד' ויניאסהי ד' גם הוא מהיות מלך על ישראל ויקרע מעליו את ממלכת ישראל ויתנה לרעו הטיב ממני הוא דוד בן ישי מבית לחם יהודה ויהי דבר ד' אל נתן הנביא לאמר אל דוד כי יעשה לו שם גדול כשם הגדולים אשר בארץ ולא יסור חסדו ממנו וביתו וממלכתו וכסאו יהיו נכונים ונאמנים עד עולם והמלך דוד בשבתו לפני ד' אמר כי זאת תירת האדם.
- ק) כאשר הסיר ד' אלהינו את ישראל מעל פניו ויגל אותו מעל אדמתו על בי הרבה לדטיא ולהכעיסו גם יהידה לא שמר את מצוות ד' וילכו בחוקות ישראל אחיהם וידבר ד' ביד עבדיו הנביאים כי ינטוש גם את שארית נחלתו ואת ויתנם

ביר אויביהם לבו ולמשיסה ויהיו מלעיבים במלאכי האלחים האלה עד עלות חמת ד' בעמי עד לאין מרפא ויגלם גם אותם מעל אדמתם בבלה לעבדים.

8 עוד טרם גלות יהודה בבלה ואחרי כן בש בו לארצו אחרי מלאות שבעים שנים כל נביאי האמת נבאו כפה אחר א) כי ר' חפץ חסר ועובר על פשע לשארית נחלתו ובריתו את דוד עבדו לא תופר לעילם מהיות לו בן מלך על כסאו אשר תניח עליו רוח ד' רוח דעת ויראת ד' להכות ארץ בשבט פיו האמונ.: תהיה אזור חלציו ושבו יקרא ד' צרקני ואלהי כל הארץ הוא יהיה לברית עם ילאור גיים ישים באוץ משפט ולתורתו איים, ייחלו עד כי באחרית הימים ינהרו כל הגוים אל הרבית ד' כי מציון תצא תורה ורבר ד' מירושלים. ב) כי הארון מלאך הברית בן דור הזה אחרי שובני דרך לפניו יבוא פתאום אל היכל ד' ויהית כאש מצרף לכלא פשע החביא צרק עולמים יען כי אותו כשח ד' לבשר ענוים לפקוח עינים עורות ולהוציא ממסגר אסיר. ג) כי על ידו יודע בגיים ובתוך העמים זרע יעקב וצאצאיו כל רואיהם יכירום כי הם זרע ברוכי ד' וקדאו לחם עם הקרש נא לי ד' ומהם ישלחו פליטים אל הגוים להאיים הרחוקים לקרוא ולהגיר את כבור ד' בגיים חדשה תהיה בארץ ולא תוכרנה הראש נות ולא תעלינה על לב. ד) כי כל עיובי ד' אשר לא יענו על הקריאה ולא ישמעו אשר ירכרו ירעבו ויצמאו יבושי ויצעקי מכאב לב ויניחו שמם לשבועה לבחירי ד׳. ה) המשיח בן רוד הזה יעלה כשוש מארץ ציה ולא יאומן כי זרוע ד' נגלתה עליו יהיה מחילל מפשעיני ומרוכא בעיניתינו וענה ולא יפתח פה ויגור מארץ החיים יבהערתו למות נפשו הוא דמא רבים ישא ולפושעים יפגיע וכאשר ישים אשם נפשו יראה זרע יאריך ימים וחפץ ד׳ בירו יצלח.

9) דבר ד' לאברהם אביני לבשה גביאנו לה.ד מלכני ולעבדיו הגביאים הגאמנים בשלא ונשלם כשבעים שנה טרם שנד רב בית מקדשיני האחרון כי פקד ד' את עמו וידם קרן יש עתנו בבית דוד עבדו ויצבה לנו צמח צדיק הוא האדון ישו ע ה משי ח אשר יצא לנו מבית לחם עיר דוד להיות מושל בישראל רם ונשא ובן עליון וד' נתן לו את כסא דור אביו והיא המולך על בית יעקב לע לב ולמלכותו אין קץ נענה נצלב ונקבר למען ישועתנו קם מן המתים ויחי והנה הוא יושב לימין אביני שבשמים.

חלם מאת הרכות אלהים ובהכמתו העטיקה הוכי אביתינו בקשי הלב וניהן להם מאת היות הדדמה למרות ולפשוע נגד יש וע המשיח עד היום הזה למען הקניא את שאר גייי תבל ולרצות את העולם כלו על ידי אמונתם ביש ע המשיח בן דור מלכני אשר שמעי בשורתיו על ידי המבשרי שלום שלו שנגרשו בהרפה מקרב עדת ישראל אבל לעת הואת כאשר מפשעינו נגד משיח ד' כבר נתעשר העילם באמונת המשיח ומחסרון אמונתנו נהמלא: עתות הגוים וכבר בא מלואם וקיימים המה באמונתם בא גם מלואנו להיות גם אנחנו צאצאי אברהם מבורכים וקיימים המה באמונת משיע המשיח ואלהי אבותינו אברהם יצחק ויעקב ישוב יו אמינתני באחינו ישוע המשיח ואלהי אבותינו אברהם יצחק ויעקב ישוב החמני ולט ע את הענפים הנשברים בתוך שוש הקדוש שלנו ישוע ובכן כל

ישרא ל יישע רש עת עולמים וירושלים עיר קדשנו הבנה וכסא דוד יכון לעד ולנצח נצחים אמן.

[Translation.]

PRINCIPLES OF THE FAITH OF THE PEOPLE OF ISRAEL, SONS OF THE NEW COVENANT.

- r) There is only one living and true God, eternal, infinite in goodness, power, and wisdom, who, by His Word and His Holy Spirit, is the Creator, Former, Maker, and Preserver of all things. All things are of Him and by Him, and for Him.
- 2) The true God said unto Abraham, our father, "Walk before me, and be thou perfect, and thou shalt be a father of many nations, and kings shall come out of thee," and He made with him an everlasting covenant, to be his God, and the God of his seed after him, and to give him all the land of Canaan for an everlasting possession. Now this is the sign of the everlasting covenant: That every man-child of eight days old that cometh from the loins of Abraham shall be circumcised; and since he did not withhold Isaac, his only son, from Him to offer him as a burnt-offering, therefore He sware unto him that in his seed all the nations of the earth should be blessed.
- 3) According to the word of Jehovah, Jacob, our father, and his sons, went down into Egypt, and they there multiplied and became very powerful; and the Egyptians dealt deceitfully with them to do them evil, and held them in bondage, and afflicted them exceedingly. Now Jehovah sent to them Moses, His chosen one, and he wrought signs and wonders in Egypt, and brought them forth from thence with a strong hand; therefore He hath commanded us to keep and observe the Sabbath-day to all generations as an eternal covenant, and to keep the feast of the Passover.
- 4) Jehovah, our God, made a covenant with the people of Israel in Horeb. And Moses stood between Him and Israel to declare to them the word of Jehovah, and he caused them to hear the Ten Commandments which were written with the finger of God upon the two tables of stone, that they might do them. He spake unto Israel all the

commandments, the statutes, and the ordinances that they should observe in the land which Jehovah sware unto Abraham to give to them for a possession, which are written in the five Books of the Law as they are found to-day in our hands. Then in Horeb, in the day of the solemn assembly, Jehovah said to Moses that He would raise up for Israel, from among their brethren, a prophet like unto Moses, and that He would put His words in his mouth, and that he should speak unto them all that which He should command him, and the man who should not hearken unto His word which this prophet should speak in His name He would require it of him.

- 5) Jehovah, our God, established His word and brought Israel unto the land which He sware to give to them, and raised up for them faithful seers and prophets who spake in His name, according to all which He commanded them. These words are written in the Books of the Prophets as they are found to-day in our hands, and not one word shall return void.
- 6) After that Saul, the first king of Israel, had rejected the word of Jehovah, Jehovah also Himself rejected him from being king over Israel, and He rent away the kingdom of Israel from him and gave it to a neighbor of his that was better than he. This was David, the son of Jesse, of Bethlehem of Judah. And the word of the Lord came unto Nathan, the prophet, to say unto David that He would make his name great, like the names of the great ones of the earth, and that He would not turn away His mercy from him, and his house, and his kingdom, and his throne should be set up and established forever. And King David, when he sat before Jehovah, said: "Yea, this is the law of man."
- 7) When Jehovah, our God, had removed Israel from before Him, He led them into exile from their land because they had sinned exceedingly, and had provoked Him. Judah also did not keep the commandments of Jehovah, and they walked in the ordinances of Israel, their brethren. And Jehovah spake by His servants the prophets that He

would forsake also the remnant of His heritage, and that He would deliver them into the hand of their enemies for a prey and for a spoil; and they mocked at these messengers, so that the anger of Jehovah came upon His people until there was no deliverance, and they were carried away from their land to Babylon to be slaves.

8) Already before Judah was carried away to Babylon, and also after that they had returned to their land, after the seventy years were fulfilled, all the true proph-

ets had prophesied with one mouth:

- a) That Jehovah would be merciful and would pass by the transgression of the remnant of His heritage; that His covenant with David His servant should never be broken so that he should not have a son a king upon his throne upon whom should rest the Spirit of Jehovah, the Spirit of the knowledge and the fear of Jehovah; that He should smite the earth with the sceptre of His mouth; that faithfulness should be the girdle of His loins, and that His name should be called "Jehovah our Righteousness," and "The God of the whole earth." He shall be for a covenant of the people.3 and for a light to the Gentiles. He shall set judgment in the earth, and the isles shall wait for his law.4 until in the last days all the nations shall run to the mountain of the house of Jehovah; for from Zion shall go forth the law, and the word of Jehovah from Jerusalem.5
- b) That this Son of David, the Lord, the Messenger of the Covenant, after that a way had been prepared before Him, should suddenly come to the temple of Jehovah, and He should be like a refiner's fire, to finish transgression, and to bring in everlasting righteousness, because Jehovah hath anointed Him to preach good tidings unto the afflicted, to open the eyes of the blind, and to open the prison to them that are bound.
- c) That through Him, among the Gentiles and in the midst of the peoples, there should be a knowledge of the seed of Jacob and his descendants; that all those who see

¹⁾ Jer. 33: 16. 2) Isa. 54: 5. 3) Isa. 49: 8. 4) Isa. 42: 4. 5) Isa. 2: 3. 6) Mal. 3: 1-3. 7) Dan. 9: 24. 8) Isa. 61: 1.

them should understand that they are the seed of the blessed of Jehovah, and they should call them the holy people, the redeemed of Jehovah. And from them those delivered shall be sent unto the nations and to the isles afar off, to proclaim and to make known the glory of Jehovah among the nations. New things shall be in the earth, and the former things shall not be remembered, and they shall not come to mind.

- d) That all those who forsake Jehovah, who shall not answer to the proclamation, and shall not hearken to what they shall speak, shall hunger and thirst; they shall be ashamed and lament from the sorrow of their heart, and they shall leave their name as an oath for the elect of Jehovah.
- c) That this Son of David, the Messiah, shall come up as a root out of a dry ground, and they shall not believe that the arm of Jehovah is revealed upon Him. He shall be wounded for our transgressions and bruised for our iniquities: He shall be afflicted and shall not open his mouth, and He shall be cut off from the land of the living, and in pouring out His soul unto death He will bear the sin of many, and shall make intercession for the transgressors. When He shall make His soul an offering for sin He shall see His seed, He shall prolong His days, and the pleasure of Jehovah shall prosper in His hand.
- Moses our prophet, to David our king, and to His servants the faithful prophets, was fulfilled and accomplished about seventy years before the destruction of the second temple. For Jehovah hath visited His people and hath raised up the horn of our salvation in the house of His servant David, and He hath made to sprout for us a righteous Branch, who is the Lord JESUS CHRIST, who came forth for us from Bethlehem, the city of David, to be ruler in Israel. He is high and exalted, and the Son of the Highest, and Jehovah hath given to him the throne of David his father, and He shall rule over the house of Jacob forever, and of His kingdom there shall be no end. He suffered, was cru-

cified and buried for our salvation. He arose from the dead and lived (again), and, behold, He sitteth at the right hand of our Father in heaven.

10) After the counsel of God and His infinite wisdom, our fathers were smitten with hardness of heart, and there was given to them from Jehovah a spirit of deep sleep that they should rebel and transgress against JESUS CHRIST, even unto this day, in order to provoke to jealousy the rest of the nations of the earth, and to reconcile the whole world by their faith in Jesus Christ, the Son of David, our king, when they heard the good news by those publishing His peace, who were driven out in reproach from the congregation of Israel. But now, at this time,-when from our transgression against the Christ of Jehovah, riches have come to the world in the faith of Christ, and from the lack of our faith the times of the nations [Gentiles.] have been fulfilled, and now their fulness has come in, and they are established in their faith,—our fulness has also come, that we also, the descendants of Abraham, should be blessed by our faith in our brother, Jesus Christ, and that the God of our fathers, Abraham, Isaac, and Jacob, should return to have mercy upon us, and to graft anew into our holy root, Jesus, the branches which were broken off, and that thus all Israel should be saved with an everlasting salvation, Jerusalem, our holy city, should be rebuilt, and the throne of David should be established forever and ever-Amen!

RECENT CHANGES IN ISRAEL.

Rabbinism for a number of centuries kept the Jews in its iron grip, but Rabbinism and Talmudism have become effete. What has been substituted for them? Monotheism, but no Jehovism; the idea of the unity of God, but not the knowledge of the living and loving God, who could not have communion with His people until at last He came down in the person of His own Son. Monotheism is not

¹⁾ Isa. 52:7.

the authentic New Testament records, that Jesus never did alter the law or even suggest the abrogation of the Sabbath, that He came not to destroy it, but to fulfil it. But in the face of the clear facts as to Jesus' teaching is the other fact that Christians generally observe Sunday and not the Sabbath; and not only so, but the observance of Sunday is from the point of view of the Jew and his Christian teachers and companions almost the most patent evidence of his conversion. "If you become a Christian, the first thing you do is to cease observing the Sabbath and observe instead the 'Christian's Lord'sday." This is most appalling. Disciples of the Master, who profess to be devoted to His teachings and willingly obedient to the will of God through Him, not only cast aside the law of God and make for themselves a contrary law, but require others to do it. Such may be truly in the Kingdom of Heaven, but by our Saviour's words are of "the least" therein. Matt. 20: 19.

JOSEPH RABBINOWITSCH.

Our readers will be glad to read the following account of Joseph Rabbinowitsch, the Jewish Reformer in Bessarabia, from the German of the late Prof. Franz Delitzsch. In view of the present interest in the national movement among the Jews, a perusal of what that noble lover of Israel, who devoted the best of his life to the cause of Israel's salvation, wrote of Rabbinowitsch and his life will surely not be untimely.

INTRODUCTION.*

When Joseph Rabbinowitsch made his first visit to us in Leipzic, I asked him to give me a sketch of his life. In response to this request, he wrote at once two-thirds of the following Autobiography, written in Hebrew, which he uses as his proper mother tongue. He afterwards sent me the conclusion from Kischineff, which disappointed me

10:10

1806

^{*} From the German of Franz Delitzsch.

by the little that it told us of his conversion to the faith in Jesus Christ. In answer to the complaint I made on this account, when he visited us in Leipzic the second time, he told me that this was purposely done on his part. I give, then, this Autobiography here in a faithful German rendering, and, despite its defective conclusion, the biography is, I think, a valuable contribution toward our / knowledge of a most remarkable movement. It is followed by two sermons, and an address translated from Russian, and a letter translated by myself from the original Hebrew, addressed by Rabbinowitsch to a North American Jewish Christian, who had expressed to him, through my mediation, his joyous sympathy with the movement, but had added an objection to what seemed to him a too familiar mode of speaking of our Blessed Lord as "Jesus our Brother," a term which surely finds its justification in such passages as Micah 2: 3, where the men of Judah are called the remnant of Messiah's Brethren, and Zech. 12:10, where the mourning of repentant Israel over Him "Whom they pierced" is compared to the death wail over an only son. Even as we speak of the Glorified One by His Hebrew name of Jesus, so may a Jewish Christian call Him in an historical as well as a spiritual sense, his "Brother."

Rabbinowitsch has not yet been allowed to minister the Holy Sacraments, but preaches constantly in the Jewish dialect or "jargon" of Bessarabia. Among his hearers in Kischineff is one Jacob Wechsler, who possesses a peculiar facility in rendering this "jargon" into pure Hebrew, which we have followed in our translations.

Rabbinowitsch is, for us, a phenomenon full of hope for Israel's future conversion to Christ. His sermons, mostly founded on a double text, one-half taken from the Old Testament and skilfully combined with the other half taken from the New Testament, often suggest thoughts of very deep significance. The Christian spirit which breathes in them is throughout a reflex of the inspired

Word of the Gospel and Epistles, issuing from a Jewish heart. Though the formal Confession of the Faith which he has drawn up for Israel exhibits throughout a familiar acquaintance with and conformity to the Church's symbols, yet is it equally evident that the type adhered to in his ordinary teaching has a strong Jewish element, and is so far original that his methods both of thought and expression seem directly gathered, and in a really gifted way, from the New Testament and its Divine Apostolic Word.

One or two examples of this may be taken from a sermon which has for its subject "The Essence of Faith." Rabbinowitsch delights to represent the Holy Tri-unity as God, His Word, and His Spirit, or, as he in one place expresses it, Knowledge, the Knowing One, and the Known in an absolute sense.

God is for Him the Tri-une, not only as He manifests Himself in Revelation, but as He is in His own Essence. He is apart from the created universe, Subject, Object, and Predicate all in One, that is in Himself. The three Elements of Faith are for Rabbinowitsch not knowledge, assent, and assurance, but Repentance, Prayer, and Righteousness, with reference to the well-known Jewish maxim (into which he imports a deeper meaning), "Repentance, Prayer, and Righteousness deliver men from the Wrath to come."

Another example of his method of dealing with revealed truth is the use he makes, after Apostolic precedent, of a verse in the Psalter (Psa. 109: 3), which he applies directly to our Lord when speaking of Him as the Son of God, who upholdeth all things by the Word of His Power, and makes Heaven and Earth one in His Love—he goes on to represent Him as saying of Himself, "And I am Prayer"—i, e., the Eternal Mediator and Intercessor who for that very reason is also the "Teacher sent from God."

Rabbinowitsch lives and moves in our Hebrew version of the New Testament, of which we may say without

boasting that it has found the proper and lasting Hebrew equivalents for many Greek terms (such as mishpat-habanim for "adoption of sons" and tikkune ha-olam for "Elements of the World.") To these and many other renderings like them Rabbinowitsch owes the suggestion and expression of some of his noblest thoughts.

It should be mentioned here that without any specific influence from, or even knowledge of, the so-called "High-rear Criticism" of the Pentateuch, he concurs therewith in regarding the Priest Code, of the mid-books (Exodus, last chapters, Leviticus and Numbers) as a later addition to the original Mosaic (prophetical) Legislation contained in the mid-chapters of Exodus ("The Book of the Covenant"), and in Deuteronomy. He insists on the fact that it was from fanatical adherents of this later Priestly Legislation that the rejection of our Lord's Messiahship proceeded, and the bitter persecution which brought him to the Cross.

It is in logical accordance with this view that Rabbinowitsch regards the Talmud as having been down to the present day, a main source of all the misfortunes and unhappiness of his people, and so far rightly that it is the confusion made in the Talmud of Divine Revelation with Rubbinient traditions that has maintained Iswish national exclusiveness in its age-long hostility to the emancipating grace of the Gospel of Jesus Christ as "the end of the Law for Righteousness."

Yet Rabbinowitsch doubtless goes too far in his denunciations, for the Talmud itself, and its ally, the Midrash, certainly contain many Christian ideas and aspirations which are well worth developing, though as a whole they constitute a Chinese wall, which must be demolished before the Jewish problem can be rightly solved.

From the same point of view Rabbinowitsch attacks the Pharisaic observance of the Sabbath, while insisting on its retention by the Jewish community even after embracing Christ, as their great national remembrance of their creation as God's people by the deliverance from Egypt. For a like reason he would retain Circumcision as a symbol of Jewish religious nationality. But with his essentially Pauline position in all other respects we cannot but hope that he may ultimately see his way to preserve the true nationality of his people, in combination with observance of the Christian's Lord's Day* and the abandonment of Circumcision.

The movement begun so auspiciously in Kischineff is for our apprehension a prelude of what, on a world-wide scale, may be part of the final development of Israel's vocation among the peoples.

A sudden universal conversion of the whole Jewish race is neither conceivable in itself nor foretold in prophecy. The spiritual revolution which we may hope for will be brought about by the pervading efforts of God-inspired individuals, who, as Hosea prophesied, will call Israel to repentance (Hosea 6: 1-3), and bid them seek their God and His Christ in the latter day. Hosea 3:5. Individual converts whose hearts are touched will respond to this call and awake to new life, when the "blindness in part" shall pass away, and a new Judaic religious nationality of believers in Jesus as the true Messiah will open its eyes to the glorious world of faith and hope, to which Israel has continued blind so long. That time of the end will, as prophecy assures us, be one of sore disturbance and convulsion, and of far-reaching changes for the whole world.

Joseph Rabbinowitsch appears to us as a morning

^{*} It is difficult for us to see why it is at all to be desired that the Jew who embraces Christ should also observe the "Christian's Lord's Day." That day—by which is meant of course Sunday—is an ecclesiastical day, without the least Scriptural foundation, and cannot be required of any Christian on the basis of the New Testament. Moreover, its introduction as a weekly festival into the Christian scheme of days and its all but universal observance by Christians have been the chief reasons why the observance of the Sabbath has been all but lost, which fact has been a stumbling-block to Jews when they approach the considerations of the Messiahship of Jesus of Nazareth. When, therefore, a movement like the one now under consideration contemplates the recognition of the Sabbath by Christ-believing Jews, why mar its simplicity by a combination with what is utterly alien?—Editors of the P. P.

star in the spiritual firmament of his people's history. May he, in God's mercy, continue to shine with true light from Heaven!

One thing is certain. The Church's own history will not come to end till Israel shall be saved, and bring with its fulness new life to us also. To many, even Christian / theologians affected by the mists of anti-Semitism, this expectation may seem chimerical. But surely it is blasphemy against the Gospel itself to deny its power to bring Israel as well as the Géntile world to Christ. If it took Israel a thousand years to turn from idolatry to belief in one God, shall we despair though millenniums pass ere they turn from hatred of Jesus to His Love? But when that day shall come, Israel born, like Saul of Tarsus, out of due time, will, like him, win fresh triumphs for the Gospel, and her "receiving" prove our "life." Rom. 11:15.

The strange ingrained unchristian hatred of the Jew which besets us now will pass away. This may seem, and with man it is, impossible; but not with God, the Almighty, loving Father of us all.

AUTOBIOGRAPHY OF JOSEPH RABBINOWITSCH.*

"So span-long hast Thou made my days, my life as nothing before Thee." Psa. 39: 6.

The day of my birth was the holy Sabbath, 23d (11th) September, 1837. My birthplace was Resina, on the Dniester, a small town in Bessarabia, where I spent the first ten years of my life. My father was David, son of Ephraim, son of Rabbi Wolf, of Orgeieff, in Bessarabia. Through them I am descended from Rabbi Israel, a learned commentator on the Talmud, who traced his descent from the primitive Gaonim. My mother's name was Esther Sarah. She was a daughter of Nathan Neta, whose fa-

^{*} Abridged from the German of Franz Delitzsch.

ther was a disciple of the celebrated Zaddik Rabbi Jacob Simson of Schofatuvke.

I owed my early training to my maternal grandfather, Nathan Neta, of Resina, with whom my father then living at the village of Maschkowicz, near Orgeieff, placed me for education in my early childhood after my mother's death.

Nathan Neta was an excellent man, learned in the Law, and a strict adherent of the Bescht, (a form of Hebrew Chasidism) and its devout practices. He endeavored from the first to instil in my young mind his own love for Thora, Talmud, and religious books. He hardly left me out of his sight night or day (we shared the same bed), and took me with him three times every year when he went on pilgrimage to the learned Rabbi Salmina, of Raschkoff, son of Joseph, and the learned assembly of Chasidim (devout students) who met at his house. There he was proud to exhibit my early knowledge of Hebrew and the Holy Scriptures. I well remember how in my eighth year I repeated the whole Tractate Succoth, Mishna for Mishna, before the assembly at the Feast of Tabernacles, and how Zaddik warned my grandfather not to let me become too precocious. He was, indeed, unwearied in all the details of my education, interspersing his instructions with numerous anecdotes of miraculous occurrences, and of the fates and sayings of learned men. I had to learn and repeat every day some chapters out of one or another of the twenty-four books of our Bible. I had also to commit to memory Rashi's Commentary on the Pentateuch, and other books.

At six years old I could repeat the whole Song of Songs, and still remember how deeply even in childhood I was moved by Rashi's words in the Prologue to his Exposition, on how Solomon, filled with the Holy Ghost, prophesied in that book of Israel's repeated captivities, then still in the future, how they would bewail their former glory, and remember the loving kindness once vouch-

safed them by God above all the peoples of the earth, and would learn to say, "I will go and return to my first husband, for then it was better with me than now."

In 1848 I was already in the second decade of my life, when, my grandfather being too old and feeble to continue the conduct of my education, my good father took me from Resina, and placed me at Orgeieff under the care of my widowed grandmother, Rebecca, who, as daughter and daughter-in-law of Rabbins, was commonly called the Rabbinerin (Rabbiness). Under her roof I studied the Talmud night and day for the next five years under very learned teachers, whom my excellent father paid most handsomely, quoting on that behalf an utterance of the Talmud that a man's requirements for the duties of life are all predetermined for him, but not the amount that he shall spend on enabling his children to study the Law, for which, too, special rewards will be vouchsafed him.

My chief teacher at that time was Rabbi Joseph, son of Akiba, who belonged to the Chasidic circle of the celebrated Zaddik R. Raphael, of Berschid. With him I read many difficult passages of the Gemara, the Sohar, and other books of the deepest Hebrew Mysticism, and among them the writings of the great Rabbi Pinchas, author of the Chasidic Masaim, founded on Psa. 34:14, and Ex. 23:7, "When a lie shall be abhorred as no less a sin than a breach of the Seventh Commandment then will manifest Himself Messiah the Son of David in His glory."

R. Pinchas labored diligently at that time with his disciple, R. Raphael to implant the mystic doctrines of their Chasidic school, and teach its devout observances among their youthful hearers at Orgeieff. All our striving then was through union with the Holy One and His Shekhina to reach the highest steps in spiritual knowledge. More than once have I risen at midnight to weep for the exile of the Divine Shekhina, and to implore the gift of His Spirit from the Holy One, who, as the Sohar says, walks at that hour with blessed souls in the Garden of Eden.

My mind at that time was entirely absorbed in Chasidic devotions, in meditations on the Eternal, and I took no pleasure in the amusements and occupations of my youthful companions.

It happened in my sixteenth year, on the Fast of the 17th Tammuz, 1853, that I was chastising myself at night-time, in penitential remembrance of the destruction of Jerusalem, which was followed by the Fall of the Second Temple, when a messenger of glad tidings appeared with the announcement of my espousals to Golde, daughter of Daniel, son of Elia, which had just taken place in the customary manner, with the breaking of costly vessels, in remembrance of the sack of the Holy City; and were to be followed at latest in three years' time by our marriage. The whole transaction had been accomplished for us by the fathers on either side, and I had but to bow and smile acquiescence to the congratulations which poured in upon me.

In those days the fire of Chasidic piety glowed on the altar of my heart, but a flood of other influences now came from Central Europe which tended rapidly to quench its fervor. An imperial ukase compelled all children of Hebrews to learn to speak and write the Russian language, and all teachers to read Moses Mendelsohn's translation of the Pentateuch with their pupils. A new spirit began to stir within me, and new ideas as to the real meaning of Law and Prophets served to infuse doubts in my mind as to the absolute sacro-sanctity of my Chasidic instructors, and the truth of their transcendental interpretations of Scripture. I began to read the modern Hebrew literature of the day, and gladly embraced new and more rational ideas and interpretations, under the influence of which the over-wrought fancies of former teachers began to fade in my mind like a dream when one awaketh, I was greatly helped toward this change by acquaintance and intercourse with a young man named Jechiel Zebi; son of Meir Herschensohn, who at that time had a high

reputation for Talmudic learning in Orgeieff. This new friend soon began to open my eyes as to the real nature of Kabbala and Sohar, and to show me that these were but a blinding veil for the minds of their Hebrew readers hiding from them the truth and the right interpretation of Holy Scripture. He imparted to me some of the conclusions which he had drawn from a scientific and historical study of Law and Prophets. I attached myself daily closer to this new friend, and we sat many hours together pursuing this, to me, new course of study. One day after a visit to Kischineff he brought back with him a little book which he said had been given him by a Christian Pastor as one which would show him what Jesus of Nazareth really taught. It was in fact a Hebrew New Testament printed in London. "Perhaps," added Herschensohn." this was really the Messiah whom Moses and the Prophets foretold." He gave me the book which I have by me still. Other circumstances besides my intercourse with Herschenshon (whom my Chasidic teachers regarded as an "Epicurean" or Rationalist), led to a breach between me and my old way of thinking, and former teachers such as R. Joseph of Berschid, which compelled me to think of leaving Orgeieff. I retired to my father's house in the village of Maschcowicz, where he carried on his business. There I zealously pursued the study of a fresh set of old Jewish writers, of Maimonides, Albo, Gaon, which I had commenced in Orgeieff. I frankly proclaimed my new convictions that the whole Chasidic system of mystic Theology rested on self-deception, and was irreconcilable with sound reason. My father by no means discouraged me in pursuing this new mental development, and gave me every assistance that I needed.

The time at length arrived for my marriage with Golde, who was now (1856) seventeen years of age, and is still my faithful and beloved wife. We were united in holy matrimony on the 7th Tebeth, and I continued for eighteen months to reside with my father-in-law, Daniel

Goldenberg, at Orgeieff, and renewed my intimate intercourse with Herschensohn. I had hardly any other intimate friends there, though I daily attended prayers at the Beth-ha-Midrash.

After residing a year-and-a-half at my father-in-law's house, I hired one for myself in Orgeieff, and opened a small shop with the help of my wife's marriage portion of 800 silver roubles.

In 1859 our dawning prosperity was suddenly ruined by a fire which destroyed sixty-six houses in Orgeieff, and deprived me and my wife, with our infant son, of all our little property.

The next decade was a time of much bitter suffering and anxiety. Yet did my great losses and my consequent poverty exercise a wholesome influence on my mind, driving me to fresh studies and occupations. I had some acquaintance with law which I carefully improved, and soon became legal adviser to my countrymen, far and near-My advice and my advocacy were invoked on all sides, and God granted me good success. I became also a contributor to various Jewish newspapers, and well-known as a promoter of education and enlightenment among my people. Zederbaum, the founder of Jewish journalism in those parts, welcomed my co-operation. I established a school in Orgeieff for instruction in Talmud, Torah, and the Hebrew and Russian languages; the school did a good work and my endeavors on behalf of education were observed with favor in the highest government circles of Kischineff and Odessa. I became a member of the Society for Promoting Enlightenment among Jews in Russia; wealthy families in Kischineff and the neighborhood gave me employment, and a new era of prosperity began for me in 1866 with the formation of a large business in Orgeieff, for the sale of tea and sugar in the town and neighborhood, which I conducted with success. Moreover in 1869 I was elected to a post in the Landrath of the district of

Orgeieff, such as no Israelite had up to that time filled. So ended my third decade.

Anyone acquainted with the difficulties which beset the Israelite in Russia will understand my earnest desire, and endeavors for the advancement of my people which I then thought could be accomplished by education and enlightenment only. The spirit of the new time would soon, I trusted, set them free. The emancipation of so many thousands of serfs in Russia by the high-minded generosity of the Emperor Alexander II,, and the emancipation of the negro slaves in the United States of America, which was effected by the great war between North and South, diffused a breeze of freedom and deliverance which I sucked in with avidity on my people's behalf, and awakened in me hopes that the nations of Europe would soon begin to see that their Jewish brother also is a man, and remember that the earth is given to the children of men.

But now came a great disappointment of my hopes based on the liberating power of mere intellectual enlightenment. The crushing blow inflicted upon France in 1870-71, showed me how little the highest advances in civilization may avail a great people in the day of adversity, and that such alone would not save Israel. Then again the horrible persecution which in 1871 broke out in Odessa greatly troubled me. I then found that education and enlightenment so far from shielding Jews from the rage of their enemies, made them and their nationality all the more odious to their Christian neighbors. The Jews of Odessa were the first to change costume, language, and proper names, in order to be more like their neighbors, who in their turn were the first to overwhelm with scorn and reproach, and to threaten them with destruction. In the third place, my work and official position as a member of the Landrath, taught me how little there was of sincerity behind the apparent friendship in which many Jews and Christians stood to one another.

I lost all spirit to continue my work at Orgeieff, sold

my large business there, settled all my accounts, and moved to Kischineff on 9th November, 1871, with my wife and children, four daughters and one son, who was already attending the gymnasium at Kischineff. Lhired a flat in a good house in the midst of my own people and the center of the town, and intended at first to carry on a business in tea and sugar and other articles to be supplied from Odessa. But I heard an inner voice saying to me: "Leave trade and traffic; it will bring thee no blessing. Be an adviser and an advocate of thy oppressed people, and I will be with thee!" I obeyed what I felt was a divine call. I had a large circle of friends and acquaintance who gladly availed themselves of my legal knowledge and experience in various difficulties with the government and in the Courts of Justice, and were ready and willing to pay for my assistance. I bought a piece of land in a quiet part of the town on which I built a comfortable house, and moved my family into it in 1873, less by my youngest little daughter (Tikwa), who fell a victim to the cholera when it raged in Kischineff in 1872. I soon became a much sought and much visited personality. Many in sore need implored my help. Many widows and orphans told me among floods of tears, sad stories of oppression, and in too many cases I discovered that the oppressor himself was a son of Abraham. Moreover persons of wealth and position confided to me their private affairs, or consulted me on matters of municipal policy, in which I was ready to help them with no other payment than their grateful thanks. In this period I studied Holy Scripture at home, and also gave lessons in Hebrew and Russian. Our Jewish public worship I attended on Sabbath and Holy days only, and was always ready to give up the leisure hours of the Sabbath-day to the EXCEPTION of inquiring friends who came with questions of theological and scientific interest.

In those days it was ordered by Providence that the learned journalist, Alexander Zederbaum removed from

Kischineff to St. Petersburg, in order to publish his journal, The Interpreter (Ha-Melitz), in Hebrew and Russian, in the centre of Russian life and activity. He gladly invoked my assistance as a native of Kischineff in his new sphere, to act as reporter and correspondent, and as an earnest of Jewish liberties and the amelioration of our people's condition. He urged that now himself in a position to gather information and exercise influence at head-quarters, the time was come for us both to make a combined effort to raise our people's moral and social position, and that I should set myself to write a series of papers and essays with this object in view, which might appear regularly in his journal at St. Petersburg.

I felt that this close appeal to my conscience must not be neglected, and was more zealous than ever in calling public attention to the low moral and intellectual condition of my compatriots in Bessarabia, and to their special needs. My efforts in this direction were not without effect.

About this time the cruel war broke out between Servia and Bulgaria on the one hand and Turkey on the other. The Emperor Alexander II. resolved to assist the two Slavonic States in their efforts to gain their national freedom by sending Russian troops across the Danube, and Kischineff was the head-quarters of this army in the south.

My own zeal on my people's behalf was naturally awakened, and hope renewed that the end of two millenniums of oppression might be approaching, but no help was forthcoming for Israel. When I heard how the notables of the Bulgarian people assembled themselves in the ancient Cathedral of Tirnova to thank the God of Heaven for deliverance from a tyrany of five hundred years, tears flowed from my eyes, and I exclaimed, "O Lord God of Israel, when shall it be Thy gracious will to raise the horn of Thy chosen people? When wilt Thou take to

Thyself Thy power and reign over Thy long-forsaken and shame-covered Zion?"

In 1878 I wrote a well-known pamphlet, entitled Sabri maranan werabbanan-What think ye, our Lords and Rabbins? which appeared in the Hebrew journal, Morning Light (Haboke Or), and endeavored to show how the Rabbinate itself (i. e., the body of the Jewish clergy) might be reformed and lifted up out of its present impotent condition as the first necessary antecedent of any real improvement in the state of the Jewish people, now lost in the mazes of poverty, ignorance, indolence, and unbelief, which must make the existence of true religion among them impossible. Many nights did I sit in consultation with the learned Dr. Levinton, anxiously inquiring how our people might be engaged of their own free will in agricultural pursuits, as the most useful and profitable of occupations, and so be raised out of their present miserable condition of hopeless, crushing poverty. With the consent of Government in Kischineff we called a large meeting of our principal citizens, and endeavored to establish a society for the assistance of poor people undertaking garden work, and I addressed the Jews generally in their own dialect, for the furtherance of the same cause, setting them a practical example in my own person and those of my two sons, David and Nathan, who worked with me daily in our own garden plot. With a like end in view for Russian Jews generally, I wrote frequently to Zederbaum's journal in St. Petersburg. At the same time I did my best to improve the synagogal service at Kischineff by providing a new and handsome House of Prayer, with a good choir, and by removing from the service all objectionable features. This I accomplished with a general concurrence. In such ways as these my activities on Israel's behalf, during this my fourth decade, were mainly practical. My conviction now was that the time for writing and theorizing was gone by-that what our people mainly needed was in the first place active, healthy

employment, which might take them out of their miserable trafficking in silks and satins, gold and silver rarities, embroideries, and the like—that even our boast to have first created and then ruled the mercantile system of the modern world was no longer maintainable; that, in fact, we are, and must remain, as the prophet Amos tells us, "a little one" among the nations. Amos 7: 2, 5. To thoughts like these I gave expression in an essay which appeared in Zederbaum's journal, whose Hebrew title may be rendered, "Hasty Scribes and Boastful Traders."

And so I enter on my present and fifth life's decade, and the period of the movement toward Christianity among the Jews of Russia. Many events in its first years turned my mind to fresh problems on behalf of Israel. The death of the just, gentle, high-minded sovereign, Alexander II., was followed by the terrible persecutions which broke out in Jelisabitgrad, Warsaw, Kieff, Balta, and other places, and the flight or banishment of many thousand Jews to America and Palestine. These awful occurrences helped me at length to recognize Him of whom Moses and the Prophets did write, Jesus of Nazareth, who said of Himself (John 18: 37), "To this end was I born and came into the world, that I may bear witness unto the Truth. Everyone that is of the Truth heareth My voice," whom I now recognize as my Lord and my God.

Here I lay down my pen, and lifting up my eyes to Him who now sitteth on the right hand of the Majesty on high, I say to Him, "Wilt thou still be angry with us? Shall thy wrath burn like fire for ever? Wilt thou not turn again and quicken us, that thy people may rejoice in thee?" O that I might hear what God the Lord will say concerning us, that He would speak peace to His people and to His saints, so that they turn not again to folly! Yet is His salvation nigh to them that fear Him, that Glory may dwell in our land. Amen.

KISCHINEFF, 27 November, 1886.

THE PECULIAR PEOPLE.

all preliminaries, and when these are completed the marriage takes place. A bride ten years of age is not uncommon among Jews and Moslems, and very common at twelve and fourteen. The latter age, fourteen, is not an unusual one for Christian girls to assume the duties of wifehood. These child marriages and the methods used to bring them about result in great unhappiness and fre-

quent divorce.

Divorce is disgracefully common among the Jews, and may be obtained by the husband for the slightest provocation. The rabbis have power to grant these, and do so for the modest sum of thirty piasters-less than a dollar and a half. This practice strikes at the sanctity of the home, and makes the life of many a wife one of continued fear lest her husband, displeased in some way, should send her away. The breaking of the marriage bond is of frequent occurrence among the Moslems also, and a very easy process, the husband simply ordering his wife to leave. Among the Christians the rules of the Church prevent such unnatural proceedings. I have heard of separations being granted, but never a divorce, by the ecclesiastical officials. With matrimonial affairs the local government has no concern. These are all in the control of the spiritual heads of the various religious communities.

From the above brief description of home life in modern Jerusalem there can be little gleaned by the dwellers in American homes that will cause feelings of envy.-The Independent.

JOSEPH RABINOWITZ ON ZIONISM.

In a Hebrew letter just received from Joseph Rabinowitz, of Kishineff, Bessarabia, South Russia, he expresses his opinion of the congress of Zionists, held in Basle, Switzerland, last August. We translate:

"The conference of Zionists in the city of Basle were assembled against Jehovah and against His Christ. The majority of those who bear the name of Zionists are rebels and transgressors whom Jehovah, the God of Israel, will purify out from among His people as tares from the wheat that they may not go into the land of Israel. Ezek. 20: 38. This that the Jews in Jerusalem and in Palestine have begun to do, in that they are speaking Hebrew, is not that in this pure language all nations may call upon the name of Jehovah to serve Him shoulder to shoulder in the name of the one Lord Jesus the Messiah, but that they may glory in their wisdom and that it may appear to all the inhabitants of the world that they are their own rulers. "Who is lord over us?" Psa. 12: 4.

"It remains for us who believe in Jehovah and in His Christ according to the Gospel of the Apostle Paul to wait a little moment until the days of purification and the testing of the people of Israel are completed. Then, only then, after the purifying will Israel call upon the name of Jehovah, and He will answer him and say, 'He is my people,' and the true Israel in whom is no guile will say, 'Jehovah is my God.' Zech. 13:9."

The January issue of The Peculiar People, a Christian monthly devoted to Jewish interests, contains a goodly amount of reading along political, social, literary and religious lines. The tone of the magazine is clear and lofty, Christ the Redeemer of the world being exalted in every line.—The North and West.

The Sabbath was appointed to be a joy to us. What greater joy can there be than to hear the words of the Law and to be satiated with angels' food and the bread of Heaven?

God is holy and we ought to be holy as He is. All, therefore, that we do ought to be done in accordance with His thought.—Ch. Th. Lucky.

A NEW Jewish Technical School, where instruction in other subjects is also to be given, will shortly be opened in Lodz.

eng inderense Spinions preached in a little course of States of the six of the states of a Kashedaff, South Russia, and the six of the six of Sunnoacy of some Addresses he deflected to the six of the six of Six of Six of Sunnoacy of some Addresses has deflected to the six of Six of

TRANSLATED BY MR TAMES ATLER.

Mangaray of the Villiang Mission

MR. JOSEPH RABINOWITZ'S

SERMONS

AND

ADDRESSES;

Being two specimen Sermons preached in regular course on Saturdays to his Jewish townsmen in Kischeneff, South Russia; together with a brief Summary of some Addresses he delivered to about 1,400, in all, of Jews, Jewesses and children, in celebration, with the "Mildmay Mission to the Jews," during his few weeks' visit to London in the winter of 1886-7.

TRANSLATED BY MR. JAMES ADLER, Missionary of the "Mildmay Mission."

BEST COPY AVAILABLE

MR. JOSEPH RABINOWITZ'S

Sermons and Addresses.

Sermon preached by Mr. Joseph Rabinowitz to the Jews in Kischeneff, Bessarabia.

Having read Gen. xii. 1-4 and John viii. 51-59, and after having offered prayers, the preacher said:—

Brethren according to the flesh! Many a time have I had the honour of attempting to rouse you from the sleep of sorrow in which you have fallen by reason of the great trials that overtook you in recent times, and to bring to your minds the words of the Prophet Is. (xlv. 25) "In the Lord shall all the seed of Israel be justified, and shall glory." This I shall repeat even a hundred and one times; that it is in vain you try to justify yourselves before the European nations by your wisdom, in which the learned among you pride themselves and say, "Among us Jews too are philosophers, doctors and men well versed in every branch of science, who with their books enrich the libraries," &c., and you therefore think you have a right to enjoy the fruit of their labours. It is equally vain to boast of your ancestry; that you are an everlasting people, offspring of the patriarchs of the world, the children of Abraham. Isaac and Jacob, who found the truth, at a time when the ancestors of the European nations were still living in gross darkness and after the lusts of the flesh. What has taken place recently, days in which you and the learned among you thought you needed no more the light of the sun by day, neither the brightness of the moon by night, looking upon modern science as your everlasting light, and learning to be your glory! this has sufficiently revealed unto you, that after all you are poor, and destitute of everything. There is no listening ear to your wisdom; first, "the poor man's wisdom is despised," said Solomon; secondly, because the Europeans say, "your wisdom is ours, and your knowledge is our knowledge, and everything new among you is ours! for have you brought anything of this kind with you when you came from Asia to Europe whereby you could benefit her children?"

Is it by the aid of your mathematics which you employ concerning the messure of a 19th (fountain in which women or men immerse for purification,) or concerning a 19th (booth,) by the aid of the discussion of Rav and Samuel as to whether that Columbus discovered America?

The Talmud with all its ingenuity, of which you boast, is had taste to enjoy! They say. "Jew, take what is yours! Take the Talmud, and go to Babylon with it! We desire neither its sting nor its honey." As regards your boasting upon your ancestry, are they too well acquainted with Kriloffs thable of the geese, who having complained at the farmer the market to be sold, since their ancestors were instrumental your ancestors were a heart of the market to be sold, since their ancestors were instrumental your ancestors were a means of saving Rome, "Yes, it is true; you done? By what act have you rendered yourselves deserving?"

We, bresh when the nothing but in God to glory. It is only when we have turned in faith and love to the God of Israel, who alone is able to save, that we shall be put on the same standing people, and we shall exist as long as the heavens: it is then that the death of our nationality will be swallowed up dwell safely beneath the wings of our Messiah, Jesus of making us afraid, as predicted by our faithful prophets. On the other hand, if we remain obstinate and say, "Who is God, that we should serve Him? Who is the Son Jesus Christ that we should believe in Him? We have made a covenant have access to the Stock-exchange and the banks as we have access to the Talmud and its commentaries," then mistortune and distress will meet us at every step, and only death and destruction will have their rule over us!

I am perfectly aware, brethren, that some of you are rather surprised at my statements, and think I am mad; others, if not for fear of the Government, would take up stones from the streets, and would stone me, because I speak to them in the name of God, and in the name of Jesus Christ. But since was seized with love to my people, since the Jewish question in Russia was kindled in me, since my heart began to realize the power of the blood of the Lamb of God, Jesus Christ, our

light of the Gentiles, and the glory of His people Israel. How mysterious the dealings of the Jews seem to be in their rejection of the rod that came out of the stem of Jesse! The Our Jewish brethren to-day, as those of old generations, teach their children to repeat the words just as they have been do they come to know this expression, since the Gospels are fountain opened to the House of David and to the inhabitants of Jerusalem for sin and uncleanness, I cannot keep silence; people of the great sin they committed against the Son of David, against this Jesus Christ, whom God raised to be the rebellion is as strong to-day among our people, the brethren of Jesus Christ according to the flesh, as it was on Golgatha on the day when the Righteous One was crucified! To this day, those from off their shoulders, repeat the blasphemous words which the father of lies spoke through the mouths of the scribes and uttered by those of old, and as they are written in the Gospels to their everlasting shame. For if not for this practice, how Brother according to the flesh, and the cleansing efficacy of the water which came forth from His pierced side, as the of our Jewish brethren who cast His cords of love and mercy and as long as I shall live, I shall not cease from telling our "His blood be upon us, and upon our children! neither known nor read by them! Pharisees,

with all the precious promises given to them by the prophets of God. Nevertheless the Scribes and the Pharisees turned their eyes away from the deplorable state in which Israel was, existence of the second Temple, when the glory of Israel was already fallen to the ground, when the holy City was under the rule of the Romans, and the temple in the hands of priests who disregarded everything that was holy, even at that time every truth-loving man among Israel mourned secretly over the loss of his people and their land. Considering the surrounding circumstances, they thought that God would put a similar end to the people of Israel as that of the people of Sodom and Gomorrah, and that He would wipe away Israel God; and although by their outward circumstances they were in the sight of other nations; that, they were the seed of they boasted of their learning; that they alone understood the meaning of the Law given on mount Sinai, that they only could solve difficult questions concerning the Law, taking the chief seats in the Synagogues and loving to be greeted in the neither did they care for the glory of God or for the Word of From the few verses I read to you, dear friends, from the ying in the dust; yet, these poormen boasted of their ancestry Abraham, Isaac and Jacob; and towards their own brethren, Gospel of St. John, you can see, that at the end of

markets; and when the Teacher of Galilee, the Son of David, said to them, "Verily, rerily, I say unto you, if a man keep my saying, he shall never see death," the wise Jews who were arrayed with long fringes and black phylacteries said to Him, "Now we know that Thou hast a devil. Abraham is dead, and the prophets, and Thou sayest, if a man keep my saying, he shall never taste of death. Art Thou greater than our father Abraham which is dead? and the prophets are dead, whom makest Thou Thyself?"

thought it enough to make clean the outside of the cups and the platters, (Luke xi. 31-40,) or as difficult as the term "Rest" on Sabbath, which they explained to mean ceasation from doing any good (Mark iii. 4.) By the term "death," they only understood the death of the flesh, forgetting the spiritual death, the separation of the soul from the bundle of they were angry with the Teacher, who came from the insignificant Galilean town of Nazareth, and Who by the force of His of Machpelah which is in Hebron, and the tombs of the prophets which we built, do testify!" It was therefore that the Son of God answered them with divine wisdom, that it self saying, "If I honour myself, my honour is nothing, it is my point of view, only as commands of an arbitrary king, cal-calated to crush His subjects under His feet, or to bind the hands and feet of the sons of Abraham, that they should not ife, which is at the right hand of the Life of lives, and the words, which were uttered in truth and righteousness, won the Thou possessest not the right understanding, which is only our lot. Why, Abraham is dead and the prophets, as the cave understand Him, and that the law and the prophets were still a sealed book to them. He then turned their attention to Himather (not my King) that honoureth me, of Whom ye say conceits, and who considered the law of God from a human stray away into other peoples' fields for pasture, namely, that they should not mix with other nations, over whom, according God spoke, was difficult to comprehend, as difficult as the It was on this account that hearts of the people of the City of the great King, full of that it is only by his power that the people are led away, but was only through their love for honour and superiority over but not God; and it was on that account that they could not For the Scribes and Pharisees, who were wise in their own to their own estimation, God would have no dominion what-ever—the word "Death" of which Jesus Christ, the Son of expression "Purity" which is acceptable before God; they "Now we know that Thou hast a devil, and their hrethren, that in every thing they saw only themselves, casting of the same into Hell. scribes who said,

Psalmist says, "Light is sown for the righteous, and gladness for the upright in heart." But on the other hand Solomon says, "Though thou shouldest bray a fool in a fore that our Lord said, "Verily, verily, I say unto you, before they resorted to actions, "then they took up stones to cast upon Him: but Jesus hid Himself, and went out of the fifty years old, and hast Thou seen Abraham ? " Notice, they Abraham, and that he was well acquainted with what was going on in this world, as it is stated in the Talmud, "that God shewed to Adam every generation to come, together with possible the son of the carpenter Joseph, one who was despised and rejected of all men, should have seen Him. It was there-Abraham was, I am." Feeling the power of His words which shattered their pride to atoms in the sight of the multitude, with a pestle, yet will not his foolishness mortar with a pesue, yet will not his noushiness depart from him." (Prov. xxvii. 22). These foolish Pharisees were more angry over that, and exclaimed, "Thou art not yet meant to say, that they also believed in the existence of and feeling that they could not conquer Him with idle words, respective learned men, and commentators," but it was imwill bless thee and make thy name great; and thou shalt be a hide from him that thing which I do," rejoiced to see my day Who was to bring an everlasting righteousness and true peace As the With that they Temple, going through the midst of them, and so passed by." with your lips that He is your God, yet ye have not known and in thee shall all the families of the earth when all the families of the earth would be blessed in him. Ie saw it was through the Messiah, the Son of Man and God, to all mankind, that all the promises given to him (Gen. xviii. plessing and the blussed," is not dead, and that he of whom God said, "Shall in the fulness of time, when he would be a great nation, and " with your hearts and spirits; for Abraham your father to whom God said, "I will make of thee a great nation, and 9) would be fulfilled, and therefore he rejoiced.... did not say, "has Abraham seen thee?"

Dear breathers a grarrelled with the Angel of the since your forefathers quarrelled with the Angel of the Covenant, Jesus, Who suddenly came from Gailiee to His Temple, which was full of Scribes and Pharisees, although they saw many miracles wrought by Him; and to-day you are doing the same! You are still hardening your hearts and boasting of your noble ancestry, that you are the seed of Abraham, and priding yourselves in your great learning concerning Sabbath, Passover, lawful or forbidden food, meat-and-milk, &c., which help to grind the dry bones into powder, and which prevent the poor people from tasting the sweetness

stone him, and it is only by Ged's mercy, and government protection, that such a man can pass among you, unmolested I brother of your own people and one of another nation. If anyone tells you faithfully that Jesus is not a God who cannot help, but that "He is mighty to save," and that He is not, as you are in the habit of thinking, only the portion of the uncircumcised Gentiles, who for a glass of brandy take the candlesticks from off your tables on a Sabbath-day, because it is not lawful for you to touch them; if anyone tells you, "not promises given to Abraham, namely, 'Abraham shall surely become a great and mighty nation, and all the nations of the earth shall be blessed in him, and that the stones of the field have also become Abraham's children, and that He was the ruler then your hands are ready to lift up stones to keep my saying he shall never see death; " and with mouths full of mockery you say to each other, "Why, Abraham is dead and the prophets!" But this is because you, like your Bank, and to be able to say to your souls, "Soul, thou hast much goods laid up for many years; take thine ease. eat, drink and be merry." (Luke xii. 19.) This is the sole cause of your not being able to grasp either the Heavenly Father, His not a single word will fall to the ground, and seeing in the crucifixion of the Messiah and His resurrection, all the an not come to destroy the law, but to fulfil it," (Matt. v. 17) and as His last words on the cross were, "It is finished!" even in an age like this, you say in your hearts that all the grand things promised by the prophets are gone for ever, and to cheat right and left, and to make no distinction between a so brother! this is the Messiah Whom Abraham saw and in lensel, whose goings forth have been from old, from everlast-ing," (Mic. v. 1) then your hands are ready to lift up stones to is to be immersed in the stagnant water of the 'Mikveh,' and Messigh, or the Holy Spirit who is working in every one. In an age when all the truly wise of other nations tremble with holy fear at every word written in the prophets, believing that that you have nothing more to rely upon but upon your under-You, too, whose desire only to accumulate money and to obtain honour from your prother Ichabod, are astonished at the words: "If a man dead and the prophets !" But this is because you, like your ancestors, do not comprehend the real meaning of the terms, "rest," is to have a lot of money on interest in the Imperial standing and your money, to accumulate riches on every hand, of the covenant which God made with us through His Son "His and death, clean or unclean, rest or labour." "Life, in your opinion is, to possess thousands of Rubles; "purity, rejected over; for through Him God accomplished all predictions of our prophets fulfilled, as also our Lord said, festis in the holy City of Jerusalem.

ť

Sermons and Addresses.

and remember, that it is only in Jehovah and in His Son Jesus Christ, our righteousness, the seed of Israel shall be yon bear the covenant of God only upon your lips? How long will you consent with thieves? And how long will you speak against your Brother Jesus Christ? Learn this, my brethren, you destroy your people and your nationality? How long will you count your hopes resting upon the law, and how long will How long, brethren, will you be foolish? How long will ustified, and shall glory. Amen. will you consent with thieves?

A Sermon preached by Mr. Joseph Rabinowitz to the Jews in Kischeneff, Bessarabia.

having offered a long and touching prayer, the preacher turned Having read Deut. xvii. 4-20 and Luke xxii. 24-39, to the audience and said:-

Dear brethren, people of Israel! a name which fills my whole body with emotion! Israel is the mysterious and glorious name in which are hidden great thoughts, and with which are associated precious recollections.

tribulations which have befallen you in your dispersion, are still alive! I will tell you what you are like. You are like a I tremble when I think of it! Is your name "Israel," my people? why, you are called "Jew!" robbed, spoiled and hated by all!! Is this the people God has chosen to be His given? Is that the Israel who possessed laws, given by the faithful lawgiver Moses, as well as a king and judges, three alas! long are the days of your illness! But when will you be healed? Even the wise of all nations are astonished at you; but you, Israel, in spite of all the sufferings, persecutions and vessels pass by it, some reaching safely their destinations, peculiar treasure? the people to whom the law and prophets, which is the source of all life to all people under heaven, were thousand years ago, as well ordered and calculated as those of become of you, O, my people? You have fallen!! Why, you look sad; no one recognising you!! Oh, yes, you are ill; and of course, not at the duration of your illness, but at the perpetuity of your existence. They see many nations like Assyria, What has But what are the people who go by that name now? Alas! Babylon, Edom and Moab have vanished from under heaven ship that was wrecked, but not sunk. You see the top mast above the water, moving hither and thither. any enlightened country at the present time? healed? given?

A MARKET CONTRACTOR OF THE PARTY OF THE PART

The state of the s

others, sinking to the bottom. But that wreck is in the same position; it does not float, neither does it sink. You are in a similar condition, my people Israel | You are sick, wounded, fallen and bruised; there is nothing whole on your body; your head is failing you, your feet are heavy, all your feelings dead. But the heart is still beating, and now and then one can see some of your members move and struggle, and some features of life manifested in your face. You are still alive; you still beat mane of Israel. You still reel to and fro in the sea of the nations; you are not dead unto corruption; neither are you alive among the living! And in this fearful state you have been for centuries. It is a riddle; and as such you have been looked upon by the wise of all nations.

But they consider the subject indifferently, only as a strange

But they consider the subject indifferently, only as a strange phenomenon in nature. They do it like geological students about some island, instituting inquiries whether there was before all water, but by some means earth accumulated and became what it was, or it was before a large continent and the sea inundated it, and by and by it would be drowned altogether. It is in this manner that the wise of the nations are investigating you. But this is not the case with your brother and your kinsman, whose soul is mourning over your present deplorable state without any token for good!

The compilers of the Talmud first, and after them the

The compilers of the Tahmud first, and after them the rabbis, have certainly apprehended the seriousness of the illness and attempted to remedy it. But what with? With a nice "Ethrog" (citron?), black Phylacteries, stringent injunctions concerning the clearing of leaven, long fringes, long forelocks, &c. Hundreds of years elapsed without the least change in the condition. Israel then began to see that their leaders caused them to err, and that there was no healing virtue in their medicines; ñay, it had the opposite effect! it contributed towards making their names abhorred in the sight of the European nations! They then threw off their bandages with which their Doctors had bound them up, and commenced to live according to the modern time, hoping to find healing in its wings.

Then arose Moses Mendelsohn, the chief of the Jewish wise, and tried with much philosophy to find another remedy for his oppressed and distressed brethren; and that was, to wipe off altogether the name "Nation" from off the back of Israel He asserted that Israel had nothing to do with nationality. They should no more be called nation; but dispersed brethren of one religion. Jews living in Germany, are German followers of Moses; Jews designin France, French followers of Moses; and those the series of Moses; and the series of Moses and the series of Moses; and the series of Moses; and the series of Moses and th

The disciples of that philosopher rejoiced at that invention and tried with their publications to carry it out; believing that by it they would get absorbed among the Gentiles, and find rest. The ship "Israel" would thus sink, that even the top of the mast be seen no more.

But not a century passed before the spirit of jealousy, the child of that amalgamation, gave birth to anti-semitism, which broke forth like a hurricane, breaking the windows into shatters, tearing feather-beds into shreds, bringing about a moaning all over the world, making the sea of the world like a boiling pot, and the ship "Israel" again brought up and thrown on the shore of new sufferings so that in recent times editors of newspapers and their journalists litted up their voices, blaming Moses Mendelsohn as being the cause of all this suffering; and showing that Israel must keep up her nationality, being "a people that dwelleth alone," and not get amalgamated with the Gentiles, and that her remedy would only be found in changing Europe for Palestine. When Israel returns to the land which they left 1800 years ago, she will also return to her former strength and find rest from all her troubles.

But how return? and by what means? I will tell you what these vain talkers are like. They are like to three physicians who met around the bed on which was lying a man very dangerously ill, who suffered fearfully and who could not stir a limb. The first physician asked what his occupation was; the second inquired after his name, in order to be able to write the prescription, as if the name formed a vital factor among the ingredients; the third thinking how he could change the position of the bed! Not one of them thought of the dangerous state in which that patient was; the few numbered moments he had left vanished in the meanwhile, and his end came quickly to go into the grave where there is no question about names, occupation or places. Such are your physicians, O Israel!

And what will you do now? Are you going to wait another two thousand years, trying the latest medicine, the colonisation of Palestine with the money of the rich, a scheme which is founded on nothing? I hear on all sides complaints of the great sufferings. I am sorry for you my people, that you drank and drained the cup of thedicine those vain physicians administered to you from time to time, and which became a deadly poison in your inside, which was empty of all heavenly nutriment! Have you forgotten, that in the Law which you read twice a week it is said, "I Jehovah am thy physician?" You read it many times, but have not once thought about it!

Sermons and Addresses.

lion and the fathing together;" through the little child that leads them, who is Jrsus Christ, plessed for ever and ever. Israel and the other nations, and then the words of the prophet will be fulfilled, "The wolf also shall dwell with the lamb, and the leopard shall lie down with the kid; and the call and young descended into hell and then ascended to heaven, will come down again to cast all your sins into the depth of the sea, and tribulation, repair it like a new one, and it shall carry blessing to the world. The Prince of Peace will make peace between to believe in His Son Jesus Christ, whom He sent to be the propitiation for all mankind, be healed through Jesus Christ, propitiation for all mankind, be healed through Jesus Christ, like that blind man at Jerusalem. When you return to look at the true light, in which all true believers walk, it is then that you will become a glorious people; and Jesus Christ, who will bring up the ship "Istael" from the bottom of the sea of him." It is for this reason that you have been permitted to be stricken with blindness, and to suffer humiliation and deprivation; and it is for the same reason that you still exist, in order that you may in the end, after you have returned to love, and The true answer to that question is in the words of "That the works of God should be made manifest in the antihis parents?". The same question is raised by

IN LONDON.

An Address to the Weekly Sewing Class of over 100 Jewesses, at Wellclose Square, on December 28th, 1886.

They fail in softening your stony hearts, and in bringing you to understand your position, or to realise where God, who is it is as large and deep at the sea. I am weeping for you; but it is as large and deep at the sea. I am weeping for you; but more so because these troubles have not the desired effect. can picture it to my mind how often you have knocked at the doors of the rich Jews, beseeching them with tears of blood to render you help; and more than once you were thrust away will suite all, and from whom no eyil can come, has placed you I am not going to enumerate them; for they are more than the inhabitants of London. My heart is aching for you. I To your brother Joseph, being himself a Russian Jew, all the troubles that befel you since you have been turned out from your fathers' or liusbands' houses, till you came into this room where we are gathered just now, are well known. O, my poor sisters! I know your calamity DEAR SISTERS, DAUGHTERS OF THE HOUSE OF ISRAEL! with both hands.

place; for from your very youth you have heard your parents as well as your rabbins say that: "the missionaries in London draw people into their nets," and you, therefore, consider yourself as a people committing sin. Ah, I am very sorry to find you in this position! You do not realise how the rabbins robbed you of your heart, which is the gift of God, through their doctrines; if you understood upon what a low would look to this place, where you meet reluctantly now, as one provided by Jehovah, where you can obtain light, life, and blessing. degree they have placed you, you would then weep more over it than over the destruction of the Temple, and then you and do not know what to do with their money; fools who believe in Jesus Christ, and are pleased to hear Jewesses sing nymns of praise to their Lord Jesus, and you are all looking forward to a time when you will no more need to come to this I know you think the founders of this institution are foolish

are born, and can inherit life everlasting. Jesus Christ is the holy firstfruit of the holy lump which He brings into the house of every believer, and with it blessing and peace. male or female, and make you believe, that you will bring light into the world by the two or three candles which you light on Friday night, and by the purifications you observe, you will be clean enough to appear before God. No; Jesus Christ, who was born of the virgin Mary, the small branch left of the house of David, king of Israel, He was the light that came to give light to the people of Israel, and to all the nations of the earth; and all those who believe in Him, be they men or women, will partake of that light, of which it is woman can be cleansed from the leprosy of sin with which we invented three things to observe, it is they say you will die by giving birth to a child, if you neglect to observe them. It is they who prevent you from seeing the Light of the world, the Lord Jesus Christ, with whom there is no difference between Jew or Greek, between " and it is to be nothing more than creatures who will have neither share nor part in the glory awaiting the men who observed the sixman and The Talmudists who left God in heaven, but took to themselves the government upon earth, have declared you women hundred-and-thirteen commandments. For you they only through His blood which He shed for us, that every : "And God saw that the light was good,"

people who Notice, iny ucan sisters, and supporting you in this room, sympathise why you, and who are gathering you in this room, sympathise with you, and who are gathering and its commentaries; they are the disciples of Christ, who taught Notice, my dear sisters, that these English are not great learned men who know the

 I_{9}

love will also warm your hearts, and change them into a Tample of God, and to enable you to trust in Him, and to love love in their hearts that promps them to admit you into their houses, and to partake of the same love, hoping that that It is the Christian Him with all your hearts; that your eyes might be opened, and your hearts rejoice with the salvation of Israel. them to love all men as He loved them.

Consider, my sisters, my words which came from the very depth of my heart, and then I am confident that you will ere long say: "We have found life, light, and salvation in this house;" and you will bless in the name of the Lord the founders of this place, and all those who try to open your eyes, so that they may rejoice in their efforts among Israel for Jesus Christ

Amen.

The Jewesses sang "Pass me not, O gentle Saviour."

Address delivered by Mr. R. at the Mildmay Medical Mission to the Jews, on Saturday, January 1st, 1887.

BRETHREN, SONS OF JACOB! --

by eating meat, fish, &c., and by drinking wine, you consider a clothes, and a nice habitation, are the things that make a man feel confortable; and therefore the Sabbath which you honour day of rest and peace, a perfect peace which the God of Israel The Talmud taught you from your earliest days, that "there is no joy without meat and wine," and that "a nice wife, nice are wise in your own estimation, consider those who sung as full of trouble and sadhess; and if not for the sickness and so much joy and delight? I know it very well, that you, who sufferings to which you are subjected in this city of London, soul," &c., are still ringing in your ears, and you are wondering, I dare say, who that Jesus Christ was who can impart peace, and what sort of peace it is which affords the believers "Who sing to a heavy heart;" for your hearts are and which require medicine, which you obtain here gratuitously. you would have mocked and sneered at the joy of the Messiah The words we just sung: "It is well, it is well with my

way of God, to a crooked path, in order to hide from your sight the Holy Ore of Israel, Jesus Christ who, was born of the virgin Mary, and to prevent you from looking at Him whom wisdom and ingenuity blinded your eyes and deceived your wisdom and ingenuity blinded your eyes from the holy way, the souls. The Talmud has led you astray from the holy way, the But, my brethren in the flesh, the Talmud with its human requires.

rour forefathers pierced outside the gates of the holy City of ferusalem, the Prince of life and peace.

into one holy body for our heavenly Father. One who has not seen His light and His power in the world, sees only confusion and therefore he has no peace; as it is said: "there is no peace for the wicked." Such a man is filled with sadness, and with the sight of the true light and life hidden in the words of the Teacher of Nazareth and His disciples, he can see that lasting kingdom, and His dominion to all generations; and through Him Jehovah is blessing His people with peace, and joy; as it is written: "Rejoice ye righteous in the Lord. It people of Israel get united. It is only through faith in Him that every one of us can obtain the true union, for through him and for Him all things are created, and He is the Jehovah who gather Israel from the end of the earth, and unite them gets tired of his own life. But the man whom God blessed God is King for ever and ever; that His kingdom is an everwas for that joy, that king David was longing, when he said: by His word which He spake from Moses to John, and his chosen fection, and it is through Him alone, that the heavenly Father, But, my dear brethren, our Lord Jesus is the true peacemaker; for the word only in Hebrew means union and per-

second Temple; after saying: "Thou art holy and Thy name holy, and Thy holy ones shall praise Thee," &c., then they pray that God would bless them with knowledge and wisdom, and enable us to return to Him with true repentance; that He would pardon all their sins, and heal all their wounds; that He would set free and let the horn of David be exalted among them," &c., then they finish with the prayer: "Grant us peace and blessing; blessed art Thou Jehovah who blessest Thy It was after this peace that all the upright in Israel were desirous prior to the appearance of the Lord Jesus, the Prince of Peace, as we can see it from the daily prayer which was composed by the men of the great Synagogue in the time of the "Gladden thou the soul of Thy servant."

the Lord Jesus warned us to seek first the kingdom of heaven Father knows that we need all other things; and that "we should not?" as the Zohar expresses himself, "bark constantly and that is, that they first prayed for earthly things, and then and all other things shall be added' unto us, for our heavenly and then that He alone would reign over them; against which give them a prosperous year and bless the fruit of the field, But the men of the great Synagogue have erred in one thing or the kingdom of heaven | first they prayed that people Israel with peace!"

Sermons and Addresses.

200

with all believers sing: "When peace like a river, &c. It is well, it is well with my soul;" and only then you will have that glorious promise fulfilled: "And I shall give peace in thy borders; ye shall lie down and none shall make you My poor brethren! enter upon the path of peace; search in the word of God, the Old and New Testament, and in it you will find the way to the true peace. Then you will understand words of our Lord: "Come unto Me all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest. Take my yoke upon you, and learn of Me; for I am meek and lowly in heart, Ťake my yoke and ye shall find rest unto your souls." Then you will together

An Address delivered to Jews at Wellclose Square, East London, January 1, 1887.

DEAR BRETHREN AND KINSMEN,

for our learning, that we through patience and comfort of the Scriptures might have hope." Now I wish to make it plain to you, that the Bible in which we find God's dealings with the world and us described, tells us that after God had dispersed those people who desired to make themselves "a name" in the earth, with their own poor understanding, have in a short time fallen very low, yea, deeper and degper, until they became entangled in doubts and questions concerning the object of life upon earth, and the burden of life became to God, and his calling upon the name of Jehovah. The holy Apostle Paul in his Epistle to the Romans says, chap. xv. 4, "For whatsoever things were written aforetime were written father of Abraham, feeling the burden of life in the land of the Chaldeans heavily upon him, left his native place, taking Abraham and his daughter in law with him, and went relates the history of Abraham leaving Ur of the Chaldeans, for the land of Canaan, and of the altar which he built unto them intolerable, and like a sick man on his sick-bed turning from side to side, hoping to find relief, so they began to move from place to place, hoping to find rest. Therefore Terah, the out to go unto the land of Canaan, in order to remove from his native place, which was deep in sin, that he abhorred, to find But the Bible tells us only that Terah, who relied upon his human wisdom, and not giving his heart unto the One God who created heaven and We have just read to you the portion of Scripture which peace and rest for his troubled soul.

har and the second of the second seco

The state of the s

God in his believing heart, to forsake his native place and his father's house, and go unto a land which God would show him. The Bible tells us that God did not tell him plainly the earth, who rules by His mercy all generations, when he came to (Haran meaning wrath), where the wrath of God he remained there and did not proceed to Canaan (which means place of humiliation), where he would have to humble body and soul before his Heavenly Father; and, although he lived 205 years, he was not able to improve, but died in Haran. But our father Abraham, whom God has chosen in his great mercy, and not he God by his own wisdom, land to which Abraham was to go, but the land which he would show him. And Abraham did not question with his understanding if it was good and right for him to forsake his father's house and go to a place of which he knew nothing—whether it was a good one or not, whether it was a fat one or not; he just delivered his soul and body unto the God of all spirits and flesh, trusting in Him for good or for bad. And therefore Nehemiah in his prayer, ix. 7, says, "Thou art the Lord namely, not in his head and understanding did God find him, but in his heart, the seat of all true life and pure faith. And it was only through faith that Abram was found worthy to hear the words of the living God, "And I will make of thee a great thou shalt be a blessing . . . and in thee shall all the families of the earth be blessed." It was through this simple faith in the true God and not through his philosophy as to be the father of many nations, he hearkened to the voice of Nehemiah in his prayer, ix. 7, says, "Thou art the Lord the God who didst choose Abram, and broughtest him forth out of Ur of the Chaldees, and gavest him the name of Haran, and to follow God to a place which he did not know, and also to draw with him his wife, his nephew Lot, and many the first thing Abraham did after his arrival in the land of Canaan, which God promised unto him and to his children as an everlasting inheritance; it was not to buy the land, not to increase his possessions, to build houses, &c., upon the nation, and I will bless thee, and make thy name great, and Mimonides says, that he had the power to forsake all that was dear to his heart-his land, his father's house, the knowledge which he had accumulated during the 75 years he spent in other souls which he possessed in Haran. Brethren, notice promised land, but to build an altar unto God, and worship missionary of Jehovah to the world, and proclaimed His name unto the inhabitants of the land of Canaan. He did not fear that the inhabitants would say, and foundest his heart faithful before Thee, Our father Abraham fehovah, preaching in His name. Abraham; became rested.

Sermons and Addresses.

and was glad," words which were sealed to them and as foolishness, as if He lessened by them their father Abraham's honour, and in whom they prided themselves, and therefore took they up stones to stone Him. Brethren, if not for Jesus Son of God, Jesus Christ, whom our heavenly Father gave the promises given to our holy forestathers by God, and it is only through Him that all these promises vouchsafed by God any other Arab who spends his life in the desert. Is it through those ceremonies which the Talmud ascribes to his origin that he became renowned among the inhabitants of the world, or is it because God has blessed him with much money, as the nees, that our father Abraham became the father of many mandens and his seed like the stars in multitude. Our Lord whom from the rising of the sun to its going down oblation is made, and glory, honour and power are offered; and we to-day understand plainly the words of our Lord, the same Jesus, which were said to our forefathers, the Jews, the inhabitants of Jerusalen, "Abraham rejoiced to see My day, and he saw it, Christ, who gave His soul a ransom for the sins of many, who to subdue all under him, if not for Him wherein did Abraham's honour consist? He was no more renowned in the world than h, and the through her to seal sin, and to bring in everlasting righteousus the Messian according to the Word of God, "And thou shalt be a blessing, and in thee all the families of the earth shall be blessed;" and therefore he justly rejoiced and quickly glorified and sanctified the name of God among the inhabitants of Canaan, and tried to draw their hearts unto God, in order to rescue them from perdition, and to make them His children in faith and hope concerning the salvation most civilized nations of the earth bend their knees, and unto rose from the dead, and who sits on the right hand of the power eaus, the Son of God, has brought into true fulfilment al that of his family. Our father Abraham by his strong faith in Jehovah, the Lord of the whole earth, could see by the Holy Spirit which God gave him, that from his seed should Jesus Christ, "who came to seek and to save that which was lost," only through faith, as it is said, "He who believeth shall be saved," and before whom this day in the year 1887 the Rabbis say, "that he became the father of many nations." Only by the Holy Spirit that came to the Holy Virgin Mary the december of Abraham, and the Power from on high, and the come the blessing and salvation unto the whole world, which and future blessing which were to come from his seed, namely, from former upset our " nor was he anxious concerning his livelihood and came amongst us and is going eligion, the religion which the country

through Israel are realised. As St. Paul in his Epistle to the Romans says, "that Jesus Christ was a minister of the circumcision for the truth of God, to confirm the promises made to the fathers," and in the 2nd Epistle to the Corinthians, "For all the promises of God in Him are Yea and Amen."

Brethren, take care not to be like Terah, the father of Abraham, who moved from place to place, and after all died in Haran (the wrath of God). If ye are the sons of Abraham, do the works of Abraham, the chief of the faithful; believe in the Son of God, in Jesus Christ, our Righteousness, who was before Abraham, and whose day Abraham saw and rejoiced, as it is said in Micah, "And thou Bethlehem-Ephratah, though thou be little among the thousands of Judah, yet, out of thee shall he come forth unto me that is to be ruler in Israel; whose goings forth have been from of old, from everlasting." Then through Him you shall be redeemed from all your sins, and be saved with an everlasting salvation, as it is said, "Israel shall be saved with an everlasting salvation."

Address delivered by Mr. Rabinowitz, January 7th 1887, at the Annual Tea-Meeting of the Mildmay Mission, in Whitechapel. Bretheren and Kinsmen, Children,

I feel exceedingly pleased to see myself surrounded by hundreds of men and women, the offspring of Abraham, Isaac and Jacob, in whom all the families of the earth should be blessed; of brethren and sisters who are priding themselves in the fact that the blood of their ancestors is running in their veins, and are prepared to undergo any amount of persecution for the sake of that Holy Name of Israel rather than exchange it for another, as Russian, German, &c. But on the other hand, I am grieved to see your sad faces full of consternation, on account of seeing suddenly one of your own people, who has thrown off from himself the bonds of the Talmud which you love as your own souls, and the chains of the other Rabbis, and preaching to you in the name of "that well known man," Jesus of Nazareth, who is still not esteemed, but despised in your eyes; and is proplaining to you that this Jesus is the Messiah, whom the God of Israel has sent 1887 years ago, to redeem His people from their sins, and to subligate to Himself Satan, who is seeking the destruction of Israel: and that in the Name of Jesus only can Israel be

saved.

Brethren, calm yourselves down! Listen to the words that come from the depths of the heart of your brother Joseph, according to the flesh, who speaks to you in his great love to his people Israel, which has been rooted in him for ever so long; and judge for yourselves whether my words are right, or is there any blasphemy in them concerning God and His Holy Law. It is well known that the present time—the nineteenth emitury—is full of changes: there are changes taking place in all branches of science, in business; and also there are different periods for every man to take account of his own actions—there is a time to reconsider the deeds of the past, and to consider the future. Each nation, as long as it is alive, strives to choose one point upon which to establish itself concerning its future welfare, both regarding spiritual and temporal things; and to make itself immortal. And that nation—which is not concerned regarding its future is responsible for its

own wisdom and riches, have fallen a prey to the fate and doom which befel other nations, and become a heap of bones. And did not the prophet Jeremiah lament, "She remembered not Say ye, brethren, which of your rabbis, or your rich, or your learned, is concerned about the present sad condition of the Jews? Show me the heart that aches for Israel! There is not one spark of love to Israel among them. The rabbis are markets, the learned about their books and newspapers, on account of having few purchasers; and the name of Israel is falling deeper and deeper. "They have all wandered every one to his quarter, there is none to save thee" (Is. xlvii. 15.) Many great and strong nations have vanished from off the face of the earth, because they have not considered their end. Also the people of Israel, when they forsook their God, the Rock of their salvation, and thought of establishing themselves in their her last end, therefore she came down wonderfully?" Notice, brethren, the difference between Israel, and the other nations which were lost, is this: while the bones even of those other nations have turned into dust, the bones of Israel are still to be found moving about in all the streets of Europe. It is in vain, brethren, to say that you are an everlasting nation, and it is as foolish of the enemies of Israel to fear the Jews and say, "Let us take counsel, lest they swallow us up." In these days, after the God of Israel has hidden His face from you, on There are more than eight million skeletons called by the names concerned about a crumb of leaven on Passover, or about a drop of milk that accidentally fell into a dish where meat was; the rise and fall of the money account of your sins, ye are no more the people the rich are concerned about

Berls, Schmerls, Lemels, and Herschells; but there is not a living people to whom the glorious name "People of Israel"—who sprang from Israel the son of Isaac, the son of Abraham, who commanded his children to observe the way of Jehovah, to do justice and judgment—could be applied (Genesis xviii.

Do you know, brethren, who has put your glory into the dust?—who has cast down the glory of the people of Israel as from heaven to earth, and made you to be despised Jews in the sight of all? It is those who are wise in their own conceit—the authors of the Talmud, who became drunk with wine, and then vomited upon the Jewish people their laws, rules, and injunctions; and like mount Vesuvius buried the inhabitants of Pompeii amongst its lava, so the people of Israel are buried alive under the rubbish which the Talmud cast over them. The people of Israel are still lying under the debris of the Ight which the prophets, from Moses down to John the son of Zechariah the priest saw, namely Jesus of Nazareth, "who came to seek and to save that which was lost," and "who is now sitting at the right hand of power." It is a wonder to me how you can finish up the Bible with the words, "He had compassion on his people and on His dwelling-place: but they mocked the messengers of God and despised his words, and misused His prophets, until the wrath of the Lord rose against His people, till there was no remedy," then commences the Talmud, volume 1st with the question, "at what time are we to read evening prayers," and then to consider yourselves to be a holy people who need nothing but to know the time of prayer, and shout the word "I'M ("Echad.") Why Gisrael, "who were stricken by God till there was moremedy, be healed

and enabled to appear before their Heavenly Father and then say, Hear, O Israel; " and then ask, who hath healed them from that fearful disease, and wherewith has Israel been healed? Have you not reason enough to consider all that has happened to Israel since the wrath of God arose against His people till now. Can you not see how the Talmud relates to you different stories of Pharaoh, Nebuchadnezzar, Ahasuerus, and purposely hides from you all the troubles that happened to Israel during this long period. Do you really believe that through Camze and the son of Camze, Jerusalem has been destroyed by the Romans, and do you really believe that for the sake of the city of Bither it has been destroyed? No! brethren no! What the Talmudists have culpably hidden from you, our holy brethren according to the flesh, who

The state of the s

23

His Son to redeen the children of Israel, and to give them the rights of children, and to make them heirs of God. At a time when we all had gone astray like lost sheep, He sent the healing of His people Israel. He, in the fulness of time, sent for the sake of the truth, namely the to us in the New Testament, which they wrote by the dictation Come brethren and see in these books the medicine which God in His great mercy has ordained for the our sorrows," He bare the sin of many, because He poured out His soul unto death, and by the blood He shed procured salvation for the world, and it is through this work that the accomplished, that her iniquity is pardoned; for she hath received of the Lord's hand double for all her sins." Believe Evangelists Matthew, Mark, Luke and John, they have revealed Lord Jesus Christ, who bore upon Him "our griefs and carried words in Isaiah xl. 2 are proclaimed to Israel-" Speak ye comfortably to Jerusalem and cry unto her that her warfare is in Him! and ye will be saved, like many thousands of others in many parts of the world, who give glory to Him for their redemption; it is only through the Lord Jesus who is the resurrection and the life that we can hope that life will come into the dry bones of the people of Israel, and to make them a people of God as of old He alone can give true rest to the people of Israel as in former days. Hasten brethren I and delay not to consider your sad condition in these changeable times; remember your end, "the end" about which all the prophets have prophesied, search and learn in the Holy Scriptures like I did, that it is only by faith in Jesus Christ and baptism in His Name, ye can be saved, take away from you the ingenuity and subtlety of the Tahnud and be purified; look up in faith unto Him whom your forefathers have pierced, and He shall redeem Israel from all her baptism in His Name, sacrificed their lives Amen.

Address delivered by Mr. Rabinowitz on Saturday, Jan. 8th 1887, to the Jews in Whitechapel.

מטרף בני עליח (Genesis xlix. 9.)

DEAR BRETHREN, THE SONS OF JACOB-

As far as I can understand, there are many among you those who are able to read newspapers in different languages, and mingle amongst the English people: you therefore know un-

other nations? On every Easter night you say, "Now we are here, but next year in the land of Israel;" "now we are servants, next year freemen". In spite of this ye have now have not yet tasted freedom and liberty, which other nations are enjoying, for so many centuries. If ye only, brethren, had eyes to see, and wisdom to understand, then ye would have seen the true cause of the powerlessness of the Scriptures which the true cause of the powerlessness of the Scriptures. that the Pharisees and the authors of the Talmud have filled gradually your brains with vain doctrines, and have perverted the Scriptures for you until they became like pieces of sculpture Scriptures have been lost. The people of Israel are like a very good clock which had a little door open; gradually flies came in and soiled it. At first it was only slightly seen, but in the course of time the whole clock-work was full of dirt, and then and countries, not with her great army, but with the Holy Scriptures which she has in her hands. These Holy Scriptures which she distributes bring her honour, glory, wealth, and the great, why is the Bible which is in your hands so powerless as not only to be unable to subjugate other people under you, but not even able to liberate your bodies and souls from serving heaps of laws on every letter; likewise Rabbi Eleazar, Rabbi Jeshua, Rabbi Samuel, Rabbi Poppey, &c., until the light and the life, the strength and the power, which are hidden in the doubtedly the saying that "England is conquering many nations there is power enough in the Holy Scriptures to make England sweet taste of the Word of God, when they read it through the Ye would have then understood in which there is no life. Rabbi Akivah has made for you the clock stopped. So it is with Israel: they have lost the many commentaries which every Talmudist has thrust into God of Israel has prepared for all nations, "the light to lighten their brains, so that your heads are heavy with nothing; whilst other nations find in Holy Scriptures the salvation which the Jesus Christ, who gives power to the believers to become the sons of God, the Jews to whom the Messiah came first see in them only vain things as the thirty-nine things forbidden to be done on a Sabbath, the prohibition of eating meat and milk nearts of many, and are subduing under her every adversary Srethren, why do you not take this question to heart? peen scattered and dispersed among all the nations, and the Gentiles and the glory of His people Israel which are in your hands.

together, &c.

Brethren, be this known unto you that your Rabbis and teachers have robbed you of the mighty sword of the Spirit of the word of God, contained in the Holy Scriptures, and have given you instead an unreliable bow, namely the gix orders

prey of my son thou art gone up, he stooped down, he couched as a lien, and as an old lien who shall rouse him up," Genesis xiix, 9. Then you would have seen that it is through the prey of the Son of God, Jesus Christ, whom our forefathers you think with volume first (egg that was laid on a holiday) or with volume "("stripes") or Frid ("vows")? Is it with volume "egg," "stripes," and "vows," that ye mean to hung on the tree, the people of Judah became exalted, even a Adler in Christ read in your hearing from the blessing of our father Jacob when he said "Judah is a lion's whelp, from the srael "can couch as a lion, and as an old lion" among the the wise" in order that no flesh should glory before Him. for us the wisdom of God and righteousness: and remember the words of God which He said to His brethren the Jews to the flesh, "If the Son make you free, then are obtain freedom and liberty which ye have been seeking so long? No! no, with this sort of Scriptures you appear in the eyes of enemies, like soldiers who come to battle with guns you understand, brethren, the verses which our dear brother people unto their God, so that all people of the earth could see that the name of God is called upon him: and that only through faith in the Son of God the people of Judah and other nations of the earth. And as Paul said to the Corinthians "that the word of God is foolishness to those who perish, but unto us who are saved it is the power of God; for God has chosen the foolish things of the world to confound who became loaded with peas and lentils, without powder and shot. the Mishnah, and the thirty-six volumes of the Talmud. Return! brethren, and believe in Jesus Christ, or with volume acre acre stripes " " stripes, you free indeed. according Vour holy

ARTICLES OF BELLEF.
I.—There is but one true and living God, not, corporeal, without divisions, cannot be apprehended by the bodily senses, of great goodness, power and wisdom beyond comprehension, who creates, forms, makes and upholds everything by His Word and by His Holy Spirit. All things are from Him, all things in Him, and all things to Him.

II.—The true doch has, according to His promise to our forefathers, to our prophets, and to our king David, the son of Jesse, raised unto Israel a Redeamer, Jesus, who was born from the virgin Mary, in Bethlehem the City of David, who suffered, was crucified, dead, and buried for our salvation, rose again from the dead, and liveth, and sitteth on the right hand of our heavenly Father: from thence He shall come to judge the world, the living and the dead. He shall be King over the house of Jacob for ever, and of His dominion there shall be no end.

III.—According to the counsel and foreknowledge of God, our ancestors have been smitten with hardness of heart to sin and rebel against the Messiah, the Lord Jesus, in order to provoke to jealousy the other nations of the earth, and to reconcile all the children of men, through their faith in Christ, by the ministry of His Holy Evangelists and Apostles, in order that the knowledge of God should cover the earth; and the Lord be King

and there is no difference between Jew and Greek, between bond and free, between male and female; for they are all one in Christ Jesus. By faith in Christ we fulfil the law, and that faith is a wonderful balm to our soul, without the works of the law. There is but one God, who shall justify the circumcised Jews by faith, and the uncircumcised Gentiles through faith; over the whole world. IV.—Through faith alone in Jesus the Messiah all men may be justified

No one is bound to accept anything not found in them, nor made binding by them, as articles of faith, or as things necessary to salvation. By the name "Holy Scriptures" we mean the books of revelation Old and New Testament which have always been accepted by the Church as inspired by and full of comfort. $V.{--} {\rm The\ holy\ Scriptures\ contain\ everything\ necessary\ for\ our\ salvation.}$

the Holy Spirit.

Vi.—The Scriptures of the New Testament do not contradict those of the Old Testament, for in both life everlasting is offered unto mankind through the Messiah, who alone is the Mediator between God and man. The law which was given by God through Moses was to lead us to Christ that we might be justified through faith in Him. But since we are the seed of Abraham according to the flesh, who was the father of all those who were irrumcised and believed, we are bound to circumcised and believed, we are bound to circumcised every malechild on the eighth day, as God commanded him. And as we are the descendants of those whom the Lord brought out of the land of Egypt with stretched out arm, we are bound to keep the Sabbath, the feast of unleavened bread, and the feast of weeks, according as it is written in the law of Moses, whilst the (Gentile) Christians celebrate them only in commemoration of the resurrection of the Mossiah from the dead, and the

doctrines, but regarded only as an everlasting memento of the spirit of deep slumber which God has permitted to fall upon us; so that the "Schulchan Aruch" ("Megeenelh Erets,"" "Greh Deha," "Ghoshen Mishpat" and "Eben Ezer") became a net, a snare, and a stumbling-block to us, and have darkened our eyes so that we failed to see the ways of the outpouring of the Holy Spirit from heaven. VII.—The Mishna and Talmud are not to be used for establishing any

Orginal sin is the cause of the corruption of every natural man born of blood and the will of the flesh, which always inclines towards evil * true and life-giving Faith. VIII.-Orginal sin is the

Sermons and Addresses.

The lusts of the flesh war against the spirit, rendering it difficult to accept

uprightly, or to call upon God, unless there first be given to him the grace of God, which is treasured up in Christ, who is the Word of our Heavenly Pather, and begotten of the Father from eternity.

Y. The good works of the sons of men are the signs of a true and living the law of God. IX.— Man in his flatural condition is unable to do good works, to walk

faith in the heart; as the tree is known by its fruit; and they are acceptable before God in Christ; but nevertheless they are unavailing to blot out transgressions, or to avert the severity of God's judgment.

reception of the Holy Spirit, are insufficient to secure, as a reward for reception of the Holy Spirit, are insufficient to secure, as a reward for merit, grace and righteousness for those who practice them; for merit, grace and righteousness for those who practice them; for mental them, are defiled by the nature of sin, and there is no merit in understanding and who think they are doing more deeds which originated with men, and who think they are doing more than than is required of them. The foolishness and pride of men lead them to think that they not only do their duty towards God, but more even than think that they not only do their duty towards God, but more even than think are commanded you, say, we are unprofitable servants. It we which are commanded you, say, we are unprofitable servants. It was all those things that; the John was aimless in body as well as in spirit; but we will as all those things; and, although baptized and iorn anew in Christ, still fall in many things; and, although baptized and iorn anew in Christ, in the in the say, we have no sin, the truth is not in us.

If we say, we have no sin, the truth is not in us.

If we say, we have no sin, the truth is not in us.

If we say, we have no sin, the truth is not in us.

If we say, we have the sinner repents with his heart and soul; and even is forger than the sinner repents with his heart and soul; and even is forger than the sinner repents with his heart and soul; and even is forger than the sinner repents with his heart and soul; and even the have fallen into sin, we may by the grace of God rise and amend after we have fallen into sin, we may by the grace of God rise and amend the sinner repents with his heart and soul; and even the sinner repents with his heart and soul; and even the sinner repents with his heart and soul; and even the soul is a sin against the Holy Chost is one which remains our ways. But a sin against the Holy Chost is one which remains our ways. XI.—The works done prior to the bestowment of the grace of Christ and

unto everlasting salvation. Those upon whom this great goodness of God unto everlasting salvation. Those upon whom this great goodness of God unto everlasting salvation. Those upon whom this great goodness of God these those who are called by His Spirit in due time; has been bestowed, are those who are called by His Spirit in due time; they also listen to the invitation by that grace; they are fashioned to they are accepted and made the children of God; they are tashioned to they are accepted and made the children of God; they are tashioned to the likeness of His Only Begotten Son Jesus Christ. It is they who walk the likeness of His Only Begotten Son Jesus Christ. It is they who walk the likeness of His Only Begotten Son Jesus Christ. It is they who walk the likeness of His Only Begotten Son Jesus Christ. foundation of the world was laid, to save those from the curse and from unforgiven. XIV.—It was the secret counsel of God, and His will before the in fear, and do good works, and at last obtain by the grace of God the everlasting riches. Their meditation and study respecting their election everlasting riches. Their meditation and study respecting their election in Christ is a source of great comfort to those who fear God, and who in Christ is a source of great comfort to those who fear God, and who subdues the works realize in themselves the power of the Holy Spirit, who subdues the works of the flesh and the natural evil inclinations, and who lifts up their hearts of the flesh and the natural evil inclinations. to things above, to things in the heavens. Such meditation greatly to things above, to things in the heavens. Such meditation which strengthens and establishes their faith in the everlasting salvation which they enjoy in Christ, and which kindles in them the flame of the love of they enjoy in Christ, and who follow their own lusts; in God. It is the contrary with the proud who follow their own lusts; in them there is not the Spirit of Christ, and they do not lay to heart the judgment of God that by an eternal decree they are taken and made into judgment of God that by an eternal decree they are taken and made into judgment of God that by an eternal decree they are taken and made into judgment of Satan, who drags them down into the pit of despair, or into the children of Satan, who drags them down into the pit of despair, or into the

TV.—The visible Church of Christ is the congregation of believers among whom the Word of God is preached in purity, and the holy ordinances observed in every detail according to the charge of Christ by practice of all uncleanness which is as bad as despair.

the holy Evangelists.

of God, or to interpret one verse of Holy Scripture in such a manner as to contradict another. Neither is she at liberty to impose any doctrine She is, however, not at liberty to introduce anything contrary to the Word outside the Old and New Testament Scriptures, as necessary to salvation. The Church is at liberty to introduce rules and observances.

A CONTRACTOR OF THE PARTY OF TH

check by the power of the sword of the State those who are bent on doing evil XVIII.—It is forbidden for any one to officiate as minister unless he is special assembly is to take place; for the Government is ordained by God, as we are told in the Holy Scriptures, and in her hands God has placed all the concerns of the country, XVII.—Without the permission of the Authorities neither a general nor temporal as well as spiritual, to nold

authorised by the congregation and by the laws of the Country.

XIX.—The liturgy as well as the whole of the service must be conducted

in a language understood by the people; and as the most of the sons of Israel in Russia understand Hebrew, "the holy tongue," and the German argon, therefore, it is decided that the service be conducted in these

of the grace of God, and His good will toward us; and it is through them that He is working in us in a mysterious and wonderful way, to keep alive and to establish our faith in Him, and they are likewise chosen proofs that ments are two; Baptism and the Lord's Supper; the observance of them is Christ is the desire of our souls, and the glory of our heads. anguages XX.—The sacraments instituted by Christ serve us as faithful witnesses

only of real use when the communicant receives them in a right state of mind. XXI.—As the minister is not ministering in his own name but in the name of Christ and on the strength of being sent by Him, it is our duty to listen to the proclamation of the word of God by him, and to receive at the sacraments. But, nevertheless, the congregation is bound to investigate carefully into the life and habits of their ministers, and if after an impartial inquiry it has been found that the minister is a bad man, it listen to the proclamation of the word of God by him, and to receive at his hands the sacraments, although he is a sinful man himself. His sinfulness does not destroy the grace of the gift of God to the recipients of

is the duty of the congregation to deprive him of his office.

XXII.—Baptism is a sign of the new birth. By means of water baptism, the baptized one is placed and planted in the Church, the Church of Christ. By means of water baptism there is the washing and cleansing from all evil, the baptized ones testify before all that they sins are forgiven, and that they are the children of God. It is thereknow their

fore quite right that little ones should be led into the Church by baptism. XXIII.—The Lord's Supper is a sign that we remember the death of our Lord the Messiah, till He come, and by partaking of that heavenly bread and wine we unite all our physical and spiritual power with the body and blood of Christ which have been offered in this world for our salvation. Such are bound up in the bundle of life to shine eternally at the right hand of our heavenly Faher. By faith the bread which we partake becomes a part of the body of Christ, and the blessed cup a part of the blood of Christ. The ungodly, who have no living faith, eat it only with their mouths, but receive no part of Christ, and their sin is unforgiven

XXIV.—He who breaks intentionally any of the rules of the Church, although it is not against the word of God, is to be reprimanded as one who acted against the order of the Church; and against the

permission of the Government.

It is within the power of the general, as well as in that of a special assembly, to revise and to alter any Church rules which have only been framed by the wisdom of main. But any change must be for the the wisdom of man. But any change must be for the

according to our Lord Jesus Christ, and His apostle James, forbidden, but still we are of opinion, that according to the religion of Christ it is not forbidden, but allowed to take an oath in matters touching Government edification of all.

XXV.—We acknowledge that false and thoughtless swearing if one does it truthfully and in harmony with the law of

1. I believe with a period fath, four our heaventy Penner's the High and true, and elected fath, four our heaventy Penner's the High and true has been four or or pased flavor and earth had a very thing and true the fiftongh His Word and His stilly some All fining age from high all pining in High and all things to thin.

2. I believe with a parlocal fath, that our heaventy Penner pusses coording to fifts promise made to our freetamers, to our grounds, and he our kine Dayle, the son of lesse, raised unto faraets. Reference, lesse who was born of the Vinin Mary in Bethiehen the city of favor, the suffered, was crucified dead, and brief to our savasion, rose again tone the dead, and liveth, and sittleth at the right hand of our heavent. Eather from thence He shall come to judge the world, the living and the dead. He is the appointed King over the house of Jagob for ever, and of His dominion there shall be no end.

3. I believe, with a perfect faith, that by the counsel of God and His

3. I believe, with a perfect faith, that by the counsel of God and His foreknowledge, our ancestors have been smitten with hardness of heart for sin and for rebellion against our Messiah; the Lord Jasus, in order to provoke the other nations of the earth unto jealousy, and to reconcile them all through faith in Christ, by the word of His Evangelists, in order that the knowledge of Jehovah should cover the earth, and Jehovah be King over the whole world.

4. I believe, with a perfect faith, that through faith in Jesus, the Messiah alone, without the works of the law, a man may be justified . that there is but one God, who justifies the circumcised Jews by faith, and the uncircumcised through faith; and that there is no difference between lew and Greek, between bond and free, between male and female. They are all one in Christ.

5. I believe, with a perfect faith, in a Holy Catholic and Apostolic Church.

6. I confess one baptism for the remission of sins.

7. I wait for the resurrection and renewed life of the dead, and for the life of the world to come. Amen.

> For thy salvation, I wait, O Lord; I wait, O Lord, for Thy salvation, O Lord, for Thy salvation I wait.

THE CREED

- 1. I believe, with a perfect faith, that our heavenly Father is the living, and true, and eternal God, who created heaven ad earth and everything visible and invisible through His Word and His Holy Spirit. All things are from Him, all things in Him, and all things to Him.
- 2. I believe, with a perfect faith, that our heavenly Father, has according to His promise made to our forefathers, to our prophets, and to our king David, the son of Jesse, raised unto Israel a Redeemer, Jesus, who was born of the Virgin Mary, in Bethlehem the city of David, who suffered; was crucified, dead, and buried for our salvation, rose again from the dead, and liveth, and sitteth at the right hand of our heavenly Father, from thence He shall come to judge the world, the living and the dead. He is the appointed King over the house of Jacob for ever, and of His Dominion there shall be no end.
- 3. I believe, with a perfect faith, that by the counsel of God and His foreknowledge, our ancestors have been smitten with hardness of heart for sin and for rebellion against our Messiah; the Lord Jesus, in order to provoke the other nations of the earth unto jealousy, and to reconcile them all through faith in Christ, by the word of His Evangelists, in order that the knowledge of Jehovah should cover the earth, and Jehovah be King over the whole world.
- 4. I believe, with a perfect faith, that through faith in Jesus, the Messiah along, without the works of the law, a man may be justified that there is but one God, who justifies the circumcised Jews by faith, and the uncircumcised through faith; and that there is no difference between Jew and Greek, between bond and free, between male and female. They are all one in Christ.
- 5. I believe, with a perfect faith, in a Holy Catholic and Apostolic Church.
- 6. I confess one baptism for the remission of sins.
- 7. I wait for the resurrection and renewed life of the dead, and for the life of the world to come. Amen

For thy salvation, I wait, O Lord! I wait, O Lord, for Thy salvation, O Lord, for Thy salvation I wait.

A NEW AND ENLARGED EDITION

"THE FIRST RIPE FIG."

ARTICLES, CREED,

FORM OF WORSHIP

JOSEPH RABINOWITCH

Sons of the New Cobenant.

Translated from the Hebrew by Mr. JAMES ADLER,

TOGETHER WITH

Mr. WILKINSON'S ACCOUNT of his PERSONAL INTERVIEW

WITH Mr. RABINOWITCH

IN BERLIN AND IN LEIPSIG.

PRICE SIXPENCE

Nandan :

JOHN F. SHAW & CO., 48, PATERNOSTER ROW, E.C. JOHN G. WHEELER, 88, MILDMAY PARK, N.; AND AT THE JEWISH PRINTING HOUSE, 49, NEWINGTON GREEN, N.

ARTICLES, CREED, AND FORM OF WORSHIP

J.O.

JOSPEH RABINOWITCH,

AND THE

SONS OF THE NEW COVENANT.

Together with Mr. Wilkinson's Account of his personal Interview with Rabinowitch, in Berlin and in Leipsig.

Many Christians are already acquainted with the religious movement amongst the Jews in South Russia; but those who are students of prophecy and interested in the conversion of the Jews are watching this movement with peculiar interest and sympathy, and even with prayerful solicitude.

Will the movement be conducted on Jewish lines as at first commenced? If so, what will be the issue? Are we to have

will the movement be conducted on Jewish lines as at first commenced? If so, what will be the issue? Are we to have it said towards the close of this dispensation as was said at its opening "Thou seest, brother, how many myriads of Jews there are who believe, and they are all zealous of the law?" Or is the movement destined to be absorbed by some Sect or Missionary Society and thus crushed? These are questions which exercise the thought and awaken the anxiety of many of Israel's truest and warnest friends.

My own interest in Rabinowitch and his work is the natural outcome of a life-long devotion to the welfare of the Jewish people, and begins and ends with a simple desire to understand the origin, development, and probable issue of the movement; to test as far as possible its reality and spirituality; and to encourage and strengthen the hands of its leader, rendering him if necessary pecuniary help, but leaving him absolutely free as to doctrine and practice. Any individual, Church, or Missionary Society going beyond this, and seeking, from whatever motives, to control or appropriate the leader, and absorb the movement, would, in my judgment, incur a very grave responsibility from which any but the most reckless would at once shrink.

About March or April 1864 the movement and the name of its leader were first brought under my notice by a short paragraph in one of our papers. I cut out the notice and preserved it until July 14th, 1884, when I embodied it in a lecture I delivered on the evening of that day in the Conference

and eloquent preacher, and is winning numerous proselytes. He is anathematised generally by the Jewish Press." Joseph Rabinowitch. He declares Unrist to have been une real Messiah, supporting his theories by numerous citations from the ancient Scriptures. Rabinowitch is an enthusiastic Hall, Mildmay Park. The lecture was addressed chiefly to Jews on the subject of "Jews, Egypt, and Palestine.".

The notice was as follows:—"Considerable exitement has been aroused in the Jewish communities of South Russia by the appearance at Kischeneff of an energetic Reformer named Joseph Rabinowitch. He declares Christ to have been the

In the following month, about the 23rd of August 1884, there appeared a letter in the Times dated August 20th, and written from Hamburg by Bishop Titcomb, from which we

The publication of the following facts will, I think, be of general interest, if you can find space for them, since they reveal a state of things which is, perhaps without a parallel m the history of the Jewish people. They were communicated to me two days ago by the Rev. Mr. Hefter, of Frankfort, and are taken from certain "Writings of the Institutum National Jewish Christ-believing movement in South Russia;" edited in the original Hebrew language and German translation by Professor Franz Dalitsch

The author of this South Russian Bessarahian movement is a lawyer comparious, and who has for a long time been endeavouring to ameliorate that persecution in South Russia in 1832 which The Times newspaper so repopulation and to raise the culture of his people. During the time of forcibly brought before the British public he was zealously advocating the time of forcibly brought before the British public he was zealously advocating the time of this he set out himself for Palestine, and from the time of his return there These convictions are based on a belief that the historical Jesus of and David; for the crucifixion of whom the Jews have ever since been mind of Rabinowitch was not produced by any influence of Christian along with it a very strong feeling that the only hope for his people's return baptism, a plan of forming congregations of Jewsh have the historical and doctrinal works of the New Testament, slowly and watch-word—"The key to the Holy Land lies in the hands of our brother lies hidden in the cy—"Jesus our brother." These thrilling words have persented brether histories and anoner his histories and anoner his histories of facts, to possess such powers of attraction among his creed proved, as a matter of fact, to possess such powers of attraction among his proved, as a matter of fact, to possess such powers of attraction among his Rischeneff—his own place of residence—but of many also in other parts of all in Bessarabia. More than 200 families have now joined in one communion and by some of the National Jewish New Testament Congregation; liturgy expressly drawn up by Rabinowitch.

> continued to the present and has ripened into friendship, and In September 1884 I commenced a personal correspondence with Rabinowitch for the purpose of ascertaining as far as possible the reality and extent of the work, and to get some idea of the spirit of its leader. This correspondence has been into a loving Christian brotherhood. His first letter to

see Rabinowitch face to face, to hear of his work from his own lips, thus be able to speak to friends from personal knowledge.

but simply that in private life he might associate with sympathetic and spiritually-minded Christians and thus get helped in spirit for his work; and further, that by a few public addresses—to Jews, to bring them to Christ; and to Christians, to arouse them to take interest in the Jews; he might bring glory to Christ, blessing to his own soul, and help to his work. Some few Christians, whose views I felt bound to respect, though their fears I could not share, thought it undesirable and even dangerous to bring Rabinowitch over to London, but thought it very desirable that I should visit him and see the My first thought was to go to Kischeneff, see the work on the spot, and then bring Rabinowitch over to London, not to

work. Some two or three persons wrote against my going out there and Rabinowitch coming here, in such a spirit of jealousy, that I passed over these in silence as unworthy of notice. Rabinowitch was now seeking the permission of the Russian

replied that should Rabinowitch come to Leipzig he would inform me; at the same time expressing himself as having no particular desire to see him until he was baptised. Under these circumstances, and besides, Rabinowitch wished to travel incog. because of his movements being watched by the Press, it was thought better to meet at first in Berlin and then go on to Leipzig should this be agreeable to Prof. Delitsch. This prescribed form drawn up by himself, so we urged on him the necessity of his remaining at his post whilst this matter was pending. In December he got the consent of the Government, and then began to speak of going to Leipzig to see Professor F. Delitsch, and said he should continue his journey to London. We then thought it would be pleasant on all sides to meet at Leipzig with the advantage of the wise and loving counsels of the venerable Prof. Delitsch, who Government to hold regular religious services according to

was the course pursued.

A large number of the friends and supporters of our "Mildmay Mission to the Jews" have taken a very warm and interest in movement and have

4d.

^{*} J. F. Shaw & Co., 48, Paternoster Row, E. C. 2d,

SERVICE FOR THE KING. friends of the "Mildmay Mission to the Jews," and published in conference with Rabinowitch and with Prof. Delitsch. a separate form because too lengthy for our monthlycount of our visit to Germany, and of what was said and hem, and is earnestly desired by them, together with ciraying our expenses in visiting him, that a some is written primarily, though not exclusively, for the towards the needs of Rabinowitch and his work

movementhad the following notice of a service held in Kischeneff on Christmas eve, which testifies to the reality and extent of the January 1885, one of our daily papers in London llowing notice of a service held in Kischeneff on

lighted. On one side of the room was a table covered with black cloth, trimmed with gold tringe. On this table were the Old and New Testaments, and various religious publications. The consecration service commenced with the singing of hymns by a choir of men and women, to the accompaniment of an organ. This sacred concert concluded, M. Rabinowitch mounted a slightly elevated platform, read portions of the Old Testament, first in Biblical Hebrew and afterwards in Russian, and then preached in the jargon of his people a sermon, largely filled with citations from the Holy Scriptures, demonstrating to his brother Israelites their error in expecting the Messah to come again upon earth, inasmuch as He had already appeared in the person of our Lord and Sariour Jesus Christ. This discourse was listened to with great attention by the congregation. town, the commissary of police of the district in which the sanctuary is situated, a few Christians of the educated class, and a number of young Jews and Jewesses. In the middle of the room stood a Christians tree loaded with fancy articles and variously-coloured candles, of course lighted. On one side of the room was a table covered with black cloth, Christmas Eve (O.S.) a room in the house of that Reformer's brother, was, with the permission of the Minister of the Interior, consecrated as a synagogue for the sect, on which occasion there were present the Rev. R. Faltin, the Lutheran Pastor of Kischeneff, the police-master of that "New Israel."—Such is the title, writes our Odessa Correspondent, of a Jewish sect founded about 18 months ago at Kischeneff, the capital of the neighbouring Government of Bessarabia, by Joseph Rabinowitch, an Israelite, and which accepts Jesus Christ as the Jewish Messiah. And on

morning papers the following telegram from Vienna:-On the 28th of January, 1885, there appeared in one of our

MURDER OF AN EMINENT JEWISH SECTARIAN.

The news comes from Odessa that Joseph Rabinowitch, chief of the Jewish sect lately founded in Russia under the denomination of "New Israel," has just been assassinated at Kischeneff. The new sect has been in existence about two years, and already includes several hundred proselyte families.

as glad as they had been made sad. and ran off to bear the tidings to Mr. Mathieson, and to Mrs. Pennefather, and others. Soon many hearts were made the reply, which reached me about 10 o'clock at night, "Rabinowitch quite well." I immediately put on my boots, I immediately sent off a telegram to Kischeneff and These tidings filled many hearts with the deepest sorrow. pard

> shoulder, "an enemy." report originated. When we met Rabinowitch in Berlin we asked him how this port originated. He simply replied, with a shrug of the

VISIT TO BERLIN AND LEIPZIG.

expenses was taken out of the regular Mission fund profit and for my pleasure, and who insisted on paying the greater part of his own expenses. Not a penny of any of the senior medical missionary, who accompanied us for his own missionaries who acted as interpreter; and My companions in travel were Mr. Adler, one of Dixon, our

Rabinowitch, about himself, his family, and his work, till about 11 o'clock when we bade each other good night and I read Psalm ciii, and all four of us engaged in meanance with and prayer. We then engaged in free conversation with and bis work, till evening. On Thursday morning, March 12, 1885, we left London for Berlin where we arrived safely about 8 o'clock on Friday retired to rest. Thus ended our first evening. tea-table, and afterwards in one of our bedrooms for reading warm embraces all round. In a few minutes we were settled in our respective rooms, then met in social converse at the few minutes he came in and there were loving greetings and the Scriptures, conversation and prayer. On our first evening himself at our Hotel, but was out at the time we arrived. Rabinowitch had already arrived and reported ln a

other two brethren should engage in prayer. We read sauah 53rd, 62nd, Psalm 2nd and 22nd; and from the New Testathat our morning and evening readings should be a chapter read by one in Hebrew and by another in English, and the room for prayer and conference. solemnity the 53rd of Isaiah in Hebrew and I in English, and Dr. Dixon and Mr. Adler prayed. We afterwards arranged After breakfast on Saturday morning we met in Rabinowitch's om for prayer and conference. Rabinowitch read with deep

Jewish people; or portions of the sacred Scriptures were under discussion, his eyes flashed fire, his tongue went at express speed, and his whole frame—hands, arms, shoulders quick to appreciate any loving interest in him. When the person and work of the Lord Jesus; the interests of the ment such portions as John 17th and Romans 12th.

Rabinowitch is about 47 years of age, though he looks audience with Jehovah to deliver messages for Him spoke little older. His head is bald, his remaining hair white, and he walks with a stick being lame on his left foot. He is of remind us of the ancient prophets who had come forth from an good ordinary stature, about five feet nine inches in height. He is possessed of a strong will, is very tenderhearted, and out on the subject. His whole bearing seemed

He was married about thirty years ago. His wife—a Jewess—is still living and they have three sons and three

daughters. His eldest son is about twenty-nine, and his youngest child about nine. The eldest son once an Infidel, is now a believer in the Lord Jesus Christ, resides in Odessa, and has an agency in some French company. One daughter is married, but her husband is still a doubter. His six children and wife are all believers.

A brother of Rabinowitch was baptised by the late
Dr. Ewald nearly thirty years ago.

The state of the s

Though not a regularly qualified solicitor, Rabinowitch says he was licensed by the Government authorities to practice as lawyer amongst his own people, and now, as a matter of course, all his clients have forsaken him, and if they had not, this Jewish reform movement occupies all his time and

strength.

His mind was greatly exercised and agitated during and after the Russo-Turkish war, as to the temporal well-being of when houses could not be held in the name of a Jew? Pastor it now came back to his mind with much force, specially Jacob sojourned in the land of Ham. And He increased His He turned their heart to hate His people, to deal subtilly with and Abraham His servant." Rabinowitch thought, surely this as parallel time of suffering and of promoting the people's temporal welfare. The sad and desperate condition of his people led him to easily with and Abraham His servant." Rabinowitch thought, surely this as parallel time of suffering and of promised deliverance. As yet, he thought of nothing beyond relief from suffering. The sad and desperate condition of his people led him to cessful, would partially relieve the distress. He thought of themselves would not encourage this. Those who were were; and the better class of Jews were hindered. So this

scheme fell through.

He now resolved (1882) to go to Palestine; arrived in Jerusalem, he gazed on the Holy City and Temple site, deeply Jew weeping and praying at the wailing place could be reflect upon 2 Chron. xxxvi. 14-16:—"Moreover all the chief the abominations of the heathen; and polluted the house of the Lord which He had hallowed in Jerusalem. And the Lord God of their fathers sent to them by His messengers, rising up betimes, and sending; because He had compassion on His people, and on His dwelling place. But they mocked the

messengers of God, and despised His words, and misused His prophets, until the wrath of the Lord arose against His people, till there was NO REMEDY."

This passage he reflected was in the last chapter of the last book of the Hebrew Bible, and the words "NO REMEDY" came to his mind with overwhelming force. No remedy even in the study of the Talmud, though some thought otherwise. He then thought of the New Testament and its teachings and received impressions, as by a light from heaven, that probably all the sufferings of the Jews and the desolation of the land of Palestine were to be traced to the people's continued rejection of Christ, and that all the hopes of the nation centred in Tesus the crucified One. He returned home with his mind full of this new light. His wife at first opposed his views because she did not understand them; but his children soon accepted them. He now began to regard the teachings of the New Testament as Divinely inspired as those of the Old, and the Lord Jesus Christ as the true Son, he says, is to know and understand the Father, and for this reason he specially delights in the Gospel of John.

He says, the Jews think they can understand the Son through the Father, but Jesus says, "No man cometh unto the Father but by Me. He that hath seen Me hath seen the

Father."

In answer to the question—"When did you definitely trust in the Lord Jesus Christ for salvation?" he replied—"a year ago last Rosh Hasshana, ie., about a year and half ago."
On his return from Palestine he began to speak to the Jews about Mr. Oliphant's schemes of colonization, but these he said would not lead the Jews back to Palestine; the Jews gathered round him to speak about the Holy Land, but, at first, he did not speak to them about Christ. Many of the people thought that Rabinowitch would form a colony, and himself lead the Jews back to Palestine. Soon after this Rabinowitch began to tell his brethren that he thought the only one who could lead them back to Jerusalem would be the Messiah, and to set them looking in the right direction for the Messiah he told them a little story by way of illustration. A number of Jews travelling by a four-wheeled conveyance in a little town in Poland, lost one wheel, and still pursued their journey; they overtook another carriage driving in front, and one ran and asked if this one had seen a lost wheel on the road. The driver realided—"You foolish man you must go had-end." The driver replied—"You foolish man, you must go back and not forward to find your lost wheel." The four wheels were Abraham, Moses, David, and the Messiah. The fourth wheel, the Messiah, had been lost, the Jews must go back to find it. Finding this, Israel's four wheeled chariot would run with

his voice as a warning trumpet. They regard as good Jews those who properly eat Sabbath meals; and all as Christians Some of the Jewish prayers for the New Year he regards as simply a protest against Christianity. The Jews find it difficult to think of the Messiah as a Servant, and they do not who eat pork. wish to believe in the preaching of John-they do not regard

When habinowitch began to think that he ought to be an avowed and open believer in Christ he was much perplexed with the number of sects amongst Christians and hesitated to join any sect. He says, as the Jordan must be crossed to reach Canaan, so Jesus is the way to spiritual possession

As to the Lord's Supper, Rabinowitch says that the members of the New Covenant do not celebrate this except as a Passover Supper. They do not yet see their way to celebrate it at other times, but this they hope to do when they have been baptised. He said the Lord Jesus did not command His disciples to remember His resurrection, but to remember

Neither he nor his followers see the necessity of keeping Sunday as Sabbath but continue the observance of the Jewish Sabbath, but he thinks it very likely that they may at some future time observe Sunday as Sabbath.

Circumcision is also observed but not at all considered

necessary to salvation. As to his preaching he preaches the love of God in Christ,

but states that repentance must also be preached.

He seems to have much faith in sacraments, and thinks that souls may get life while partaking of the Lord's Supper in

Rabinowitch has been steeped in Rabbinism, and his thoughts and form of expression will long run on Talmudical and Cabalistic lines. For instance: the Lord Jesus Christ is called the Son of Man (Adam). The three letters in Hebrew word—David; and a the initial letter of the word—Moses.
From Abraham kings were to come. From David was to composing the word DNN-Aleph, Daleth and Mem. N is the initial letter of the word—Abraham; 7 the initial letter of the

From Abraham kings were to come. From David was to come the king Messiah, who was to be the prophet like unto

Moses. Jesus came to fill out the Law.

In dealing with the passage "Hear, O Israel, the Lord our God, the Lord is One" he singled out the word JIN — one;

It he initial letter of the word JIN the initial letter of the word JIN the initial letter of the word JIN the initial letter of the word JIN way—thus we have the one God—the truth, the life, and the way; and Jesus said "I am the way, the truth, and the life."

> On the same Cabalistic principle the first three letters in the Hebrew Bible make the Trinity—Son, Spirit, and Father. We however showed him that ingenious and interesting as this might be, it was a rather dangerous principle, for the same letters might be taken to represent other words directly contradicting the points supposed to have been proved.

this he could get only when he could show that the needed funds would be forthcoming. He would himself be the teacher and would teach Christ out of the Old and New contradicting the points supposed to have been proved.

His heart seemed much set on a school for boys and girls, and stated that there were plenty of children ready to come. He must first have the permission of the Government, and

Testaments.

Rabinowitch rejoicing at the prospect of the school, said Rabinowitch rejoicing at the prospect of the school, said "When mine eyes shall see this, I shall live. It will scem that all is done." This scheme would need about 1500 roubles a year for two or three years, after which he hopes it

would be self-supporting.

Rabinowitch has his mind fixed upon an agricultural Colony.

He thinks that for about 4000 roubles a year he could get land that would soon support about one hundred families. They

specimens. asking for copies of rules or doctrines that they may come and join the society. He would willingly have given to me the whole pile, but I would only accept two or three as received in Hebrew and other languages from Jews in Russia would grow maize, tobacco, wheat, &c. and Roumania, making inquiry concerning the new sect, and Rabinowitch showed us a large number of letters he had

Society for the conversion of the Jews, called, and we had a friendly but brief interview for he wished chiefly to see Rabinowitch. In reply to my question as to the work his Society was carrying on amongst the Jews in Berlin, where there are over 60,000 Jews, his reply was that they had at found him a most intelligent Christian gentleman and warmly interested in Israel. As we had another engagement at 8 o'clock, we appointed another interview at 10 a.m. on Monday. He came at 10 o'clock and remained till 2.30—about one hour and a half with me and 3 hours with Rabinowitch. Prof. Strack admitted that their Society was doing little or nothing in evangelizing the German Jews, and yet I saw he present only one missionary and one colporteur, and these occasionally visited other parts of Germany. They had no Halls or meeting places for Jews; the work consists simply in speaking to individuals. Mr. Hausig was very anxious that Prof. Strack, a member of their committee and editor of a periodical called "Nathanael" should visit us, so we appointed Sunday evening at 7 o'clock for an interview. We On Saturday evening, Mr. Hausig, Secretary of the Berlin

was hurt by the English Societies sending missionaries to the Jews in Protestant Germany. I urged him to arouse the German Christians to such a sense of their duty and privilege as fully to occupy the ground themselves and leave no room somebody must preach Christ to the Jews. In the mean time account of our Mildmay Mission, whose sole present object was to preach Christ to all the Jews in Great Britain, as nearest to us, and towards whom British Christians were laid pleasant interview with prayer for all Missions to God's ancient people.

On Sunday morning, we all four went to Prof. Cassel's Church, and after the service, we had an interview with this Jewish brother in his vestry, and again on Tuesday morning some pleasant conversation with him in his own house. He gave us an account of the sad state of the Jews—worldly, pleasure seeking, Mammon loving, and practically infidel in Many laster is also a devout and truth-seeking portion. Many listen to the Gospel and he has several inquirers. His work seems chiefly among the Christians. There was a good the service, some ten or twelve hundred children were trooping after their service.

After dinner at our Hotel on Sunday we had a short time together with Rabinowitch, and then after the brief interview already referred to with Prof. Strack, we went to spent a pleasant evening in conversation, Scripture reading and prayer, at Miss Garnett's, where we met Mrs. Davies and Dr. Zieman. Here we again met Dr. Zieman on Monday evening and on Thursday evening. The Lord has been doing a blessed work through Dr. Zieman's labours in Berlin, for which Christians was to the Lord.

cannot too much praise the Lord.

We fancied we had a little taste of the Juden-hetze in our Hotel at the table d'hote, for when we entered the room at at 4 o'clock on Saturday we were at once hastily relegated to an unfurnished table in the corner of the large room. We said nothing, had a good dinner, but never entered the room again. On Sunday we dined at an earlier hour in our breakfast room, and on Monday and Tuesday we dined elsewhere.

We had intended to leave Berlin for Leipzig on the Monday,

we had intended to leave Berlin for Leipzig on the Monday, but it being intimated to us that Prof. Delitsch would be from home on Tuesday and could not confer with us till Wednesday, we delayed our departure from Berlin till Tuesday afternoon and arrived in Leipzig on Tuesday evening.

We had not been long in our Hotel when a messenger arrived to announce that Prof. Delitsch would be with us about 8 o'clock the same evening.

This venerable and honoured scholar came accompanied by two young men, Dr. Lotsky and Mr. Faber, intelligent and zealous in Israel's cause. After salutations and introductions Prof. Delitsch proceeded to read in German some eight or nine Theses respecting Rabinowitch and his work, and which were to form the basis of our conference the next day. Mr. Adler was requested to make a rough translation of these into English by 10 o'clock on Wednesday morning when we should meet for our first session. Dr. Dixon and Mr. Adler were up about 6 o'clock the next morning, which meant a little after 5 o'clock with us in London. Whilst they were translating, I was seeking Divine guidance in prayer, for some of these "Theses" we could not possibly subscribe to, and the form in which some were drawn up had evidently pained the mind of Rabinowitch. I told Prof. Delitsch on the first evening that it would give us the greatest pleasure if we found that we could with a good conscience agree with him on every point, and that it would give us corresponding pain if we could not see alike on every point; but even then we hoped to preserve mutual respect and brotherly love.

Wednesday 10 a.m., Leipzig.

Ist Session.—Present Prof. F. Delitsch who presided, and opened proceedings with prayer; Dr. Lotsky and Mr. Faber; and the members of our party Dr. Dixon, Mr. Aller, and myself. Rabinowitch was left at the Hotel. Dr. Delitsch proposed that our first session should be of a less formal character, merely friendly and conversational. The "Theses," however, were soon introduced, or rather the substance of some of them. At the very outset Prof. Delitsch intimated that the movement in Kischeneff had not extended beyond Rabinowitch and his brother and their respective families. I gave a look of surprise if not of incredulity, which Prof. Delitsch caught, and then asked, "Are you surprised?" "I Delitsch caught, and asked for authority. Prof. Delitsch turned to young Mr. Faber who had recently been to Kischeneff, and he confirmed the statement. They admitted that others attended the services, but could not be reckoned as identified with the movement.

In none of the many letters I have received during six months past has Rabinowitch mentioned any definite number of adherents. The movement has never taken the form of Church membership. His place of worship has been crowded with Jews again and again; the Government sanction has been sought and obtained; and scores of letters have come to kabinowitch from Jews all over Russia and Roumania inquiring about the movement; so that it seems scarcely fair to give the impression that the movement has not extended beyond Rabinowitch, his family, and his brother and family.

One of the first points introduced was, in substance as follows—"Perfect uncontrolled freedom should be preserved to Rabinowitch in conducting this movement; there should be no interference whatever, from any quarter, as to doctrine

In this there was perfect agreement.

That Rabinowitch's continued oh

That Rabinowitch's continued observance of the Passover, Circumcision, and the Jewish Sabbath, should not constitute a ground for refusing Christian sympathy and help, so long as he did not trust in these, but in Christ alone for salvation.

In this also there was perfect agreement.

was stated to be a mistake. The Lutherans certainly wished Rabinowitch to be baptised, but as far as Prof. Delitsch, Dr. Lotsky, and Mr. Faber were concerned he might be baptised anywhere, even in the Greek Church.

The point was formulated in substance as follows:—
That Rabinowitch may be baptised in any particular evangelical Church he pleases, and in any form, but that he should simply be regarded as a member of the Church of Christ, and led to fear that pressure had been put upon Rabinowitch as to baptism, giving him the impression that he could experient German Christians only on condition of baptism. Another point was respecting baptism.

It was intimated that some Christians in England had been expect aid

belongs.

This also secured unity of sentiment. not of the sect to which the person who may baptise him

for; from Berlin. In the middle of the morning session Rabinowitch was sent and during the morning session Prof. Strack arrived

only baptised, his baptism certificate would be sufficient to constitute him the recognised leader of the movement, and eligible to baptize others.

Mr. Rabinowitch stated that, according to the law in At present the Government permits Rabinowitch to preach to the Jews in his place of worship, but does not permit Pastor Faltin to do so. The jealousy of the Greek Catholics towards the Lutherans is such that Rabinowitch cannot be baptised in Kischeneff without danger to his work, so he was advised to be baptised and ordained abroad; or if

Russia, baptism in any Church constitutes the person baptized a member of that Church. He also insists that his ordination must take place on the ground of the confession of faith of the Israelites of the New Covenant.

We know through Pastor Faltin, as well as through information from the Theological faculty of Dorpat, that the question of the baptism of the Jews of the New Covenant in South Russia was forwarded to the Consistory of St. Peters-

burgh who referred it back to the faculty at Dorpat. Under the circumstances it is thought necessary to wait a while to

ascertain whether, under certain conditions, baptism may not be given by some evangelical Pastor in Russia.

The matter was mooted as to whether Mr. Wilkinson could not baptize Rabinowitch. Mr. Wilkinson gave a short account of the way in which he baptises Jews, which seemed to commend it to the Conference for its simplicity. And further that he simply baptised into the Church of Christ, and not into any sect.

But Mr. Wilkinson stated clearly the reasons why he could

not baptize Mr. Rabinowitch.

1st.—He still thought baptism in any form at present premature. By baptism Rabinowitch would in the eyes of his Jewish brethren be relegated to the list of Meshummadim (apostates) and his influence with them would be diminished. 2nd. — He feared that many Christians might feel less

interest in Rabinowitch and in his work, if the person baptizing him and the mode of baptism did not meet their views, and that a little further delay could do no harm.

And lastly, If he, Mr. Wilkinson, baptized Mr. Rabinowitch

he would never be able to convince some Christians in

Eng-

land that this had not been his original intention in going to

Rabinowitch. He had simply come in his individual and private capacity, to see Rabinowitch face to face, to form his personal acquaintance, encourage him in his good work, and that afterwards he might be able to speak more definitely to friends in England who were disposed to aid the good work. The morning session was closed at 1 o'clock by Mr. Wilkinson offering prayer, and by Prof. Delitsch pronouncing meet Rabinowitch.
For these reasons, on no account would be baptize Mr.

the benediction.

The 2nd Session met at 3 p. m. Wednesday March 18th. 1885, in the room of the Institutum Judaicum.

to Rabinowitch, but that he was not able to keep them, having witch and his brother numbered about fifteen persons. Mr. Faber observed that he had introduced about twenty persons Prof. Delitsch observed that the two families of Rabino

no power to attract them.

Prof. Strack proposed that we should read over one by one the "Theses" already drawn up in German, and translated by Mr. Adler into English. They were as follows:—

and not absorbed into any of the existing sections of the Christian Church; and that none of these Churches should I.—As the movement may develop into the promised restoration of Israel, it is necessary that it remain independent,

form (or doctrines). All agreed.

make their help conditional on the acceptance of their particular

II.—The articles of confession afford the hope that the spiritual knowledge of the leader of the movement, as also that of his followers will develop on Scriptural grounds, and will reach the standard described in Eph. iv. 13. All agreed.

of the Christian Church, we see no reason for withholding our sym-Jewish Sabbath; since they acknowledge that men can be saved pathy with it, because they desire to retain circumcision and the III.—As this movement throws us back to the commencement

only by faith in Jesus Christ, and not by works. All agreed.

IV. — We have published the documents concerning the movement, and have solicited the interest of Christians, which has called forth prayer and funds; but still we think it injurious to bring Mr. Rabinowitch personally before the public and exhibit him before public assemblies; or for him to allow himself to be exhibited. All agreed.

V.—We must take care not to give the impression that the movement can live only by the aid of Christian Churches, and especially of that of the Missionary Societies.

It is after the example of the Apostolic Church that the movement should be supported by Gentile Christians after the same manner as the Apostel Paul and his co-workers instituted collections on behalf of his poor brethren in Jerusalem.

We understand that it is principally poor people (I Cor. i. 26) who join the new sect, and we acknowledge our duty to assist these poor brethren. All agreed.

VI.—The existence of a Jewish Christian Church in Kischeneff we cannot achor metal Mr. Balincritch him

brother, and their respective families receive holy baptism and thus become real members of the body of Christ (altered to "acknowledged members of the Church of Christ.")

It will not surprise us, if, at first the number is only small, who as new-born would form the nucleus of the new congre-Kischeneff we cannot acknowledge until Mr. Rabinowitch, his

gation. and bye, especially if the small community should lead a life in harmony with their profession, and with the Word of Christ. We may expect the small beginning will increase by

utmost, it is then, and only then, that an appeal can be made to Christian charity to supply the deficiency. Agreed. that the community is making some sacrifices and doing their found inadequate for its support. But if stipend. It will also scarcely be possible to meet these requirements during a number of years. The interest in this movement would decrease, and the funds be natural that the community should support its own leader, as is the case in Germany amongst the Lutheran independent Churches, whose ministers have to be satisfied with a small sect about to be formed, but its lustre would be dimmed All agreed.

VII.—Mr. Joseph Rabinowitch is called the leader of the new exclusively supported by English and German money. it becomes known

> general. The ordination of a sect, nowever, cannot be obtained but by subscribing to its particular doctrines. Such Christian Church. Baptism need not initiate him into any particular Church, but only into the Church of Christ in Rabinowitch to obtain ordination in any section of the VIII.—It is in every respect impossible for Mr. Joseph ь п

a step would deprive the movement of its independence.

IX.—It is the nature and in harmony with historic analogy, that the ordination of Mr. Joseph Rabinowitch should take place in an exceptional manner. When the existing community place in an exceptional manner. When the existing community shall be enlarged. then its members have the right to invite him to be their preacher and Pastor, and to give him the necessary call.

considering the friendly connection between Pastor Faltin and Mr. Joseph Rabinowitch, and through the established love and successful zeal for the Lord, the former—Pastor Faltin—should have this office, and give an account of the monies be appointed to receive the money coming from England and Germany in aid of the movement; and it is natural that X.—It is desirable that a depository and Treasurer should

by the well-known uprightness and love of Pastor Faltin, all parties may have confidence, and thus divest themselves of all received, which he is willing to undertake.
Unity and concord on this point is absolutely necessary, and

anxiety as to this matter.

To this I could not consent, for the following reasons:—

former to withhold needed funds, even when in hand. Thus in case of such misunderstanding Rabinowitch might be crippled in his work, the funds might have to be returned to the donors A guarantee for honesty and uprightness in a single individual is not a sufficient guarantee against a misunderstanding between Pastor Faltin and Rabinowitch which might lead the and no end of trouble ensue.

and machinery of societies and committees, but prefer to give their money as directly as possible to those who do the work.

And further, besides my inability to assent to this "Thesis," Besides, there are numbers of Christians in England, who have warm sympathy with Israel's cause, and with the work of Habinowitch, but who have little sympathy with the routine

I am not present in any representative capacity whatever, and consequently have no authority to speak for others; and even for others the wording of the "Thesis" may possibly be too strong for acceptance. May I suggest that your opinion on this point should be expressed as "very desirable" instead of the words "assolutely necessary" which would be more likely

to win assent?
The following was then drawn up:—

"It is very desirable that no money be sent to Rabinowitch irectly, but that all material aid should be sent through

Pastor Faltin, and that those who are not willing to send it directly to Pastor Faltin, are kindly requested to forward it to Prof. F. Delitsch of Leipzig."

I was present only as a private individual, a copy of these "Theses" should be sent to the Jewish Missionary Societies in England and Scotland, such as "The London Society for Promoting Christianity among the Jews," "The British Society for Propagation of the Gospel among the Jews," The English Presbyterian Society," The Mildmay Mission to the Jews," "The Church of Scotland," and the "Free Church" Missions to the Jews. And of this I was sure, whether all Without committing myself even to this, I suggested that as

agreed or not, all would send a courteous reply.

The question was raised as to where and by whom Rabinowitch should be baptised. Prof. Delitsch suggested that he might be baptised in Leipsig by an English clergyman. I thought no one in England would object to this. There were only two such in Leipsig; one Episcopalian, the other Denotation.

Denotation of the professional state of the contract to the contract of the contract to the contract of the contract

Presbyterian. Preference would have been given to the Episcopalian, if he had been evangelical, but being reported as "High" the evangelical Presbyterian had the preference. Rabinowitch, however, demurred to being baptised at all in Leipsig, and wished to be baptised in London, and to accompany us home. To this I could not consent, so he agreed to stay behind and return to Kischeneff in two or three days. Prof. Strack asked me if I would speak in favour of the

Xth thesis on my return home. I could not promise this, and begged to be left perfectly free, and treated as though I had not been present. Prof. Delitsch now asked me to close the session with prayer, and I asked Mr. Adler to do so, and Prof. Delitsch to pronounce the benediction. These two sessions were conducted with much animation at times, but with the best feeling throughout. Much prayer had been offered for God's guidance and blessing, and we felt that He

agitated and somewhat depressed, and was frequently in tears. Once during the day when kneeling in my bedroom, he bowed his face to the very floor and groaned before God. Seeing Rabinowitch depressed and in tears as he sat opposite to me at the table after our evening worship. I opened the which seemed to say "My heart is satisfied and at rest." thee, He will not fail thee, neither forsake thee; fear not, neither be dismayed." He gave an earnest look of tearful joy to me at the table after our evening worship, I opened the Bible at Deut. xxxi. 8, and let him read in Hebrew "And Jehovah, He it is that doth go before thee; He will be with had answered our prayers.

During the day our beloved brother Rabinowitch was much

breakfasting at 6 o'clock the next morning to leave Leipsig for Berlin by an early train. We missed the midday mail We retired for the night, committing all to God, and were

from Berlin, so stayed till 9.31 p.m. and again had tea, conversation and prayer with Miss Garnett and Dr. Zieman.

We reached Cologne about 6 o'clock on Friday morning, stayed all day, continued our journey at 10.55 p.m., and reached Calais during the forenoon of Saturday, and home about 6 o'clock on Saturday evening—weary and thankful.

Rabinowitch saw us off at the Leipsig station and gave us all a loving embrace with eyes filled with tears, lame as he was on one foot he ran along the platform to lengthen his last look. One of his last words with us was "I have learnt one thing since we came together—I have learnt to pray."

Since our return I have received a letter from Dr. Ihotsky and a few lines enclosed from Prof. Delitsch intimating that Rabinowitch will be baptized in Berlin before his return.

May the God of Abraham, Isaac, and Jacob bless abundantly Rabinowitch and the movement of which he is the leader, and bring great glory to the Lord Jesus Christ.

FURTHER REFLECTIONS.

delay. specific objects must simply pass through his hands without any control or discretionary power whatever, and without It seems to me that if all monies are to be passed through the hands of Pastor Faltin in aid of Rabinowitch's work, there must be some guarantee given that all monies given for

In case of difference of opinion on any matter in which money is concerned, between Pastor Faltin and Rabinowitch, Pastor Faltin should have control over those sums of money only, which have been placed in his hands with definite instructions to be used at his discretion.

Or perhaps better still—
That Mr. Rabinowitch should give a written guarantee that all monies sent directly to him for the general work shall be accounted for by an annual report, audited and signed by proper accountants; always excepting such sums as may be sent to him for his personal and family needs, for all such sums a private acknowledgment to the donor would be

While in Berlin I received a note from Mr. Daniels of the "Trinitarian Bible Society" stating that 1200 New Testaments and Gospels in Hebrew-German and in German had been sent to Kischeneff for Rabinowitch.

Dr. Lhotsky, Leipsig. Translation of a German letter received 24th March from

Leipsig, March 22nd, 1885

HONOURED AND DEAR MR. WILKINSON.

original "Theses" to which I also add the altered resolution I send you herewith the

of the 18th March afternoon session. Rabinowitch left us on the same day for Berlin, where he will D.V. be baptised tomorrow by the American Minister—Prof. Mead. I shall be present to represent Prof. Delitsch, and Mr. Faber, who are prevented from being present in person. It has been decided here that I should be sent for a few months to assist Pastor Faltin in his work at the Home for converted Jews.
Wherever I shall meet Rabinowitch or his followers, I shall

remember our Conference, and shall seek to further among

the Jews an independent development. Prof. Delitsch sends his kind regards to you, so does Mr.

We are all glad for the brotherly exchange of views we mutually enjoyed. May the Lord grant His blessing to all His work among Israel as well as among all nations.

Yours respectfully

R. LHOTSKY.

P.S. by Prof. Delitsch.

correspond with each other whilst he was in America, but now I consider him my friend, since he spent six months in Leipsig, and frequently visited my Anglo-American Society. God grant His blessing to this important turning point! as baptised Mr. Rabinowitch stands much nearer to me. With kind regards to yourself, Dr. Dixon and Mr. Adler. "I do not know a more suitable person for baptising Mr. Rabinowitch than Prof. Mead of Andover (Mass.); we used to

Delitsch.

case may be faulty. The Lord's choice and man's do nou always harmonise, but nevertheless we must acknowledge disqualify him for a leader amongst English or German Jews: but that these very features may constitute his qualifications as leader of Russian and Polish Jews and of Eastern Jews generally. Besides, the best judgment of man in such a case more he faulty. The Tourie have the such as qualifying him for a leader of a great religious movement.

My reply is—His impulsiveness and impetuosity together with His Rabbinical training and mode of expression would possibly I have been asked if Rabinowitch seems possessed of power

we received in Hebrew and German while in Leipsig, and they have been translated into English by our Missionary the Lord's is the best, for he makes no mistakes.

We now give in full the Morning Service for Week Days and Sabbaths, the twenty-five articles of faith, and the Creat; as Mr. Adler, and revised by myself. held and used by the Israelites of the New Covenant.

MORNING SERVICE

FOR

WEEK DAYS AND SABBATHS

FOR THE

ISRAELITES OF THE NEW COVENANT.

MORNING PRAYER,

"Repent ye: for the kingdom of heaven is at hand." (The Minister calls with a loud voice.)

(After this the confession of sins is made.)

know, if we follow on to know the Lord: His going forth is prepared as the morning; and He shall come unto us as the rain, as the latter and former rain unto the earth." and He will heal us; He hath smitten, and He will bind us up. After two days will He revive us: in the third day He will raise us up, and we shall live in His sight. Then shall we Come and let us return unto the Lord: for He hath torn

rule over us; and there was none to deliver us. Many troubles compassed us; we cried unto Thee, O Lord our God, but Thou plundered, removed and carried it on our shoulders. Servants had us their yoke; we carried it on our shoulders. Many troubles. our hearts are sick on account of our trangressions. The place of our desire has been taken from us, and our glory destroyed. The Temple, the dwelling place of our God, has been destroyed through our sins; our Palace desolated. Our beautiful land has fallen into the possession of strangers; our hast remained far from us on account of our iniquities. property to aliens. Before our eyes our possessions have been plundered, removed and carried away. Our enemies laid upon greater than that of any generation. "We have sinned more than any people, and our shame is All joy has left us, and

through Jesus, the Messiah our Lord. And for His sake grant, merciful Father, that from this day we may walk in the fear of God in righteousness and in uprightness to the glory and praise of Thy holy name. Amen. Our transgressions are known to us, and our sins are before us continually. Almighty God, Father of mercies, have mercy on us, miserable sinners. Have compassion on those who confess turned away from Thee, went astray, and were lost.
"But now we turn unto Thee with all the heart and soul. according to Thy promise made known to the children of men their sins. Return to them who turn from their evil ways;

(Here the Lord's prayer is repeated.)

our trespasses, as we forgive them that trespass against us. And lead us not into temptation; but deliver us from evil: "Our Father, which art in heaven, hallowed be Thy name. Thy kingdom come. Thy will be done in earth, as it is in For thine is the kingdom, the power, and the glory, for ever heaven. Give us this day our daily bread. And forgive us

- Apple de la Marie

Minister:--"Bless ye Jehovah, the only One."

Congregation :--" Blessed be Jehovah, the Blessed One."

(Here the 33rd Psalm is repeated, and after this)—

all thy soul, and with all thy might. And thou shalt love thy "Hear O Israel: Jehovah our God is one Jehovah. And thou shalt love Jehovah thy God with all thy heart, and with

On week days Ps. 103 is repeated here:

"Bless Jehovah, O my soul: and all that is within me, bless His holy name," &c. On Sabbaths, Ps. 92:

(The New Testament is now handed to the reader, and he says:) "It is a good thing to give thanks unto Jehovah," &c.

Jehovah from Jerusalem." "For out of Zion the law shall go forth, and the word of

Israel." "This is the law which Moses gave to the children of (Then the Book of the law is given to him, and he says:)

(After depositing the Old and the New Testament in their place (Here follows the reading of the law and the New Testament).

the following is said:)

"And when it rested, he said, return, O Jehovah, unto the many thousands of Israel." (Num. x. 36.) (Prayers are now offered for his Imperial Majesty; the word of

God considered, and then Ps. 40 is sung.)

and speak of them, they are more than can be numbered. Sacrifice and offering Thou didst not desire; mine ears hast "Blessed is that man that maketh the Lord his trust, and respecteth not the proud, nor such as turn aside to lies. Many, O Lord my God, are Thy wonderful works which Thou hast done, and Thy thoughts which are to us-ward: they cannot be reckoned up in order unto Thee: if I would declare Thou opened: burnt offering and sin offering hast Thou not

On Sabbath the following is sung:

Lord of the Sabbath! "O Come, O Come, my beloved: O Come, O Come, Thou

is one, and His name one; to him belong renown, glory, and praise. O Come, O Come, my beloved; O Come, O Come, Thou Lord of the Sabbath! as one expression did the one God cause us to hear; "'Keep' and 'Remember' (the Sabbath day), both these words

"Come, let us go to meet the Lord of the Sabbath, for He is the fountain of blessing; from the beginning, from ancient design and in execution. O Come, O Come, my beloved; "O Come, O Come, Thou Lord of the Sabbath! Come forth from thy destruction; thou hast dwelt long enough compassion. O Come, O Come, my beloved; in the valley of weeping, for He will now spare thee with O Come, Thou Lord of the Sabbath!

adorn thyself with thy beautiful attire: for by the hand of the Son of Jesse, Jesus the Bethlehemite, redemption draweth night to my soul. O Come, O Come, my beloved; O Come, "Shake thyself from the dust; arise, O my people! and

come. Awake, awake, utter a song; for the glory of the Lord is revealed upon thee. O Come, O Come, my beloved; O Come, O Come, Thou Lord of the Sabbath! "Rouse thyself; rouse thyself; arise, shine, for thy light is

"O be not ashamed, neither be thou confounded! why art cast down? why art thou disquieted? In thee, the poor of my beault on her own heap. O Come, O Come, or of the Sabbath!

"They who spoil thee shall become a spoil; and they who swal."

low thee up, shall be removed far away; thy God will rejoice in thee, as the bridegroom rejoiceth in his bride. O Come, O Come, my beloved, O Come, O Come, thou Lord of the Sabbath!

Jehovah shalt thou revere, by means of a Man, the son of Perez (Breaker), will we rejoice and be glad. O Come, O come, my "O come in peace, thou Lord of the Sabhath! and mirth, in the midst of thy faithful people, the peculiar "On the right hand and on the left shalt thou break forth and

Sabbath, thou Prince of Peace! Come my beloved, O Come thou Lord of peculiar d of the

The "The Lord bless thee, and keep thee:
The Lord make His face shine upon thee, and gracious unto thee :

thee peace. Amen Lord lift up His countenance upon thee and give

ARTICLES OF FAITH OF THE OF ISRAEL-SONS OF THE PEOPLE MEW

COVENANT

who creates, forms, makes and upholds everything by His Word and by His Holy Spirit. All things are from Him, all things in Him, and all things to Him.

II.—The true God has, according to His promise to our of great goodness, power and wisdom beyond comprehension, I.—There is but one true and living God, not corporeal, without divisions, cannot be apprehended by the bodily senses,

suffered, was crucified, forefathers, to our prophets, and to our king David, the son of Jesse, raised unto Israel a Redeemer, Jesus, who was born the house of Jacob for ever, and of His dominion there shall of our heavenly Father; from thence He shall come to judge the world, the living and the dead. He shall be King over from the virgin Mary, in Bethlehem the City of David, who again from the dead, and liveth, and sitteth on the right hand dead, and buried for our salvation, rose come to judge

our ancestors have been smitten with hardness of heart to sin and rebel against the Messiah, the Lord Jesus, in order to provoke to jealousy the other nations of the earth, and to reconcile all the children of men, through their faith in Christ, be no end.

III.—According to the counsel and foreknowledge of God, that the knowledge of God should cover the earth; and the by the ministry of His Holy Evangelists and Apostles, in order be King over the whole world.

one God, who shall justify the circumcised Jews by faith, and IV.—Through faith alone in Jesus the Messiah all men may be justified without the works of the law. There is but ful balm to our soul, and full of comfort. between male and female; for they are all one in Christ Jesus. By faith in Christ we fulfil the law, and that faith is a wonderthe uncircumcised Gentiles through faith; and there is no difference between Jew and Greek, between bond and free,

Testament which have always been accepted by the Church as inspired by the Holy Spirit.

VI.—The Scriptures of the New Testament do not our salvation. No one is bound to accept anything not found in them, nor made binding by them, as articles of faith, or as things necessary to salvation. By the name "Holy things necessary to salvation. By the name "Holy Scriptures" we mean the books of revelation Old and New V.—The holy Scriptures contain everything necessary for

contradict those of the Old Testament, for in both life ever-lasting is offered unto mankind through the Messiah, who

day, as God commanded him. And as we are the descendants of those whom the Lord brought out of the land of Egypt with a stretched out arm, we are bound to keep the Sabbath, the feast of unleavened bread, and the feast of weeks, according as it is written in the law of Moses, whilst the (Gentle) of the contraction of resurrection of the Messiah from the dead, and the outpouring of the Holy Spirit from heaven.

VII.—The Mishna and Talmud are not to be used for alone is the Mediator between God and man. The law wnich was given by God through Moses was to lead us to Christ, the father of all those who were circumcised and we are the seed of Abraham according to the flesh, Christians celebrate them we are bound to circumcise every male-child on the eighth only in commemoration of the believed who was

establishing any doctrines, but regarded only as an everlasting memento of the spirit of deep slumber which God has permitted to fall upon us; so that the "Schulchan Aruch" ("Megeeneh Erets," "Joreh Deha," "Choshen Mishpat" and "Eben Ezer") became a net, a snare, and a stumbling-block to us, and have darkened our eyes so that we failed to see

the ways of the true and life-giving Faith.

VIII.—Original sin is the cause of the corruption of every natural man born of blood and the will of the flesh, which always inclines towards evil. The lusts of the flesh war against the spirit, rendering it difficult to accept the law of God.

works, to walk uprightly, or to call upon God, unless there first be given to him the grace of God, which is treasured up in Christ, who is the Word of our Heavenly Father, and begotten of the Father from eternity.

X.—The good works of the sons of men are the signs of a true and living faith in the heart; as the tree is known by its fruit; and they are acceptable before God in Christ; but IX.—Man in his natural condition is unable to do good

nevertheless they are unavaning to avert the severity of God's judgment.

XI.—The works done prior to the bestowment of the grace of Christ and the reception of the Holy Spirit, are insufficient to secure, as a reward for merit, grace and righteousness for those who practice them; for undoubtedly they are defiled by the nature of sin, and there is no merit in deeds which originated with men, and who think they are than is required of them. The foolishness and distinctly: "When you have done all those things which are commanded you, say, we are unprofitable servants."

XII.—Christ alone was sinless in body as well as in doing more than is required of them. The foolishness and pride of men lead them to think that they not only do their duty towards God, but more even than that; though Christsays

spirit; but we, although baptized and born anew in Christ, still fail in many things; and if we say, we have no sin, the is not in us.

may by the grace of God rise and amend our ways. But a sin against the Holy Ghost is one which remains unfor-XIII.—Every sin, whether committed intentionally or unintentionally, is forgiven when the sinner repents with his neart and soul; and even after we have fallen into sin,

are those who are caned by that grace; they are justified also listen to the invitation by that grace; they are justified freely; they are accepted and made the children of God; they freely; they are accepted and made the children of God; they freely; they are accepted and made the children of God; they are accepted and made the children of God. drags them down into the pti of despair, or into the practice of all uncleanness which is as bad as despair.

XV.—The visible Church of Christ is the congregation of and at last obtain by the grace of God the everlasting riches. Their meditation and study respecting their election in Christ is a source of great comfort to those who fear God, and who realize in themselves the power of the Holy Spirit, who upon whom this great goodness of God has been bestowed, are those who are called by His Spirit in due time; they bring them through Christ unto everlasting salvation. Those upon whom this great goodness of God has been bestowed, own lusts; in them there is not the Spirit of Christ, and they do not lay to heart the judgment of God that by an eternal their faith in the everlasting salvation which they enjoy in Christ, and which kindles in them the flame of the love of God. It is the contrary with the proud who follow their and who lifts up their hearts to things above, to things in the heavens. Such meditation greatly strengthens and establishes subdues the works of the flesh and the natural evil inclinations, not lay to heart the judgment of God that by an eternal decree they are taken and made into children of Satan, who the curse and from judgment whom He chose in Christ, and to before the foundation of the world was laid, to save those from Jesus Christ. XIV .- It was the secret counsel of God, and His wil It is they who walk in fear, and do good works,

believers among whom the Word of God is preached

according to the charge of Christ by the holy Evangelists.

XVI.—The Church is at liberty to introduce rules and observances. She is, however, not at liberty to introduce anything continuous to introduce the same anything continuous to the charge of Christ by the holy Evangelists. observences. She is, however, not at liberty to introduce anything contrary to the Word of God, or to interpret one verse of Holy Scripture in such a manner as to contradict another. Neither is she at liberty to impose any doctrine outside the Old and New Testament Scriptures, as necessary to salvation.

Government is Scriptures, and general nor special —Without the permission of the Authorities ordained by God, as we are told in her hands God has placed all her hands God has placed all the concerns assembly is to take place; for the d by God, as we are told in the Holy neither

of the country, temporal as well as spiritual, to hold in check by the power of the sword of the State those who are bent on

doing evil.

XVIII.—It is forbidden for any one to officiate as minister unless he is authorised by the congregation and by the laws of

decided that the service be conducted in these languages. "the holy tongue," and the German jargon, therefore, it the most of the sons of Israel in Russia understand Hebrew, be conducted in a language understood by the people; the Country XIX.—The liturgy as well as the whole of the service must and as

us; and it is through them that He is working in us in a mysterious and wonderful way, to keep alive and to establish XX.—The sacraments instituted by Christ serve us as faithful witnesses of the grace of God, and His goodwill toward The Sacraments are two: Baptism and the Lord's Supper; the observance of them is only of real use when the com-Christ is the desire of our souls and the glory of our heads. The Sacraments are two: Baptism and the Lord's Supper; our faith in Him, and they are likewise chosen proofs that Supper;

by Him, it is our duty to listen to the proclamation of the word of God by him, and to receive at his hands the sacraments, although he is a sinful man himself. His sinfulmunicant receives them in a right state of mind.

XXI.—As the minister is not ministering in his own name but in the name of Christ and on the strength of being sent tion is bound to investigate carefully into the life and habits of their ministers, and if after an impartial inquiry it has been found that the minister is a bad man, it is the duty of the ness does not destroy the grace of the gift of God to the recipients of the sacraments. But, nevertheless, the congrega-

congregation to deprive him of his office.

XXII.—Baptism is a sign of the new birth. there is the washing and cleansing from all evil, the baptized ones testify before all that they know their sins are forgiven, and that they are the children of God. It is therefore quite right water baptism, the baptized one is placed and planted in the Church, the Church of Christ. By means of water baptism By means of

becomes a a part of the of that heavenly bread and wine we unite all our physical and spiritual powers with the body and blood of Christ which have been offered in this world for our salvation. Such are bound up in the bundle of life to shine eternally at the right hand of our heavenly Father. By faith the bread of which we partake becomes a part of the body of Christ, and the blessed cup that little ones should be led into the Church by baptism.

XXIII.—The Lord's Supper is a sign that we remember the death of our Lord the Messiah, till He come, and by partaking our heavenly Father. I becomes a part of the living faith, eat it only with their mouths, but receive no part of Christ, and their sin is unforgiven. the blood of Christ.

reprimanded as one who acted against the order of the Church; and against the permission of the Government. XXIV —He who breaks intentionally any of the rules of the Church, although it is not against the word of God, is to be

It is within the power of the general, as well as in that of a special assembly, to revise and to alter any Church rules which have only been framed by the wisdom of man. But any

religion of Christ it is not forbidden, but allowed to take an change must be for the edification of all.

XXV.—We acknowledge that false and thoughtless swearing fully and in harmony with the law of God. oath in matters touching the Government, if one does it truth is, according to our Lord Jesus Christ, and His apostle James, forbidden; but still we are of opinion, that according to the and the second second

田田口 CREED.

things in Him, and all things to Him. Father is the living and true, and eternal God, who created heaven and earth and everything visible and invisible through His Word and His Holy Spirit. All things are from Him, all I believe, with a perfect faith, that our heavenly

dead, and buried for our salvation, rose again from the dead, and liveth, and sitteth at the right hand of our heavenly Father, from thence He shall come to judge the world, the living and the dead. He is the appointed King over the house of Jacob for ever, and of His dominion there shall be no end. Israel a Redeemer, Jesus, who was born of the Virgin Mary, in Bethlehem the city of David, who suffered, was crucified, prophets, and to our king David, the son of has, according to His promise made to our forefathers, to our I believe, with a perfect faith, that our heavenly Father Jesse, raised unto

of the earth unto jealousy, and to reconcile them all through faith in Christ, by the word of His Evangelists, in order that be King over the whole world.

4. I believe, with a perfe the knowledge of Jehovah should cover the earth, and Jehovah God and His foreknowledge, our ancestors have been smitten with hardness of heart for sin and for rebellion against our Messiah, the Lord Jesus, in order to provoke the other nations I believe, with a perfect faith, that by the counsel of

4. I believe, with a perfect faith, that through faith in Jesus, the Messiah alone, without the works of the law a man may be justified; that there is but one God, who justifies the all one in Christ. between bond and free, between male and female. faith; and that there is no difference between Jew and Greek, circumcised Jews by faith, and the uncircumcised through

Apostolic Church. I believe, with a perfect faith, in a Holy Catholic and

I confess one baptism for the remission of sins.

I wait for the resurrection and renewed life of the dead,

and for the life of the world to come. For Thy salvation, I wait, O Lord; I wait, O Lord, for Thy salvation, Amen

O Lord, for Thy salvation I wait.

slanderers and scandalous attacks, but also a fine specimen of printing these documents at length. The remarkably able letter of Rabinowitch, so simple, dignified, Christian, and forgiving in tone, is not only an excellent defence against extent of the work. We offer no apology to our friends for printing these documents at length. The remarkably able translated by Mr. Adler, give a deep insight into the malice of the Jews who oppose and who seek to depreciate both spirit of the entire letter stamps the writer as a genuine disciple of the Lord Josus Christ, giving him at once a claim Rabinowitch and his work. They also confirm the reality and on our confidence and sympathy. patience under provocation; indeed, the phraseology and These following documents, edited by Prof. Delitsch and

בעיב נאראב עני

(Haggai i. 8.)

"Build the House, And I will take pleasure in it."

Religious Movement Among the Jews Continued Documents concerning the South Russia. Ħ.

into English by James A. Adler of the Mildmay Mission to the Jews Edited in German by Professor Fr. DELITSCH of Leipsig: translated

INTRODUCTORY REMARKS.

national customs and signs, although not meant to be in contradiction with Paul, can scarcely be brought into harmony with the universal character of Christianity which the retain some observances, as the Sabbath and circumcision, as relationship in which they place themselves towards ecclesiastical dogma causes fear lest they fall into heresy. To and, at all events, puts too low an estimate upon the development of Gentile ecclesiastical Christianity. The that risen light. Those features give expression to a strong national feeling, which to us Gentile Christians is offensive, We do not deny that there are still some dim features around wherever it has been made known, created immense interest "The First Ripe Fig" which we published last May, has, great

Apostle of the Gentiles has with a strong far sightedness and

12000

every Jewish advance towards Christianity—especially when the main spring of it is such touching love to the Lord Jesus, as that manifested in the Bessarabian movement. i.—viii. but also also chapters ix.—xi. which form an inseparable part, we firmly believe in the prophetic word concerning Israel's restoration, we look upon Israel with anticipative love, rejoice in the fact as stated by Luther in his work (1523) "That Jesus Christ was a born Jew," and are thankful for one else before him, comprehended and defended. But with with an iron decision brought to light.

As children of the Reformation we are at the stand-point of whose Epistle to the Romans contains not only chapters , whose scriptural and experimental right, Luther, as no

the universal Church, than that of the Ebionites or even that of the modern Unitarians. It intends only to shape itself differently, and to observe a different formula. In the the Triune God, in the God incarnate, and in "the Lamb of God which taketh away the sins of the world." In the new increased depth. But what right have we to demand that accept the Christ of God? What we possess they will acquire in their own work. in their own way. We must allow them to move freely within the circle prescribed by the Word of God in the New Testament, should we not cherish the hope that by their entering the Church of Christ there would accrue a great blessing. the Synagogue. The Creed of those believers whose leader is Mr. Joseph Rabinowitch stands much nearer the Catholic, i.e., them on the same level with the Jewish Christians of the first two centuries the most of whom relapsed as Minim* into It would be much too low an estimate should we place

country, but deserving Christian sympathy, and gracious attention. May this appeal for help not be made in vain! A Jewish Church consecrated to the Lord and His Christ is about to be erected in Kisheneff, who find the movement not in collision with the law of the the Russian Imperial Government, and that of the Holy Synod, are confident that if they continue to love Jesus as their Messiah and Saviour, the same love will help them to steer safely through all crags and sand banks. They are now appealing through us We therefore, without compromising thereby our principles, and also without hastily interfering with them, preserve towards to Christians everywhere for help to erect a place of worship, at least a Mission Hall, having already obtained the permission of our Bessarabian brethren a somewhat expectant attitude.

" 'Min" is a contraction of the initials of three Hebrew words; מאמין ישוע Believers in Jesus of Nazareth

On page 38 of The First-ripe Fig we reproduced the good opinion of the Jewish journal Hamelitz, which appears at St. Petersburgh, concerning Joseph Rabinowitch, the leader of the movement in South Russia. It runs thus:—

nearly wenty years when he lived in Orjejew, and who, we have knuwn for the be a learned man; a man of talent, and who writes the Hebrew and Russian languages, loving his nation, and jealous for his faith as well as for education; a man of understanding and well connected in society. And even since he took up his residence at Kischeneff, he has lived among his own people as one highly respected by the community, and many listened to his counsel in forming a society called "The Society for Assisting Jews to Agricultural Labour in Bessarabia." After the persecution broke out, he encouraged his brehren in the colonisation scheme of Palestine, and travelled himself to Constantinople, Jaffa and Jerusalem for that purpose. Although he met with criticism on account of some articles he published in the Melitz against Mr. Oliphant, even that he credence to people who say that a man like this had changed his religion in his old age! We therefore thought, that the report which reached us must undoubtedly have originated with some enemies of Mr. Rabinowitch. It was difficult for us to believe such of a man whom we have known for

opposite in tone regarding his person, and so bitter in style, that one would think it scarcely possible, even had Christianity been considered by the Jews as no better than idolatry. We In the same journal Hamalitz No. 71 of the current year, we find an article concerning the movement towards Christianity, of which Mr. Rabinowitch is the leader, which is quite reproduce here a faithful translation of the article from the Hebrew.

particulars, and after what has taken place since, abandoned the old and defiled one, observing the well kno saying. (INDNT NIC) 'NTD) 'Let the drunkard alone will fall by himself.' (Schabbath 32 a.) But a righten "After the hand of God had fallen upon our nation heavily, and the mob turned into a rod of indignation towards our brethren in South Russia, to devastate their dwellings, the wrath turned itself against the house of God, through some meant to deal with him as with one of the three, of whom the Rabbins say, 'whilst thy left hand is thrusting them away, let thy right one draw them nearer.' But after obtaining more of articles of taith, and a new service for the Passover. One can see that this old man is not right in his mind, and that he wandered away in imaginations. We spared him at first, and destroyers there is an old man, who forgot his education, Joseph Rabinowitch, who presumptuously began to form a sect called "Christ-believing Jews," and prepared new and unheardmischievous apostates who sprang from its very midst, who shook off the religion of their ancestors, in the hope of obtaining favour in the sight of the world. Among those indignation rested upon us, when we saw that he succeeded in of articles of faith, and a new service for the Passover. 'Let the drunkard alone; th 32 a.) But a righteous

in casting dust in the eyes of people at a great distance, and in blinding the eyes of so learned and wise a man as Professor Delitsch, who in his kindheartedness believed what this man said to him, viz, that the Jewish Christian movement was spreading more and more in Bessarabia and in the other Southern countries. (So Prof. Delitsch says in his pamphlet.) But even then we reserved our opinion, although we have been better informed by our reliable correspondent at Kischeneff; we would not too hastily pronounce as a lie the fiction, which has been so widely circulated, in order that we should not be considered prejudiced, and our renunciations remain without effect. But we now, all the more, hail the day on which the denunciations, in every respect reliable, came forth from Kischeneff itself, because they came from a Christian journal which appears in that neighbourhood, viz., the honoured Odeski Listok 2nd (14th) September. No. 199. We reproduce it here literally in order to calm our brethren at a distance, to whom the story of the new calf of Kischeneff has caused palpitation of the heart; and to give, at the same time, a substantial reply to the above named Professor, who is a reader of the Melitz, and who honoured us by sending us a copy of The First-ripe Fig."

Obschischesvernul Wiestink (Universal Church Messenger) an

all present difficulties. religion and morals of the Jewish people radically. He is one of those fools who are pursuing after the wind; he is lacking Joseph Rabinowitch, have taken place at home were real facts. According to the statement in *The Times* 250 Jewish families have already Telegraf; believing the reports coming from a distance to be true without investigating whether the things supposed to ment which is supposed to have originated with a certain article taken from The Times concerning some religious moveanxious to give to the Jews, and which would help them out of these means succeeded in creating a new Torah which he is which only confused his brain, and disturbed his weak mind secular as well as religious education; he read some books new Torah has risen at Kishenew. to the dreams and talkings of the new prophet of Israel who has risen at Kishenew. There is, at all events, a man named careful investigator will not find a single family, who listened duced in an Odessa Newspaper called The Noworossijkij Telegraf: believing the reports coming from a distance to be Joseph Rabinowitch. This article of The Times was reprothat movement,2 but we can truthfully say that a binowitch, who pretends to be in possession of a (law) which, he asserts, is able to improve the lost himself in deep theological studies, and by But I know it for certain that the

new Torah found no advocates in the world whatever, except in the person of its founder, I guess, that the article of The Times originated with himself; and as regards the 250 families, who does not know the dreams and imaginations which such a religion-maker is capable of dreaming and imagining, when he presumes to create souls after having lost his own."*

It does not appear to us strange, that the same Joseph Rabinowitch, who was considered by the Mehitz as well as by other journalists as a highly learned man, and as a zealous and a noble patriot, should after acknowledging Jesus as his Messiah, be looked upon as a deluded fool and a dangerous seducer of his nation. He who confesses the Crucified One must also take up His cross, and, as it is said in the Epistle to the Hebrews (xiii. 13) go forth unto Him without the camp and bear His reproach. Even when the work of redemption was yet in the future, the Synagogue, when in power, excommunicated those who declared themselves for the true prophets, who made it their task to bring the people out of error, and not for those who flattered the people. The prophet Isaiah (Ixvi. 5) comforted those who were excommunicated and brandmarked by public opinion, thus: "Hear the word of the Lord, ye that tremble at His word: Your brethren that hated you, that cast you out for my name's sake, said, let the Lord be glorified: but he shall appear to your joy, and they shall be ashamed."

It does not at all appear strange to us, that Rabinowitch, who was till now considered a wise man, should after confessing himself a believer in the Crucified One, all at once be pronounced mad. The crucified Christ is, as Paul says (1 Cor. i. 23), "unto the Jews a stumblingblock, and unto the Greeks foolishness." At the present moment, when the Jews are no mere rivals but leaders of the modern ideas, Christ crucified seems to them more foolishness than a stumblingblock. The contempt and hatred of Jesus, which the Synagogue instilled for centuries into its members . . . have by the educated class been changed to a sort of respect for Him as an important teacher. But the proud and rigid Jewish monothers cannot but think that Jesus was a blasphemer, making himself equal to God, and seducing the people to forsake God. When He said to the people of Jerusalem: "Before Abraham was, I am" (John viii. 59), they took up stones to cast at Him. Those stones are still in the hands of His kinsnen; and whoever attempts to let them drop, as Rabinowitch did, is considered a fool, who left Judaism, the religion of the One God, for the religion of the false Messiah, which is half Paganism.

It does not appear to us strange at all, although we should have thought it wiser and more proper, if the Judaism of the

This is an allusion to Bereshith rabba chapter 39, where it is stated in reference to Gen. xii. v., that "when one converts a sinner, it is as if he created him."

present behaved better towards Christianity than that of the middle ages. It would be wiser, inasmuch as Christianity is the religion of the nations from which the Jewish people receive hospitality, and in whose Governments they have been admitted as administrative members; and it would certainly be wiser on account of the anti-Semitism, which regrets these allowances, and which is anxious that they should be withdrawn, to avoid giving them real or apparent reasons which would justify such a disposition and agitation. It would also be more proper, because the least that we may demand from the Jews is, that they will not offensively seek to put down those things which are sacred to us, and that they will give Christianity the credit of possessing so much of convincing power and amiableness, so that a Jew might become a Christian without becoming at the same time, in their estimation, a fool, a defiled one, and an apostate!

But even that did not surprise us, remembering the deadly hatred which exists towards the Hebrew Christian in the countries East of Germany, and which loads him with the

hatred which exists towards the Hebrew Christian in the countries East of Germany, and which loads him with the curse of excommunication. But it did surprise us that a Jewish Journal like the Melitz should try to hush up the movement in South Russia by telling its readers that such a movement did not exist at all, but that it is confined to the person of Rabinowitch who had imposed upon me, the credulous Editor of The First-ripe Fig concerning the extent of the same. "The new Torah," states the reproduced correspondence of The Melitz, "has found no circulation whatever beyond its founder, and the article of The Times which speaks of 250 families, originated probably with himself." This is an insulting insimuation; and that Rabinowitch is standing alone, is an abominable untruth. We had no need to ask Mr. Rabinowitch for our information, for our friend William Faber has not only formed the acquaintance of Joseph Rabinowitch but also that of his brother and of others, who are of the same opinion, and has witnessed it with his own eyes how high the waves of the movement have risen, and how many of the kinsmen of Rabinowitch came from far to ascertain more about the event of which they had heard. But still we thought it better to ask Mr. Rabinowitch to put us in the position of being able to contradict the accusation of The Melitz, that the result of this work was nothing more but a fraudulent boast. Mr. Faber wrote to him and we received on the 28th (16) October, 1884, the following reply which is a faithful translation from the Hebrew:

"MY DEAR AND HIGHLY HONOURED Mr. FABER,

"I hasten to reply to your letter of the 6th of October. That which you read in No. 71 of *The Melitz*, was taken from a Correspondent's article of the *Odeski*

Listok, No. 194 (2nd September). The author of that article is a Mr. Schubarski, agent of that paper in Kischeneff, and a flerce antagonist of the Mouorossisky Telegraf, a journal which appears in Odessa, and which also relegant in No. 257, (29th August), Bishop Titcomb's letter to The Times in which it was stated that 250 families in Kischeneff have joined our Christ-believing community. Copies of that number were circulated everywhere, and here in Kischeneff they were offered for sale by a boy, and fetched the high price of 25 Kopecks each. In this country the quarrel between these two journals is well known. The Odeski Listok is considered a Judeo-Philo organ and has mostly Jewish subscribers; the other journal is anti-Semitic and is mostly read by Gentiles. What one paper finds charming and attractive, the other declares to be offensive and absurd; contradicting each other in principle as well as in detail. The Judeo-Philo paper does more harm than the other as it delights to flatter our people. It is from this muddy spring that the Jewish organs of the religious movement brought about through my instumentality, declaring me to be an uneducated idiot, although only nine months ago The Melitz, The Volkblatt, The Voschod, The Zephina and other journals unanimously raised the alarm, that "the cumning serpent, well versed in science and the law, the universally honoured man, had turned into the wrong path and was leading astray souls by the hundred; and that families from different places in Bessarabia had been caught in the net." (Thus wrote The Melitz 1884, No. 6; Volksblatt, No. 11; and Voschod, No. 3).

It is to these Jewish-Russian journals, that the words of our Lord are applicable: "Whereunto then shall liken this generation? and to what are they like? They are like unto children sitting in the market-place and calling one to another, and saying, We have piped unto you, and ye have not danced, we have mourned to you, and you have not wept."

But I was surprised, that the rustle of a withered leaf of The Melitz, stating that I stood alone, should have alarmed

But I was surprised, that the rustle of a withered leaf of The Melitz, stating that I stood alone, should have alarmed you to such an extent? Why, you have been here, and heard it from the mouth of my brethren that there were about 200 of our kinsmen inclined towards Christianity! During your stay here, you have experienced it yourself, that there is a circle of like-minded people around me. But it is not for me to make up the numbers of my followers in a mathematical and self-pleasing style; for I am not a commander of the Lord Jesus Christ, who received the instruction to raise him a troop of Jews, of this or that number, (at least 200 families); neither am I a founder of a Company, for the establishment of which I needed 100 or 200 shareholders. As I formerly said, so I do now, that the sad moral and social

condition of my people pains me, and that since my feet trod in the earthly Jerusalem with the view of finding a hiding-place for myself and my people against the hastred of the world, my eyes have been opened to see Him whom they pierced, and I began to lament over Him: "Woe, my Brother, and woe, my Lord! Since then, looking up to Him in faith, true hope, for the which the whole creation is waiting, sprung up for me, and by the grace of God which has been given to me, I sacrificed entirely myself, all that I possessed, and the good name I held among my Israelitish brethren, for the liberation and happiness of my beloved people. Willingly and without the least reserve I gave up all to proclaim frankly and freely to my unbelieving and unhappy people, that Jesus, who nearly 2000 years ago was ignominously put to death on the cross outside the gates of Jerusalem, was the promised Messiah and the Redeemer of Israel, the great Prophet of whom Moses said: "The Lord thy God will raise up unto thee a Prophet from the midst of thee, of thy brethren, like unto Me; unto Him ye shall hearken." In the power of Divine assistance I proclaim to them on every occasion, that if they return to God, and to David their King, viz. Jesus of Nazareth, with all their hearts, confessing their guilt before Him as the sons of Jacob did to Joseph their brother, whom they sold into Egypt: "verily we are guilty," then, they as well as the whole creation will be delivered from "the bondage of corruption into the glorious liberty of the children of God."

I thank God the Most High very sincerely, that I hear by word and by letter, that thousands of my Israelitish brethren in alternative of the children of God."

in different places give attention to my cause, and that in my own sphere there are hundreds who say to me: "The Lord us in our way of worshipping and living in Christ, as I car apparently are upon the standpoint of the law, adhere secretly brethren have placed ourselves in deed and in truth under the my own soul and the souls of my dear brethren, nearer to God in the power of the resurrection life, and how I could, to myself very earnestly how and by what means I could bring So before appearing publicly, I devoted my best and entire time to the thorough study of the New Testament, and asked we will also go, and live." I never sought for people to share with me in any work before commencing it myself first. be with thee! wherever thou goest, and wherever thou livest, we will also go, and live." I never sought for people to the glory of God, turn our adversaries into instruments of rightland, I proceeded thither to get thoroughly acquainted with it For instance, when I was about to encourage agriculture among us, and are trying to enlist others who would unite with when I conceived the idea of re-populating the Holy grace; and even many Freely and unreservedly, myself, my house and my I and my family started gardening at home of my kinsmen, who

> himself in conflict with the existing laws, and those who would join the Christian faith find it almost impossible to separate themselves from the Samonarate. separating himself from their midst, and, on the other hand, and very extensively circulated among my kinsmen.
>
> And now I earnestly request all those whom the love of the Christian Faith in the First Ripe Fig which is now printed Christ, and the grace manifested by Him, and whom I especitheir respective rabbis. There are many pious people who, like Joseph of Arimathæa and Nicodemus secretly love since the states regulations subject them to the authority of at a loss in cases of births of boys, marriages, or deaths, to make so public a confession as I should like to do. members in the Synagogue who would tear to pieces anyone see, on the one hand, that there are selfish and Christ-hating the Lord is for the welfare or my kinsmen, and it pains me to prove by letters which are in my possession. I am convinced that the course I have taken as an instrument in the hands of ally had in mind when I expressed my thoughts concerning themselves from the Synagogue-service. account of the states-regulations am unable They are

And now I earnestly request all those whom the love of Christ constrains to desire to see the old and decayed vanish from among Israel, the brethren of Jesus after the flesh, who have been left so long in deep darkness and in the shadow of death, that they do not rest until the Lord, whose is the kingdom and the power, has by His grace made me, my house, and all who have already joined me, as well as those who will unite with me in the future, members of the body of Jesus Christ, and that they too might acknowledge us as such, in order that we who are rejoicing in the light of Christ who gave also His life for us, may "keep the feast, not with the old leaven, not with the leaven of malice and wickedness, but with the unleavened bread of sincerity and truth."

Will you, dear sir, remember the two requests which I addressed to my Gentile-Christian brethren at the Conference at Kischeneff, that with willing hearts, constrained by the Holy Spirit, they would enable us to erect a place of worship, a temple of the Lord, and that they would also assist us, in the highest sense of the word, with paper and ink—in order that we may reach our Israelitish brethren of the whole of the Russian empire in a literary way, to direct their attention towards the eternal salvation.

It never entered my mind to pledge myself to present to the Lord as a new meat offering just 200 men, so that if one of this number should be wanting the journals might denounce me to my people as a liar, and disown me, who, otherwise am well known to them. The salvation which we found in Christ is independent of numbers; but I can positively state that there is a large number in the Jewish camp who are waiting

and the parties again

so that the malicious eyes of those who are working mischief in Jacob can not behold them; I mean The Melitz and similar organs. The real state of things will not be manifested until we have been counted worthy to say in our our own place of worship, a temple of the Lord, "Hosanna to the Son of David, for the success of my Christian efforts. snup, a temple of the Lord, "Hosanna to the Son of David, sanna! Blessed is He that cometh in the name of the Lord." am far from doing the work of the Lord deceitfully by They are concealed

nations. might diffuse light among my people as well as among all suffered in order that as the firstfruit of the resurrection to my brethren; and the time is not very far off when many of my Israelitish brethren will know that Messiah must have than thousands of gold and silver, their pride puts such reckless words in their mouth as to say that I am mad, and Messiah and Saviour Jesus, the crucified One, is dearer to me They know it perfectly well that this is not true. But now as they cannot but see, thank God, that the teaching of my of money from the missionaries according to the rumber of and others, imagine and assert, as if I received a certain sum make the grace of Christ an article of gain, as those who are misleading my people, the Jewish editors, Zederbaum, Landan accepting vicious and wicked people into my house, who would am not mad, there is understanding and truth in what I speak me crazy. that the reading of some unacademical pamphlets has made heads (gulgoloth) which I win for the law of Mount Golgotha. To those journalists I say: Honoured gentlemen, l

eyes nor slumber to my eyelids till I find for my brether in Russia a habitation for the Mighty One of Jacob, viz., the Messiah Jesus, where I might enter with them, and together worship at His footstool in the firm confidence, that He who has chosen Zion will give me grace, compassion and sympathy in the firm confidence. among my brethren after the flesh, in bringing them to their knowledge; so that I may be able to accomplish the work spirit, another with strength; one with counsel, another with Brother Jesus Christ has opened to them; one with the without Me ye can do nothing." said the course I began, armed by the power of our Christ, who worthless talk of the Jewish newspapers. They may exhaust Christ, a lasting habitation out of holy and living stones, purified I am not anxious that those who join me should be many, but that their faith should be of the right sort. My heart's desire is to build, by the grace of God and His Son Jesus Christ, to assist me with every good gift out of the treasure my themselves in calumnies and imprecations. by truth and sincerity. I do not concern myself about the Me, and I in him, the same bringeth forth much fruit: for the opened eyes of all God's children, the true followers of , "I am the vine, ye are the cranches: He that abideth I will give no sleep to my I am pursuing

> way of truth and life. Amen.
> You might translate and publish this letter, that Brother after the flesh, that they may find through Him the

sentation be resisted, and the mouth of the slanderer known what I am concerned about, and thus the misrepreit may be

stopped to the joy of those that love the truth.

Accept the hearty greeting of your friend whose glory Jesus Christ the Crucified One."

Those concerned in the movement form a scattered community of which the smallest proportion of members are, as it is said, in Kischineff. But just in Kischineff the erection of a place of worship has been commenced, since the Russian Imperial towards this Jewish Christian movement. We recently received a letter from Pastor Faltin at Kischineff, from which As regards the number of those concerned in the movement, the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from the *The Times* the first the first the first the *The Times* the first the *The Times* the *The* we desired to have materials to meet the attacks of The Melitz. ments, and we did not need any justification on his part; We were perfectly convinced of the truthfulness of his statethe following is an extract, and which contained that joyful Government Ripe Fig, which expresses itself uncertain on This is the reply of Mr. Joseph Rabinowitch to our inquiry. have taken up a somewhat friendly attitude this point.

From a letter of Pastor Faltin, 24th of Oct. (5th Nov.) 1894, to the Editor.

DEAR BROTHER IN THE LORD,

I am glad to send you to-day good news concerning the progress of the Jewish Christian movement in this place. It is wonderful how graciously the Lord directed matters till now! The First Ripe Figs came first into our possession in single copies; the bulk has in the meanwhile been retained; probably because it is feared that the movement would have an injurious effect in political circles. The zealous agitations of the enemies of the movement, who opened their mouths wide in the Newspapers, have contributed materially towards rousing attention in the highest state and Church circles to this movement. The brochure was translated into Russian and reached on the one hand the Minister of State, and on the other, the orthodox synd of Bishops in Kieff. But the Lord overruled it for the good of the cause; there arose in the different circles sympathizers and defenders of the movement. Without any step being taken from the general of the Kieff. But the Lord overruled it for the good of the cause; there arose in the different circles sympathizers and defenders of the movement. Without any step being taken from the general of the Minister of the Interior, the distribution of these and several other writings of Mr. Rabinowitch in Helbrew, was graciously granted. The Governor and the chief of the Gendarmes are very kindly inclined towards this movement; and I was able to guarantee for them, and to remove some erroneous opinons. This foundation is absolutely necessary for the blessed development of the work in Russia. Thanked be the Lord, that till now everything has gone on so uccessfully.

Mr. Rabinowitch has been here to day, and we have in earnest prayer entreated the Lord for further direction. A perition has been drawn up to the Governor, requesting him, on the ground of a corresponding paragraph in the law of the state, to allow the understigned persons to meet in a special room, as a branch of the wish community, by the

name of "Israelites of the New Testament," for the purpose of reading the Word of God, Old and New Testament, and to worship, withou being molested, Jesus of Nazareth whom they acknowledge to be their and the world's Saviour, of whom they desire to know r.ore and more and to whom they wish to devote themselves in love more and more. The whole document is exceedingly well composed, and as the authorities are by the gracious leadings of God, favourably inclined, it may be expected with certainty that a favorable reply will come. The room has already been chosen; it is in the neighbourhood of the parsonage, in the upper part of the house of Mr. Rabinowitch, junc., who is likewise a believer with all his heart, and sincerely loving the

The meeting room will resemble a Lutheran Church as to its arrangements. A neatly made tablet will be placed on the wall opposite the entrance, on which will be inscribed in gold letters the words on the enclosed slip of paper, which should strike everyone that enters. Mr. Rabinowitch laid the plan before me and desires to have your opinion on the matter. I find the inscription very appropriate; by the three names of God it contains, it strikingly points the Israelite to the Trinus Jehovah. Beneath the tablet a communion table will stand, upon which the scrolls of the Law similar to those used in the Synagogues will be placed, and a nicely bound Old and New Testament, viz., a complete Hebrew Bible.

My request is now in the name of our brethren the Israelites of the New Covenant, that the friends who desire the extention of the Kingdom of God among Israel should give us now a helping hand. FALTIN.

movement, in its origin and development; with documents setting forth the "Morning Service" for week days and Sabbaths; the "Creed" and the "Articles of Faith" as held and used by the Israelites of the New Covenant; in addition to a full account of our personal interview and impressions of Rabinowitch. We have also added further documents, edited in Hebrew and German by Prof. F. Delitsch of Leipsig which untruthful attacks of an unfriendly Jewish Press. the pen of Rabinowitch, a letter, fragrant with the grace that added documents are especially valuable as containing, from defend We have given our friends a connected history of this Rabinowitch and his work against the unjust and These

nowitch, by letter or otherwise, we have never put any pressure on him as to doctrine or practice, but have left him to God and his own conscience in these matters, wishing only to give him spiritual encouragement and, if need be, material help.

When we left him at Leipsig on Thursday morning March 19th, 1885, on our return to Berlin and London, we left is in Christ Jesus.

Let it be repeated that in all our intercourse with Rabi-

would return to Kischeneff unbaptised. However, we round a few days afterwards by news sent to London, that he had few days afterwards by news sent to London, that he had few days afterwards by news sent to London, that he had few days afterwards by news sent to London, that he had few days afterwards our departure. This naturally Rabinowitch still unbaptised, and with the impression that he SI that undue pressure had been exercised

> consternation on reading in the April number of *The Jewish Intelligence*,"—the monthly organ of the "London Society for Promoting Christianity amongst the Jews,"—the following some quarter. We wrote at once to Berlin and to Leipsig and asked for information. The reply assured us that the baptism had taken place at the express wish of Rabinowitch himself. So far all seems clear. But in course of a few days, we, and many other friends of Rabinowitch, were filled with alarm and information-

41

COMMITTEE OF CORRESPONDENCE, JANUARY 16.

A letter was read from the Rev. R. Faltin, Society's Missionary at Kischeneff, descriptive of the Jewish Reform movement in South Russia, and recommending the employment of Mr. Joseph Rabinowitch as a Missionary of the Society. The Committee directed that Mr. Falkin be informed that it was contrary to the Society's laws to employ an unbaptized agent, but that they desired to stand on the most friendly and brotherly relationship with Mr. Rabinowitch, assuring him of their earnest prayers and sympathy, and of their deep interest in the movement he represents.

GENERAL COMMITTEE, FEBRUARY 13.

The Committee, as a practical expression of their sympathy, sanctioned a grant of £100 to Mr. Faltin, for the promotion of Christianity in connection with Mr. Rabinowitch's work. The appropriation of this sum to be considered on receiving Mr. Faltin's report.

refusal been unconditional and absolute.

A comment on this proposal appears in Word and Work of The only point of alarm is that the Rev. R. Faltin has recommended the London Society to employ Rabinowitch as one of their missionaries. The reply of the Committee is all that the reply would have been more satisfactory had the that could be desired as far as it goes. We suggest, however,

A comment on this proposal appears in April 9th from the pen of its Editor, and thoroughly expresses the sentiments of the large majority of Rabinowitch's best friends, that we give it in full as follows which we believe so

Rabinowitz.

Only an extremely official mind could entertain the idea of employing Rabinowitz as a missionary agent. The great success of the Jewish Reform movement in South Russia is mainly due to its spontaneousness. If in any measure it became formal or fell back upon the old lines, its charm would disappear, and its power to advance would at once case. We are glad to find that a proposal to employ Rabinowitz as an agent of the London Society for Promoting Christianity amongst the Jews has been rejected by the Committee, even though the only reason assigned is that he has not been baptized. We are informed this objection is not likely to continue long in force; nevertheless we trust the attempt to put the Jewish reformer in harness will not be repeated. He can be effectually aided in a thousand ways, by Christians of all classes, without being tied. Probably, if the work he has begun is allowed to proceed without interference, it may give rise to similar movements elsewhere. To bind it by any bonds, or to limit it in any fashion, however desirable such action may appear to outsiders, is to risk its success and seriously to check its

most eligible for preserving the freedom of the movement, one who is an agent of a Society and who recommends his Society to absorb Rabinowitch That the statement,—that Mr. Falin impression—that Pastor Faltin was simply a Lutheran Pastor—we found amongst the leading friends of Israel in Sweden a few years ago. We don't for one moment blame Pastor Faltin for the ignorance of his friends on this matter, but we think that had the facts above referred to been known by Prof. Delitsch and others they would have hesitated in proposing as steward of all money for Rabinowitch, and as respect as a plea for his being entrusted with all money contributed by Germany and England towards Rabinowitch and his work; and as the most eligible man for preserving the independence and freedom of the movement. The same impression—that Pastor Faltin was simply a Lutheran years the truth had been dawning upon him under the ministry of the Society's Missionary, the Rev. B. Faltin." same April number. Speaking of a young convert who came from Kischeneff to escape persecution, it is said, "For some pen, we find the statement confirmed in another part of the is one of the Society's missionaries-is no mere slip of the with any Society, and urge his thorough independence in this well, know him only as a Lutheran Pastor who takes interest in the Jews. They even deny that he is officially connected those who know him as a most excellent Christian man. But some of those in Germany and in England, who know him There is another point of considerable importance, viz., that the Rev. R. Faltin is one of the Society's missionaries. No one can object to this in itself, for Mr. Faltin is spoken of by

The following extracts are taken from a long and interesting letter received from the excellent and learned Prof Strack of Berlin, dated Thursday April 2nd in reply to one from me.

"When you left Leipsig, we were agreed as to the necessity for Rabinowitch to take time to consider respecting baptism. The next morning (1987)- he declared that he was resolved to be baptised before returning to Russia. Therefore, in the afternoon, Prof. Delitsch thought it better to have him baptised in Berlin and not in Leipsig; not by a Lutheran clergyman, but by a clergyman of Great Britain or America. Walhout the least pressure Rabinowitch was willing to return with me to Berlin. A friend recommended Prof. Mead, formerly Pastor of the Congregational Church, Andover Theological Seminary, Mass. U.S.A, as an earnest Christian. After due information Prof. Mead consented to baptise Rabinowitch, and the latter consented to be baptised by him. My friend, Pastor Knak of the Bohemian Lutheran Church, consented to give the singularly favourable circumstances, I believe we saw the finger of God. Besides, I though that through this baptism, the imnost thoughts of Rabinowitch and those of his present adherents would be unfolded. If he will soon cease to have influence over his followers. It may be that I was mistaken in thinking thus, but you see that from this standpoint I could not dissuade Rabinowitch such parties of the Visian parties of the paptisen, we had with you and Rabinowitch a long discourse. He wished to be baptised by immersion himself, and afterwards to baptise his

adherents in the same way, but he did not say that the immersion was a conditio, much less a conditio sine qua non for him personally."

"As to Fastor Faltin," continues Prof. Strack, "I believed, and I believe still, that he is not a missionary of the London Society, but I must confess that your communication has filled me with astonishment, for I did not know that Pastor Faltin was in any near relationship with the London Society. The term missionary is, I believe, awkward; they ought to have said 'agent.' (Two hours later.) Just now I find in the Jewish Intelligence, for January and March, that Pastor Faltin is called 'our missionary.' I know that he is a divine in the Russian army for the Russian soliders of the Lutheran faith; so he can hardly be an ordinary missionary of the London Society, or of any other Foreign (not Russian) Society. I thought him a free missionary, and so, likely, did Prof. Delitsch. I am convinced that I may assure you, that Frof. Delitsch is not willing to give over Rabinovitch and his movement into the hands of any Society. Prof. Pelitsch wishes Rabinowitch should be absolutely independent of Pastor Faltin and of the various Societies.

Now I agree with you, that the unknown—at least to us (in Leipsig)—position of Pastor Faltin ereates a great difficulty. How can Pastor Faltin be an impartial medium between the different Societies and Rabinowitch, if he is an agent of the London Society?"

I have felt it right for the good of the cause and the glory of God, to give these facts to the friends of this movement. Rabinowitch is the property of the whole Church of Christ, and all his true friends should be concerned about the preservation of his freedom from all control by Sect or Society.

These painful impressions, which we would most gladly have concealed, had better be stated frankly and kindly, that mischief may be prevented. No one for a moment would say a word in disparagement of the Christian character of Pastor Faltin; or call in question his honest desire to benefit Israel. All that is insinuated is mistaken zeal. Rabinowitch and his work are so very exceptional, that they should be treated as outside the sphere of any ordinary missionary. Some of the mischievous results of mistaken zeal have already appeared in Kischeneff, as given by Rabinowitch in a long and interesting letter written on the 6th of April. We are aware that in publishing this letter we run the risk of causing estrangement between Rabinowitch and Pastor Faltin, but this we trust may be very temporary and it already writes to the second of the control of the second of the causing this we trust may be very temporary and it already writes to the control of the causing this we trust may be very temporary and it already writes to the control of the causing this we trust may be very temporary and it already writes to the causing the causing that they should be trusted as a causing the causing the causing the causing the causing this we trust may be very temporary and it already writes to the causing the causing the causing the causing that they should be trusted to the causing each rest on its own foundation, with mutual goodwill subsisting between the workers, and neither seeking to proselyte from the other, praying for each other's success, this we trust may be very temporary, and it already exists to some extent as witnessed by the letter itself. A little temporary estrangement, though in itself to be deplored, may well be endured, if it lead to the establishment of sound relationships between workers having one common object in view, but whose modes of work are very different. Let the work of the greatest glory will redound to our common Lord

and to cry peace, peace, when there is none, is the mission of a false prophet; but to sound an alarm when danger threatens, Silence in the presence of known danger is guilty silence

which we fervently pray may be the result in this case. is a simple duty, and may prevent the very danger threatened,

holding certain portions only in the interest of peace. We subjoin extracts from the letter of Rabinowitch,

"KISCHENEFF, April, 6th, 1885.

MY DEAR BROTHER IN OUR ADDRABLE LORD JESUS CHRIST.

JOHN WILKINSON.

May He who quickened our Lord Jesus, quicken also us through Jesus

and together establish us, in order that the grace of God be made known through many, and the knowledge of God spread to the glory of God. Amen. Thanked be our heavenly Father for giving His angels charge over me to keep me in all the ways on which I travelled. After returning from Berlin to Leipsig, where I remained four days, I arrived home safely on the 22nd, and found my family well preserved in body and soul, who rejoiced with me. We did not lose a moment in thanking the Lord on bended knees and from the depths of our hearts, for all His goodness shown to me all along my journey; and in the name of our Lord Jesus Christ we prayed, that He would bless and prosper your work, my brother Wilkinson, and that He would bless my brethren, Dr. Dixon and Mr. Adler, their families and all near and dear to them. We also remembered in our prayers all dear friends in England, known or unknown. The Lord be with them in their work of building up the house of Israel upon the foundation of the Son of God, our Lord Jesus Christ. Neither have we omitted to pray for the venerable Professor Delitsoh and all his dear ones, and for Professor Strack, Mrs. Davis, and Miss Garnet; for they have all contributed to my welfare, in comforting me all the time I solourned in a strange country. May the grace and mercy of God remain with you all so long as the moon endureth.

so long as the moon endureth.

You have, I dare say, received the letter I wrote too you from Berlin soon after my baptism, and you know that we all desired that the fact should remain a secret for a while, till I had first informed the Government of it, and obtained its sanction concerning everything touching our movement. But the Lord willed it otherwise. For when I, soon after my baptism, informed one of the high officials (for, as I told you, I could not do anything without revealing it to some of the high government officials, who are ready and willing to support me), he found it necessary for the good of the cause to publish it in one of the government organs, called Bessarabsky Gobernske Wedamost, which appears here in Kischeneff. He stated, that, "the founder of the community of the 'Children of the New Covenant'. Joseph Rabinowitch, has been sanctified (or set apart) by baptism according to the rite of the Congregationalists, and is allowed to administer the Christian sacraments to his Jewish brethren: to those already belonging to his congregation as well as to any other Jews who may be willing to join him in Kischeneff in order to coelebrate with his congregation on the 24th of March, the feast of Easter."

But even before I arrived it was made known that I had been set apart by baptism; and on the Saturday preceding Easter, I conducted the service according to our new liturgy published in Leipsig; having already obtained the necessary permission from the Censor, and each member held a copy in his hand. After offering a short prayer in the name of our Lord Jews Christ and the Holy Spirit, I addressed them from the Word of God on the sufferings, crucifixion, and the death of our Lord. Also Pastor Falkin, and Dr. Lhotzky who arrived here on Friday night, were present, and istended to my address. On the first day of Easter, we met together for worship, and I preached upon the subject of "The Messiah and His resurrection," having first read to them a portion from Isaiah, John xx.,

and 2 Oor, iv; and I see since I returned to Kischeneff; that my beptism is very pleasing to all lovers of Jesus Christ, and that it does not linder the movement.

to die, than that any man should make my glorying void," said the Apostle Paul. I also remember his words (2 Cor. i. 19), "For the Son of God, Jesus Christ, who was preached among you by us, was not yea and nay, but in Him was yea." (1 just now received your precious letter of the 31st of March, and therefore leave off writing to read the same.)

Dear brother in Christ, I see that your love to me and to my people Israel, is a divine love, a true love in Christ. Even before revealing to you It is a hundred deaths to depend upon man, "for it were better for me

the angulash and trouble of my soul, which I named above, you came to comfort me with you dear letter, which is comforting me with hope, and strength to stand on my watch for the good of my people, in the cause of my Lord and my Messiah, the living One, which He has committed unto me. Grace be unto you and all my dear friends who believe in the Lord and His Christ, and in the salvation of Israel, from Him who was delivered up for our transgressions and who rose for our justification. Amen.

Now I am going to reply to your letter. As regards the holy baptism, I can only say a few words; it is done, and every thing is done by the guidance of the Holy Spirit. And I say it distinctly, that I did not receive haptism because I was in any way, or by anybody, pressed to do it; but, as teep. I now had a good opportunity of being baptized in Berlin by Professor Mead, who is an American, and made up my mind to be baptized there. The Government does not like to see thousands of its Jewish subjects join the German-Lutheran Church, and I again assure you, that the goodwill of the Government is of greater value to me than that of ten Lutheran Professors why I cannot unite myself with any missionary society or with any special community, to depend upon them for direction concerning the Word of God, and to do what they desire. I said to Professor Delitsch explicitly, and he well understood me. "Other lords beside the Lord Jesus have had dominion over us." Physically, as well as spiritually, Israel is a people that shall dwell alone. Let Israel come and receive what belongs to them, viz., Jesus, who was sent first to them, and God in His great mercy is able to graft them again into the made free in Him from all human chains and human wisdom, and I am confident, that the God of our forefathers Abraham, Isaac, and Jacob, will help us. I wrote the Articles of our Confession, which Prof. Delitsch to be made free in Him from all will be against my nature, and I have no knowledge whatever of the movements of the societies in London. H

me and the work in our town, brought the matter on his own account before the Society in London.

My heart's desire is to help Israel in general, and all true Christians of England, Roumania, and Russia, are waiting for this, and are willing to stand by us till the Lord has given us rest from Satan and all his host.

I particularly request you to send contributions from our English brethren towards the good of my brethren in Christ, directly to me, and I

guarantee that not a penny shall be lost, but that all shall be spent in the holy cause, as appointed by the contributors; on the place of worship; on the school; or on the other objects they may mane; the same shall be done if they send me holy Scriptures. I shall do as you advised me; I shall enter every thing in a book, and I shall report to you each time of how it is spent, with signature and witness.

After the festivals, I shall send you, Dr. Dixon, and Adler, the photograph of my family, as I promised; at present they all send you their kind regards, and daily pray that the Lord may bless your work in the name of Christ.

Give, please, my salutation to my dear brother in Christ, Dr. Dixon, and to my dear brother in Christ, Adler, who will probably translate this

The grace of our Lord Jesus Christ be with your spirits. Your brother in Christ Jesus, who is trusting that his work in Christ has not been done in which in vain,

JOSEPH RABINOWITCH."

into truth. the meantime he must not be lectured out of error, but loved Christians may reasonably hope he will in time outgrow. accounted flavour of Sacramentarianism and Sacerdotalism which may be of Christ; salvation by faith; necessity of the new birth; regeneration by the Holy Ghost; good works as the fruit of and have gathered from himself, he believes in the inspiration of the entire Scriptures; man's ruin; redemption by the blood We have been frequently asked "What do vou think of Rabinowitch as to doctrine, is he sound?" I am not his judge before God, but as far as I can gather from his writings faith and evidence of its genuineness; and eternal life as God's tree gift. for by his surroundings, and which Evangelical Some parts of his "Articles of Faith" have a strong

with such a movement, when its adherents still cling to such Jewish observances, as the Passover, Circumcision?" It has also been asked "how can Christians fully sympathise the Sabbath, and

day is the Sabbath of the Lord thy God. Christians still count Saturday as the Seventh day, and Sunday as the first day of the week, and tens of thousands of Christians every Sunday say, after the words "the Seventh day is the Sabbath in it thou shalt do no manner of work," "Lord have mercy commits no sin by keeping Saturday as Sabbath.

Now a word as to the Passover. The unbelieving Jew in -Old Testament and New-always means the Jewish Sabbath -Saturday. He is told in the Decalogue to "remember the Sabbath day to keep it holy," and is told also that the Seventh upon us and incline our hearts to keep this law," When they Please put the matter for a moment from a Jewish point of iew. Take the Sabbath. The word Sabbath in the Scripture it last Saturday and purpose to do the same next day. Bear with the Jew in this matter, he surely

keeping the Passover at the present day has no Passover lamb

on which to feed, and no sheltering blood, he has simply the unleavened bread. The believing Jews of the New Covenant in South Bussia take Christ as the true Passover Lamb, and blending the original institution with the Lord's supper, they have together the type and the antitype and thus commemorate national and spiritual redemption. Surely there can be no sin

merged national and spurves in keeping Passover after this fashion.

Well, what is the meaning in the m it a matter of surprise that unbelieving Jews do not see the character of this dispensation and the higher calling of the Church? Nay, is it wonderful that those who accept Christ as Messiah and Saviour do not see these things at once? Numbers a type of spiritual blessings in Christ; and Circumcision is as shall be in your flesh for an everlasting covenant." Now a word as to Circumcision. of the rite of Circumcision? Circ "for in Christ Jesus there is neither Jew nor Greek, bond nor free, male nor female." The Jewish nation as such will be converted in Palestine on the second advent of the Lord. Is for gathering the Church, composed of spiritually elect individuals from all nations; the Jewish portion termed "a remnant according to the election of grace;" the Gentile portion called "a people taken out for His name"—Jew and Gentile both one Yet in proportion to the number of Jews Christianised and merged in the Christian Church their distinct nationality is lost. How is this difficulty to be met? The instructed Christian meets it in this way. This is a distinct dispensation truth that the Jews are decreed to remain a separate to the end of the world. See Jer. xxxi. 35-37; Isa. l: was a type of spiritual election; National blessings in Palestine of faith in Christ; without the former—no national blessing; uncircumcised male child . . . shall be cut off from his male child among you shall be circumcised." "My covenant in Christ, the middle wall broken down, so that in this dispensation all national, social, and sexual distinctions are ignored is admitted by most of the students of Jewish and prophetic essential to the one as faith in Christ is to the other. Now it without the latter-no spiritual blessing. doctrine of baptismal regeneration. Circumcision was a type rite into the privileges of the Jorusalem said to Paul, It is not a question of yesterday, but a question of Apostolic times. All the Elders of the Jewish Christian Church in a question originating with the believing Jews in South Russia. influence of fear lest on becoming Christians they should become Gentiles, and lose their distinct nationality. This is not of thoughtful and religious Jews at this day who are sincerely Circumcision is not a type of baptism, or it would teach the people, he hath broken my covenant." inclined to All the Elders of the Jewish accept Jesus, are found "Thou seest, Circumcision is the initiatory National Covenant. "Every 8 hesitate under Gen. xvii. 10-14. National election Isa. lxvi. 22 "And the people

myriads (Greek) of Jews there are which believe; and they are all zealous of the law; and they are informed of thee, that thou teachest all the Jews that are among the Gentiles to forsake Moses, saying that they ought not to circumcise their children, neither walk after the customs." Acts xxi. 20, 21. These myriads of Jews were acknowledged believers, and the more advanced elders at Jerusalem dealt very tenderly with them, and why should not we deal tenderly on this point with Rabinowitch and his followers? They acknowledge that these

observances have no saving virtue, that salvation is in Christ alone, but that these observances tend to preserve Jewish Nationality which God has decreed shall not be destroyed.

All true Christians may then sympathise with our Christ-believing Israelites of South Russia, and acknowledge them as brethren; and not only so, but should earnestly pray that the movement may influence the Jews throughout the whole world.

eight years, that if God should raise up some Jew in London to work on similar lines to those of Rabinowitch, hundreds of Jews, specially in its Medical Department, during the last such has been the influence of the Mildmay Mission to the Jews would answer the call of the trumpet, and rally round the standard of the Lord Jesus Christ. Of one thing I feel sure, and this I would emphasize, that

pray for such a movement in London. We think that all Christians who love the Jews may wel

wise to predict, except that if a movement originated by the that is enough for us. Spirit of God it must necessarily result in glory to God, and What the end of such a movement might be it would not be

awaken the Jews to the claims of Christ! Lord, awaken thy Church to the second advent of the Lord Jesus Christ! "Come, Lord Jesus, come quickly." Lord, awaken thy Church to the claims of Israel! Lord,

P.S.—We subjoin extracts from a letter received from Rabinowitch early in May, dated April 30th, down to which date it will be seen that he had not received any that a proper account duly audited shall be rendered of the way in which all monies for the public work have been spent. In order, however, to preserve brotherly love and friendly co-operation as far as possible, with all others aiding, or decided to pass all monies entrusted to our stewardship for pamphlet, and after much prayer for Divine guidance, we have aid whatever except through our Mildmay Mission. various reasons, some of which have been named in wishing to aid Rabinowitch, I have agreed in friendly Rabinowitch direct to himself, and not through the hands of party; Rabinowitch having given a written guarantee the

> exercise a moral control over Rabinowitch and his work him will be absolute. Any one on the spot holding the purse-strings, or counselling those who do, must of necessity money is sent to Rabinowitch, as to the amount and the object to which it is to be devoted, so that there may be no without conditions and without delay, and, as far as we are concerned, his freedom to work as the Holy Spirit may lead danger of giving twice over for the same object. ference with J. E. Mathieson, Esq., the Rev. Adolph. Saphir, D.D., and the Rev. Theo. Meyer, on May 19th to inform our honoured friend, Prof. F. Delitsch of Leipsig when know that their contributions go direct to Rabinowitch whilst on the other, the friends of the Mildmay Mission will brotherly co-operation will be preserved on the one hand Thus

May the Lord keep and guide him!

"Dear Brother in the Exalted Messiah Jesus,

ing out in it my bitter complaint.

I was in hope to have soon your valuable counsel, in which, as God the Father and His Son the Messiah know, I always find love and truth, and my spirit cheered and made confident that God is with me in all the way I walk, and that my feet will not glide into the dangerous spots before me; and in the end I hear nothing from you. What does it mean? And why is it? Dear brother Wilkinson, I assure you that your long silence is for me unbearable. You were the first and the only one who came to my rescue when I hung between life and death; like the good Samaritan you came and saw me, and had compassion on me; you bound up my wounds, and brought me to an inn, and on the morrow when you depend you have the took can be to the first and the contract of the contr morrow when you departed, you took out two pence to take care of myself. You are my friend; I have received nothing of the Priest and nothing of the Levite, both of whom passed me by (Luke x. 30.37), and why are you silent now?

Hasten and enquire after the welfare of Joseph your brother in Christ, who by the mercy of God granted to him was as usual every week to receive an answer to my letter, especially as my last one of the 20th of March was a long one, pour-For a whole three weeks I have waited, expecting

and therefore we are preparing to commence on the 23rd of this month, April (old style), or May 5th, to enlarge the place of worship after a plan sanctioned by the Governor. Different people are coming daily to listen to Bible exposition, Old and Jewish brethren come to the place of worship to listen to the truth of the Gospel, so much so that the place cannot hold all, the Lord Jesus can they obtain acceptance. instrumental in proclaiming to his rebellious hrethren the un-searchable riches of Christ, and to inform them that only through the Father, that, since my return from Berlin, the work of pro-claiming the Gospel is increasing. Every Sabbath many of our Thanks be to God

New Testaments, and to pray in the name of our Lord Jesus Christ for the speedy salvation of the people of Israel. Amen.

I have applied for permission to erect a school for boys and girls of the Christian Israelites separate from the other Jewish schools, and expect ere long to obtain it.

Beside your kind contributions, I have not received from anyone a single furthing, and our needs are great, as I told you in Berlin. My confidence is strong that enlargement and deliverance shall arise to the Jews from Him who said "Let light be and light was." Neither have we Bibles nor New Testaments. The small box with German New Testaments and the Epistle to the Hebrews edited by our dear friend Adler, I received, (I dare say they were sent by you.) Thanks be to you London people for all your kindness, and may God reward you here and hereafter. We are greatly in need of Jewish jargon. There are not many here who know the pure All my family, my wife, my sons and daughters.

All my family, my wife, my sons and daughters, pray for you and your family morning and evening, that the Lord would preserve your bodies and spirits, and that He would bless your work in Jesus Christ. I send you the photographs of them all; receive them as a token of friendship and love for ever from your brother in Christ Jesus, who loves you and yours with the love of Christ, to which there is neither end nor limit.

JOSEPH RABINOWITCH. Remember me to Dr. Dixon and to Mr. Adler."

MILDMAY MISSION TO THE JEWS.

DIRECTOR AND MISSIONARY:

Rev. JOHN WILKINSON, 79, Mildmay Road, London, N.

Sphere.—The Jews throughout Great Britain.

Workers.—Twenty-six belonging to the various evangelical denominations; about half of whom are unsalaried.

Work.—House to house visitation; distribution of scriptures and tracts: preaching stations; Medical Mission; Sewing Class for Jewesses; Night Schools for Children; Itinerant Mission; Printing House and Home for Inquirers; Convalescent Home; Home and School for Jewish Children, &c.

SERMON BY MR. RABINOVITZ.

HE following translation of a sermon preached by Mr. Rabinovitz in the Church of the "Israelites of the New Testament," in Kischineff, on Good Friday,* 11th April,

1886, will greatly interest our readers :-

DEAR FRIENDS,-Do not expect from me this time proofs from the Holy Scriptures and the prophets that Jesus, who was born of Mary, at Bethlehem, is our true Messiah and Redeemer, because the lamentations which fill our Russian churches on account of the extraordinary and terrible event, which happened eighteen centuries ago outside Jerusalem, should be more convincing to you than proofs from the Bible, which some of you believe, and others do not. I say that these lamentations ought to show you that Jesus is the Angel of the Lord, who bears the sins of the world, and that He is the only begotten Son of God, of whom the prophet Zechariah prophesied that, as Angel of God, He would come from the house of David. "And they shall look upon Him whom they have pierced, and they shall mourn for Him, as one mourneth for his only son, and shall be in bitterness for Him, as one that is in bitterness for his firstborn" (Zech. xii. 10). That unfortunate Friday, which the priests of Jerusalem have turned into a day of mourning for the whole world, because, as they surrounded Him like dogs and wild beasts, they absolutely demanded the only begotten Son, and delivered Him, though innocent, into the hands of the Prince of this world, who has power over death; that Friday brings us, children of Abraham, great fear and trembling. Our hearts are overwhelmed by the thought that our Messiah, the King of Israel and our Redeemer, suffered the death of a malefactor. Tears flow when we think who was so shamefully treated; how the inhabitants of Jerusalem laid their hands upon this fruit which God caused to grow out of the stem of Joseph; how they killed on Golgotha the Prophet, the only begotten Lord!

The Jewish proverb is not used in vain: "The Jew has not had yet a good Thursday." It is true, because that Thursday on which Judas delivered his Master, Jesus Christ, into the hands of His enemies, and which the Jewish Council considered as a day of victory, having made Jesus of Nazareth a prisoner, that unfortunate Thursday became for all Jews a day of unrest and misfortune. From the time that the priests succeeded with their cunning to pour out the blood of our Lord Jesus Christ—that precious blood which speaketh better things than that of Abel (Heb. xii. 24), the God of Israel, who sent us always for our deliverance His prophets and apostles, persecuted or killed though they were by Israel's own brethren, has ceased to show us His love. He has, it is true, pardoned our sins, but He has also required of our nation the blood of all the prophets shed from the foundation of the world (St. Luke xi. 50).

On account of this innocent blood which was shed, the curse has come upon us more and more, and for the last 1800 years we have been wanderers all over the world. Yes, brethren, we have deeply sinned—more deeply than all other nations. Our sin is a great national sin. The stains of the holy blood of our Brother, Prophet, and Lord Jesus Christ have cast a shadow upon Israel.

The chosen people became a cursed people. With sad hearts we behold our brethren, the Russian Jews. We see how they turn a deaf ear to the heartrending voice of the holy blood of Jesus Christ. They do not hear the cry of the Crucified: "Father, into Thy hands I commend My Spirit!"—words these which are a signal of pardon to the whole world, as well as of the

propagation of the eternal truth. Oh, how singular the sound of the following words, which the orthodox Jews repeat at this very time in their prayers: "Thou hast lent us this holy day, the time of our rest." But what do they mean by this? Are they not the slaves of sins, which they have committed and do still commit against the prophets of God? Are these wise Pharisces so childish that they really consider themselves free on the first night of the Passover Feast, because they pass their time like children? Do they really think that they will be free next year in the land of Israel? And this periodical freedom from sin amongst slaves they look upon as given of God. Have they not yet convinced themselves of the truth of the Redeemer's words: "If the Son shall make you free, ye shall be free indeed. I know that ye are Abraham's seed; but ye seek to kill Me, because My word hath no place in you." Yes, it is certain that the words of the Son of God cannot reach the hearts of sinful Jews. It seems a riddle that these God-fearing Jews, who are able every day to shed tears at a story which the Talmudists relate (Gitin, L. 56), should remain indifferent to those deeds done by their forefathers against the Son of God, who came to redeem us and to bear testimony to the truth, to make an end of sin, and to propagate eternal truth (Zech. xiii. 1, 2). In order to explain this better, I will repeat the teaching of the old Talmudists:-"The world was created to last 6000 years-2000 years Chaos, 2000 years the Law, 2000 years the days of Messiah."

The Light of Christianity could not appear immediately in the world, or in other words, it was necessary that the world should be gradually prepared in a spiritual manner, so as to receive the Light, the fountain of which is Christ. For the law works gradually in the spiritual, as in the physical world. Since the birth of Christ, the kingdom of God extends more and more, for it drives away the evil spirit, just as the darkness vanishes before the light. Unfortunately the Jews alone, from whom salvation came to the world at large, are sunk in darkness. They are already becoming tired of seeking an entrance into the kingdom of God; they remain the slaves of the law, which brings only sin and death, whereas every believer in Christ enjoys the light already. The Talmudists, who remain in the darkness of the law, are not in a position to receive Jesus as the true Messiah, and they expect a new temple, even at the present day, in which they may be able to bring sacrifices to God, as in former years. Therefore the Talmudist can be incensed by the evil deeds of Titus. Unfortunately, our brethren of Israel are still in darkness; they are hated by all nations. The expression of their faces shows that they are without laws, and that they have no substitute. It is only when God will have mercy on them and enable them to acknowledge the true Redeemer, whom they have pierced, and confess that He has borne their sorrows, that their wounds can be healed, and their sins washed away. For what God does can only be accomplished for us through Jesus Christ, and He is the only One who is able to appear as our sin-hearer before the Father, as it is said in Isaiah liii, 12: "Therefore will I divide him a portion with the great, and He shall divide the spoil with the strong; because He hath poured out His soul unto death, and He was numbered with the transgressors; and He bare the sin of many, and made intercession for the transgressors."

The Jews make a great mistake, when they imagine that great sums of money can effect their spiritual deliverance from the duties of the law and their purification from sin. They should take hed lest that should happen to them, which occurred to Judas. You know that the money he had stolen brought him no happiness; his conscience allowed him no rest, and he went and hanged himself, and falling headlong, he burst asunder in the midst, and the

money returned to the owners, who bought with it a burying place, and called it the field of blood.

Brothren, you are well acquainted with the words of the wise man: "Whoever prepares for the Sabbath, has his preparation ready in the Sabbath-day." Let us on the eve of the Sabbath approach the Lord Jesus Christ, who was sold as a slave for thirty pieces of silver by our brother Judas. Let us draw nigh to Him, who is now before us with His wounds about Him, from which the precious blood flows, and who gives us an entrance into the kingdom of Heaven. Let us say to Him in the name of all Israel the same words which were uttered by Joseph's brethren: "Forgive the trespass of thy brethren and their sin, for they did unto thee evil."

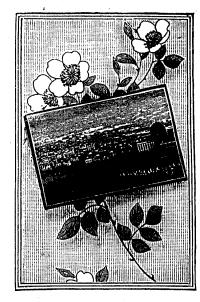
"Remember us, when Thou comest into Thy kingdom," as the malefactor said, who was crucified with Jesus. And we may hope that through the infinite love of our heavenly Father He will answer us: "To-day shalt thou be with me in Paradise." And we shall enter into the rest of the people of God, that is, in Christ: "There remaineth, therefore, a rest to the people of God." May the answer be the same as that of Joseph's brethren.

Yes, brethren, our guilt is not that our ancestors crucified Jesus Christ, as imperfect Christians maintain, who forget the words of the Redeemer to Cleopas and his companions: "O fools, and slow of heart to believe all that the prophets have spoken: Ought not Christ to have suffered these things, and to enter into His glory?" (St. Luke xxiv. 25, 26.) Yet they have heard of the wisdom of God, which St. Paul preached, and of which he said that "none of the princes of this world knew: for had they known it, they would not have crucified the Lord of glory" (1 Cor. ii. 8). Our guilt eonsists in this, that the people of Israel do not as yet acknowledge Him who was crucified" (Zech. xiii. 10).

Blessed be His name to all eternity! Amen.

"Hamagid" (page 378) alludes once more to the great influence exerted by the Mission upon the Sephardim Jews at Jerusalem, as evidenced, inter alia, by the fact, that they employ a Hebrew Christian as heir stipendiary communal secretary. The reason they give f r it is, that there is no law in Shulchan Aruch (a compendiou and authoritative digest of Rabbinic statutes) forbidding the employment of converts to Christianity in that capacity. "In the Holy Land," continues the Jewish advocate of this practice, "converts and Missionaries are the first to be consulted by our people in every emergency. They are at home at our houses and at those of our chachams; they are our physicians and advisers, they compassionate our widows, take in and train our orphans, and find employment for our poor women. And whence will come our help, if we keep aloof from them? Come, then, let us acknowledge our obligations to our Rabbis, who do not stand upon their dignity, where our welfare is concerned. We cannot do like our brethren abroad, who, even for our hospital accommodation, depend upon the Missionaries, having none of our own. Even the chief Rabbis and the other chachams are attended in their illness by the Mission doctor, who charges neither for attendance or for medicines. And shall we spurn all this kindness out of regard for sooth for the Jews abroad! We employ the convert, in the first place, because we wish to please the Missionaries, but also because he is content with less wages, and is more faithful in the discharge of his duties than an unconverted Jew is likely

JERUSALEM NOTES.

THE Rev. A. H. Kelk, writing from the Holy City on May 26th, says: - "Dr. Wheeler and myself returned from our Missionary journey to Damascus and Safed last Friday. We were away 25 days. Although it was late in the season for travelling, yet we had most suitable weather, and in every respect a good journey, with the single exception that I was unwell the . whole time.

"At Damascus I found everything in fair working order, and the work ap-

parently going on as well as could be expected with the small staff employed. There were 53 boys present in the School. They read only moderately in English, much better in French; the Arabic reading was also fairly good, though not quite as good as I expected, seeing it is their common language. I did not at all like the Hebrew reading, for it is done in the sing-song peculiar to Damascus, and seems intended to hide the sense. The master told me they were obliged to allow this method of reading. The boys repeated the Lord's Prayer in Arabic and Hebrew. The premises are very good, and in capital order, but are kept shut up too much.

"There are at least 6000 Jews in Damascus, all of whom speak Arabic, and in most cases nothing else. Some speak Hebrew, a few Spanish, and fewer still German, or Judso-Polish. The language for Mission work must of necessity be Arabic. The Jews are almost entirely engaged in business, and though they are decidedly opposed to Christianity, there does not seem to be the same amount of bigotry amongst them as is to be found in other places where there is less business. There is no reason why it should not be a most fruitful field. The worldliness is to be found everywhere, and in most places with the addition of bigotry.

"From Damasous we went to Safed, arriving there on Thursday evening. Going down in the morning, without our arrival being known, we found the work at the Mission House in a satisfactory state. The numbers attending have not reached so high a figure as before the break, but, on both the dispensary days, when we were present, there were over 60 present at the service before the medical work began. I am sorry that we found Mr. Oczeret in a very critical state of health. I therefore took upon myself the responsibility of sending him away with his family. He will go to Beyrout, and then to some place in the Lebanon. Three months at least will be required for this, and meanwhile the work at Safed must not be neglected. I am, therefore, writing to Mr. Weinberg, of Jaffa, to go up and take his place for a time.

"Dr. Sahyun is making his way amongst the people."

שתי דרשות שתי דרשות בנית התפלה ,בית לחם, בנית לפיר פער פער בית לחם,

בדפום ג. דוושני, בליופציג.

האוחיות לאחור הן הניתנות הקוח בלבנו לראות בקרוב קהלה גדולה והראיבו את רותי על חָתִי בו מגרעת, מחוטר דעת: אמרת אלהַ הצרופת ולא יעקם פיו ולא יאטם אזניו, ולא עוד כי יעשה את אזני בַאָּפּוְבֶּטֶת כי ישמע יהודי מפי יהודי אחיהו שם ישוע המשיח מחרומם על שפתיו מבני ישראל אל חביה אשר נבנה לשם ישוע חמשוח; מי האמין כזאח משיחית בישראל. מי האמין לפנים? כי יחאספו כמאה אנשים בכל שבת תפלח בית לחם אשר בנה האדון ראבינאווישש הזה חזעקנה ותגדנה הארון המשיח "אם החרשנה אלה הזינקנה האבנים" אבני בית החפלה אופנים לחתנועת הואת ועור מעט הְבְטֵל וחופר, אך עורם חיים דברי רבים: המקישינטו הצא אורה ולבר ה מבעסראביע? ואחרים אמרו אין לפני שנית אלק ושמונה מאוח "המנצרת הצא לנו טובה" כן שאלו תחחוללה בקרבנו חיב וחגרל מיום ליום; כחשאלה החמימה מגבר חמים מי האמין לשמועהנו לפני ירחים אחדים כי החנועה חמשיחית אשר ה אשר מעוצם קשנות כמותם לא ניכל התבונן על ערך גד'לת איכותם. תחת השמט ישחומם לכבנו וכרגש קדש נקרא האח! מה גדלו מעשיך בשימנו פין מחוך אספקלריא המאירה (ספרי ב"ח) על המעשים שוֵעְשוּ יחרגש ויקרא מי ברא אלה? מי גידל אותם? כן גם אנחנו קצרי הראות לפיניו המון ברואים שונים אשר לא שופחם פינו לפנים, ומגודל פליאתו כאיש המשים על עיניו אספקלריא המאירה (מיקרוסקאפק) יהראה חונן כי קול דבריו החוצבים להָבות ולוקחים נפשות הכאיבו את נפשי לבית תפלחו לשמוע מדבריו למען אוכל קלם בו, אך רְחמתי בעזר אל ראבינאוויטש לשמצה בשערי מכחבי העתים העברים ובכונה זו הלכחי אני הגבר כוחב הטורים האלה הייתי הראשון אשר נחתי שם על שפחי נבון כמותי באת כשמן בעצמותי וְיְחָדשוּ כליותי בקרבי ונתפכתי וישיבי את נפשו, האת! מה גרלו מעשיך ה מאור עמקו מחשבותיך לשמוע ולחבין דבר ה וחכרת פניו מענה בו כי נכנסו חדברים בלבי איש בער לא ירע וכסיל לא יבין את זאת.

SE LEGICA SOLVEN SE LEGICA DE LA CONTROL DE

משכן פראי אדם הולכי ערומים כיום הוְלְדָם ואין למי ויקר מקריהם כי גלי הים כשאו אותם אל חוף אי אחד אשר אדם אחר וְלִיד איירופא העשייים בכפחורים וללאות הרבה הצפון בה, משל החורה אצל בעלי התלמור למה היא דומה לחפצי הספינה אשר נפלו אל גלי הים ובחוכם היו מכנסי לא יכלו לחבין פנימיות התורה יען לא ראו את אור המשיח כאחל מספרי דת אחרת או בברית החדשה הנחשבים בעיניכם אחי בני עמי הצטיירו נא בנפשכם לו ראיחם מצוה כזאת בפלפוליהם מפרשה הזאת מסכת גדולה (מסכת פרה) ואתם כספרי חצונים בלי תפונה אמרתם כי דברי הבל המה ואין נעלמו מהם פנימיות הכונה במצוה הזאת לא נמנעו להוציא על החורה שצמה אך אלו ואלו בעלי האפס ובעלי החלמוד להם שחר כאשר כן יאמרו משכילינו בעלי האפס (ניהיליסטים) על טעמי הפרה: אמרתי אהכמה והיא רחוקה --- ואף כי הוא אבי התכמות מתקנת עירובין ונטילת ידים גם הוא אמר בהעלמתה באמרם כי החכם מכל ארם אשר לפי דעתם היה בה חקת חקה היא ואין אתה ושאי להודו אחויה, והפלינו מהחכמים האלה נעלמו טעמי המצוה הזאת ואמרו לכך נאמר וכהנה; ומחמש מלות לא תבשל גדי בחלב אמו יצאו להם אסורי תערובות בשר בחלב בפלפולים עמוקים עד התרום, גם תאכלו תלו עליהן שמונה עשוה מרפות והוסיפו עליהן כהנה תלים של הלכות ועל החמש מלות ובשר בשדה טרפה לא התורה עד שגם התלמודיים שדרשו על כל קוץ וקוץ תלי ממאים ומטמא מהורים, חירה סחומה היא לפני כל יודעי אפר פרה המעבירה כל טומאה עד שאמרו אפר פרה מטהר למחנה ומה היא סמאת האדם בנגיעתו במת ומה היא הזָאת יטמא עד הערב. והנה פליאה דעת היא נשגבה מאתנו מה היא כונת המצוה הזאת מה היא פרה אדמה ושרפתה מחוץ

> כל ימי נעורי ולא הבינותי עד כה: המלוח המעטות ,,חכלית החורה המנצים דבריו במשלים נשימים וצרבים לאוון שומצח, והנני הולך בכל חנה וכל רוח חיים אין בקרבן, ווה הוא גם דרך וסגנון המשיף היא המשיח" הן הנה מפחת להבנה כחבי קוש ובלמדן אך מלוח מחות לאיש אחר, הוא פהח את לבכי לחבין את הכחובים אשר יגעתי בהם ומציל נפשי. והנני לחצחיק דבר ה אשר חמים האדון ראבינאוויטש ישמעו ושבי ורפא להם והיתה זאת כל נחמתי ועבודתי במשיח פודני אחר ורעי כ"י תכושים עוד לכא אל הקדש אולי יראו בעינים ובאונם שבת לשמוע רבר ה להעתיקם ולהעלותם על הכתב למען הראותם לפני חדשה (יוחנן ה') שפך תפלחו לפני אדון הרחמים בתן ותחנונים ובכובר אחר קריאת הפרשה בחורת משה (4 יש מן 1 ער 14) ובספר ברית להעלות כל דבריו על הכתב אך אנסה את כוחי לרבר מעט בסגנון בשבת פרשת חקת, למען הראות סגנונו בקצור נמרץ כי אין ביכלתי חצם הנאספים לפקות את שיניהם ולהכנים דבר ה בלבותם להפרות ראש בעדו, כי יחן לו אלחים עוז וחעצומות וישים דברו בפיו, ובעד ישע משיחנו ואחר החפלה פנה אל העם ויאמר:

מדי אדוני!

ידעהי כי יש בכם אנשים הבאים לשמוע וליאות רק יען כי האבי חדשות הם ולא להבין את דבר ה אשר זה כל ישעי וחפצי למען חוכלו לחֲוָפָא מתחלואי החלמודים אשר נשרשו בלבבכם להקרים המעשה להבנה, ובבואם אל מצוה אחת ממצות מהורה תפשו את המעשה לבר והחזיקו בו מכלי להבין אל מה ירמזון מליה ובזה הלכו חושך ולא אור. הנו רואים ממצוה אחזו: לקחת פרה אדמה חמימה ולשרוף אוחה מחוץ ממצוה אחז: לקחת פרה אדמה חמימה ולשרוף אוחה מחוץ ממצוה אל כלי מים חיים ולהזות על איש אשר ישמא במת אפרה אל כלי מים חיים ולהזות על איש אשר ישמא במת שלישי ושביעי וישהר והשורף את הפרה ירחץ בשרו במים

אליהם לרפאותם ולהחיותם מתחלואי החטא הבא מכח החורה אַלמים רמז אַל חמשה ספרים. שמה אַצֵּל החורה שוכבים חולים פסחים ועורים ויבשי כח לרוב והמשיח התקרב רק מושב היהודים והם הצאן האובדות אצל החורה ולה חמשה הנה האדון ישוע התקרב לירושלים אל שעו הצאן הוא מקום גם עתה לפניכם, והנני לבאר לכם דברי הפרשה הזאת: ויעל המשיח וקשיות עורף היהודים כמאז כן עתה בלי שום שנוי כלל והדברים הנאמרים לפני אלם ושמונה מאות שנים יָאָמְרוּ יספו בברית התושה מאשר היה וקרה כן לפנים, שו טבעי את אשר הגרתי לכם פעמים הרבה כי מלבד הרבר אשר בות חסדא ולה חמשה אַלְמום שמה שכבו חלים . . . . ישוע ירושלים ובירושלים ברֵכה קרובה לשער הצאן ושמה הדברים חיים וקיימים לעולם וישנם בכל דור ודור, גודל חסד שקראנו לפניכם מספר ברית החדשה (יוחנן ה') הלא ידעתם להְכָנֵס תחת כנפיר, כאשר כל זאת אנחנו רואים בהפרשה ובכל עת הוא עומד ופורש כפיו לקבל את כל הבא אליו הארוכה ולא תחפצו להֵרְפָא הלא חסר המשיח גדול עד מאוד הקיץ, אַהָה! עד מתי עוד? עד מתי לא תוגישו מחלתכם ואתם עודכם הוחים שוכבים במחשכי בור החלמור מאנחם חכמה ודעת, שם אמונה טהורה, חקות מישרים ואדבת רעים, שם הארון אחינו ישוע המשיח, שם אורה ושמחה טושר וכבוד מחאו כק וירושו ברוך הבא בשם ה, ובכל מקום אשר יוָבֵר עבודתכם, כבר יצא מכם המשיח ורבים עמים שמדו לקראתו במעשי המצות כלי התורה ואינכם יודעים כי כבר כלה כי תנועתם ועבודתם למטה הסבו שמחה וענג לאלפי רבבות מתחת וישתוממו מבלי דעת מה קול הרעש הזה ואינם יודעים הרואים. כן גם אתם בית ישראל הגכם עובדים עוד עבודתכם כף על גודל פליאות חמחוות אשו יחוו עומדים עוך הפועלים

כל רגש הבושת לכסות ערותם, ויהי בראותם את המכנסים מה לעשות עמהם; והיה שם פראי אחד המוחזק לחכם ביניהם הרגלים של המכנסים והעלה אותם על ראשו ויכס בהם אח ויתבונן על המכנסים וימהר ויתחוב את שתי ידיו בבתי התפלאו והשתוממו מאוד על מה ולמה נעשו אלה ולא ידעו פשוט את המכנסים ופקה עיניך וראה כי גם אנכי לוכש קש עד שבא אליהם איש איירופא וראה האיש אשר לבש פתרונים כי נעשו לתלות עליהן כל משא ערמת תבן וחבילי אז החלו לחקור על הכפתורים והללאות וימצאו גם בהם לכסות כהם את הצינים, וכל אחיו המראים הסכימו לדעתו וראו כי מצאתי את החידה כי רק לזאת נוצרו המכנסים עוניו, ומגודל עליצות נפשו קרא לפני המון הפראים; הביטו מצרים ולששותם מוכנים להתגלות המשיח והנה התלמודיים אהובי להנמשל אשר אגיד לכם, כי התורה היא לבוש המשיח, מלבוש כזה לכסות את שרותי ולא את שינֶי, בינו נא אַחַי אינן שריכות כונה והנקל היה להם לתלות בהן בוקי סריקי, כל כונה בהתורה רק מעשי המצות ומרגלא בפומייהו מצוח אשר לא אבו או לא יכלו לראות את אור המשיח לא מצאו היתה לשרש מלבות בני ישראל אמונה עובדי אלילים ערות הוא תכלית התורה באמת, והכונה בנתינת החורה ומצותיה המכנסים כי נופל תחת כובר משאם וקרא לו פתי כסיל! קדמונו לבוא אל מלכות המשיח בעוד אשר אנחנו נושאים אופני כלי המערכה אשר מתחת להרצפה, ופעולתם תחראה בנמת ישחק תחת מקום מעוכת המשחקים ומניעים את כל השמש כי יְהֵל בהודו והדרו. ואנחנו דומים להפועלים העובדים את הלבוש על ראשיט לכסות את עינינו מבלי ראות אור ייצא מזה מה שיצא לחרפתינו נגדה נא לכל העמים, אשר למעלה ובעת אשר כל המון הנאספים ישרקו ויריעו וְיִמְחאוּ

על העלמת טעמי הפרה מהם כי כל הפרשה מפרה האדמה ילא ראו את אור המשיח הגנוז בהם ומשתה אין לנו לחמוה אמר "קום" נַלְקם - אך הם לא הבינו פנימיות כונת הכתובים שעה והוא מְחוש בכל יום חמיד מעשי בראשות וכח האב נששת יְמִים ומאז שבת ממלאכתו הוא יושב ומזווג זוגים בפר על כל העולם בבטלו את החטא והוא בעצמו היה הכהן אין כפרה בלי שפיכת דם והכל יטהר כדם, והוא המשיח הוא סור המשיח; כי כל הזבחים הם רק דמיונים להואות כי כאמור בובר ה שמים נעשו וגם המשיח לא פעל רק בדבור פועל בבן ולזה אמר וגם אנכי פועל מלאכת ה הוא בדבור עד עחד" עוד לא שבת אלהים מלברוא ולפעול בכל עת ובכל מקפיד על עשות מלאכה בשבת וזה שאמר האדון "אבי פועל ומטה אזן לפלפולי יושבי בית המדרש ושמח על רוב חדודים היהודים חושבים ומציירים את אלהים כי ברא את התבל נפש השולם על אשר רפאה את האדם והחולה נשא את כי לא ידאג איש בעד אחיו אם יחסר לחמו וימות ברעב עם הדבר! לנו אין כל פלא בראוחינו גם עחה את אחינו היהודים יעשותם ואולי אלהים עשה את הדבר הזה למען העירם על היה העולה התמומה אשר אין כו מום ונשפינת דם נפשו ועקימתם את הכתובים ואלהים כזה היושב בטל הוא בודאי אנכי פֿינֵל הורם בזה כי לא מחשבותיו מחשבותיהם כי משכבו בשבת ומה ענה אותם המשיח אבי פֿעֵל עד עחה וגם מכל הנפלאות אשר ראו עיניהם עד כי רצו להרוג את הנפש לפניהם. שקידתם בלמודי אָסורי שבת פעלה על נפשם יותר פורה את שיניהם וסְכָלה את דשתם לבלי התבונן על אשר ביכלתם, וכן היו היהודים מאז כי טביעתם בבוץ חֹמֶר המצות שנאוהו וישטמוהו ואף ירדפוהו עד חומה, אם אך יהיה צאצאיו אך אם יראורון עובר על איסור קל או על מנדוג ישן

יאיש היה שם אשר חלה את חליו זה שלשים ושמונה שנים, . . . וישמר אליו התחפץ להַרָפָא . . . . ויען אין איש אחי . . . וירא אותו ישוע . . . . וידע כי ארכו לו ימי חליו הוא שואל אותו בכל עת התחפוץ להֵּרְפֵא הנה הדבר חלרי כן היה באיש פרטי וכן הוא באיש הכללי זה איש ישראל החלה את חליו זה ערך שלשים ושמונה יובלות שנה ואינני . . . . . . אליו ישוע קים שא את משטבד והתהלך והיהודי שונה בכל שת אין איש אתי . . . . כי חפץ היא רק בו אם תחפוץ כי קרוב הרבו מאוד בפוך ובלבבך; מרגיש את מחלתו והמשיח היודע כי ארכו לו ימי חליו ותשוב לאיתנך. ויאמרו היהודים שבת היום אסור לך לשאת רב לך לשכב על צדך השמאלית קום והתעורר בעצמך אל התעוררות עצמו, והמשיח עונה קום שא את משכבך והחדלך לבא אל ברכת המים — מֵי הטבילה — ע"י כח אחר לא ע"י תמחין אל משען אחרים, שא את משכבך עליך והחזלך לפני את משכבך ויען אותם . . . . וישאלהו מי הוא זה . . . . בראותם את החולה כי קם ונרפא פחאום מחליו אשר חלה הדברים הנאמרים הן היהודים לא השתוממו ולא נתפעל רוחם אבי פועל עד עחה וגם אנכי פועל, הביטו אחי והחבוננו על ויבקשו המיתו על כי עשה כזאת בשבת, ויען אותם ישוע ויגד ליהודים כי ישוע הוא זה אשר רפאו וע"כ רדפו..... שלשים ושמונה שנה, רק חרה להם על כי נשא את משכנו נששם ולא היה כל מחד אלהים לנגד עיניהם לידוף אחרי וכל זה רק ישן כי ששה כזאת בשבת, ואיך לא חרדו על וכאשר נודע כי ישוע הוא זה רדמו אחריו ויבקשו את נפשר נשבח, וישאלוהו מי זה האיש אשר אמר לך שא את משככך ראיש על לא חמס עשה, ואיך לא יעלה כל רעיון טהור על לבם הלא איש פלא הוא כי עשה דברים אשר אין ביד איש

לנו, כי כל אלה נתונים נתונים הם להגוים אשר סביבותינו, התורה וההבטחות, לני נתנה ברכת ניר המלוכה לבית דוד, המאמינים, לנו נמסרה אמונה מהרה באל אחד לנו נחנה זרים, הלא עם מעולם אנחנו, עם סגלה, זרע אברהם ראש ההבטחה, שלולי מלכות אלהים, מוזרים מהמשיח, וגם חשְיכֵי המשיח אשר הוא תכליתה, ואנחנו מה? נעדרי אמונה, חסרי יגם הם יבינו את התורה לפי אמיתתה, כי נגה עליהם אור הם יושו את המלוכה מלכות־השמים, ובהם נתקיימו ההבטחות מאתנו יצא המשיח לפי הבשר, הכל מאתנו ומאומה אין נתחזקה ונתאמשה בעד כבוד ישראל ותפארתו הנתונה בידי רושינו רבנינו המשונו, ואל הרועה הטוב לא פנינו, וזה נלך ועל שרשי רגליהם נתחקה ונאבר דרך, כלנו כצאן תעינו, אנחנו כלנו אבותינו חמאו מחוסר דעת ואנחנו בעקבותיהם שמה כל חוטא בישראל נגד משיח ה ונסלח לו, אמנם חוטאים יהרוחני כי ברע הוא, ולהבים על הבית הזה כעל עיר מקלם לנוס בראותי כי לאט לאט חְחֵלוּ גם אתם להתבונן על מצבכם החומרי ילבי וִנָבֵא לי כי קרובה ישועתכם לבא, מאוד מאוד תגלנה כליותי אל הבות אשר שם אחינו הארון ישוע המשיח נקרא עליו, מה מאוד ישמח לבי ויגל כבודי לראות את בני עמי נאספים כל פרי נודל שֲוֹנֵינוּ, אשר בעבורם ירבה עִנוּיֵונוּ חבה אַתַדּ'!

לחם, בשבת פ" מטוח ומסדי $\frac{1}{2}$ וללי 1885 קושונעוו. בשבת יו קרא המטוף בפרשת ערי המקלט (משה 4 לה מן 9—34 ובב"ת (מחי ח" 1—1) ואחר הקריאה החפלל תפלח: ברגש קדש, ואחר פנה אל העם היו היא מדברו ויאמר.

רבר יהוה אטר השמיע האדון ראבינאווימט בכית התפלח, בית

מים חיים רומז אל ברות החדשה, והשלכת עץ ארז ואורב מים חיים רומז אל ברות החדשה, והשלכת עץ ארז ואורב וינישַׁעַ רומזים כי כל הבא אל המשיח כקסן כגדול יטרור וינישַעַ והמוגע במת וְמֶז על החומא כי כח החטא הוא המְוֶת והזאת שלישי ושביעי הוא הזיית מי הטבילה לשם האדון המשיח אשר קם מן המחים ביום השלישי וגם הוא טרד המנוחה אשר קם מן המחים ביום השלישי וגם הוא טרני הטבילה לקבל והם נטמאי עד אשר ירחצו בשרם במים מֵי הטבילה לקבל והם נטמאי עד אשר ירחצו בשרם במים מֵי הטבילה לקבל והם נטמאי עד אשר ירחצו בשרם במים מֵי הטבילה לקבל היוף והנשש, ולוי חכמי השכילו זאת אבותיני כי עתה לא היוף והנשש, ולוי חכמי השכילו זאת אבותיני כי עתה לא היוף והנשש על הראשונים ביינו בכל דע כהיום הזה, אך אין לנו להצטער על הראשונים כי בלי תפונה היהה בזה רצון ההשמחה העליונה כאשר כבר כי בלי תפונה היהה בזה רצון ההשמחה העליונה כאשר כבר כי בלי תפונה היהה בזה רצון ההשמחה העליונה כאשר פבר דברנו מזה רק על האחרונים אלה הם אחינו החיים אתנו

היום על אלה דאבה נפסנו המה רואים גבורת המשיח בכל

השולם גם מרגישים שפלת עצמם בעיני כל, וכל זאת רק

בעבור פשעם נגד הֿ ומשיחו. שימו זאת אחַי אהובי על לבבכם ושובו אל הֿ כי מלכות השמים הגיעה, וחסר אדוננו ישוע

המשיח יהיה עם כלנו לקבל אורנו באחבה תחת על כנפיר

ולרומם קרנינו בבנין ירושלים. אמן.

הן אלה קצוח דברי המטוף כי כשל כח עטי להעלות כל הדברים הנאמרים בעל פה בהתלחבות גדולה והתפעלות עצומה ולא אפונה כי

לאָי חבית שומעי רבי ה לא שבו כלב נבוב כאשר באי ויהי רצון מלפני אבינו שבשמים כי ומשוך על חברת חוח חוש של חסר המשית

וינחדו אחריו חמון בית ישראל ולא תעצר האמת בעולה. אמן.

וחסר ושלום לכל האחים במשיח מאח מי שהיה רחוק ונצשה

קרוב — בן יעקב.

•

でいるというないのできないというと

שנצטיירו עליה בחרט אלהים המה מלמרים ומרמזים לנו על כל הגופות והגילמות (פינארים) מקלקלת ומשחתת את תפארתה הודה והדרה שהאציל עליה ישמיה קצובים ספורים ומנויים, וכל יד הנגעת בה תקצץ כי השנת נועם אלהים מושיענו ורחמנותו על האדם (חלים כ"ז המפליאה דרכיה, בה ועל ידה אנחנו יכולים להגיע אל זמונה נפלאה מעשה אמן גדול של חכמת אלהים במשיח לילדים. ידידי בני עמי! גוף התורה וכחבי הקדש הוא לטיטוס ג' 4) עליה אין להוסוף וממנה אין לגרוע, כי כל לאיזה מגלה וספר שנפל מן השמים או לאיזה דבר שעשועים ורשימות שונות מסכסכות אשה באתיחה וחושב אתו אי יתבנית היכל מלך גדול ורחב ידים, המלא בקנים ואותות הקדש כאיש חסר דעה והבנה בחכמת מלאכח הבנין ולא חלונות ומחחים כפות ועמודים, הרואה ומביט על ציור ראה מעולם בנין אבנים הנבנה בתחתיים שניים ושלישים, המשיח כי הביטו ומביטים עור היום על התורה ושאר כתבי כל מלוא האלהים. צר לי מאוד על אחינו התלמודיים מתנגדי לרעה את אהבת המשיח הנעלה על כל דעת ולמלאות את מקדם במשיח ישוע אדונינו (אפסיים ג' 11) ויחן לבני אדם נגר הצדקה באמונת המשיח, והֵנה רק כתעודה על עשר כן ממש חורת משה הנמצאת בידינו היום וכל מצוחיה אחר גודל חכמת חבונה שעלה במחשבתו לכנות בנין מפואר כזה ושמור ביד בעל הבנין כדבר יקר למען להיות כתעודה על תכמת אלהים במשיח כי מלא את עצת עולמים אשר יעץ שנבוה קומת בנין המשיח זה 1885 שנים אין להם כל ערך יכי השלימו בסוף המעשה כפי שעלה במחשבתו תחלה, כמי לפי הציור אין בו עוד צורך ומועיל כלל, והוא רק חביב לו שום ערך ושווי עם הכנין בעצמו ובכלות מלאכת הבנין החכם מכל היוצר בראשית.

מדוע אנחנו עם עולם שנואים מעולם בעיני כל, נרדפים לחדש את כבודנו, ולהסיר חופת שם יהודי מעלינו. רבים נדפים זה כמה? וגם רוח הצוויליזאציע, המחליף ומשנה את זשת פנימיות כונת התורה, ומדוע? מדיע קרנו כל אלה? מיודעי קורות העתים, מחכמי היהודים וכן מחכמי המשיחיים כל, גם הוא למורת רוח כל אוהבי ההשכלה חסר כח חנהו השאלה במקומה עומדת, ואין פותר אותה כהלכה, ושם ביבתרוה, ומה שעלה בידם כבר ידוע לכל כי סוף סוף יגשו ושמלו לפחור שאלת עולם הזאת חקרוה וְיְבַקרוה, נחחות מצותיה היו רק אמצעים שונים איך לתח לפני ישראל ולכל בספר התירה והנביאים אותו מצאנו את ישוע בן יוסף המשוח, כאשר אמר פולופוס אל נחנאל את אשר כחב משה נתכבדתי כמה פעמים להורות אתכם כי תכלית התורה היא ננקל למצוא פשר דבר השאלה הנוראה הזאת. הן כבר טינת המצוה של ערי מקלם אשר קראני היום באזניכם תוכלו לפניו. מאמין אנכי כי אם חשימו דעתכם ולבבכם על עומק ביום אין כל דבר נעלם ונסתר מנגדו כי הכל גלוי וחשוף רות האלהים הצרור בכנפי כתבי הקדש החיים עוד אתנו חתום לפני בן אדם בן דעת קצרה גלוי וידוע הוא לפני יהודי עוד לשמצה ולדראון לכל איש. אולם מה שהוא סחום אנחנו ביתו" עוד מלפנים טרם התגלות המשיח, ע"י משה לפני בני אדם כדמות וציור תבנית (פראיעקט) קומת המשיח נוכל להגיד לכם כי התורה עם כל מצותיה השונות, הן הֵנה החבל כלה מושג האמונה במשיח ודעת בן אלהים, ובצדק מנצרת (יותק א' 46) התורה שנתנה לישראל בחרב, עם כל פרטי והנביאים ציור ותבנית מהבן אשר על ביתו הוא המשיח שהוא העולם. הן הבונה כל הוא אלהים נחן לנו "אשר אל העברים ג' 6) וכמו שתבנית וציור איזה בנין מפואר אין (אל

ה (ישציה נ"ר) הלוכות עולם לו (חבקוק נ") האמרו אל תקרא שעשו עם החמונה היפה שנצטיירה בכחובים וכל בָּנֵיךְ למודי ושירות שיניהם לא יכלו לחבין הפסוק במובן האדון המובא לדעתם עולם הבא לשונה הלכות בכל יום, ומקוצר שכלם בָּנִין אלא בוניך אל תקרא הליכות אלא הַלָּכות, למען הבטיח מיחחו ואחר חקומחו לפחוח את לבב תלמידיו איך להבין מסגנון למוד תורה ונביאים כזה התאמץ האדון בעצמו לפני בהמבשר יוחנן (ו' 45) ולמען למנוע את תלמידי המשיח את הכתובים (ליקס כ"ד 45).

מכה נפש בשגנה ולא ימות הווצח עד עמדו לפני העדה החורה בהמצוה להקרות ערי מקלם למען ינוס שמה כל ומעחה בהביטנו בשים לב על החמונה שמצנת לנו בפנטי בו ואם בפחע בלא איבה הדפו והוא לא אוינ למשפט ואם בשנאה יהדפנו או השלך עליי בצריה וימית נואל הדם והשיבו אותו העדה אל עיר מקלטו אשר ינוס מות יומת המכה רוצה הוא גואל הדם ימית את הרוצה לו ולא מבקש רעתו, והצילו העדה את הרוצח מיך אשר שפך בה כי אם כרם שפכו. — אנחנו קוראים מפורש קדוחו, כי הוא יחניף את הארץ ולארץ לא יכופר בדם הקדש, ואחרי מות הכהן הגדול ישוב הרוצה אל ארץ שמה וישב בה עד מות הנהן הגדול אשר משה אותו בשמן יא 50. 49 המשליחים ודם הקדוש והנקי של בן אלהים אח הארץ אשר ישבו עליה בשפכם דם כל הנביאים (ליקס כי יען שאבוחינו בעלי קשי עורף ערלי לב ואזנים החניפו שרפנו כאבוחינו ובאיבה ישנאה נכחיש במשיח, ונאשר ונקיים ישיע הנצרי, הרשות ביד העדה האיירופית לשפוט בין המכה (לוקס ח' 21) על המשפטים האלה. ואם אנחנו עוד נקשה היהודים" וכין נואל הדם תלמידי ישוע שהם אחיו יאחיותיר,

> כפי שטת הפאדאגוגין המורים את תלמידיהם בכית הספר התבל ויושביה האל הרחמן מורה ומלמד דעת את ברואין חליכות אלהים מלכנו בקודש על רצינו דעתו ומחשבתו בכל חושך ולהחיות רוח שפלים וכי העניים המה ירשו ארץ, ובמראה הסנה בוער באש ואיננו אָכל, אשר תכליתה היתה בחוב, מום השיג דבר ה פנים אל פנים, היתה בתמונה ע"י חמונות וצורות שונות. גם התגלות אלהים אל משה וכאשר משה נתרגש והתפעל מעומק המכווון בהציור ההוא להראות לבן תמוחה רצוני ותפצו של הקב"ה להאיר יושבי אלהים מתוך הסנה ויאמר משה משה! שתי פעמים רמת אל חקרב הלום של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר שלו אז ביכלתו להחקרב אל ה ויאמר הנני, והוסיף ה ויאמר לו אם תוכו כברו, אם האדם הפנימי שלו הוא כאדם החיצוני ואמר אסורה נא ואראה המראה הגדול הזה, קרא אליו אתה עומד עליו אדמת קודש הוא חומז בזה כי מָאָי יהפשטת ההנאות ואהבת עצמי העומדים כשטן לאדם וסוגרים היכולת לאדם להתקרב אל האלהים ולהתיבק בו טרם הסרת החיבות גופו ונפשו של אדם תפקחנה עיניו לראות ולדעת ומנעולים בעדו הפתח המובול לדרך החיים, וכי אחרי כי קרוב ה לכל קרראים אליו, וזה המקום אשר אחה עומך צליר אדמת קודש הוא.

ומה נואלו החלמודיים בחשבם להוסיף ולגרוע על חמונת היזורה בשלש עשוה מדות שלהם בקל וחומר ובנזרה שוה וכדומה, והמה דומים כאותו הדיוט שראה פעם אחת חמונה החמונות, וייטב בעיניו להוסיף, טפח דיו על אישון עין אחת נפלאה מתמונות הצייר הגדול היומי רפאל בכית עקד עדן יפעת התמונה אשר אין על עפר מְשָׁלָה, ולדוגמה מה הממונה לעשותה שחור ותהיה יותר נאה לדעתו, והשחית חיך

בשינו ובמחשבותינו עלילות של אבותינו נגד הנביאים וישוע הצדיק שצלבו אותו על צלב על לא חמט עשה ולא מומה המשיח ולצעוק הצלב הצלם ולאמור כי טוב טוב עשו מרצחי החגלות המשיח וצדקת ישוע אור יצאה כי היא ילא אחר ילקרוא אותנו רקים פוחזים (מחי ה' 22.21) ואם כעת אחרי אוחנו במובן מלח רציחה כפי שבאר האדון, לקשף עלינו כפיו, אז דין רוצה לנו, וגואלי הדם מותרים לרצוח ולהמית הארון בחפלתו על הצלב: אבי סלח להם כי לא ידעו מה כשמן חקדש ולכן מותו היה מות כהן הגדול, אם לפי דברי הוא המשיח אם עתה נודה בפינו ונאמין בלבבנו כי הוא נחק את נפשו גם בעדני לנאלני מכל עול, ולטחי לו עם העדה האיירופית אותני מגואל הדם, ונשוב אל ארץ אחותני הם עושים, אז נהיה אנחנו נדונים כמכה נפש בשגנה והצילו רוה חכהן הגדול אשר משח אותו אבינו שבשמים (ציין יש"י) במות הכהן הגדול מאחיו הזה האדון ישוע המשיח אשר סגלה חזוריז במעשים טובים (לטיטוס ב' 14).

אנא אַחַר שימו לבכם לכל הוברים הנאמרים, החמוררו אנא אַחַר שפטר מחודמתכם הנוראה, רוצו ודיכם מדם הנקר אשר שפטר אבוחיני, החבוננו על נודל הענויים אשר סבל אדונינו עבורנו, הן משה אשר היה סרטור לברית הישנה התפאר כי לא קבל שכר סרטור באמרו לא חמור אחד מהם נשאתי (משה 4 מ'ז 15 "גד" אבל האדון ישוע המשיח לא בלבד כי לא קבל שטר סרטור, אך אבל האדון ישוע המשיח לא בלבד כי לא קבל שטר סרטור, אך אבל האדון ישוע המשיח לא בלבד כי לא קבל שטר סרטור, אך אבל האדון ישוע המשיח כנפי אם אך נשום אליו באמת בלב אחד מלא לקבל אותנו תחת כנפיו אם אך נשום אליו באמת בלב אחד מלא אמונה טהורה ובאהבה לא צביעה, ואז תומעו תשועת עולמים אמונה טהורה ובאהבה לא צביעה, ואז תומעו תשועת עולהים האב ומאת בנו האדון ישוע המשוח. אמן.

DRUCK VON ACKERMANN & GLASER, LEIPZIG.

CLUID DOS

יערים נחמינ

"ברשן לערת ישנאל עני ברית הדשה"

בעיר קעשניעב.

УТВШИТЕЛЬНЫЯ СЛОВА

троповъди

I. РАБИНОВИЧА
ВЪ МОЛИТВЕННОМЪ ДОМЪ
"Израильтянъ Новаго Завъта"
въ кишпиевъ.

КИШИНЕВЪ. Печ. вь тлп. І. Рабиновича. 1897.

נית הסטרים היאני וראינינידטיטאי

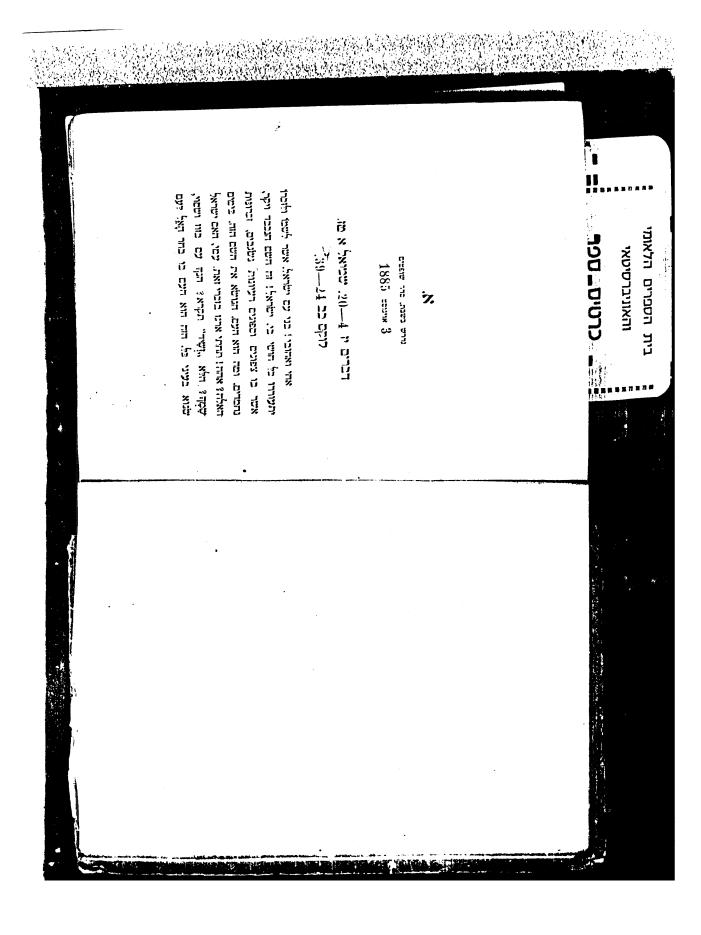
So: P.1-112 hour var.

Ny p. 113 8/4 1888 P. 122 7/4 1887 P. 142 = 8/6 1887

03

135

כרטים בטפר ניםן אוֹלכם ולכן אַלָּי מִלְּמוּ וניבוּ נפּמִלם פֿרו אקי בר הוובאָם וֹנפֿתונים ואָני אָנים וְאַכְּרָתָה לְבָם בְּרִית עולָם מַסְרֵי דֵוּר דְנְאָבְנִים. .3 ne nyw .28 AT 1712 והאוניברסיטאי ביוג וועבוים מפר ģ Дозволено Ценаурою Одесса 18 Марта 1897 г. כית **המברי**ם הלאמי האניםרסינייי היאניםרסינייי لى) ال < 31

והאוניברסיטאי

רוה. ברוה זה שהוקרי כדור ארצנו ונעהאלאנעןי פחקים כארת בשנים. תרה נפלאה היא. ותהי לחדה גם בעיני לפעלה, יהונ וינוע על פני חמים חנה חינה. אניות וההי לאי, וברבות הימים, יוכל היות, עוד יתנדל היה ההים מים רבים ואך עתה הארץ עלתה ונגברה על אי אחד מאיי הים לדעת אם תחתיו בימים מקדם חבם: העמים. אולם הם יכים: וישתופמו עליך רק קשהת ולא החוד בחיים. בפצב נורא כזה הגף עופר עליך. הגיע ותתנודר בנכני ים התכל: לא תפות ירא: בחנוי פניך, עודך הי, עוד שם ישראל תופף רופק: איכריך פעם כפעם עודם שתפּוְפְּרִים וָקוֵנ חיים עורנה הניע ותתנודה. לא תצוף מעל ולא תור ממה. וארה ושבעי בתחום מים רבים. אך הסוערה הואת רבות ישיטו על ידה, מהנה, אלה יעברו במה דרכם, כעל מחוה וקרה וורה בסדרי ההלוסות התבל בקר כמו בן נם אחת עמי "שראלי" נחליק, נדמיק, נפלק, כברים, גם כל הושוף מיצל בך. אך עוד שאו לבך חיייברת, אין מתום בבייירך, ראשך שתרחר, רגליך

> לאחת הפפלכות הנאורות כוכן הוח? בְּצַת כה היה כך א עמין בלאים ורדת!! נפלון פניך ואין מכיר מקן, שופשר כישום, במשמר נכון וכדר ישר כיאות שנה סור לו מחוקקו הנאמן, משה, נקן מלוכה על פי הוה הוא ישראל אשר עוד לפני שלשת אלפים אורקון! האמנס, הלה ישראל. ההן מה ארכו ימי אשר חבה מקור היים לכל יושבי תבל תחת השמים? מנולה: העם אשר לו נתנה התורה ורברי הגביאת מתיקון מתי מורפא זו

על אורך קיוםך. המה רואים כי רבים מעמי קדם כבר שקעות בתוך המים, אך ראש הנְנָה יצוף וְנֵרָאָה מה ארמך עמיז ומה אמשול לך ישראלז פתחת חששים, ורק אתה, ישראל, לשרות כל הצרות, כאניה סוערה בלב ים, אשר היא עם כל חשרותיה הרציחות והרדיפות אשר השינוך בימי נדודף, עודך חי. כאשור ובבל, אדום ומואב, אברו שן הארץ, ספו תמו אך הבה ששתומשים לא על אריכת מחלתך, רק הן גם הכבי העבים יתפלאו וישהוסטו עליך.

וותרהב עד כי היה לארן והכת ידים. או, להיפוך.

כרטים בטפר

ויואלו ללכת הרוח העת ההדשה, אשר אמרו, כי שרפא בכנפיה.

אובר בי אין שום לאומית לישראל. לואת, לא עם יקרא. לבברים ולחתוך את שם נים בעל נו ישראל ויטור תרשה לאחו הוחודים הנענים והנדכאים, והיא: שאיש הבינים, וברוב חבמתו חקר ומצא תרו מה בימים המם לם פלימנום, ראם מפניקי הלכים לב במשין הוה קרובה תלפורי החוקר הוה ועפחם ל משה הם: בצרפתיצופתני הני דת משה וברוסהה הישוב. היהורים הטרים באשבנו, אשכנוים בני הת חהדשה של כן־מנחם כעל כל הון יקר ויהאפצו משבירי הדור ההוא ששו ושמהו לקראת ההמנאה בספריהם השונים להוציא אותה פאור, להביאה לידי אך אחום "בני אמונה אחתי המפוורים ככל הלק אף לא עברו עוד כשני מאות בשנים וחנה הקאה ישראל תרד במצולות והתהום וכסה גם ראש הירטת פעולה וכעילה דכו בנפשם בי עוד כעם יהלאברי בת ההתבוללות הולדה את אנטיטיטיטום, אשר בשפה בעמים ויתערבו בנוים ורפא להם. האניה־הלאומית של 5:17:6 1737

> כי לפני אלפי שנים האי הזה היה ארין נדולה ויחבה אשר אחדי כן לאם לאם נשקנה לתהתות הים הסובב אורה, ופעבור עוד מאות בשנים תקמן עדי יוקר עד אשר הים יכםה אותה כלה, ואבד זכר האי חוח מתחת שמי השבים. כן וכן חכמי דעמים חוקרים והירשים אודותיך, לא כן אחיך כן עכך, כמוני, אשר נפשי עלין תשוה בראותו אותך בפצב איים נוה, באין אות

בני עמך הראשונים, בעלי התלמור ואזריהם הרבנים, גם הם נְּקֹלוּ על שברך כי רב הוא ורדם להפאות את מחלתן הארוכה, השרשה בתוך ענשותן ונקלשה בתוך כל מיתרי נוקד בסמי מצות בדורת; אתרוג נאה, תפילין שחורות, בעור המון משחו, פאות ארונית, ציצית נדולות, וברומה, אך עברו מאות בשנים ומחלתך עודנה אנושה, אז ראה ישראל ויובת לדעת, כי מאשריו מתעים, רופא אליל בלם, ואין בשרצים בסמי רפואתם, כי המה עוד הועילו להרע למן, להבאיש רוח עם ישראל בעיני העמים האורפים להבאיש רוח עם ישראל בעיני העמים האורפים להבאים ומראל את החבושים שהבשו למו רופאין,

. œ

והאוניברסיטאי

i it.

ילק אין ין זו החוכה הנוכחית. בין כך רגעי החולה ספורים הפה, א בבשלך הוק מכל להם שמים. צבתה כשנך נפלו ירכיך. בפעם רופאי אליל. ספי הרפואות נהפכו לרעל משחית את קבעת כל כום רפואות אשר הושימו לך פעם פכל עברים. צר לי עליך, בת עמי, כי שתית, מציית, יני מינים ער אשר הראה. עוד אינים ער אשר הראה פור אלפים שנים ער אשר הראה אינים ער אשר הראה ארי. יישוב איץ כי לא דובים ולא יערץ "הוי! קשה כה הסבל" אשמע ישראליי אשר תרבש בכסף עשיריך, אך בהכל יסודה. ישוב ארץ אהרונה ואת, אישוב ארץ האחרונה ואת, אישוב ארץ ולא שם ופקום. אלה רופאיך. ישראל. ומה תעשה ביום? אן שם לא מעשים אין שם לא מעשים אין אין אין אין אין אין מיים החוכה. אין אתר מהרופאים משום דם לכבנת מעמד השלישי שבהם החל לבקש החבולות איך לשנות מקום כינישי החולה אשר יעישה אותם וחי בהם. השני פלאי הוא אין מהיכולה להמציא לו רפואה ומזור. רשיפות ההרופה זורעצעפטי, כאלו אם שם החולה שאל על שמו מה הוא למען דעה על שם מי לכתוב אין לשהר רפוארת. הראשון שבהם החל לחקור על

שין על ערש דוי בלי תנועה ורגש. ויבתקו שוד ויתעד רופאים שנתאספו ויבואו לחורה מסומן, השוכם כמול משל רופאי ישראל האלה למה הוא דומה. לשלשה אלה ישאו ויהנו ביום כל רועי רוח לפצוא פשר ופענה. בסהו להשוב את היהורים שמה? איך? ומתי? על כל לו פבל צרותיו. אולם על השאלות: כי הוא זה אשר לארין אשר עוב זה 1800 שנים ישוב לאַתנו ויונה ולהתליפו באוירו של ארץ ישראל. כאשר יחזור ישראל שלהם הוא מהנהוץ לשנות האייר של חוץ לארץ לבדר ישכון ובגוים לא יתערב. לפען לבצר רוח לאופית הוה : אפנם כי יש לאופית לישראל; כי היהורים־עם בל רעת ישראל בוכן הזה, וישוכו וידנו על פי הרעיון וסערה דרבו. מקולו נשברו חלונות היהודים לרסיסים

חתבה במרקחה, העלה הקוא את אניתיישראה על הוף נקרעו כסתותם ונפורו נוצותיהן. מעדיתו היה ים בינים: האדרונים הרעים האלה קנו הנושנילים צרות ומצוקות החשות.

בעלי מבתבו העתים וכופריהם ויריכו בקולם, קול נאצה

ונדופים, על זה האיש משה מענדלכואן על כי הוא הסב

כרטים בספף

בתבו הקודש עודגם לפניכם כספר החתום. חפצי היא רעו. בי אני עומר לפניכם הפעם, לא לפען לבאר לכם כשאול. תבולע לנצח ומחה הי דמעה מעל פניכם לעולם. רק ההעמידכם על עצם ותוכן דבר הי אשר אין צריך בבה לא הביאו לכם שום הועלת בבאוריהם ופרושיהם. מקראות שונות בתנוך. רב לכם מבארים ומפרשים לבל ביאור, רק לאון שובעית, לב שהור ושכל ישר.

אמרת אלוה הצרופה על שפתי הנביא: ויצא. על ידי הנער דוה, אשר הוא, ולא ישראל, בהד בו מנוע ישי שיצא מבית לחם והוא ארוננו ישוע המשיח ששם שתבנה ותכונן בבל העלה על ידי בשנה דעת, כי בתפצעו להשכיל על שהות ואישת הכלבות הושר מנועישי, ולא מנוע דוד, הלמדנו לבותו לשים לב להתבונן איך צפחה ועלתה פלבותו לאינו לחבים אל מעשי אלחים עת יסדו ממלכת ישראל של דוד בתוך בית ישי אשר כבית לחם.

Kirchinev 1881 po

ישעיה ותנה עליו רוה אלהים, רוה הנבואה, להבישי בעת אשר שפעת דמונות קדושים כםו את

> דברי הנביא, המנעים נאום הזה, והאמינו בם. רק או ונחה עליו רוה ה' .... המו אונכם, אחי! בינו נא

כאשר האמינו הרפאו והושעו: שאלת היהודים דקשה

דכי הקומה גדועים הגבוהים ישפלו.... והפעם רוחו

בי כלה ונתרצה יהוה עושה בקרב כל הארץ.... איך

הנביא ישעיה אחרי אשר ראה בחיינו:

בקרבו, התנחם ויאמר: "ויצא הומר מנוע ישי...

הנביאים תצמה ארוכתנו ותבוא רפואתנו השלמה.

מהויונותיהם נוציא משפט לאור בכל מה שנונע לשאלת

היהרית האימה.

אחת התבוננתם בו כראוי. לולי שפתם עליו לב בי או אך אם יהוה ירפאך תרפא. אהי! כמה שעמים לפנת ישראל מיד בן אדם ישות, – לא תצמחה ארונתנם נוכדתם לדעת. כי כל עוד לא תישרו ותקייםו קראתם הכתוב הזה, שנים מקרא ואחר תרגום. ולא "אני ידוד רופאך" כהוב בתורתה. ישראל! בההלים. אך על ידי דבר יהוה אשר יש לנו שעבדיו בדעתכם ושכלכם, כי אכנם שוא וריק הוא לבקש מוור "ישלה דברו וירפאם" דבר רוח הי בפי המשורר

יי ייטצרים הלאומי

101

שאול? אני מאסתו ממלוך על ישראל. לך ואשלתך אל ישי בית הלחמי מי ראותי מבני לי מלך. ני לא הניד מיד את מי מבני ישי ישיה, רק אמרו ומשחת לי את א שר אמר יישב בעיני למנן לחובה את שמואה, מי לא את אשר יישב בעיני למנן לחובה את שמואה, מי לא את אשר יישב בעיני האדם מוב לפני הי, לאשת את דברי האדון: ..בני אדם אדם ויי א החושה מן האור" אמנם בן הית אנו רואים, מי בבוא שמאל אל ישי מוד ראה את אליאב ויישב בעיניו ויאשר: אן ננד הי משיהו.

או אמר הי אליו "אל הפש אל מראהו ואל נובה יראה לעינים ואלהים ללכב" (ההבוננו, ואת אשר אלהים אל שמואל אשר התלמודים אפרו עלוהני הוא שקל בנד משה ואדרן, ומה נענה אנהנו או קרא ישי מציר בישה ואדרן, ומה נענה אנהנו או קרא ישי שבער בניו ויאמר לא בחר ה' באלה. מאשר הא שמואל כי עמר ויאם לא בחר ה' באלה. מאשר ראה שמואל כי עמר ישי שהעביר לפניו עור בנים השפוםם מאר: הלא ה' אמר לו: לך אל ישי ומשהה מבניו מלי מלך על ישראל, ויקרא בתמהון חורו: התמי הנערים?

האותות לאחור הוא נמלא בשטון וניל, יען בהודהות ל ישי, הרועה בצאן, חוו עיניו את ראשית הולדות משיח אלהי יעקבו תקות ישראל והפארמון העבנואל, אשר על ידו יצאו לאור כל ההבשחות והברבות של יהות, וגם האחרית: איך על ידו ינור ואב עם כבש ינכר עם גדי ירבון, וג ער ק מן,-המשחה, שהוא בן גער הקמן של ישי מבית להפינותג כם.

האלדות מלכות דור, הבתובות על ספר שטאל או יאוד לנו המלות: "נער קמן" שיצאו מתחת לשון למורים של ישעיה. קאים 10, שם הוגג לפנינו מחוה לשורים של ישעיה. קאים 10, שם הוגג לפנינו מחוה מסדר ואופן העליחות שנמכרה לשמאל הגביא להמלך מל ישראל, המבוארים שם, אנתנו למדים, בי אחרי מלך על ישראל על ישראל שהי שנים מאם בו הי, מדר מלד הקים את דב רו. יען בי שאל הדיה איש יפה כי לא הקים את דב רו. יען בי שאל הדיה איש יפה נבה הקומה. בתור ומוב, ואין איש מבני ישראל מוב וגבה הקומה. בתור ומוב, ואין איש מבני ישראל מוב ממנו, לואת היה דע בעיני שמאל להמר אותו ממלך. וגבה הקומה אים שמואל: עד מתי אתה מתאבל אל ממנו, לואת היה דע בעיני שמאל להמר אותו ממלך.

1 7 1

כרטים םכף

והאוניברטיטאי

רברים נוראים ונדורים אשר כבוד עם ישראל תכוי הוא נותן יד ומקום להבחורה החפשית שנתן לבני אדם עשה אשר תפין יהיה. מה נפלאים הרכי יהיה אלחינו! בוני גם היום, בער, כורנו, צונקים כפה אחד "דור מקרה וצדרי. אמנם, אל מסתהר אלהי ישראל מושיע. עליהם באים אל העילם ויוצאים לידי פועל בלאט, בהרך בין ישראל הי יקים" פר אנו רואים נו דבר הי בפי ותפארת ישראל. בו ננהו לפנינו תודרת צמח דוד אשר שלה אבו ביהו אבר או אחיו. שימי וטבנם, אדעי אך המקרה, הא המיא את היה אל המערכה, מי תונות ליים חלם אחרי שאל ממלחמה אך דור, אשר בשנינים את דבריו הקל וייראל מאדי, איך בני ישי נות ונעורת עשורו הנוך את מערטת ישראל לאמרי. יידע יילקב אבינו: לא יכור שבט מההרה, וא שב רילם. אך מהספור היקר והעפלא הזה, כי בו השקור לכל העדת בות הקבן שבהם, נשאר אצר צאן אביי ב ביית קותם. לא שי ש הלחמה החייו שאול המלך וכל ישיאל שקנים ברול-מספר למנ איך ברום נאותו ומסחונו על

הספור של שלחמת דור עם גלית מתאר לנו הפלשתי לכלחמה נגד הפלישתי כמסופר כקאפי 17 הסמוך. כותב דעת הואת התלה לצאת לאור על ידי הקמן חזה בצאתו כל עםי הארץ כי יש אלהים בישראל. ראשית רק "קום משחחו", מי בנער הקמן חוה, אפי ראות כווברו כו לא עלה על דעתו כי בקטן הרעה צאן משר בניו הוסף לאמר: "והגה רועה בצאן" אפות חורת; נושא בלי זיין פחרים: סובע נחושת על כאיש נורא ואיום, גבור חיל ושניא כהן כי גבהו שש מכלית רצון הי בבחירתו זו היתה, לטען דעת תרבה להקור ולשאול על דבר אלהים, המפליא דרכיו הי אל שמואל קום משתהו כי זה הוא" הכוונה: אל על אינור לא הביא עד הנה את הבן הקמן הזה יחר עיני, ולא לפי ראות עיניך, עיני בישה, בחרתי לשלך יבר הו לבלך על ישראה. הישלח ויכיאדו ויאבר いいい。当

משקלו המשת אלמים שילים ולחבת הניתו שש מאות

ראשו וכצחת נחשת על רגליו לבוש שריון קשקשים אשר

15

אך או ענה ישי: עור שאר הקםן. כמו הצריק את עצמי

יי ייטערים הלאומי

19 -

רפלשתי. ויאמר אהה כא אלי בתיב וכחגות וככידון. אותם בכלי הרעים (אגבי הרועה רביב) ויקרב אל ישר אל אשר דרפת חיום חוד מעך די בידי .... ואנני בא אליך כשם יהוה צכאות אלהי מערכות השפע תם, אחיו האם קראתם באיזה כפתדברי היטים וודעו על הארץ עייש אלהים לישראל לעשים הקדשונים כפור כוה: כי נער קבן רעה בצאן הרהים עוו בנפשו ויעו ברוח לדבר כדברים האלה אל היהה כנכת היחו של דור בנצחנו זה? לא לדראות נבור נורא וידוע, אשר נכו כפניו כלך וכא עכו. כה כה זרונו ונבורת. בשרו, רק להראות כה רוה האיהים חיים, כאשרו: לפיכן ידינו כל הארץ כי יש אלהים לישראל. היהה מבורת כלך הראשון מנוע ישיו אשר יהוה בתר בני את רוהו והרף נפשו לנצה את המחרף הפלשתי. זאת אך ככה החפץ הנשנב ראלהי הזה אפיץ הנער הוד וואת היא גם ממרת מלך ישראל האתרון מנוע ישי המאמינים בו אל ההכרה והידיעה כי יהיה לבדו הוא החי וקים לעולם, הבן אדרים, ישוע משיחנו, להביא את כל אל אבת וישוע הוא המשיח אשר שלח מחגן יו 9)

> וכניה להם היכוקית, להלות הרברים בהמקרה, למען הרכות "זכרו של הטאמון. הייאות הנה

צבאות ויקרא: מי הפלשתי העיל הזה כי הרף מערמת אלהי בייש אול דבר שאול המלך: כשמוע דור את דברי הפלשתי לכש קנאת הי מוכל להלחם עם הפלשתי הוה כי כער אתה האה לפיני איש פלחמה מנקורוני ענה דור בהמשות: גם את הארי גם הרוב הבה עברך, והיה הפלשתי הערל הוה כאחד מהם כי חרף מערכות אית. כיון כזה לאמד: כי רק רוח האלהים אשר בררב האדם היא תחידו ותאמצדוי. חשרה, וכברשה נרשה, ועיכ אטר בנטחון לב: יהוה אולם, ואיט אשר אין רוח אלהים בקרבו נמשל כחית שאול את דוד מדיו שריון, גם שם הרב על למדיו, אשר הצילנו מיד הארי ומיר הדוב הוא יצילני מיד מעשו ידיו ומשים כל תחת רגליו. אדרי כן, באשר לבש הפלשתי הוחי כי השוב לפני הי, הוא ימשילהו על השועת ישראל, ויקה בידו רק את מקלף, מקל הרעה, הגער דוד הסירם מעליו, להראות, כי לא בקשת וחנית ויכתר לו חמשה חלקי אבנים ואבן מאסו הבונים וישם

1 18 1

בית הספרים הלאנדי

ימים על משלכתו הוא ובניו בקרב שראל. מלך כזה בקרב שראל הנה רק אחד והוא דוד הקפן אלדיו ... לבלתי רום לבבו מאחיו. או רק או יארץ

מואת והייתי שפל בעיני. ולכן נהקיים בו, למען יארץ ימים היאובניו על ממלכתו בקרב ישראל כי ישוע בבני ישי, אשר אמר אל פיכל בת שאול: ונקלתי עוד משיתנו הוא הבן דוד ההבן האלהים המלך על בית החופר מנוע ישי שחוה ישעיה; נער הקמן, רנהנ בואבים, יעקב לעזכם ולפלבותו אין כין מוכם א (33 32) בכבשים, בנטרים, בנדיים, בפרות ובדובים.

המלכות, והמאמינים בו ישבו במלכותו. המירו את ימית רשע. דעו, פי אבינו שבשמים הנחיל לו את ונקבל חלק בבן ישי הוה. או תוכחו לדעת, כי הוא אחי, חביבי! נשוב נא אליו באכת ובלבב שלם ו שלפכם ישוע. הוא יניה חשככם ויסיר טכם את העורון אהבת השקר מקרב לבבכם ונשו נא אל משיחכם ישפום בצדק דלים כמוט ויבה ארץ אשר התקומם נגדנו. רק בשבש פיו וברוח שפתיו – רברי ברית החדשה-אשר עליו אפר הנביא: "פי עור כי אם עברי".

> נם להוריע לבני אדם, כי לא ישפטו לפי ראות בהם ראוי להיות הנחל מכלם: כי הנדול בכם יהיה כצעיר והמשל יהיה כמשרת. וזה הוא הנוחל את המכנות, שיני בשרן כאשר אפר לתלפוריון בעת התעשקם, מי

את המכך האחרון הזה ראה ישעיה בחזיון בדמות להבין הרבר: אם הי היא הבוחר, איך יאטר לישראל: "חשר מנוע ישי, נצר קמן משרשיו" אשר רוח הי נחה שלם תשים" במה? ואיך ידע ישראל. כי ה' אלהיו" כלך אשר יכתר הי אלהיך בו. לפי מבט הראשון קשה בחר בסלפו אשר ישים עליו ? אולם שלשה ארתות נהננ קליו. על כלך כסוהו ציה הי לאסר: שום תשים עליק סאת הי לבחון את המלך של ישראל אם בחירו הוא. הסום לתשועה; כי עון הי אל יראי למיחלים החםרג. בחו ועוצם ידו. מלבד כל אלה, ישמור לעשות כפי דבר בשר. נו ...בסף ווהב לא ירבה לו" אם לא ישען על ב) "לא ירבה לו נשים" אם לא יכקש תענונים ושחטרי א) "אם לא ירבה לו סופים" אם יאפין המלך, פי שקר הורת הי אשר החיה עשו. "לשען ילפר ליראה את הי

المستداد والماكم المحافظة المحافظة المتاسك المسارق والمجافزة والمسارة والمنافة

and the same is a difficult attach one

והאוניברסיטאי

日本をあるです。 で

ויתמלאו בקרב דברי הנביא: וגר ואב"עם בבש ונמר רורש אותה כנאשית השנה ועד אתנית השנה ישר החיים והשלום ישה שלום בנן ישראל לעמים, יייראל. ממצולת ים אלה היא ושיב את האניה הלאמית ישוע משיתנו, אשר ירד לשחת ועלה לשמם, יבוא עם נדי ירבץ, "ונער קטן" ארוננו ישוע המשיח של ישראל-ויביאה אל מחון חפצר: להארץ אשר הי שנית בכבור ונבורה לחשלוך במצולות בים כל חמאות המברך לעלםי עולמים-נרג בם. אמן.

בעדם, ומנשול על כל דרכיהם. אלה הסאציאליםשים סעללי אל. הוהדים עורים המה. אור העולם חשך החקירות ותשאלות, הוא דברי האדון: כי עם היהודים האזה, אז ידיה אזהיו, לארכה אותו ולהאמין בכנו משאו או יולריהון התשובה, הנכונה, הנעלה, על כל שאלוהו עליו: מי חמא האיש הוה? או יולדיו? הארון לישראל; כי הוא פקח את עיני ישראל העורות, כאשר ראו כל הזום ויפירו, פי אבן ישוע הוא הששיח ישוע הששית, הנשלה לכפר בער פשעי כל בני ארם, סעללי הי לכל יושבי תכל: באשר ישיב, באחרית הימים וסעונה, ובעבור זה הוא עורנו חי, למנין על ידו ינלו האנמיםימים שואלים וחיקרים כיום: האם המב השיבו לא הוא חשא ולא יולריו, אך לשען יגלו בו עם היהורים הוא העור אשר תלמורי המשיח בעכור זה היכה ישראל. בסגורים; בעכור זה הוא סְגָהָ או ישים ישראל לראות באור החים, אשר הולנים פקח עיני העור בירושלים על ידי המרחת המים על היבה בעורון לבקצת "למען יגלו בו מעללי אליי. יק さんからうなりならいの

¥

- 一

The best of the state of the second

The second of the second secon

and the sea of the seasons

いった。

האתרונים האלה, בימי המשע עשרה, המאה אשר, מור שקועים ושבועים בכל הנעבות, בתאות רעות וומת כטוכם ככל המשפילים, חשבתם לימים אשר אין עוד תכשתינו. השכלתן יהשכלתנו, וכל אשר אתה רואה החכם. ב) כי נויי איירפא אוטרים: הכטקר, ישראל. לב לחבמתכם, יען: א) פי חכמת הממכן בוויה, אמר כוף ערומים, רקים ובחומר כל הגכם. אין איש משים של בני ארם.-בבר הראו לכם, הימב לדעת, בי סוף כי ההשבלה והשרעים החרשים השה אור העולם והחיים חפין בשמש לאור יופם ובנגה הירח להאיר על האר'ן, יען ראלה, הרשות להנות כבל שוב אירואפא והוכות לפעום והשרעים והשה העשיוניאת בהנעקר המשנים בסבוניום העולם: בני אברהם יצרק וועקב אשל ביני אלא חור האירים-יביל בעוד שאבות חקני כל נייי אינופא חור ממחמרי פשר חומן, של מבשך ומרכי אשר בומני אבות אבות ההלתכם, כי אל מי ועלם אהם ניאואי אבות אריק ההלתכם, כי אין מי ועלם אהם ניאואי אבות בשר. הנסיון היוםי והמעשים, אשר נקרו ובאו בימים נם עתד, פלוכיפים, רופאים ותכמים בכליענפי ודכמית. ומפריהם, אי לואר, ליחורים, ביוונשים וכאיבה הגבמים

> יויקש בשנת, סוי לן לך 1885 באת 5

בראשות יב 1—9 ישעוה מה 25

יודגן ה 15-63.

אתי, בני יעקב! זה כמה נתכברתי לעורר אתכם מתרומת הינון והאנחה אשר נפלה עליכם; לעורך אתכם בעת שתש כותכם מסבת ראנות פרנסה ומחיה בימי מצוקה לישראל האלה, ולהעלות על לבככם המיד דברי ישעיה:
"ביהוה יצרקו ויתהללו כל זרע ישוראלי כל אתרל מדבר. אוסוף לאטר לכם, עד מאה פעמים ואחר, כי לשוא כל הצטרקות משכילכם לפני נויי איראפא וההלתם לפניחם באטרם המד: גם בין עם היהודים היו, וישנם לפניחם באטרם המד: גם בין עם היהודים היו, וישנם

湯の大学をません

. . .

אבותיכם הצילו רומה, אבל את מז אתם מז עשיתם ז פמה נתכברתם זאתי, אנחנו אין דנו להצריקן או להתהלל, בשום דבר, רק פיואה, כאשר נעוב אך רעה נגר פנינו. שור ושבר נפגוש על כל מצערנו. עם חכם וגבון. או יבולע מות לאוכהנו לנצח האכף המשיע, רק או, האמונה הואת החיה אותנו, השיב נהרין לנו שבילי הבירוען, כשבילי השים ופרבקים. או האמר: מה הי כי נעברנו ? ומה פנו ישוע המשיח כי האמתים. להיפך, באם נשאר עזר בקשית ערפנו ונעזי אמנם כן, השיב האיכר, או פיר' הנולה רומה. אמנם כן, השיב האיכר, יד ושם לנו בהפאלישים והקאנאטיע של אייראפא. נאמון בוץ הלא כרתנו ברית את החכמות וההשכלות. השר שלום. כפי שנבאו לנו, מראש ומקדם, כל נכיאנו באין מחריד, הוחת צל משיחנו ישוע מנצרת, האל גבור חרפתנו וחדפת רעבון בתינו לעולם, כי נשב בפח, ותעלה אותנו אל סורנת וסעלת עם תי, אר סעלת פאסונה ופאסת לאל המספפר. לאלדני שוראל בני בנים של האווים הנודעים בשערים להתלה. אשר מות, שאול ואבדון, ימלבו עלינו לאורך ימים.

A THE THE PROPERTY OF THE PROP

- Comment of the Co

¥.7 .5.3 .5.3 W. ....

חרשות בנבולנו לנו הנה. הן בצאת ישראל מאויע וה מוה. גלה החכם קולאמבום את ארון אמעריקא? ישמואל: אם כוש והודו סמונים זה לוה, או דחוקים בשיעיר סובה, המציאו: נאלילע וניושען את שטתם ארן איראפא, האם תרמו, כי מחנמת החשבון אודת לאיירופא לא הביא דבר עפו, להעשיר בו את ילידי החישה בתהליכות צבא השמים? האם משחלוקת רכ הארבעים כאה, לשיעור מקוה; מחכמת המדידה אשר התלמור שלכם עם כל נושא כליו, אשרכני אחנני חמה לא נגעו בו עוד, להנות ממנו, אף כאצפע קשנה. מתחללים כם, עוד בספר החתום לפני חכמי איירפא. את כבודם בכחצו אשר הוא לחין אותם, בעת שנהנ ההלמור וצא עטו לנהררעה. לא מעוקציה ולא הם אוטרים: איש יהודי! היו שלך לפניך; קח לק אותם האיש פכוה הוא כבודם גרול? ויאשרו: אנתנו אותם למכירה על השום כשבויי חרב. ויהי כאשר שאל כאשר אוווים אחרים צעקר מד על ארונם האיפר, כי חלף מנגדיכם משל האווים של השמשל חרים. הי קרילאף. מהובשיה. אורת התהלה ביחום כם, כבר רגיל על לשון

ערב פכח, שבו נענה ונצלב אדון כל הארץ על הר ובוז ששפנו עליו או אבותיהם, החשאים, בעת שראו ענות נפשו על הצלב. רוח השבן, אבי הכוב, אשר עור לא משו מפי אחינו בני ישראל, הרברי לענ וקניהם בשכבם ובקומם, מלה במלה, פמו שכתובים עלינו ועל זרענו" עזרנו מרבר מגרון בני בניהם, אחינו רבר מקרם מעון הפרושים והמופרים שצעקו: "רמו נלנולהא מחון לשער עיר הקודש ירושלים. עד היום לפי תבשר. הדוה רע הוה היא הי ותרש בלבם כביום חי וקים חשיר בקרב לבות בני עשנו, האחים של ישוע, רק בספרים האלה האסורים, כירוע, לכל איש יהורי בבל לולא כן, מאין למו הרבורים האלה: הלא נמצאים המה המה על ספרי ברית החרשה, לזכר חרפתם ער עולם. משננים לבניהם רברי בוז ולענ אלו אשר יצאו או מפי פני ישראל, פימים האלה. וכמו כל אחינו שפנולה יראה ובבל ימצא ...

-

ירירי! מהבתובים המעמים, אשר קראתי לפניכם

פאשר הפארת ישראל כבר נשכנה משמים ארץ, עיר

בחושר סנוע ישי, בבית דור שלכם! רוח שרד הוה כשו

מבשורת יוחנן, הוכלו לראות, פי בסוף ימי בית השני,

אבנים, מאכני מרצפת רחום הוחם שפקעשינעב, לפקלוני, עי מייני פי מה לי ולהם? בי באתי להופיר אותם בשם הי ובשם ישוע המשות. אך שיום שנתנהי בשראת האחבה אותו, ולא אחר, הקים אלהים מנוע דור לאור נוים קולי. בכל עת מצוא, להגיר לבני עמי. משעם מיםי קרם, בין מן העת שכרורי רמי לבבי נתרנשו ונתנעשו לעם ישראל וקדחת שאלת היהודים ברוטיא יוקדת חשאתם משנות דוד ודור, ננד ישוע משיחנו, אשר כל עת אשר נשמת שרי תחיני בל אחשוך מהרים מקול דם שה האלהים ישוע המשיה, הממיב רבר מדם בעם וחמה עלי. ולולא חסר הי והממשלה עלי אז הרימו מאים שנכנם בו רוח שפות – ני רבים מלאים הבל, ועפעפי יישירו את אשר דקרו, השקט לא אוכל. ולתפארת ישראל עשו.

כה נפלאו דרכי היהודים בְּמִרדְם העז והנורא

A THE PARTY OF THE

ירעתי, גם ירעתי, אחי! כי, אף המובים שבכם,

ספי כיום, ביטי המאה התשעה עשורה הואת, וחושבים המה כמתפלאים ומשהוממים על רברי אלה, היוצאים

הההרים. בעת צרה לישראל מאת התאון האהרקלמטע בשקיםוברחובות את שאלות שלומם ולא שלום ימבנית לואת באשר שמעו מפי מורה הנלילה שוע מביצות המלות: יאמן אמן שני אמר לכם אם שמע איש את הרבים: אך להגרי ציצית בנדרבי עדי אין ולהנים על המצת הפילן מרובעות ושולותו עהוד ועל נ בי ש ר ב ך הן א ב ר ה ם והניביא מ מת ה ואהה אמרה אם ישמור איש את רברי לא ימעם מות לנצת, האחה נחל מאכרהם אבינו אשר מ ה ים הנביאים מת ה למי היהן את עצמך?

יען כי הסופרים "והפרים האלה. הבישו על הזרת הי, מצד מבטם האנוטי, הקצר והדל, בעל עו מלך נורא ואיזם, החפין לרדות בעבריו אך בפרך; להבביר את צוארם בעול קשה, למען דכא אותם החת רגליו. ויחשבו כי המצות הנה מוקרות, כבלי ברול, אשר נתנו מסיני לאסר בהם הירים והרגלים של בני אברדם לבל ילכו שכם אחד עם שאר עמי ההבל, אשר-לפי

CONTRACTOR OF THE PROPERTY OF

المهاب

הרברים הפרנים ופצב היהורים אז, היה פהנפנע לכל וקרש הקרשים היו בירי פהנים מחללי כל קדשו כאשר בל איש בישראל, משכיל על רבר אמתו בכה במחתיי השוב: בי בלה עושה הי לעם ישראל בליושבי סרום בהרינים, הצטרות ונורות שתקנו יום יום לפני השון מסיני בקולות וברקים; ברוב פרושי מצותיה הרבותי ויעקב, ונגר אחיהם, בני עמם היוגרים. בתורים שקבלו אררים ביתוסם: כי המה זרע כני אברהם יצחק האלה, לא תולו להתפאר ולהתגדל את עצמם נגר עמים הנראה לעין בשר, היה כאלו נפל ארצה. הרלים הגאים רבר אלהם כפי עבריו הנביאים, אשר, לפי המעמר תקות הנוי, ישראל כלו, לימים הבאים; כחלול בבזר הכופרים והפרושים עצכו עיניהם כראות את שפל כצב שנבאו הזוי יהלעת קץ הימים. בכל זאתו, מאשרי העם: ישראל: להשבית שאנוש זכר תורתו וכל הכשחות התקוהי ישראל בין שאר עמי התבל; הקשיחו לכם מאברן נפשו ונאנח על אברן עש וארץ מולדהו, יען, לפי מעשר ועשורה. כי בבית ישראל כבר עלה המשחית לשחת את הקרש היתה התחש ממשלת עם זרו החמים המקדש

יי דו טיטאף

נם כל ספורי חתורה מאבות העולם, אברהם יצחק בי בהכבת אלהים אשר הותה בקרבו הבינם לדעת, כי מכבת אחבת הכבור השרוה על בני עכם ורחקת לבכם ישהם היה הוה, הם מחוים בעיניהם לא זאת בלבך. עצמם חומר ונשם. חסרי כה המה להבין דברי פיו, הבערות והכסלות: כל מענם אך בחומר ונשם. לואת ברא אמת המלחה היה לתחו משלי משה משה משה לתחום אמר לו: ואעשק לנזי נדול .... והיה ברכה דבריו ישר לשוכעיו. אך הסיכם על עצפו ואפר: יאם פאמונה ואהכה. דעו, פי אברהם אביכם, אשר יהוה עמכם יעליו, כי הוא אלהיכם, אך לא ידעתם אותוי אותי יזה, אשר האמרף אך בשפתיכם, ולבכם בל אני מונד את נפשי נכודי מאין. אני הוא המנבר העולם. מרוב ענוה ושפלות לא הסיב המשיח את ויהיו בעיניהם כדברים של אנשים שעברו ובמלו מן ויעקב, ורברי הנביאים שנאמרו ברות, כתתומים לפניהם, כל מה שהם רואים ומתבוננים, המה רואים רק את שבחברון וקברי הגביאים אשר אנו בונים. ישוע

"T Children Server brane

פל הדכון אחריו. הריכו קול עליו ויאסרו: יעתה ידענו ביום השביעי (מרקים ג 4) הבסילים האלה חבינו את יהשביההי בשבת הוא לשבות מעשות כל דבר מוב מת וגם הנביאים מתה – פאשר מעידים מערת המכפלה חכמה ורעת, שחלקנו הנה, אין בך. יהן אכיהם אנינו לעיר המלאה מופרים, וימשוף בהן שפתותיו את לבב קטנה נצרת שבגליל, שבא אל קרית מלך רב ירושלים. ובואה בכף הקלע, ולכן נפלאו חמה על המורה מעיר דחות הנפש לחוין מצחר החיים אשר בישין חי החיים חעצפות והנידיש ולא הטפילו להבין כי ישוע דפר אודות סלת ישיתי בסושה החושרי והגשמי, שות הצשרי מי שעשה החיצון עשה גם את הפנימי ולוקם יאי יסורה ושבותה ויחשבו ברניתם כי הסתרה גקנית פי שר פך, רק בכח חשר נמשך ההמון אחרוך, אבל על ידי מדרת הפוסות והקערות מבחוין, וישכחו כי קשה היה להם להבין השושג הגבון והאמת ממלות ישוע המשיה במובנה הרוחני הנעלה ונשנב. כאשר קשה היה להם להבין המלה ישתי שיצאה מפי האיש רעתם-מאסם הי ממלוך עליהם אף ביר חוקה.-לכן

— 32 —

· September

35 —

שהלפור ותיק עתיר לחוש. אולם, גברות לבם מאנה לפבל הדבר, כי איש צעיר יחדל אישים לשוע בן לפבל הדבר, כי איש צעיר יחדל אישים לשוע בן לדבריו. בעיו ושלים, ביאות לבן אלהים, אשר נתנו אביו ליזרש כל, יאפן אפן אני אפר לכם בשרם היות אביו ליזרש כל, יאפן אפן אני אפר לכם בשרם היות הלפו בערם היות בל דברים האלה בורים אני דולף. דברים האלה האבן, ויהי באשר ראו כי לא יכלו עזר לנצחו בדברים האבן, ויהי באשר ראו כי לא יכלו עזר לנצחו בדברים של פה בבך: לקרוא אותו שד או איש פשונע ובדושה, אך ישוע התעלם ויצא כן המקדש, ויעבר בתוכם עבור וחלוף.

נם היום, אחי, אחרי שעברו מני או 1850 שנים, רפים מכם עזר מקשים לבכם מיום מריבה, אשר רבו אבותיכם את המלאך הפרית ישוע, בעת פאו פתאום מן ארץ הנליל אל היכל הי, ומיזם מסה, אשר נסו אבותיכם, הפעלי הורה, את המשיח פן דור, גם פי ראו פעליו הנפלאים, אשר עשה בשם הי אביו לעיניהם. למרות

כל הנעשה בעולם הוה. כעין שנאטר בהלטר: הראה הקביה לארם הראשון דור ודורשיו, אפילו מה פאולתם ומשונתם ויאמרו: הנה אינך כן חמשים שנה ואת אברדם ראית!! התכוננו, המה לא אמרו: אברהם ראה אותך! הנראה, פי הפצו לרמו בזה, כי גם להם אשר שלפה הפלך. הפרושים וההלכים אחריהם, אשר עליהם צעק ירמיה הגביא יחי אויל עמיי חוסיפו

איזו ידיעה, כי אברהם חי לעולם ולפניו גלוי וידוע

and the second of the second s

בת. והוא, אביכם זה, אשר הי לא פ סה ממנו אשר מה, לא מה הוהא, אביכם זה, אשר הי לא פ סה ממנו אשר ימש להאות את יומי יום הנדול, פאשר ימלאו עתות הנוים ויבואו כל הדברים לתקונם יויראי ושלום אמת לכל יושבי תבל, גם הנולאו של כד הבטחות השובות שנתנו לו ולורעו אוריו עם ישראל-יוישמה המה המובות אך זרוע-בכח, בכד ואת לישרי לב שבחה המור אך ורוע-בכח, בכד ואת לישרי לב שבחה המה המה שליו כאלו כבר ינא ובא לירו מעליו. מצלות המלו כבר ינא ובא לירו מעליו.

<u>ئ</u>ة ا

וקציה רפהם לדבין רמוש האבהו של טנו והים. של שוכאה ובהרה, של עכל ופנורה החיים, לדעהם, שואלם זה את זה: האם לא מת אברדם? האם לא גנונים באלפי אלפים ירובל כסף והמחרת היא במי דברי לא יראו המות לנצף, בצהוק קל על שפתם בקבלת רוחים יפראציענט) מאוצר המלך בכל שנה ושנה המקוה 'הפביחת מרחוק כרי ארבעים מיל, הכנותה 🦠 כתו כל הנביאים? בפילים ובוערים, השק באבות וים במשהוממים על דברי האדון אים אשר ושמור את על דיכך בכוף שנפקד שם ובהיכולת לאסר להגפש: נפשי! יש לך עתירות הרבה לשנים רבות, הנפשי אבלי, שתי ושישי ולוקם יב 10.

בקרב עם אירופא השלוים ושקמים באשונת ישוע

הששית. רבים בכם עזר שתהללים בסתר לבבם כנד

הסאמינים ביחום הגדול, כי זרע אברהם המה. עוד יבימו

והאביונים. הנועים פרעב ובחשר לחש, ושתחלים בתורתם בנאה ונאון על כל יעם הארין. מאחהם היהורים, העניים

הרחבה, שובתה את המחוקים בה בתלי תלים של

ויבשות, היהורים, עד שובם אל עפרם, ומוגעים מהם רינים, נורות והומרות, המלפפים ומלוים את העצמות.

נצימות החיים הרותנים, אשר נגלו בכל העולם כלו

על ידי ברות החדשה אשר ברת ה' אלהינו על ידי

אלוו תשבע,-השה מקלים כבור משיח יהוה ומקשיחים

את לבכם צעדל רוע השצב הנובתי של עם ישראל

על שובח הצלב מחוץ לשער עיר קרשנו ירושלים, וכל

פרך באיירופא לפניו תברע, ולשון נוים רבים ועצושים

נם היום. אלה כהעומרים פה, אשר כל מעינם הבח יחובבייני כחידי ס יחול פנור מידינייני אירבנור ום בנו ישוע בהר הקרש בירושוים. בחרדת קודש על כל הנה ומלה הכתובות בכפרי

וריקם; וכי בשת הפהן הנדול חששיה וקומו מו השתים חיים וקימים לעולם ורבר אחר מרבריו לא ישוב אחור הנביאים, כודים ואוכרים: בי דברי ידוה אלהי ישראל

כאשר אמר המשוח בעצמו: יאני לא באתי להפך יצאו לאור ונתמלאו כל ההבשחות השובות לעם ישראל, נם היום, בעת שבל חכמי אמת שבעמים יהודו

Strange and the state of the st

The second of the second of the second

בל הבבור והיקר, אשר קנה לו השה האלהים, ישוע סשיהנו, ברשו היקר אשר נתן כפר בעד חשא רבים

ברנוים הגר

פרנים לכור והלים לה כתיאה להלים מתיחם בינים ותשאו ברתנם את הי רק עלי פינם עד מכי תרא לא צ'ת כם ז' עד מתי תספרו ותקותכם אשר בתורה אדה. ההונות, הרב "הפשפשת את אלחם, נחוא עובר עד פתי תרברו שתק על צדיק ותרכאו את עפכם את רק הבה הי אשר עטו ובנה הרשות המשחת בישוני עולם ינטיבה היו האיש הוה תחשבו לשונא ואים בהי ובבנו ישוע ישים צדשנו יצדקו ויתהללו ישראל ויריכם נכונות תמיד להרים אבנים לרנום אתני ננבים והרצו ענם, השבו והדברו באחיכם, לפי הבשר, ישוע המשיח ? בינו נא ואת, אחו ! ודעו כי אך ול זרע ישראל אמן. 2000 הארן, והאבנים־נזים רבים ושונים-נעשו גם כן בני דכר: ואכרהם היו יהיה למי נחק נכרכו בו כל מיי כה שנלכם וצרור בספנם, וכל המרבה לקבין עושר, מיקצה, אך הוא המשיח, אשר ראה אברהם וישמח, האיש המעיו לאמר לכם האמת בשם יהוה: בי ישוע לשרוף על ישין ועל ששאל, בלי הברל אם השרוף הוא בן האחרונה שאשר על הצלב : ינ של סי. בעת הואת, פי על יר ישוע זה הביא ה' על אברהם את אשר והלק המים, הערלים, המשירים משלהנכם ביום השבת אן ירב להושי עי הוא ני הוא לא אך מנת בצלוב וקם מן המתים הוא לא אל שלא יכול להושיע, ברות או שאינו בן ברית, הרי זה משובח ומחולל. אתם אומרים בלבבנם: כי כבר מתו, עברו ונשלו כל אברהם, על ידי אמוניתם במשיח בן אברהם וכן דור. את השנורות בעד כום יין, לכל תכשלו חיו באיסור לישראל באחרית הימים: כי אין לכם לחשילן רק על דברי הגביאים, אשר חוו עתידות גדולות ונצורות את התורה בי אם לפלאות ופתי 6 ורפו על זה בפלתו

भू वि तथा है। का

The second of th

(B65:27) 7237

וכי הוא המושל בישראל אשר מוצאותיו מקדם מימי

יוהאוניברסיטאי

לפניו וקוראים אורו כלאן דאור, או ננשק וראסינון כבנו הוא האלהים וכל אורבי והאבן אברון פורעים ננרינכלי השמן, השוכן פימים האלה מרום, ושב בוניכל תובלו ליבות את הצי הרשע אשר ששקתי השםן. סוננים ננרכם, לשען, הששר אתנם שהחת,שמי, הי, א מחוניכם העורים, בעלי, והלכבור והלשורו הלשורו לא הרעו לכם-ככו שחושבים איזו ממשכלכם-כה, כי, אסרו לכם לשתות יין ולשכור בם נייי הארן, וובועו בכם בנותיהם; בי העפיסו עליכם עול להתפלל: שתיתי לפו, נולו מורכם את כלי נשק האור, הכתבי קדש, רואיו מסתיר פניו ממנו, וסורה, מירה, יקראו לו. הרעה בשר להלב כבין קרש לחול. אכורים ותקנות כאלה חספו מנם את מנן האמונה כהי ומשיחו האדון ישוע. היא: כי המה בתכמתם הברויה, וצדקתם שחקימו פוסף, פנתה וערפית, או בוה, כי הברילו לכם בין הנכם ביום ערום ועריה. אין החת ירכם לא לחם הול העצומה הגוראה והמסוכנה שהכבני התלמידים לכם המה רק במבות מריות על עור בשר העם אשר כל אינם מעוררים דאנה ופתר אולי על ידם יאבר ישראל.

נרוש בשנת, בדר ורא, יל. (של. ש). ל.

05.01 +981 91.4"

12/8 1885 77

1886 .spx 12

יום יום, כי רק בנתבי הקדש צפונה ישועהנם. הדבר סוה סהנקל לכם להבין ולחשביל את אשר אני דורש לכם לשען תהיה לנו תקוה בסבלנות ובתנהושות הכחובים" הום, אומר: "כי כל אשר נכתב מלפנים ללמרנו נכתב, השליח פופום במבקבו אל הרומיים, אשר קראתי לפניכם אחי, בני עמי! אחינו הקרוש, העברי שבעברים, בראשית יח 15---11 ישעיה כי 27 יהרוכיים מו 🏒 📜 .

נשק אשר יש לכם לאחוו בימונכם ובשמאלכם לעמור אמת ונכורת אלהים שננחים במאמריהם המה הכלי

A THE TAX POLICY OF THE PROPERTY OF THE PROPER

בייטיט -

***

一個清後の海には、 というなかというしてはないは

רק לימה המשות יונן כי המשחבראהבה אשר לא פבני ההלשר, בתלושי אשר של הנכיאים לא נבאי תבקש את אשר לה-נברת שהקלשור ואין לומלב. כל לישראל לא אמונה חיה ושהורה, לא אמר, לא הקודי. אשר בלעדיהן אין אור והיים לאו סים פיים אין. באין דעת השות, אשר לא בקש הנאת עצמו, אלא את הכלית דהורה, שהוא המשך, כאשר נם אדר ורקים ככל כחות נפשיות ורוחניות, נעלות וטובות הוא הנסבה כי בתי נפש עם ישראל נשארו הלים אחר מההלמידים, אף הגדולים שכהם, לא בקש דבר הנאת חברו לשוב לו, לשונן יבנה. יהתלמור בבליי חבם. בעקב ואת לא ידעו ההלמידים לשאת פפתוב, חרפות הורפיף נפלו עלי. הוא מהנטגע לבקש חלשות אחיהם הנשלים ולבנות אותם. בוה, כי מספר אנשיו היו הכמיו, כל אחד מהם חפץ? וכ אל הנאת עצםו: להססף להקרא רב והלפרי עצמו. אין איש משביל דורש את האסת להבין ולמצוא מחלת עם ישראל אשר חביב לו הפלשר, היא לבנות ולהקים את הרבות עולם העם עולם, בצדקת Aug in

حاساما دارد عالا فأطفاهما كواجه والقومانية بعال سطارة فالزارفيان والمفائط يفطران ليرمياطة فالإراعات

The state of the s

....

בהג מראות את מלך המשות ישוע בן דוד, אשר כסאו עדות ה' הנאמנה, המחמימת פתי. אל האמינו האמינו בה' אשר הוא לבדו אל אמת ובמשיחו ישוע לכל דבר אשר הגידו לכם מאהביכם, בעלי הקלמור בשרו לכם כל הכתבי קדש. דרשו נא בכתובים ותמצאי פי יראה לכם את חסרו ויהן לכם את ישועתכם.אשר סורה, סורה, מעמנו. בקשו נא מאת אניני שנשמים, שיורה לי בההביות. כן, ידירי אמיו נא ילהתלמהי: להשים עמרי, סורה נא, אדוני, מפה והנח לקרני השמש ריוננוכ, הפלוסוף היוני, לאלקסנדר הגדול המקדוני בעת שבא לבקר את דיוננום בשבתו בחתביות: אם חפצך אחרו אמרה נא אל יהתלמודי הדמר אשר אמר אשר אך בכנפיה מרפא למהלת עמנו. עיני ישראל

אשר שלח, ותמצאו חיי עולמים.

עומרים לפנינם ומסתירים פעדכם את השמש צדקה פיפיות.-על ייך גבורי ישראל. ספרי ההלמוד הרבים נם אין חרב-רבר אלהים החי, פועל גבורות וחד מחרב בעמש נגר האב שנשמים.

ולא לחם קודש לשבור רעבון נפשכם ורעבון ביירכם.

יפיר וידע פי הוא זה, ולא אחר, אשר הבינו הי לפני ביפיו, את ישוע המשיח הנצלב וקם שו המתים או ישראי, עמו. או יהחדשו כנשר נעורי ישראל ותחיואיו בכל יום שמע נשראל בי לנסוג ולבוא אל משיני ותדבר ישראל נסתרה דרכי שה'? הלא ידעת אם לא בל העמים; הוא האור לנלות עיני הנוים ותפארת. הושב, בחסרון דעהו, את אלהיו למלך פשר ורם פטרהו? שבעה אלהי עוכם ה' .... עם ישואר, הקצר הוח, העת העתיד הואת אמר ישעיה: למה תאמר יעקב יהוה אותנו וברחמים גדולים ובחשר עולם יקבצנו. על כריל יהלופו. אך רגע קשן-בערך אל הנצחית – עזב כנסיות ובבתי פררשות ואוטרים בפה ושפה פעמים יחדשו ימון בקדם הפקדה שניו לראונה אה מלכם בהם ואושר: אשרנו, שאנחנו ששבימים ומעריבים בבהי את הברי מדרש, ובתי בנסיות, אשר הוא מתפאר בארבת, ובקע בשחר אורו ואיובת שלות אוצבת הישועה – התורה הישונים יות שונים ביות החלים ביות ולרחול, כהם יום יום יל אין רקי און כאשר אין. ינימוניון באשונה בבנוהי בסבלינת, באשר אי

... " Onder Sales to San Ownerton

.....

はないでは

באפס נואל ופושיע. - ישוע המשחן, -כפרחים שיבשים רק עם האפת. נפשות עפנו ישראל יבשות וחסרי כח לא סבלנות. הנרוע מבל הוא כי אין לו אדנה, השמחה ונובלים באין להם זהרי שמש כפי דים.

שבקהלות ושראל פרוסה - פאָנה לְענות פפניינהצרי ופחויב, אם אך קופו וארך יפיו יקרים בעיניו, לעוזב שהוא עם חי בין שאר העמים החיים בתכל – צרוך תקוד, וסבלנות ואהבה־הנחוצים לגוף עם ישראל מצר בקרבם יסודות בריאים וטובים-אטינה טהורה באל אמת, אל קרבו מים הלוחים וכאושים אשר אינם שכילים שב זה כפה את הפקור פים חיים-תורת יהות-וישאב. חולה, הולה מסובן, הוא עם ישראל ; מחלתו שבעים ההסרים לו במבנה נופו. כמו כן עם ישראל אשר ידי שתות פי מתצב, שמכלכלים בקרפם אלה היסודות עווב את ארין מגורתו ונוסע למרחוה, למקום שיש שם שנותנים לו הרופאים-המשנילים וכותני שוע להיחידים. נושנת הוא, איננה שופעת לקול פלחשים-רבנים ופו'צ פעיינו רפואה, להחלוף ולשנות יים כהותיו ולשדיו על כאיש שנחלו כל חלקי בשרו במחלת עוה ועמוקה

יייאוניברטיטאי

התכפור בינו לפון מצטו, אם אחת בלב אחה.

למקן נכבר, בנסט אחת הפסה אחת אתראלתים
אבי אדונו, ישוק משטח, לקבל אים, את אחוו באהבריי
פאשר גם המשוח, אשר היהלמשלת לקבל שראל בני
לקיים ולמלאות את הרבסדת אשר לאבותנג, בנאשרי
ואברהם היו לנוי נדול וקצום .... יונברבי בו כל
נויי הארץ, פאשר בבר נתקיים החיון של ישעיה
ואברהם היו לנוי נדול וקצום .... יונברבי בו כל
יושרש ישי עשר לנם עמים אליו נוים יקווי בי כמעם
כל הטים הנאורים המה מכבדים את האלהים האב ובנו לי הו/ נח/נח/מ

אחרי הצעת הרברים האלה הובלו, אחי, להשבל בדברי ברית הישנה, שקראתי לפניכם: יורא אליו הי ווהא יושב פתח האהל, בחזם היום, וישא עיניו וירא שליםה אנשים וירון לקראתם ... ויאשר אל נא תעבר שלישה אנשים וירון לקראתם ... ויאשר אל נא תעבר מעל עברך יקה נא מעם מים ... ואקחה פת לחם ומעדו לכנם ואחר העבורה המפרשים נהקשו בהבנת המפור הוה, וירא אליו הי, בלי שום רבר נביאה לאברהם ורפור אות אימר; פי הראה הזאת היותה אך לבקר את

and the same of the state of the same of t

man that we have the second of the second

עם ישראל. בעת ראותו את הסקרת הי ממנו, הוא הנביא, בי יאל הי עולם היי ולפנו וכן אלף אלפי הושב: פי פבר הסתיר פניו ממנו ל ניצית לואת אומר היכולת להיות פינו, פל עם ישראל, המפור בין העמים עפר יקום, יהן לנו אלהי הם בלנות והנחמה ידי המשיח, אשר היה קורם שנברא העולם ואתרון על עליו. לא כן חשועת הי. אמנם, אחי חביבי! רק על עיף וינע ונופל תחת ששאו שמצוקת התכל הכאה הן תשועת ארם קצובה וסונבלה ומי שפומח בה נעשה בנשרים; אך או יירוצו ולא יוגעו, ילכו ולא ייעפו. הרבר הוא בתנאי, אם ישראל יאמין פו פאמת, קוח ויחפה יני יש לו היכולת להשינ את דרכיו ומחשבותיו אורות אליו בלבב שלם. יוקני הי, הטה, יחליפו כחי יעלי אבר נביאיו ליעף בח ולאין אונים עצמה ירבה אולם כל פי יאין חקר לתבונתו הרבה. הוא ינותן על ידי רור נהדלים קהו אולם, איך ? ומה? אין ברעתנו לחשינ, לשלאות דבר הכשחתו לאבות, בנתוב דבר צוה לאלף האל הוה ילא ייעף ולא יינעי. לעשות את אשר בנהו שנה אך כרגע קשן; פחות משפה קמנה נגד ים הגדול.

6

- III MELITER

פי נמלו אחו. רק או, פפי פירוש הרמבין והספרנו. נעשו כל אברי נופו של אברהם מוכנים להשראת תרשה עליון, אך בעצם היום יכחום היום יהתבוננו, האלדים, לא רק במקם המונחות אשר בנה. אך נם פניק אשבעה בהקיץ המנוצק. יורא את אור כבוד נא יום יום על דלתי התורה והגביאים, או יְּמְתַּים אמר פולום הקרוש, את כל תשא, את כל תאמין, ראה שלשה אנשים, אינם ידועים לו, רץ לקראתם פאשר נתגלה בקרבו אהבת המשיח לכל חי, חיש בפתח אהלו ייותן הזכאו לא רק במחוו בנפול השכינה והאלהית בקרבה, פפתוב: אני, בצדק אחה את כל תקודות את כל תם בול. אחי! נשקדה פספה צריק עם רשע. חלילה לך .... אך האהבה, האהבה הואת היה לו העזו והאמץ לעמור לפני הי ויבקשם: אל נא תעבור ... ואקחה פת לחם .. בכת כם פני ע בער פושעי סרום ועטורה לאטר: האף מודר, נפקדו עיניו פאהבה לכל ארם, וידי פאשר אך לכבנו, להכין כה היא המצוה האחת, שצוה הארון

... and the Market Street and a season

ben den der der den ben der be

.

החולה) במו כן קשה ענין התנלות אלהים בעת שישב פרש המימוני על הפסוקים האלה, בספרי מורה נכוכים אבורהם שתח האהל כתם היום. הישים אמר הרמבין על בי אסור לשומען אף בי הראמין.

ולא תחדל לעולם. בתחלה פנה אברהם מובת ליהוה כאהבת המשיח, הגעלה על כל דעת אשר לא תבול להקוה, עד אשר לבסוף נעשה משרש ופיסר באהבה. לאם, בלכתו מפרינה לפרינה, פאמונה לאפונה, מקק קה והמיים האמיתים הנצחים.-פראום בפעם אחת, אך לאם קבל בקרבו הופעת גלוי השבינה, - רוח דעת האפת מספרת לנו, פי אברהם אכינו, ראש המאמינים. לא אשר רותי תחום בהספור הוה היא ואת: התורה את ישמעאל. הרביעית, החל לבשר את דבר אלהים בחיותו בן תשעים ותשע שנים, וגם פנו האחום או, הנראה רק אליו, שנית, ראה את הי פמחוה ומקנה נסף, עד אשר הכיא נם אותם לידי אמונה במעשה. והאמונה בו גם לאחרים, דכל אנשי ביתו, יליד בית אסונתו החוקה באה לידי מעשה, וימל את עצמו, והאמין בו בדעתו ומחשבתו, שלישות, אחרי כן

יייאוניברסיטאי

אתי האהובים! הנה הלפו אך רגעים מעפים. בראשות כנ. מרקום יב 18—27

נדוק, הראוי לנשיא אלהים, הגידו לו, כי כל אחד כדם

מתה בקרית ארבע, הוא חברון; איך אברהם בעלה אשר קראתי באוניכם בתורה, הספור: כי שורה אמנו

בא לספרה ולבפותה; כי בקש טבני חת אחוות קבר לקבור מהו מלפניו; כי אחרי שהראו לאברהם כבור

שודה הקברות לקבר את מתו. אך אברהם נתן הזוית שכן ושוומן להתכבר בוה, כי יהן לו קכר במבוצי

STANDER ST

The state of

אך בפועל ובאמת – ובואת נדע פי מן האמת אנתנו. אטר יוחנן השליח. הוא אטר עזר: אל נא נאדב בכלין לאני בני שיר ווהן החיים. יאיש אשר לא יאהב את אחיו ושאר בטותי

ייי בו טיטאף

השבעה עסים, אשר שמאו אותה בתועבותיהם, ונתינתה לאברהם, ראש המאמינים, ולורעו אהריו לאחוות עולם,

הרבר הוה השתוממו כל נדולי המפרשים: האכן עורא

פרשים, איך אברהם קנה קבר שרה מאת בני הת? על הואת. איוו הועלת ומה בצע כי נרע הדכר בפרטי

שעלת ארץ ישראר על כל הארצות לחיים ולטתים ועזד והרסבן. הראשון אומר: כי נכתבה פרשה הואת, להוריע לפי ההשקפה הראשונה, אין כל יתרון ותועלת כם. קשה

הנה, מלבר הרברי מותר שבפרשה ואת, אשר

לאברהם לאחוות קבר מאת בני חתי.

הוא גם לרעת המעם והתכלית למה. נכתבה הפרשה

הספור בסלות אלה-יויקם השורה והמערה אשר בו

O Charles Lines and an inches いた

merchanism a fall merchanism.

and the second s

רבוד דול אבן מוא לדברים שאין בדם ממם אימו נשיא אלהים, וכל העם קראן אותו יארוני בארן אשר לדעתי, החלוב העניה, רברי הפרשה הואת הְתִיך לְטָתִים. ב) כי התעודה על נאולת הארץ סיד אנשים אוברים ואמללים. אלה המה הרבוים: א) כי יש המה כיסור וראש פנה לכל אמונתנו בישוע משיח טחוקים בתוכם רמים לדברים גרולים ונשגבים, אשר הפועל בקרבו. על רוח הואת בקש גם המשורר: ינל הרשות לחוות בה בל יקר ונפלא, פפין היוח הקורש איש מאמן באמיתחה ונצחיותה. לכל אח בנתנים יין דעוו לכם, אתי, בי הותה "חי שינות ביותה לפני כל והיה ברכה, ואשתו ברק ונקבור בנילת היי אולם ַ פּי היא נכתבה, להודיע חסרי השם עם אברהם שריה צדקנו. וולתם היתה אך אפם וריק כל אמנתנו ואנחנו-בא וק לנון בה כי נם בחיוו קיים לו ואנילה שקי קיים דבר ה' לאברהם להיות לו נחלה. האדרון, החושב עיני ואבישה נפראות מתורהך.

הפציר בם כי יפנעו בעוד אצל עפרון בן צחר בי הוא

לבכו בער הכבור שודקו לו, וימאן במחנתם חנם,

יתן לו מערת המכפלה אשר לו בקצה שורה, לאחוות

קבר בכסף שלא. כי אתר המשא ומהן עם בעל

אשר בו וכל העין אשר בשודה אשר ככל נבולו סביב

לאברהם למקנה והוא קבל את ספר המקנה כרת, רק

או, קבר אברהם את שרה אשתו. הכתוב סוגר

המערה שקל אברהם הבסף, ארבע מאות שקל עובר

לסותר. רק אחרי המעשה שקם שודה עפרון והמערה

יייאוניבר סיטאי

不以大人的人

דבריו על נבורת אלהים ל החיות מתים. לקיים את את אברדם, השלים רבריו בפלות האלה: אם לא ברה במעי הרנה שלשה מים ושלשה לילות כן יחדה בל הארם כלכ הארטה שלשה מים ושלשה לילות. האבונה: כי יש הווית לכתים, אכר להפרושים חוסיפרים וישפטו ברבר הוה ובל ישהרלו לבקש שעת הבשר לבוא עם איש הפלא הוה ישוע בדברים ארות האמונה בתחית הכתים היתה עורנה רופפת בלככם, כל ידרשו אי לואת היה סהגמנע, כי אנשי דורו, אשר האטונה ירושליטה, ויסלא כל הבתוב בידי הגביאים על בן הארם. האחרון אטר אל השנים עשר, ספורש: יהננו עולים הוה ובשלשה ישים אקלבם יוחנן ב 10. קודם הפסח בעת שבקשו ממני א וות בייונון להם אות יונה אשם פי יִישְׁר .... ישתוהו וביום השלישי קום יקים המתים לא יאמינו, ולוקם מז 33 באשר היה בירושלים במשלו מראיש העשיר וראביון לעור, אשר מיי וראו על חנ הפסח הראשון אטר להיהרים: הרט את הזיכל ישטעו אלי משה והנביאים, גם אם ייקום אחריםן כדוייתו - התאמץ בכל פעם ופעם לרמוו בפני שומעי

A CONTRACTOR OF THE SECOND SEC

and the state of t

אטית ואדוה, מחצתי ואני ארפאי פשוט ואטת הוא פלבר.-פי הכתוב יאני, אני דוא ואין אלהים עטדי אני

של רבי יהוה בפתבי הקדש-להראות להם, פי לא נכתבו הבתובים פשאר ספרי כליצה רק לטען הפארת הלשון

האמת-להוריע לבני אדם נבורת אלהים; האמת ואמונה ישוע הנצרי, הנשלח מן השמים להעיר על פרחם, ענו ואמרו: רבי! יפה דברה, ומהפעם הואת לא

ערב עוד איש את לבו לשאול אותו דבר.

ותשובתו, הנכונה, שהשיב וסכר בה את פי המופרים

אורת שאלת הצרוקים, ששאלו את הבן אלהים ישוע

האלה, עד שנם אחרים מהסופרים, שונאי נפשו, בעל

וכורים על שלשת הדברים הניל, עלי להשפילכם רעת.

הואת, אשר כוהר וכגל דברים בם, איך המה רומים

שרם אבינכם, ידידי, הזכן הפתוכים של הפרשה

.

צאו לאור אל החבל על ידי אחוות סבר שקנה אברהם

להת לישראל את הארץ לירושת עולם, הותה על יד פפסף מלא, פחק ומנהג מוחרי עולם הזה. נ) כי ראשית התנלות גבורת דבר אלהים, בפועל, אורת הבשחתו, מיתת אשה, שורה אמנו.

ישנווי בי בייניים, טובים וישרים. הבק הואת הבישה על הדת: אורת שביתת שבת, שבילה ונשילת ירים, כאשר היו בעיניםם, קרושים, כי לדעתם נהנו מסיני משונת עשו כת הפרושים והסופרים אשר התורה והכתבי קרש חלומות בהקין. לכן לא יצאו מעולם כהתוכח עמו בעניני החוקים יכולים להוביל את הבנסיה, השתנהת על פחם. שבמורה ולא שלו אל הרוח אשר בה. אך ברבר החית אשר אנו מכירים שיש לו מקום ומעם ידוע לקיום החברה אליוי. לא להתוכח עשו, כי זה היה לא לפי בבודם מצוא ולרמוז עליה, לא יכלו הצדוקים להתאפק, יוקרבי הפרושים היהה רק בוה, כי הקרישו כל מלה ואות פי יקומו כל המתים שבעולם לתחיה, למי משבעה בנים, למען יקים ירע, בין החברה, לאחיו. אולם לדעתך, האנושית, כי אח החי יקח את אשת אחיו המת בלא המתים, אשר הארון ישוע הרפה לרפר ממנה בכל עת ישוע בן החרש סגליל כעל איש חבר דעה, הרואה להתליצץ עליו, ויאמרו: מורה! ימשה בתב לנו חוק. המרומה לבוא ברברים אם איש קמן הערך כוה. אך חברת אנשים שנעשו למען שובת החברה, ויאמיני כי

. I had befolder the state of the same

וכי שפורש לה בדברי הכתובים שהיו תחת ידם והמעשים בלבבם, החוקר בה לא מן הפתוב, ולא מצר ואת, חשמים) אלה מהיהורים, אשר האמונה הואת מצאה קן יסרר ההשנחה אלהית על כל סין אנושי, ונעשו רק החי מתים, חשבו לאותות ונפלאות, היוצאים חרץ מנדר המעשים שמצאו בנביאים: פי אליהו ואלישע וכרומה בצלם אלהים, היתה רופפת בלב היהגדים. יען כי אין הנכנדה הואת. האמונה בתחית כל המתים שנכראו שהתחיה אחר המות היא אחת מעצת אל עליון, ברוב מנן עם ישראל. במו קריעת ים סוף וירידת המן מן או הוכל הנשמה, שנפרדה ממנו אך על זמן ידוע, לשוב החובר, לא הרוח. לכן חנשו המצריים את נופות כרוכה לדעת שכניהם המצריים, שהאמינו בנצחיות ואת, שרעתם בהנונע לתחית אדם אחרי מותו היתה חסרו לבני אדם, לכל יתנם לרדת שחת. רק שחשת המתים, לשמרם מהרקבון ובליה. כי חשבו אם הנוף שלם בה אחת מהשלוש פהות שהיו בישראל, הצדוקים, אליו. הראש והעיקר היה בעיניהם הגוף ולא הרוח.

חשבו את התורה, כתבי הקורש, לחוקים וספרים של

6

では、

107-1

ייינים טיטאר בייינים

אלהים איננו אלהי הסתים כי,אם אלה, חדיים. פי האכות, אף כי נויותיהם נחות על משכבותם, במערת אל הקורנתים מו 88 89 ב) כי המי, היצמים אמר (אל הקורנתים מו 88 89 ב) כי המי, היצמים הוא מת. האם אינו ברור מרוח המורה ולא מהאות, ואיך הוא קורא את עצמו אלהי אברהם, אשר לדעתם בכריון ובליה, רואה אך מות בכל המציאות. הרעיון אלה, חיים הם. עין ארם האפרי, המשקע ומישבע אלהי יצחק ואלהי יעקב. ולפי זה האבות, בחירי יה ארם לקרא את אלהי השמים והארץ בשם אלהי אברהם, לאטר, כי כטו שהאלהים הוא חי ונצחי, כן דבריו חיים חיים לו מוקם כ 38) ברברים האלה כיון ישוע גם כן לפני אלהים אשר עטו מקור חיים, אין מות, וכולם המכפלה, חיים הם; וכי יש תחיה לפתים. כי הן באמת וקייםים לעד. כל יםי השמים על הארץ לא יחדלו בני ותוף לכליון, לבוש לבש אל-בליון והמות יכולע לנצחי רמלכות אשר הדידה אקרי התוצה. יכי כדי שענדי

-425--

A TOTAL OF THE PERSON OF THE P

The second secon

המשיח השיב להם במלות מעשות ועשקות: מלמרים חומרים ושבעים וחכר יכולת הוא להשינ אין יקוט המיס? פאייה גוף יבואו? סכלים המה להבין, לא רק החית רוחות בני ארם. שהיא הצמיחה של אשר יד אנוש מחוקת אותו ווורע אותו באדמו עודם, ואתרי כן הוא נתחלף ומקבל על עצמו, בנבורת אלהים יכי בעת קומם של בני אדם מן המהים בנבורת אלהים בהנבורה הזאת, אשר הפיחה באדם הראשון, שהיה עםר מן הארמה, נפש חיה, לא ישאו אשה ולא הנשאגה אן יהיה בפלאבי שמים. בשר ורם לא יוכל לרשת

אוים שלקדו כל אחר מדם, לפי חק הנופר, את אשת אחרי אחידם ומדג כלם, למי מדם החידה האשה אשר אחרי מוחד, לדעהך, תקום גם היא? פוונו כזה להגיד: כי מלבר שתחית המתים היא דבר שאין שכל אנושי מקבלו, היא גם נגר תוקי הזרת משה. אשר זכרם לא יכוף

שרה אשתו. הברעב אחרי שכפר לנו עד הנו, הולדות חיי הדורות הראשונים, מאדם עד נת, ומנח עד אברהם; ישוע מנצרת, הוא ולא וולתו, בשר והראה לדרוש בהכתובים, הממפרים לנו. מקבורת אברהם את הבימו הדורות: האלה על מיתת כני ארם; האם האמינו לכני אדם כי דבר יהות נצב לעולם כי הבתובים בהשארת הנפש וּפְּחִינְהָה אחרי טוֹת האדם הנופני? טי היה אבי תפש בנור וְעָנֶב; אבי לומש ברול; אבי אינו החלו לצאת כל הדכרים ממקורם הראשון, מאין ליש. אינם רברי מליצה וחכמת רברים בלבר, כעת אשוב ישב אהלים .... לא הופיר לנו דבר או רמו: איך יהיה לנוי גדול ועצום, ליורש הארץ הואת אשר הוא הפתוכ אמר רק ויתי"וים תויתי"וים ת. פה אך נר ויחיד בה, איך איש כוה, הביש על סיתת דכר. פי שרה אשתו אחרי זקנתה הולידה לו פן, אשר ראש המאמינים בהקוד, האיש שראד, כי לא יפלא מהי הוא הפעם הראשון אשר הכתוב מספר לנו, איך אברהם, בל הבתוב עלי בתורת משה, בנביאים ובחדלים.

حداسات الاركيكي المتعاطية المتعافية المزموق سأنعد للستاها للمقاص تهاما يسيعانك معاصلاتك ويحدان

and and a second of the seco

المستخلطية والمراا

5

180

הצדוקים נאלטו דום, אך אחדים מהמופרים, שלו, ואשר זולתד, תהו וריק חיינו והבל מעשינו הפלוטף גם הא הכנים אותה בין השלש עשורה עקרים פעת אבן הפנה והעיקר בכל אטונת התבל,-הרמבים אמנס, אחי, האמונה בהחית המתים, אשר הוא המאמינים, לכל הפחות, בתורה מן השמים,גבעל פרחם, עלי ארן. האסונה הואת, שתל בנו אלהים האב על ידי בנו ישוע המשית. הבן, פעצמו ופכבודו, הוא העד המתים. אנשי דורו: השנים עשר וחסש מאות איש, חבלי המותוקם מן המזים, ויהי הבכור לקמים מן הנאסן עליה, כי הוא בנבורת אלהים אביו התיר את אף פי לא ראו. ואינם רואים. מה נאמנו דברי המשיח אדם מעמים שונים, בכל קצוי התבל, מאמינים בתחיתו, על פי עדותם, כיום קרוב לארפעים אלף רבוא בני בשרי ישמון לכמח: המה אמתים נפשומם וכהייתם. ראו שין בשין פי הפתובים: אני אמית ואחיה, יאף ענו ואטרו: כבי בן דברק.

של תחת הפתים יכול להשיג רק איש, אשר היא פרטות אום מן השטים. (שם 14).

להלטיריו אתרי קוטו מן הסתים פייהסנא יסנא נפפשושת

| 60 |שגלה לני הרוך ישמש יהיה להביא לדי קיים ומעשה את. דברו ההבשתו לבחרון במשוראיו היא מיד.

את. דברו ההבשתו לבחרון במשור בקבל לאשול אשו בי דבר הי בנבורתי החלך נומיעל בקבל לאשול אשו בי דיה אשר. בי דים מידות המידות מרברים לקפני בי אשר בני ושוע בקריים ומבעים. דברים על מידות ואשר בני ושוע על ידי מיתו שליו, ואשר באחית המים יחיה לבית הפלה לכל העמים.

על ידי מיתו שלה השבעית, בבואה לים וקנה על ידי מיתו שלה השבעית, בבואה לים וקנה על ידי מיתו שלה השבעית, בבואה לים וקנה על ידי מיתו שלה אשר קנה אברום בנסף מלא, קביו שנת בעל ידי מיתו של בסף, בדרך מבעי, בשאר איש לאחוות קבר שה, אשר קנה בדרן מבעי, בשאר איש לאחוות קבר שה מני הם בכל מער עידו מבלי משים לב בארבע כאות שקל בסף, בדרך מבעי, בשאר איש להדבר הזה מגד בני תת מושלי הארץ, יקן הרבר מלקום דבר הוחה מגד בני תת משלי הארץ, יקן הרבר לקום דבר התחה המבע, אשר הוא לקום דבר התשהת הי לאברהם: כי הארץ, אשר הוא

בא אליה מאור פשרים, פנר, עני וידיר, הוהה לו

THE SECOND SECON

וואת מספר לנו הבתוב: כי אחרי שנשלשו, לפי רוזן
וואת מספר לנו הבתוב: כי אחרי שנשלשו, לפי רוזן
בקרית ארבעי אבל לא בקרית מל, רב.
במשה עודנה תיה וגיורה בגדור, החיים לימון הנבורה;
מטר עמות נגדו לה כי בא אברהם לספור, לשרה:
מטרי שחי עמות או עוד משר ברני הארון ישוע
בחיים אשר ארה המות אין עוד משר נשואין של אים
המות כולם במלאבי שמים המה ברברי הארון ישוע
החיים אשר ארה המות אין עוד משר נשואין של אים
החיים אשר ארה המות אין עוד משר נשואין של אים
החיים אשר ארה המות או עוד משר מעל פני מיתוי מעל
החיד בול משר ומן קצר, אוצר האלדים, הוא האור דעת
הודה בול משר ומן קצר, אוצר האלדים, הוא האור דעת
הודה בול משר מקרי אוצר האלדים, הוא האור דעת
המור. עד דעת המצריים שחשבו לראש ועיקר את
בנוד אלדים, ואשר לפי הברית שכרת יהה עם אברהם
הנוף, יידבר אל בני ת תי-עם הזמים היה או המושל
בארץ הואת, אשר לפי הברית שכרת יהה עם אברהם
הנוף ביתוה לנחלה לו ולוועו - יתנו לי אחרת קבר
בבר נתנה לנחלה לו ולוועו - יתנו לי אחרת קבר
בבר נתנה לנחלה כל פרמי הספור הזה הברעב

שרוא בעיר קרשני ירישלים, אשר ממני בינורת אירים יעקב ... בי הנני פושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ יקרא דרושה עיר לא נעובה, ועל ידי ירטיה, אל הירא יש החוה נואה, נם עם ישוראל באשר יבקש את הי שבים ושב יעקב ישקם ושאנן ואין מהריד. --הקבר אלהוו ואת דוד מלכו, במה יקים ויחי. או, בגבורת ישע שולם הוא דבל יושבי הבל, בי יש החוד למתים כאשר קם ויתי ישוע הפשיה, שהיה אקינו לפי הבשרן עדות ואו ידעו צל יושבי הכל ושוכני ארץ כי ידוה דבר שבשכים הוא לכרו האד אחד ואמת וישוע בנו הוא להחיותם. בחרוני כלכות שר העולם הוה, אכי חבוב, יפון אלחי ישראל, יכוא רוח ה' בעצפותם היכשות המשיה אשר שלה, ישיבו היהודים וינוחו על ארמתם, עוד יפית ויכוא רוח הי, רוח דעת האמת: מי האם ועשות אמן.

הספור, חותם כותב התורה את הספור ככלות אלה: ויקם השרה והמערה אשר בו לאברהם לאחוות ולורעו לאחוות עולם. להכלית ואת, אחרי כל פרטי קבר שאת בני חת השלה, מיקם הלמדנו לזכור פרים, שנאכר לה: אל תיראו פורים. כי מצאת חן בעיני וסעשה, כי או ראיתם, איך שאחוות קבר החדש, אשר ראלהים מקדם, אשר רבים מדם כבר נתקיימו בפועל ולו השים לפכם אל רוח הנכואה ואל דברי אנשי סנביאים אסתים פרצון האדם. רק נשאם רוח הקדשא ירירי אחי! לר תוער יפי לעולם לא יצאה נבואה וער.-איך שאחיות קבר הואת, צומח ועולה מעלה מעלה ישוע, והוא גדול יהיה ובן עליון יקרא והי אלהים יהן האלהים, והגך הרה ויולדת בן וקראת את שמו למען יקברו בו את טית ישוע, הנולד שהבתולה נתן האיש יוסף סן הרסתים, בנגו חוץ לשער ירושלים, לו את ככא דוד אביו. ועל בית יעקב יכולוך לעולם תמיר, בי דבר אלהינג יקום לעולם.

कि कोर पर में के तीन करता विकास

小流での次を基金

Total money of the second

קיום ההבמחה שנתן יהוה לציון על ידי ישעיה לא יאשר לך עזר עוובה ולארצך ..... שפמה .... לך

A. Comment of Manager A. A. Comment of Manager A. Comment of the Comment of the

— 67 —

לאיש חבם אשר בנה ביתו על הםלע, וידר הנשם פי אם העושה רצון אבי שבשמים וווסף לאמי: יפל חשומע לדברי האלה ועשה אותם יומה המעלה, העליונה אשר המה עומרים עליהוננעת, ביחם ולא נפל, כי ישר על הכלע. וכל השומע הוברים האוטר לי: אדוני, אדוני, יכוא אל מלכות שמם. וישטפון הנהרות וישנו הרוחת, ויפגעו בכית ההוא את העם בשכתו על החר, הוא תהם דבריו ואפר: לא כל אל הענים סטאר הלק היבל איפה שם ישול וספרי. ברים החדשה לא פנאו לפו עוד קון שמב הכבשרא בים מספר לנו נכי אתרו בל התבורים שלמה שוע העם מהיהורים, אחיו של ישוע בבשר, על הזרתו, התול. וירד הנשם, וישמפו הנהרות, וישבו הרותה לא יעשה אותם ירטה לאיש בער אשר בנה ביונו על ויפנעו בבית ההוא ויפול ותהי מַפַלתו גדולה. כאשר כי היה מלמר אותם כבעי גבורה ולא כמו צלה ישוע לדבר את הדברים האלה, השתוכם הפוץ התבלו או העמים בני איראפא לא היו מיעים ז

ב

נדרש נשנת. מדר רשלת. 1886

1881

בראשות לב 1 ינד סוף לג. ירמיה יו 6-8-

מר. 1 12-92.

אתי, בני עמין היום הוה שמעתם דברי ישוע המשיח, דברי יאנת האימי אשר תכמי היהורים בנאון לכם. דחותו אותו בשהי ידים.—אולם אלפי אלפים לכם. דחותו אותו בשהי ידים.—אולם אלפי אלפי אלפני ארם, בעלי דעה והבונה, מודים ומברים, כי אין כמדו מודת. כי בדבריו ולמודיו צפונים כל חכמה ומדע, בימים אלה, גם רבים מאחביי מודים, כי לולא הורת חסר ואמה, שהביא ישוע הנוצרי והלמדיו אל

בסופרים

Andrew Andrew Control of the Control

61.119 MIC.

שענטון שרופן וושריטון מעשיו למהדוא רוטה לאילן שענטון שרופן וושריטון מעשיון אבל שני שנטין ותרוון בא עשקרון וושריטון מעשיון אבל פל שני של של מעשיון וושרטון למהדוא וושר לאילן שענטין למהדוא וושר לאילן שענטין למהדוא וושר לאילן שענטין למהדוא וושר לאילן שענטין למהדוא וושר לאילן משל מהאילן. האם לא ני נבבר המשל של הבית על המשל מהאילן. האם לא פורבים אהם להבריל לאור האבוקה בין אור לחושן משחה אחת להמן עליכם זה בשי, לא קשה עור בכם ובין ישראל לעשים, בכל זאת, מסבת החשן והאפלה שנשלחו משרום עליכם זה בשי, לא קשה עור בכם רוח חבשה, דעה הבולה בין מוב לרע, שתוף למר. שנו לחצור של קרילאו הרוכי וולא בהמור של רי פנחם במו לשרות הומר של קרילאו הרוכי וולא בהמור של רי פנחם במו לשרת הומר. בלם להבור של קרילאו הרוכי וולא בהמור של הי בנחם לשרת הומר.

מחומר ותוכן הלשון של השני משלים הנופרים, הנראים, לפי ההשקפה הראשונה, שוים וחשים זה לזה פתבליתם ומשרתם. יכול כל איש, אוהב אמת וישר, לחפיר ולפצוא ההכדל היב שפון תורת ישוע המשיה, מנוע

> אין היורה שיצאה כפי ישוע? האם ייש בה רכר אי בבתי הספר, של ההדרים על ברכי הנשרא ופוסקים, דעופקת כאטרי הינאים האטוראים - נפלא הוא טאור הדת השנות נשלטיי סדבר נוולות ונוראות שחייםת הדבר: "על" סה ולשה השהומשו ההורים. באשר ששער יודרו ודעתי, כי לפני אנשים במכם, המחנכים חנם פורה אשר היא דופה, בסעונה, אל פורת ישוע נדול וחרוף, או דבר חיש שלא נמצא בספר התלמוד? הנצרי בשבתו על ההר. אי לואת, יש רבים בכם, הלא הסופרים, הטה אכות המשנה," גם כן למרג את הם שנה, שנלטרה פכרם פיבנה-לפניני? פטו שוטע לנו לבקש תורה מספרי ברית החדשה, הלא ברמנו --האוטרים: אם יש בנפשנו לשוב אל הי אלהינו, מה ביתו על הסלע, והשומע ואינו כושה לאיש בער הבונה דברי הזרה ועושה אותם, פי ידמה לאיש חכם הפונה לנו לשפוע מפוף המשל, אשר אמר ישוע. אורת השומע אני את הגיון לבכנם האומר: מה יפעל עלינוץ ומה ביתו על החול? הלא ככר לפרנו הישב וירענו את חמשל, שאמר לנו רבי אלעור בן עוריה ואבות ניחן.

送り物は はないで

בתכשהומעשים יושע ישראל. כם ועל ידם יחדה וימצא אי מנוח בקרב הגוים.

ונכטים: פי החכמה פיפין ודעשר פישמאל ישמרו את בתוך ארצם. בי ילפרנ פותם לחכשה ומרש, החדושים רושמתר אשר במדינות, כשר וקרון, למען קבין עשר לקוב, איש את אחון וכל ישחם ילשון ודם לקוב, ונחוצים לישוב העולם וופשטול את ירם בכל מעשו את המון העמים הדום לרנליהם, כי מי לא נצרך לאיש להפים קשת ורכת. בורונים יפצאולו חיים ופצב בפח היהודים בכל דרביהם על התבל, שמחיה ארן ישראל חרי אלעזר וביעתו העמיקו לחשוב: בעת שהעמים הטרוד המיד בריב ובכילחמה, למוב להם. העשר ישית יי שנתפשטה בכל העולם בלו. החכשה תעוו להם להתיצב לפני מלבי ארץ ושלימים אשר בעיר, להמות את לבם, אשר צרור הבסף בידו. ערב ונעים היה לחבמים יעקב, להיות אנשים הפימים יושבי אהלים של תזה, האלה הרעון, כי אחיהם, היהודים, ילכו בדרך אביהם להוור נויר להגוים בני עשו, אנשי שרה יודעי ציד ותים על חרבם.

The state of the state of

שי, ובין הורת הרי אלעור בן עוריה, נצר משרשי

הרבי אלעור בן עוריה, שנולר קרוב לעשרים ויפאר' את עם ישראל. בדרך אלה, אלייר אתרי רואם אשר בוו את דכר ה' על ידי נביאיו הראשונים ולענו רק בן יית שנים. הוא הלך בדרך ושמת הפרושים, לכן מנוהו לנשיא על ישראל, שארית הנולה, בחיותי סהתלפור, חכם, עשיר בהן, ועשרי לעורא ביחמין שנה, אחרי הקומת האדון מן המתים, היה, כנראה אוכלי בשר החזיר והשקץ, נצחו את נפורי וברוני ובות הקרפנות על הר ציון יחיה ישראל בקרב על משוח הי ישוע הנצרי, אשר בא להושים את התבל נתכלאה מחורבנה של ירושלים ולוקם כא 121.-חרצו ישראל, שלא אכלו לחם בלא נטילת ירים. העיר רושה העמים, בעם הי, לעולם, היתה למבת נפש. יען הרומים פי יתר הנאמן של ישראל, הוא הבית מקרש, שנעשה משפמ: כי שקר מנן ורוכה ברול להשועה; בי אך בידי אדם מעין מאבן, כבר נשבר ותקותם, פי על ידי

ברסשל חוה אין סלה אתת אשר הלסר ותורה לנו לתשליות יובני על אביני שבשמם בס אין פו ינרים בנין ברוך הנכר אשר יכמת בהי והיה הי מבטחו ושם 6 ת ארור הנבר אשר יכמה בארם ושם בשר חושו הפסוק איזון הו וחיה בערער בערבה ליהיה בעץ שהול על ברבטה ובמעשים שמרובים מרנמה. ר' אלעור עשה בוה הראה לדעת, כי לדעהו הבטחון ביהוה הוא לבטוח עצטו באלו לא יודע הנאטר יבא דם, ובשר זרועוי. סהנאסר שם מפורש. ברוך הגבר אשר יבשה בהי, לאדם הבושה כהם. שה אנו? שה פהנו? וגם השב עיניו בי שוא והכל התכמה ורוב המעשה של בן בשר יה כשירו הה רק הלק האדון ברברי הנכיא ולפה בנחנשל אלאשרות בלנשע וואל הזורה וויביאים אשר לתכלית זאת כפל ושנה הגביא את דברו: יוהיה והיה יהוה שבטחו, אך לאחכשתו וטעשיו, נדם. אך בשור השה וצפוים אָצֹי בליון ואבדון. ואר בים ... וווכלים את חלק חראשון שלחם בר אפראן. בסשה ועד יותו, ימי בנונון בניא הנשיאיה ה

בי מנמחי.

さんしょう はんかん かんしゅう かんしゅう かんしょう こうしゅう

— 72 —

בתורה אף שלא לשטה, וביביו נהוספון באות. ספסלים בישיבתו. הוא זה שאפר במשנה: אם אין קמה עוריה, החכם, והעשור הוה, לררוש: לעולם יעםים ארם אין הנודה, אם אין הפורה אין קסרי והוא, בי נדיצית במוב העולם, ללכך לבני עמו היהורים לאמה: אף פי בא במשלו, בתר נשנא, חכם ועשר, בעל נסון ובקיא לעם ישראל שתני אלה חכבה ועשירות. במיכן אמת הוא, פי החבפה, היעה והבינה מיניים לאום בעקב כל זאת. התאמין הניניא רי אליעיר בן לאחוו בחנמה (מעדארים) מפת, ובהמעשה והפראקמא) רק או יוכל לעמוד במה על מקומו. הרוחות הפנשבות במשלה ועבורה, ליתן להם יהרון על התנמה. כי בשעת דחקו, אך בכל ואת טונ טונ הוא לארם להיפות פרי. עיקר כונת המשל הוה היה ללמה את אחביי אותו, בושנת באורת לא ידאנ ולא יפיש מעשות בעולם בל יווו אותו משם, כי ידכה לאילן ששרשיו מפחים, בעקב זאת יעלה להם ויוכר לישב על שני שלהנותנ על שלהן התורה ועל שלחן העושר. מרובין סענפיו, אישר כל הרוחית שבעולם אין מייין

ארני! ארוני! ולקבל חלקי בפלכות,השמים. כי רק וה, 🗽 אבילה, שהיה, מלפוש, יקבלו ברבר נוסף ברנינם לרצת אי והשלום, לאמר: פבר צוקתי ונבר וציתי לקרא לה ייבל בל ארם לבוא אליון אל פלך המשיח, שר החיים אבר ביים כי ימים יבואו אשר לא בחכמת דברים תדקת עצש בל יוכלו לודסוף שאושה כולראשית כל נתוץ לפולבקש את פלכות אלהים ואת צדקתו צובי הבשב שבשמם מכלכל אותם ניפי בתכמתם, שכלם ודאיתם מדו אבתו ומה שפור בי ארן שבילר לדעת בן אביהם כבל חבשה ודעה של כל נברא. והוא המאמין באלהים בי שעושה רצון יהוה האב שבשמים, הנעלה ונשנב האב הנעלם והאין - סוף - רק איש כוה יכול לכוא ובמשוח), באשנה פשומה ומהורה-כי רק בנחה האדם והבשרים אשר קצרי כח השה להביא לידי שועל רצון אל מלכות שמים, אשר הדק והמף כל אלין מלבותא כוכשר לסלאות רצון יהיה הנפלא, ולא בסעשים הצונים והוא תקום לעלמא (דניאל ב 44).

> מפי של ישוע העני, אשר לא היה לו בחבל הואת, שנבראה על ידו ולמענהג. מקום איפה להניח שם לשנק בי על רחמים הרבים ייים בי הן יתה רק על אבוהם שבשטים, באשר אבר רגיאל הגביא: ראשו. אנתנו רואים כי לפר והורה לבני אדם: כי אין אולם אם נשכיל ונתבונן בדברי המשל שיצא יבי לא על צדקותינו אנחנו מפילים החנונינו להם להשען על חכטתם, ולא על מעשיהם השובים, אטר רצתה נפשו פו הוא מקים. ואך עצת מלאכיו משיב חכמים אחור ודעתם יסבל. אך דבר עבר! הוא ישלים. שתוכן משלו אנתנו יכולים לחבין, פי הוא, אשר יעטרו לעולם; לעשות לעברים. להי את עם הוא, אשר בא לנפוע שמים חרשים וליסור ארין חרשה אתו ולשרתו בהר הקדש בירושלים. למען יעמיד ורעם ישראל יחד עם בני הנכר אשר ילוו על יהוה לאושב ושמם ער עולם.

הבן דור, ישוע מנצרת, אחרי שנמר והשלים את תזורה שלמד את היהורים על ההר והוהיר להם שלא יעברו את האלחים והממון; פי לא יראנו לנפשם,

ויבוא יום, פאשר יכוא פכבוד ונבורה, דבים סעטים שונים יאמרו אל ישוע: ארני! ארוני! יב ש מן

The second secon

日 1 日 · 日本選集 日本の日本日本

72

רריפים ובעלי מעשה, ידמה לאיש פער אשר בנה אה ביהוי – בית ישראל יעל החול, יוורד הגש ם שקראו וקוראים את ינצטם עד היום הוה, לוטדים, חצמים, יויפניו בבית החוא ויפל לבכל מפלתו נהולה הולדותיו: הניהוליוים, הפאציאליום והאנטיטיטעשיום-יריי באשר עשויה התלמיים לוחולכים בעקבו עדה וישפו הנהרות וישבו היחות-רוח הצווויליואציאן הדיו אשר נאפר בנבורה וה 1850 שנים באשר השהומפר בי מאם באשנה ניבתה בחבשת עצמנובל לא בט כל חכםי ישראל, מהתנאים עד המשפילים שבינו מהסופרים? אמת ויציב, ישר וקים הוא! האו עליו אבותינו בכפר-נחום ויאמרו, כי משל כזה לא אדי! האם אין גם לנו להשתומם על רכרי המשל שבומינו, את פות ישראל על חול – על הכמתם המדובה ועשרם הפווב – פיום, אחרי שפף הנהרות של חיים הארופים, נשבו הרוחות של האנטיסימיטווטוס ולום צויי

The state of the s

- 76 **-**

להחשב מעברי הפלך המשיח אשר לו פלפות השפים ב הארץ. אולם או הוא יעמר ויענה בם לאמר: יפעולם

בחשרים: ונשמים ? ומה בעלו לו בצרקתם ? מעשים לא ידעקי אתכם פי הוא ואכווראהר הם ומה בצע

על כל אלה אםר להמון היהורים, אחיו לפי

ונדקות נאלה חביבים רק לבני אדם קצרי ימים.

יחבמיו והיה לאיש פער וככול – יאשר פנה ביתה בית.

הוא ירוה יהאיש חכם: – הגם בעיני שרי העולם הוה

נשמים וישמפו הנהרות: שרוצת הומן תולדותיו וקורותיו, ותהי פראש פנה: שרש ויכוד הבל – ואף כי מירון ישראל יעל הסלעי – על האבן אשר מאסו הפונים

החשרים, יוישבו הרוחות, רוחות העת יויפגעו בבית המשנים והמבלבלים, בששפם, עלי דרבם את כל הרברים

ההוא - קהל הקרושים, אשר הטה בית אלהים.

ובבנו המשוח – ולא קראו רק בפה, אדון: אדון: -

באבת את מלכות אלחים עיי אמונה מהורה באנ הבשר, המשל היה: השומע דברי ועשה אותם-בָּקשׁ בפעשיהם ובפעולתיהם התצונים והחומרים כבר נכשרו עשינו נפלאות רבות בעולם ביען יחשבו בי

הבכורה מאדנו הגדול, לקחת פי שנים בירושת אבנו אשר יפבור שרם בואו לשתו חפצו, לרכוש לי אשרו יעקב חשה דעות ופוחשבות, ארך לתקים ולכונן אשרת מור בשבוע העבר קראנו במוחו: בי יעקב אביני, הגדול אשר בכה לפני אכיו העור ברמעות, כאיש עשוק, בתבל הואת. בערכה קנה יעקב, בער נויר ערשים את ענו בשי ששכן לחביוו שבי קיא ששי ועקבי לב אחרי כותו. בערכה קבל ברבת אביו האתרונה שים טותו בעקב ואת משך יעקב מליי ותון אף אדיי יעקבר. הא לא חש ולא השנית גם על היפונים השענים. חייו בלבל עיו הון ועישר הבאים אל הארם בערשה רות בנטן אט ומבע רבשון אהב רעקב וליהן את אה לראות חיים עם אשה אשר תקן לו את לבה ונפשה; אשר על דרפו ליםר ולהקים לו בית. שם במקום המחבא וינטר אמר: מן עת צרה כואת להושע. מאבני נגף ומרורים לא נודה ולא שקשה ערשת לב אבינו יעקב זה, ללכת חרנה אל כית לכן הארשי. גם, כמשך ישי עוני חנם בי האמין באל עליון קונה שמים וארץ, לפי חכונת ונאלין היה לעווב בית אביו, בית ישרים, בבארישבע,

> יו השומם אותו. – גם להבין: היראה והצרה צאן ועבר ושפחה למען למצוא חן בעיני נר עד עתה עם לבן: כי יש לו שוד וחמור ארת שליחות יעקב שלאכים אל עשו אחיו לאשר: בי

משה נקרבה נא להשכיל אל תכלית ספור השורה

שם החדש יישראלי אשר נפן לו. הן מאמינים אנהנו,

פי כל שה שנכתב סאפנים בכתובים אל מדנו נכתב.

שלה יעקב לפניו וקדנה אשר שם בין עדר לערר –

התאבקת יעקב עם האיש בעת שנשאר לברו בלילה-

לקראתו ועםו 400 אישן: – השעם לבה חצה יעקב את

של יעקב בשמעו מהשליהים, כי עשו אחיו הולך

הנם והרכוש אשר אתו לשנים – דכר המנחה אשר

これでは、17.2 Man 19.2 では、 日本の 19.2 できない 19.2 ではい 19.2

Service of the servic

ころながれる

נם שרשוו ונם את החל אשר ההתון, וישליכהו אל זפונה, כוונו על רביה כצות עשה והשםיה לא אור. אשאלכם: איה הוא האילן הגרול, שנשעי אור הוא האילן הגרול, שנשעי א ויפגעו בבית ההוא ויפול. אהה! מפלתו גדולה הוא ת ע ש ה ? שמפו הנהרות וישבו הרוהות. ויעקרו האילן תכפי התלמור? איפה הם שרשיו המרובים, אשר במי בקום היללה וחרוק השנים...

A STATE OF THE PARTY OF THE PAR

בחרבא את בנותיו, דבל יענה אותן ולא וקח נשים אמר קדלת (נ. כא-ננ.) יעקב אבינו זה הנם באשר אמרתני עם. בי, עכים, אחרי שהציל אין סקנהי, וקח ספני האחב את בנותיו וכניהן, מיבתי חה גם לכיות פרית יאולם מה חווה לארם בכל עכלו וברעיון לפו מליחון. יש יהוה" אולם, יכן כי רגאיו עמרי אז עוד. על המרדעת פי הדבור לבר כדבר עם גנקב בחוב וכד הנע מאב ירע והאפין בי יש יהוה בתבל, באשר אשר בעצמו: "אכן אשר ראה בחחם, נוחות נפשו ורוחו עוד לא נכנעו התחתונות של הכולם המוצב ארצה וראשו מגיע שמישק, בשאון בכום וכדכל אתונים בייצייל ביי אינם והיי פנעו. דקצה וחישה של כבון בעם נישורע בל

בקשת יעקב מאלהים היתה, כי האלהים יעשה את ולא נשתעבדו אל רצון יהוה הזה לתומם כיאות ונכון.

menter of the control

לו מאיש קרובו זה, הנודע בשער עירו, את שהן בנותיו יהן אך במקלו, ולאם לאם ברומות ומכלנות. בים יבן אך במקלו, ולאם לאם ברומות נטלים וחמירים. ויהי באשר אך ראה ויכן, כי קרובו האיש מאוד מאוד, ויהי לו צאן רבות ושפחות ועבדים אשר פצל והציג ברהשים, בשקתות המים לגבת צאן אחר עשר ילרים. בסקלותיו: לבנה, לה ולני וערטין, לאה ורהל, שפי שפתונין: בלהה הלפה, אשר ילדו ל סשברתו, דבר על לב נשיו נהבר לפי הנורה העליונה של לכן, אשר רצה, גם מצדו, פנם בפנים ולהחליף פי העקבה וערשה של יעקב התם נברו ועלו על רפאות לבוֹ, רכש לו עדרים: עקורים נקורים ומלואים. מיפרוץ ויפתה אותן לעווב בית אביהן וארץ מולחתן ויכול וחותנו לכן החל להביש עליו לא בתפול שלשום, יען להן. ביום אשר ידע יעקב כי לכן איננו בביתו, כי וינבר ישראל באשה ונאשה שמר.

1 8 1

את בחו ועוצם חבשת לכו לרבוש לו רכוש ועושר נשבר לבינן הקים לו שם ולראות, ורע בעולם גם שם נפת

באשר אשר הגביא הושל ניב 13) ויברח יעקב שה ארם

מתקבל כד, שרבשה לו תבבתני אי לואת, באשר אך למות באשר אל לבן לפובתני וברת עבו הבריזה בלעד, בריזה נאבנה לבן לפובתני וברת עבו הבריזה בלעד, בריזה נאבנה לבן לפובתני וברת עבו הבצבה ול גלעת וויור שהדולאים אור עלידה היא הבצבה ול גלעת וויור שנהו, ויחל להעשק עצוה, לחשוב שה לעשות אין להשקים ולגבור השענה והחשבונות ודישנים שיש בינו ובין עשו אחו. השעה צריטה לכל זאת באשר אים בינו ובין עשו אחו. השעה צריטה לכל זאת באשר אים בל רבושו אל בינו ובין עשו אחום להתקרב ולבא עם בל רבושו אל

אחרי רוב מחשבותיו נמר ישקב בלבו להבקרב עוד הפעם אל אחיו העשוק בעקבה וערשת הוא מצא נורב ומבוא איך להראות ולחובית לעשו, כי הנוק שהשינ אות: מצד הרעה שעשה לו הוא באין נגד השוב והתועלת הנדולה אשר יכול הוא לקבל בעת משני ועל ידו. הוא התאמץ להציג לפני עשו אחיו בי הסבסון, שנולד ביניהם בישבם יחריו, באחים על בי הסבסון, שנולד ביניהם בישבם יחריו, באחים על הוה מברה לברות לנודר בארץ נכריה ולנור עם לבן, הוה מברה לברות לנודר בארץ נכריה ולנור עם לבן, והיה מברה לאובת שניהם: או להרבות החבר, בי הא

רצונו, רצון ישקב, ליהן לו לחם לאבול ובנד ולפוש. והלושיבו בשלום אל פית אביו. חולף ואת הוא, ישקב, יהן לו מידו 100 מבל רבושו אשר ירכש לו בערפה ופינת אדם. שכל ישקב עוד לא נשהלם ולא נתריםם לשביון כי ל אשר בשמים וכארן להחה הוא; בי האדם לעסר יולד והוא אך פועד ועבר שאין בו פועיל; בל אדם לבקש המיד מאלהים הוא, יהי רצונה, ול א שה שהוא עושה הוא עושה רק המיפל עליון מה שיש לאדם לבקש המיד מאלהים הוא, יהי רצונה, ול א מדונית בנפשו, לעשול בכל בחות נופן, לעשות לו בית ועצות בנפשו, לעשול בכל בחות נופן, לעשות לו בית ולדכוש לו רכוש בעזר שבלו האנושי.

הגם בי חפין לב וביניר של יעקב הצליח, ועלה

אשר בא עטהם ברברים ובמשא ומהן, פן יצלחו גם

פדו לעקוב את ששו אחיו ולברוח לחרן, ואחרי פן לחציל את מושר לבן ובנותיון לנגוב את לב לבן ולשוב לברוח מחרן לבנען; בכל ואת לבו לא יד ע של וה ומנוחה. ווהי תמיד מלא על כל גדותיו של וה ומנוחה וצרות, מצד אלה האנשים והענינים

חמה בעקבה ושרמה, להתנבר עליו, וישיבו לקחת שמנו

. 82 —

היצר יה: מינקב לא שנה את מבשו ירובו. הוא לא התה מהם בל דבר את בני אל המושיש, אלהי אבוהיו, אברהם יצחק, אך מהר לבקש לו עצות וההבולות בנה שבלו ותבשהו שעמדו לו-לפי דעהו— לעהות בצרה שעברו עלוו, יען כי הזה בספק אודת מוב מחשבת עשו אחיו החלך לקראתו: האם לו הוא או לנגרו, לכן, במו לבנו היה או מכופק ונהלק לשנים, בן הרין דבר להלך לשנים את כל אשר לו. יוחץ

ברור: אם שוב הרבר בעיניו להתאחר עם יעקב ולחרש

A CONTRACT OF THE SERVICE AND A CONT

/ * T. ...

2.上於松田數規定

האהבה, ואחור ביניבם בימים כקרם, או אור מאאן נקם בימים לקרם לחץ של הקבן בימים עיבור הווים לחץ של הקבן בימים עיבור היבי עיבור יום על אם הקרך עים בל רכוש ביקוש הקב בימים עיבור ביום עיבור היבי אם הקרך עים בל רכוש ביקוש היבי אורים אורים או יביאו אל אחר אם אל עיבור אחר אל עיבור אחר אל אורים אל אורים ביחוד מחוד מראש: אם החול אשר עיבו היא מרוד מראש: אם החול אשר עיבו היא מרוד של בבור, או נידור שלחבר, או ויידא יעקב מאור אורים היא להורים שלחבר, או ויידא יעקב מאור אורים היא אורים אורים

מעבר הנהר אך לבלוע הולם ואינם מביאים שום פרכה, ב) לחעשור אל ארון שנורתם, ארן בנען, נו לחשום העברים בעין: רעה וקנאה, בעל נדים וורים שבאני לרם את לנו יושבי הארין ההיא לשונה, למצוא נוניהם יבראשית כו 13-14-18 זה הוא חשבונים יוישלח יעקב בפעישה ודיהם להארץ אישר גם הבנענים יהנו ממנה. אתנה וחסר, תחת אשר עד הנה הצימו תמיד על בני פנוד פית אברהם הענני, האנדיהקן של שניהם לא יכלו לירד לפוף דעתו של עשו להציל שפיו דבר איד, בנבורתף ובתרבף, ואני יעקב, בחככתי ובעשרי, יהיה תחת יד ממשלת בית אברהם. אחה, עשו, באיש הישב בארן אדום, הקרובה בנבולה לארין בנען, פי שור וחצור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להניד לארוני דברים לעשו אחיר ולהמשיק אותם יאמר: – יויהי לי מלאנים לפניו לפנות ולישר לפניו דרך; להציע וארום. אולם, כאשר שכו המלאכים וינידו ליעקב, כי נחוק בידינו את רכן החליכות וסרר הארצות: פנען מעשה כל שמת חלק האדמה של שתי הארצות האל

אינה מספקת לו להשניח פראי ונכון על פל צרכי אשר ביום רע ושפל מצבם. יען כי עשון מושל הארץ פיני רבלבלה נעקאנאפיני של ארץ ארום. יויאם פכל הברשה הורושה לעבותה בלאבה ויסטר ביל במיני סכוס הדיט, זכרים ונקבות. בי המלא ארן איזם במיני ברשה שונים, אשר יביאו הועלת לעבותה הבית והשתת ההוא, באיש חרב, שרור הפיר בפלחסות שונות, והעת לעשו בי הפנודה ששלח איננה, יקן פי הוא ירא יופחר ב אל עבריו עברו לפני ורוח השיבו בין עדר ובין עדרי ילפאר את כל כין וכין בחמר אשר בה. ליח שלח ולהאדיר את העשהרות צאן של אוף א היום, לשבח סכנו וחפין לעור את עיניו בשחר, אך שלה את בי העום. תישים, רחלים, נבלים, מינים יצונים! להשיב יותר ויותר את לבו עליו לשובה. כי בשח יתעודרו בעזר הנדודים הקשנים האלה, שעלו חלוצים לפניו, בקרבו רנשו אהבה לאחון, המבקש נפרה וכליתה רחקים זה מוה, תהיה היכולת ליעקב, מצר אחר, מפני. וכצר השני, ירויה עת וופן לחשוב מחשבות להשקים, לאם לאם, את תרון אף של עשו הלמשוך

נקמתו רחם יובור. ישביע את רצונו גם בחצי עשרו אשר יקח משנו, כי יופור בי יעקב חצי בשרו הוא כאור, במבע כל איש חיל, אחר רגוו וקחתו ממנו את הישים עשרים רחלים ואלים .. גמלים פניקות ובניהם עשו לשובה, וישלח לו מנחה מאשר בידו: עזים מאתים בלילה בקש התבולות איך למשוך אליו את לב ועין נם בהפלה לפני האלהים: כי יהי רצון לפניו שיעשה דעהו שהעצה שיעצו לו כליותיו עלה ברעיוניו לבוא ייעווב לו המתנה הנשאר לפושה. אך אחרי שנחה ידע ציר הוה, עשו, אשר בכור נששו יקר בעיניו הטחנה הנשאר לפלשה חשב בלבבו, כי האיש אף יבוא עלו: אל השתנה האחת והכהו והיה את העם אשר אהף מקנהו ורכושו לשני מחנות אפר: ושונות לא נתנו שנה לעפעםי יעקב. על משבבו ווש כחול הים לא כנכבי השמים). מחשבות רבות לאלהים את הרבר אשר הוא הבשיה לו, כי ישים את את רצונו, רצון יפקב: כי עשו כל יכה האם על בנים, פרות .. ופרים .. אתנת .. הנונה היתה: להיאת להברית לו כל שם חבר בעולם. גם לא חדל להוביר

בית הספרים הלאומי

אור בחיר ונקי. לבכו לא היה עוד שלם עם האלהים. ואת בפנות לבבו, ועיר פה וועיר שם, עוד לא זרח מעם, צער יעקב ויצא שחשבה ליל החכמת בשרו - יבי בתכלית חשלשות, בי יוכל לשטור אליון נפשו, רוחו חורת לו השתר, הגם פי פר המשך.העם פרי פסבון בכל התורה שלמרת איתנו, בי אר לאמי לאם, מעם. לשעלה, עד שהוא קושת הששית, לבלתי תת לו לבוא וצולע לשען לעבב ולאחר השהלשותו ועליתו לשעלה ליעקב, דכלותו וכבשו החתיו יבי עדה השחרי - אור המשיח – יוינע אותו, עביפ, בכף ירכו לעשותו פקים ולא ברצוני, זה הוא יוירא האיש כי לא יכול לוי ונשמתו יהד, ולאמר, כמו שאמר ישוע המשיח, בעת שוצהו הותה בנשפי דם יורדים לארין, יהי ברצונן: אשר בשתה אותו שוני מרון שרחם אבן בעת שעלה

פרעבי זה הוא. יויאבק איט עמוי – האבם הקצון -יעד עלות חשהרי, שלחני נא פי עלה השהרי. בי הרוח אשר שלם בלבך שהר אל שחוז הפצו, אל תוך שלכות האלהים. יויאשר

¥

הארם ברום הילו לא ימלם. יכי עין הי אל יריאיו בקרפו יער עלות היש חורי מוכב נונה, אור המשיח, שהר יפראשית די קני או הופיע האור נולפו לרעת. פי המאור ליושבי השך ליתנין רנגם אל דוך השלום. ראו לברו יחיר וחלשובי אין לו לקית איוה עור מבל לילה הוערה עליו רוח ממרום. וירא ויתפונן, בי הוא דברי הנפר חודר על פסוכ, יכי זאת הנשקפת כמו אחוו עשו. ווכאבקו וותרוצצו הרעיינית והפחשבות תחפורותיו וההתחבמות יצייהו בירון להציקו מחמם תכשת אלוש. יצרי יש אשיר אשרו יוו: מי יודע אם מחשבותיו ונינשיו. בי שכך הין אדם לתשועה, והבל או פלילה ההוא ידוכר לעדו או בשעישים מהוינות לאדם את על התפולותי מרום פינה ושנל, וישלח לפניו המנהה והעביר את נשיו וילדיו את מעבר יפוק, אדר בל זאת, אחרי שבדר יניך לו יניקב אחת

ילשצוא ההבולות. אין להכין את עצמי למלחמה נגד

ישמע מרחוק את קול וליה החלוצים. בעיר צוער יקום עשור בער שובן לא יתרכן וישאוף נקם. ע. אי במת

עשו ננום להלותם נפש.

לפיחלים לחסרו, להצל ממות נפשם ולחדותם

יוואווי י

91

אחר, יווהו יבי שרית עם אל הים ואנשים וחיבליי ען שאלת יעקבן מינידה לי מה שמף השיב האיש ישראל, יען, שבני יישראלי המה, בל יתורו אתרי לבכם-הנשה, הבלית סצוה זאת יש להבין, לפי הרוח, כי בני התורה אומרת יעל כן לא יאכלו פני ישראל את ניר זורתה 17 השמש צרקה אשר מרפא בכנפיה, הוא אור לטה תשאל לשמי: רפו פוה, בי לחגם פכלים החבמים, 🦫 ער הנה בכף הרפוה והערכה, כצפור בכלוב. חיש.פהר וכצבו ים נו א לי כי מני או החל לראות את האלהים ובשלום וחבין לדעת, בי האלדים עשה את האדם: נבלאבי ג בוז ובקרני אור הזה נרפאה ירכו הצולעת. המשות, במו שנאמר וורחה לכם יראי שמי שמש צדקה פנים בפנים נולא בחלום: יוהנצל נפשוי אשר היחד יש ר. או הצמח סררה שלוסף: האלוים והארם יהיו למו. אך יעצת הי לעולם העמור ופחשבות לפו לדור ורור בעקב ההתבוננות של יעקב קרא את מקושו שם. כי, סוף דבר, כל מעשיהם אך הוהו ואין שם ווכר שמתם ונבורת דבריהם עיר ומגדל למען עשות להם שרי העולם הבווב הוה, את ישהם לכנות, להם בכח

שמף יעקב, באשר העווב העקמימות שבלבך הינקוב, באשר יהיה יישראלי שמק, פאשר תלך במישור האב שבשמים, יוכלו היות, רק אז, פאשר לא יאטר עזר פי שעבור מעשים והכנעה לרצון אלחים, ינקב יאמר עוד שמף כי אם ישראלי המובן בוה הוא שאטר האדון ישוע במשלו יוישבח האדון את פקיד מעשיו, להביא צרקה, חסר ואהבה, עלי תכל. הוא האלהים השוב והמבורך, ימען ימשוף עליו פרכה פכל סמציאות ולהתאחר בנצחיות האין כוף- יהוה מקור ואחנן צויכו יויאטר יעקב לא אשלחן פי אם פרכהניי העולה על אשר הערים לעשות. ולוקם 18 8) יויאשר לא החיים. האדם, בפי חסר האלהים אשר עליי, יכול רק עולה ישנא את האור ולא יבוא לאור פן יוכחו מעשיו לשעבר ולהכניע את רצונו חכסתו וסעשיו, אל רצון וכל את חכשות העולם הוה וחפצים כשרים; להתפשל הארם בעל גוף וחיפה הוא בכלי יכולת לעווב סבל המבן בזה הוא, כי, לפי עצת האלהים הנחיצה מקרם, יבול עזר לשבון שם נגר קרני אור השחר. הן כל פועל ער הנה, לעוררך על האנת העשר ורכרי פשר לא

90 —

יייאוגיברסיטאי.

ויעקב נסע ספותה – כובת חיים ושלום – יויכן זו

דברי הגביא מיכה שאמר; יושמתי את הצולעה לשארית

הנבוא: זכר אלה לעקב וישראל כיפבר אדה. רבששית בנו ישוע אשר בו רצהה ינפשי בנו שניק אתכם לדעת, בי רק בעת ההוא, כאשר זרחה השמש יצרהוקה עבר לי אהה ישראל לא תנשני וישעיו מה (2). לאבות אירע לבנים, העת מספקת לי רק לעורר המררשים, האגדות והניפרשים האתרונים, בהרכבין שיצאו בין האחים האלה. כל הרכרים האלה לפי דעת עשו לקראת אחיו, נשיקותיו, בניתו ויתר הדברים שהשתחוה יעקב ארצה עד נשתו עד אחיון את שרוצת את פנישת האחים יעקב ועשון את השבע השתחוית צרקה לי עקב. שב עשו, הוא ארום. ילררבו שעירה, סבל ישות השנה לכן אין זמן להאריך ולפרש לכם עוד שנור. היה מאמר בפי חכמי היהורים: ימה שאירע וספורנא וכרומה, היו אותות ורמיים לדורות הבאים. ארו, בני עמין יום שבת זה הוא יום הקצר

V

רעו ווכרו, פני ועקב, פי לא תבוא ישועתכם בל עוד, אשר לא יאמר ו ש ראל שמכם, לאות, פי ברת יהות, האב שבשטים, עמבם ברית חדשה על ידי לא בי מל הבן חד מל הבן הביית, נישוע המשיח. פי לא תבואו אל השנחה והנחלה כל עוד אשר לא תורחה, אובר, תרפאו ממחלת כף ירכם שנתקעה ויקוים בכם יעטור לעולם. או, רק או, כאשר תהיו יפני ישראלי בלבבבם השפש של הבן דור, ישוע, אשר פטאו פשמש יורעים רק במו חלום לילה. האיש המודבאנישי של ותאשינו בישוק, כי הוא המשיח הבא להושים את כל ייניין ביי ומום מדרה האיש מוזבאנים לב הובן הנוסוי. – מתאבק אתכם בעת שיותיהם ללב בלילה-בחשבת צרה וינון. ישראלים בינות משר קראניאל אל הני שראלי דרבונע, נא, אדון בלינס אדס ניום רל בני וכלבי עולי החשבי שחשבותי און לחגיל יורניים רב היא חליים אלת אבינם נדאח. אבינם נדאחת אבינם נדאחת אבינם נדאחת אבינם נדאחת אבינם נדאחת אבינם נדאחת א נפשבם בתב מתבים התקלחיי חבמת הבשטעים ה המנות, אשל ברא נוצרו

הבשור ואחרי עיניהם, הרואות ואיני מבינות מה הנה

רואות, ולא ישלחו את יריחם במעשי רשע ורמיה,

הקשם בנדים ומנשים אותם מן האמונה באל האמת

93

というか かいこうかんかい ちょうないない からなる 大学を変える

נרוש נשנת, מרר ואתהגן.

1886 אוונוסט 2

5-1 בברים ג. 20-23 ישעיה כם 1-לוקם יא. ו-1:

V

אדים חביפים, הנה שמעתם, אך אחד מתלמידי ישוע. בעת שרפו בלה את תמלתו, נגש אליו ויאמר: אדוני, ילמדנו להתפלי, לפי החשקמה הראשונה נפלאה היא מדות הבקשה. האם תלמודי ישוע, שהיו פולם ישראלים באמת, חטירים ואנשי מעשה, לא ידעו אין ומתי להתפליז האם לא התפקלו עד הנה ביחיד ובקהליז הו ידענו, פי כל עברי יהוה, מאבחזם ראש המאמינים

> ותנהלאה לנוי מצום, ובלך הי מליהם בחר ציון מעתה נער מולם. ביום ההוא תבואו גם אתם שלמים ספותה, החת סובת דור. או יבנה ביתבם, בית יטראק, על הים ל ע, על האבן, הראש פנה; כל נשמי זעם ושמף מים. הורונים, והרוחות רעיות, כל יפולו הבית ארצה, על חלקת הטוה, אטר היא בעת תחת יד בני חמור,

1 94 -

The state of the s

ביים הסמרים הלאמי ירושלים מאים

The same and the best better the same of t

הארפה בדעהו, בינתו ושכלו. האפונה היא הסולם אשר חוא. אך ברוח רארם, הבוכרל כבל חן אשר על פני אלדי הרוחית ככל בשר. מקום משכן האמנה הואת על ידו יעלה רוח הארם לפעלה לשפי האשר האמרי שונים ורפים המה רק הדרכים, המובילים להרחבת וחיים הנצחיים:

> של התלמור מאת רבו ישוע נושא לנו בתחלה לחבין . לשען לפרש ולבאר לנו דבר השאלה והפקשה

ולהתבונן בכהות האמונה ומהות התפלה בכלל, להתחקה

ולדעת: מהותן, פעולהן וממרתן.

גבול הבח האלהי האבונה – והאמצעים אשר על ידם

של ארם, החפין לאור באור החיים ולשבוע בנעימות יוכל הפח הזה להתפשט ולחרור בכל חלקי רגפש חצוף

קרוש אני. יואהם הרבקים ביהה אלהיכם חיים כלכם . פעולת הנח הוה הוא, כי על ירו, בחסר אלהים, צומחים וחי לעולם. באשר אמר משה, יקרושים ההיו בי להתרבק, להתאחר ולהתבלל עם אלהים הקדוש את האדם, בנוף ונפש, ולעשותי מוכן לחשיג היכולת לרומם ולנשא את רוח השלים בארם: להקריש ולטהר אשר בנפשו של ארם. משרת האשונה ותכליתה הנה, ונדלים, באופן ישר ונכון, פל הבחות רוחנים ונעלים בעוסק הנפש של פל מין ארם הנברא בצלם ארהים. האמונה הוא פעל אלוה. נה נפלא, הנמכע

שונות בתבל. יש אך אמונה אתת אשר נקנה מאת שועים ושונים כל אלה, החושבים כי יש אפונות הנצחי, ספת כל הספות והאין כוף; במקור החיים ובות לעזרר אותם לתחיה, לקרושה, ולרבקות באלהים

של התכל ומלואה. כל כתה וכתה הלכה למקום אשר

רותה חפץ ללכת

ונסתר בחגוי הנפש, לכוא בכוני ובמשא עם שאר כחות ארם, אשר על ידו יוכל הבה של האמונה, הגעלם שונים, חקרו וררשו לדעת. איזו הדרך השוב שיבור כז נצח. פתוח רבות מבני ארם, בארצות שונות ובומנים

הנפשיים, הנרדמים ככתים תחת ערמות החומר של ארם.

עד החבירים האחרונים שבישראל, כלם הרפו פתחנונים

ביום בין ים הים.

and the state of the party of the state of the

צרקה הזכר עם כל יצירי הזכל, מעשה אלחים, ואחר זה יעשה בדילו ועשה הבילה או יעבר ממנו את כונע הנורה הימי ממה אדני (אינה ב יה) לבי ונישרי ירננו אל אל הי הניון לבו וקול לכבו הפניםי, בפתים: צעק לכם אל ידי לא לוסו (בף חושה חשה בייהה יח ביהלאם נתנו בו סמנים: צום, קול, ממון, כאשר ישים וצדקה, מעבירין את רוע הנורדי ואשר אדים מדם קבלתם שחכשו ישראל הראשונים: יבי השוכה באלבך ועצרה מבל דבר רע, תהו הדכלן - יום פול ל, יהדק האדם ווקרא צום לכל כהותיו הכישיים העשורה

להתרבק בו ולקבל בקרבו אור בבוד כלבותו, שהיא

שיחו לפני יוצח, ויבקש קרבתו אליו, למען יובל ונקיון חייו הפנימים, יבוא לידי תפלה: ישפוך

אהרי כן, כאשר עשה האיש בנפשו שהרת השאיו,

את כר פנות לכבו שבל יצר תהו ומחשבת בהו. שניה. אותם אתרי נוו-ויתאמין לתקן את הוך הוכו ולמהר הבל ותעתועים, להסב פניו שופים הכדוכה ולעווב חיים, השוכנת בקרבו-מהדב הוא, לשוכ ממעשי משה ששה ושחשיבים. את זיו והוד אור גר הי, נשבה כבו וכשרו לדברים עוברים והבלים, המורידים אותי היי עולם ועל שפל המצב של פחות נפשו מסבת השקח

רוחז עם רוח אלהים אשר הוא, הברע, היודע והידוע. פלבות בל עולמים, המושלת בכל דור ודור, ולאחר

תפארתם, ולחמים עמם, בכל מה שהיה לאי יהי אחי! כום בעור דברי אלה תבינו הכאפר אשר האמינה באל אלהים יהיה, אשר היא לבדו אמת. האמינה, במחשבה, דבור ומעשה ואז תגלה מתראה בקרפי היצורים מעלה אלהים. החל כן האדם אשר היא ראש הנותנת חיי עולמים למחיקים בה.

עמלא המוכן של אותה השלה לא הוע אל עו שלישית, והוא הכוף והעיקר, יכוא לידי צדקה.

הראש הוא, משובה, המוך הוא, מפלה, והסוף ווורו לנו כי יש בו שלשה חלקים: ראש, הוך, וסיף. פראשית, שרם כל דכר, כל איש הדואג על אפרד הדרך להרחבת והתפשטות הגבול של פח האפונה. הבתבוקרש, הומצאים ביום אתנו, כדו לני את הוא, צרקה

- 98 **-**

החרייג שצות בכל הקדוקיהן ופרושיהן וחלכות הרבות, עוד דברכי אם לזווג זווגים; לעסוק פתודה, (ברכות מב) – חשבו: כי הקביה, האל שרי, ארר באפרם: פל פרכה שאין כה שם ופלפות אינה פרכה. ועברים למקום; פי הוכת כל היהורים היא לשמד להניח תפילין. נסגו ונסרו, כי כל הבריאה נעישה רק שהוא בעצמו בבר נתנה לישראל בסינין לקיים מצות, שברא את העולם הוא כבר יושב בשל ואין לו לעשות הפרושים והתלמורים קצרי רעה וחסרי כח להשביל לחרש אחרי כן ער קון העולם. מצר מבש כות, היו שנתנו מראש למשה מסיני, ומה שהלמוד ותיק עתיד בשביל בני האבות אשר רק המה נקראים יא דם. ולהבין בהשלש שלות יששובה תפלה וצרקה דברי רווח וחיים, ויחוו בטורק ואת: בי משובה היא, ליוהר לאכול כשר עוף שנשבר עצם כנפו, או נקבו סעיון מאור לכל לעבור עבירות: לאכול כשר וחלב יחד; בסצות רבות: בנמלת לולב ואתרונ, בותחת המילון לחם בלי נשילת ירים קורם. יחד עם כל יאת ליודר להוציא דבר כרשות היהיר לרשות הרבים בשכת; לאטל

יהשובה, הפלה וצרקהי הלוים בשיעור וערך ההבנה שיעור ומרת ההבנה בפושג השלוש מלות האלה: תנורה האלהית ועצתי הקדומה, יען פי סחאל, יהוה, -את ענשו. לכן הקנו לאמר בכל ברכה, מלך העולם בכל. הפרושים והחורכים בעקבותיהם, פעלי התלפוד, בבהות העצם של האלחים, הבזרא ויוצר כל, באיכות וההשטה, אשר היו לכל בהה וכתה מאנשי אמונה הנאשן יקבל שכר ידוע בימים העתידים, והעכר הרע לו ששים רבוא אנשים עברים, אשר יכואו, זם יום, שהבנתם והשנתם בעצמות האל חיו קצרות וחלושות, מכל האשר עד הנה נקל לכם, אתי, להבין, פי הדת אשר יצא מלפניו. חקף העבודה הואת, העבד לפני בכא בבודו להשהתוות ביראה ופהר, פפי כתב פת, שברא לו פששת ימים מדינה גדולה ורחבה, ויצר הביפו על הבורא יש מאין רק כעל מלך גדול ורב התנלותו לבני אדם ובכמות מלכותו המושלת השוב לכל והשרחם על כל מעשיו, לא תצא הרעות. כ-לדאות בשכלו ולהבין בדעתו, כי אין רע ום ות בכל כל אשר עשה יהוה, עושה ויעשה, אך שוב הוא כאוד 7.

3

103

הק לישראל, ופפהר לבוא לפית הפנסת להתפלנו צועק וקרא אטן בים לייפהון; מוננע את עצפו לכל החות העילם פעת שטאריך פיאית ר; פורע פימוריים ער שהליותיו מתפקקות; שב ובא אל כיתו ריקם מכל תיש פנים, הי וקרוש, אולם בלב מלא שנאה, קנאה ואינה

לאהיו, לשבנו ולרעהו במוחו. ביטים האהרונים האלה הבים מאחעו בני ישראל

ביטים האדרונים האלה דבים מאחרני בני ישראל בבר הדלו, בבל ובל, להתפלל אינם יורעים שה כקום ל ה פ ל ה זו. רבר התפלה היה בצחוק בעיניהם. אשר רבן, הצריבין להרניל את עציכן בקריאת עבריה. אם שאיל נשאל אותם: על פה מאכו בהפרח הסד יטיבולני רברי שעם, לאשר: הלא זה 1800 שנים שאנהני סקיישים בל הקרינ מצוות, בדעת הרבנים, האחרונים שבאהרונים; -מיפללים שהרית, מנהר, מעריב ונם פיסף ונעילה בי אייביף בהרה העקר, השבר, הבנה, חברם, השפילם כל אייביף בהרה העקר, ובכל זאה, עדיין אנהני מפורים החורים על פהינה, ובבל זאה, עדיין אנהני מפורים

-102 -

שהירות ומרובעות, בשמיעת שלישים קולית של שופר בראש השנה, וברומה. תפלה הלא, לאמר אך בפה ושפה בכל יום פעמים ישמע ישראלי ולהאריך ב א ה ר; הברכות האלה יש לבקש: כי יברך הי את השנה הואת צרקה האובות לברבה; כי כל המינים מרעע יאברה. צרקה היא, לקיים המצוה של ינהן הקוף ליהן, בלי שיום-נש אהבה ורחמים, לעניים, המחוירים על הפתרים, פרומה, החסירים שבעם היההים השתרלו ליהן קורם ברומה ההפלה פרומה לעני, למען לקיים בוה הבתוב: יואני

בצרק אתוה פניף.

בה המה הפרי והאחרית של למורי התלמורים?

אנהנו רואים, כי נפש איש יהורי, המשהוקקת מצר

מבעה האלהית, להתובק ביוצרה, להוות בנועם ה'

ולבקר בהיבלו, אשר כלו אמר בבוד, איננה שבע התפלות,

ני קשה להשקים את רעבונה הרוהני בבל התפלות,

פיוטם, כליהות וקנות שהלעינו אותה הבנכת היהודית.

ביא בסברים: כרור, פהלים, בעברות, שערי ציון

לא יספר צכא השמים ולא יסד חול חים בן איבה את גיע דור עברי יירמיה לנ בבו. לבן, עסר, נס משובקד, ים הפלתך, גם צדקתך, לשוא וריק. להפך, עוד הנה פיעלות עליך לרעה, בי היו לסבות המענבות את אהדיהך עם דודך, קדוש ישראל, עיי הבח ורוח מזרת האבת שנתנה לך בהדב יאוריותא וקודשא ביה

וישראל חד הוא)

התלשור, שנולד בארן שנער, יצא מבבל וכסה התלשור, שנולד בארן שנער, יצא מבבל וכסה את עין התודה שבבתב, לתך את כל קדל ישראל, את עין התודה שבבתה הנופלות על הוש הברול לעקטריע השופף בהווט, מזנעים ופעצרים את שרצת העלעקטריע אל מקום זה אשר יסדו לו, בטו בן התלעקטריע אל מקום זה אשר אלהי, המברוק ופאיר המלטור מנע את שרותם של ישראל עם האל האמת לבות בני ישראל, הישרם בלבותם, האל האמון המפריד את אתרותם של ישראל עם האל האמת הכבר הנודא, אלהי האתכה התלום, כל הדינים המלטות של המלטור, המה העונות שהברילו בינינו הלטות של המלטור, המה העונות שהברילו בינינו

ומפוררים בכל ארבינ פנות העוינם, אוברים ונרחים סדי אויבינו, אשר יריהם הולכות ורשות. עריין עינינו

בלות מיחל ומצפות לישועה בי איננה.

השני, לעם ישראל, עם עולם, אשר פלכו מורע רור פראשו, והנתברך, כרבר ירמיה החווה לאמר: כאשר בקצר רעהם, את השמים מן הארין. הרחיקי ממך את לאלהים, אשר הוא אלהי עולם ואלהים חיים, ומצר חרוים, אך בשנו עליו תכבר וברשו תבאב. פזריף ושלפרוף, הפרוטים, הפרירו בענן למוריהם בין הרבקים, הרחיקו, הארון בל ער מעל להרקיע השביעי. ואותך, עם ישוראל, הושיבו מתרת החתיות הארץ. גם על הורתף-דבר האלהים, אשר לעולם נצב בשמים ובארין – שמר ידם ויבבשור. ניגנו לה באורים ופרושים בכל העולה על רוחם, מבלי פנות אל היחם אשר לה. פצר אחר, בסקומו עוסר ואופר: הב! הב! אבריו השישים, רלים ער שבמעם, ברכו הקמנה מהבקעת, אך רעבין במנו החולה במחלת החוון – וענגלישע שלאפקייםו – בל היום, פלי הרף, הילר מלעים את בשני במאבלים שונים, היי, אימלל אתה, ישראל: הומה אתה לילה

-104 -

R M M M

ובין אלדי ישראק, והמה המהירו פנים ממנו משמע אל הפלינו ושהושיע לנו פעית צרורנו. כי אין קורא ב צ ר ק ואין נשפט ב א מ ו נ ה (ישעיה נט ו-6), באשר הניעה הנית אשר יעיה האלחים לגלות

בה לעין בל את אהבתו הרפה אל העודם, והפצו להושיע וליהן הי עולשים לכל המאמי, וכורא בשמו, יהוה מי שיהיה! לקרא דיזר לכל יושבי הבל ולנאול אותם מקורי עוד שלמן הבטיהם. אושר נהנו אותם באפטרופסים שנפקרו על יורשים קטנים; נהוציא אותם מעברות הקוני העולם, ילהגלטים ה. ויו— שקה לטו את בנו ישוק, אשר היה מאטה מרים, למען יכלו על ידו לקבל את משפט הבנים וזכות הגדולים, לירר לירושת נחלתם, אשר היהה עד כה התת פקורים

בימים ההם כל איש ישראל, אשר ובה להביר את ישוע מנצרת, כי הוא זה, אשר בתב עליו משה ו הינ בי אי ם: המשיח והבן אלהים-ההל כהניש בנפשו את גזרל השרחק שבינו לבין אביו שבשמים ולבקש לו הנתיב אשר ילך בו ויעלה ויבא אל האהרות

ואפטרופסים שונים.

-107-

והדבקות השלמה פיהוה, והנה, המבוטר לוקס מספר לנו: אחר מן המלמירים, מכנבקשי יהוה, נגשי לפני אשר, הסתפלל הנצחי, שניננו, יהחת אהנתי

ישטעני ואני תפלף הרלים קם בי יואטר לי לפרנו להתפללי – לא פה, ואיך להתפלל – רק פתם, להתפלל הפונה, לפרני זוך, אנרגוי, הלקל

המאחרת את השמים והארין - הנולר מאל הים

ישוע, אשר היה הורבור שהיה לבשר - הארבה

٨

היוצר בכן. נוכל גם כן להיות הכניר בהפלהי ביבקות ואחרות עם הבל, הוא האל האדר והאבת, ביחרא שלים: וכל ירי זה להציל את נפשיתנו

Miles The

בהשקר והרע אשר בעולם הוה. יואמר אליהם-לבל הלפוריו – פי התפללו אפיר: א בי גו ש ב ש מי פי הבונה, האמינו ורעו, פי יש לכם א ב פשמים, הפלא אותו ואת פל אשר לו, למלאות רק רצונו-ולא רצונבם-בפשמים בפארץ, בקי הברל, פי את השמים ואת הארון ה ו א פלא. פעקב זאת הניעו אל, הצרקה ראמיהית, להטיב, בעת המתפקתהם עם להם הקקם, לכל ארם,

יים אין צדקה. ולבן מחובים אך לירא ולפחר פפניו ולעשות פעשים בקטן ועבר מפני היראה. הן במקום שיש יראה ופחר בי מלך גורא ואיום להם בשמים והמה אך עבריו, הארון הוהירם משאור הפרושים, שבל יחשבו במוחם, במחשכה, רבור ומעשה, ולכלוח גם למי שחייב לכם.

לואת המתפללים האלה שרם שקראו נענו, ותנוא ולעכב החפשטות חסר ואהבת אלהים בכל התבל. דבר להנאת עציםם ולהפקת רצונם: לברך עליהם השנה, ולהשפיל ולהכניע שונאי נופם. באהבתם המרובה לכל יציר של אביהם שבשמים, המה, בקשו רק רברים המובילים לאשרת והצלחת בל הפין האנושי, על הטרת הרברים והרחקת המפים, היבולים לעצור נהאחדי ונהרבקו עם אל האסת והאחר ולא בקשו שום ולא בזשו ותהלים כבו פי התמימים וברי לבב אלה, אשר חוו את האלהים, בעת ששפבו לבם לפני יהוה נאבר עליהן בתהלים: אקיף ועקי ונבלטי בף בבה

וה היה ענין הפלות כל האבות והנביאים, אשר

ישומתם. בי, נתפלא רצונם שהיה אחר עם הפץ ורצון

וניהאדור עבול ורצונו, וירוח לו ויושע. הן גובח לרצית בי עברת הי בו ותנורה לבל לבוא אל הארץ, הנה, לפי עצה אל עליון, לפובת וקיום ב ל ל עם ישראל

נבנר השער לפניו. והוא אינו יבול לבוא אר ארץ חברהו, להנהיל אותה אל עם ישראל, אשר מסר נפשו ורוחד בערו. – בעת ינון הואת, עמד עצמו בהפלה לפני אביר שבשפים, האל העושה נבורות, פבשפים כבארן,

עד פה אל קין התלאות הרבות, אל מקום ערבות יריהי,

בי העלה על מחשבתו, כסה יניעות ינע, כמה יפורים כבל. סצר אחיו בני ישראל, עליה, ולבסוף, באשר הייע

נורת יהוה הנוראה ואיוסה, לבל לבוא אל הארץ המובה.

ככפר לנה פי בעת שקשה היה עליו לסבול ולנמוא

יאין קץ לחסרו יאסים. נס משה, אבי בל הנביאים,

רי הדיים, בוה, כי. בעת שנתרוספו על, לפעלה מזבם האניטי. הקצר יפונדר בבשר ונשם – נובחו לרצו יליבון. בי כל הנעשה ברצון אלתים חיים, הן בשבים וה, בארן. אך שוב הוא; פי אין הקר להבניתו

-109 -

יה וימעבר הו בילם ענכם – לבען מובת כם וכאו לא חוסיף עור לרבר רבר בוה, ולא ההרעם כלל

((,,

וכלץ על סדותיו של הקביה. משאלות לבבו ובקשיו היו רק סישראה, בי הסה ישמעו אל הקי יהוח יירבקו כו ברבקות האסתי לסצן יהיו להס היי עולמים. בנתים: יואתם הרבקים פהי אלהיכם היים פלכם היום.

וברו את משל הארון שאמר להלמיריו: מי בכם איניר יהיה לו אהב והלך ובא אליו בחצות הלילה יאטר אליו ירירי הלוני שלישה בברות לחם בי א ה בי נבקש בשם ישוע וינתן לנו את בנ אשר נבקש ניודנן 18 (18 בקש בי הוא האה בה והצרקה, השני פחות הפועמים יאבאי אבינון ביחו של זה, הבא לבקש ולהושיני את ביל הלכורן רוחו של זה, שהוא התפלה בבתוב, ואני תפלה; רוחו של זה, שהוא צרקה פבתוב ייהות צרקני. נבירות הוא פוה: כי היא המהללת ומולדת את הצרקה. שנששים מתעוררות עמ ארעה והעה לעל העריאר מעשה אלהנה והנה הולפות ועולות ממרתה למרנה. ער שאנחנו מרגישים בקרבנו את רות בנו, הקורא. שערים ומשנים העתים והמסררים את בל עניני העולם. בעת התחברותנו ודבקותנו, על ידי התפלה, עם אבוני

אחי, רמי, זי עיקר מעלת ההפנה ונהה לפעור רעבון נפשו או רעבון אשתו ובניו. יש א לו וינתן נא דרכיכם, והתפוננו גם אפם, אם באפת אפם אורני עם ישראל, הנמצא בעת בצרה ובחשבה בכו בהצות הלילה, ואין האל ירבם להישיע לה. אמרה נא בצרק: היש בכם איש אשר לבו חולה על צרת עםו באמרץ האם פרע אהר מנם על פרכיו פסתר לפני אביו שבששם. להלית ולבקש מפנו על הלול בבור עם ישראל בתבק, ולאשר בבני: שוב נא שהרון אפף ווניהם על הרעה לעמף? איי לאותה בושה! עיני איש בום מבישות רק אל עיני רעהו, לאמר: מה הצרה הואת לישראל? עיניכם נשואות אל מעשי שפרים – בעלי מבתבי עתים - אולי המה, במאמריהם, יליצו עליםם לו כל צרכז. הוא רכז לנו, בי הבחינה הנכונה, אם הארונה נקיה והנקשה הנעשית נשמה פועלה ימומה. היא כאשר המבקש איננו מבקש לצרך י הנאת עצמו נענאיום) רק לצירך הכלל ומיבת חברו והתם: מאשר מקש האים ממני ארונו. שפא מן הדרך. ולא ממני לכם, דור שונות מצאו, הפקווים מהולכם. אחי, חפשו בא אלי סן הדרך ואין לי רבר לשום לפניו ... ויהן

בית הספרים הלאומי והאוניברסיטאי -

-1112-

לשובה, ואת הי אלהיכם ורברו כקרם אתם בווים ועזובים. אתם צועקים אויי! ואויי! רק על אברן במפבם, בבורכם הפרבי והפרוסה, הלבן רחוק מישועה רברי ורחמים בשם ישוע המשיח, אשר הוא האהבה, החמלה והיבולה לנבול ולנישא אתכם בל ימי עולם, וינחן לכם ובל השואל ינחן לי אמר המשיח, היורים בל. היו בנים יבל השואל ינחן לי אמר המשיח, היורים בל. היו נבנים ליהוה אלהיכם, וחביוי גם יורשי אלהים, על ירי ישוע המשיח, יהי שמו מבורך לעולם. אמן.

ישינה בור. פו יודנן יבו. נ. אחי התביבים! היום הוח הוא הערב שבת. אר בו עיני הלב יישל שלמי רברית ......

1888 then 22

לם ענות המשית.

נררש כערב שכת.

אחי ההביבים! היום הוח הוא הערב שבת, אשר בו עיני הלב של אלפי רבבות אנשים ונשים נשואות אל אוד הדרם אשר בעיר קרשני ירושלים ינולגולהאי, להבים אל אידון השבת, הבן אלהים ישינע הנצרי, המדוקר והסוולקי בירי

הנצחון, שנצח ישוע בן התרש כגצרת את העולם, בלביטו רשות עבר ובהבנעו ער שות, שות הצילובת, פרערם הקבי רעת ופברי לב אנתנו שהאשין שנאטרו על המשיח של ישראל. רק בעזר הספרי קרש יש לנו יכולה לבוא לירי השנה קסנה בטרל בסות שסבל על הצלב, נחוץ לנו לבקש עור סכל הבתובים הנעלים, שקנה ונחל לו המלך המשיח, בתרפתו וענויו טרחוק ושפל שצבנו, להשינ ישמין מעש מהבבוד והנרולה גם אנחנו, ילירי הפשר, קצרי ומים ושבעי קלון, כהפצעו, הפגרלים ומקרבים את הרבר הגראה (כיואקל). פפו בן טדום באסת, רהוא צריך לבקט לו עזר בודבלי זבוכית לנטת ולעמור במקום נדולים. עת יחפוין להוות מרחוק אית הדר פבור פני רבולך, יפה הארו ומרארו, בכו לעשות: ביום שקראו לפניו: יהי בלך היהירים! ונראה במלך שלם ישיני שר החיים; בעטרה קוצים שנימרי לו ביום שבלה בלאבת אביו, אשר נתנה לו התלמודים, הטרודים כיום בקנית בשר ורגים על שבת, כל איש מאנשי ההמון, אשר אין לו הוכית נצאה נא, פרוח, נם אנחנו היום אל מחוץ למחנה חבסתם שברו למו בתורה, ראו בכל מאמרי משה בנו ישוק המשוח, נצפנה בקבשי וסהרי הבתבי קרש. לכן הפופרים והפרושים, אשר, בחפין אל רעות, נסבלה במלאות הניהים את גל מה שבשמים ונארץ הרת

אשר צפנה, ליראיף, פעלה לחוסים בך, נגד בני ארם.

תעלם סעין אישו פעדי העזכם הוה, עד העת רצין. כם שאמר המשורר בהחלים ילב. 20 יסה רב ביבף

אשר הבין לאהביו, הוא שלבו בסיגר בסדי צפון הוא אל מסק הר. וישעיה 1,8 בל המוב והנועם,

הפתוב מגלה לנו כי אירה ישראל המושנת

(נגר הוה פירושו: מנגר עיני כני ארם),

עצית האלהים האב אורת הפץ לבו מקדם, לקבץ

וכינקברוכי הוקם ביום השלישי יבפי הבתובים כי המשה מת בעד השאתנו יבפי הבתובים. הקרוש, בנפל הפלות שפתב במפתבו הראשון להקורנת! מן המתם ולוקם 24 28 19, על זה רמו נם פלום פאלחותו בנצחותו ואמיתותו פאשר כלה ואת הארון בעצבו לקליופס ורעהו ביר אתרי הקובתו

-115 -

בית הספרים הלאומי (----והאוניברסיטאי

בית הסברים הלאומי והאוניברסיטאי

116

והנביאים, המעירים על הבטיה ישוע, שעלה בשרש מארץ ציה, רק דברי מליצה, מנהנ הלישון, ודברי הבאי ונוימא. ולא יבלי למצוא בהבתיבים האלה יאת זה מטר בתב משה בספר התורה והנביאים, את ישוע מנצרהי גם קשה היה להם ליש פוני את רברי המטיח שהיו בר בנד עם רברי הנביאים ייוחנן א. 84 8 8)

ררבי המים דעות מי ימצא! איכה עור באפו ארני את הכמי ירשלים. אשר התהליו לפני המון עם היהירים בעומק הבמת הורתם ובאהבתם הנאמנה לארצם ולעמם. צור ישראל השיב אחור רעת הפרושים היורח מן קאיפ נג ממפר ישעיה, שקראתי באוניבם היורח מן קאיפ נג ממפר ישעיה, שקראתי באוניבם היורח מן קאיפ נג ממפר ישעיה, שקראתי הבי על בן היוב, והמצור את הברו הבמיורם ולא הבירו את המלך יבקבה אלהים. הבו במנורים ולא הבירו את המלך על ביה יעקב לעולם, יבְּמְבֶּלְ היהורים, אשר לענו

המלמיד, האהנם, יזרנון, שראה מעיניו מל הנעשה

למצוא בין מאמרי התורה אלפי אלפים הקים: בענין

הפרישים והכופרים היו נבורי הורה ואנשי היל

איהים לאלה, אשר הורת אלהים עםם ניותן ו-83

ששמו לקול יעברו הצריק שאמר: פי הן קרא הפתוב

והוא יהיה לי לבן ו שמואל ב ז. ידו, פל יראי יהה

אהה אני היום ילדתיף נהתלים ב. ח. אני אדיה לו לאב

וקיםו אותם או השרירים שבעם ישראל, הה ישוע, פאסח, רבן ראלהים, אשר יהוה האב אסר לו: יבני

פי הורתם, –אשר עקר תעקר–ומתיה מו. ישה ולא על פי הורת אלהים, חשבוהו ישוע לבן מות. אולם, על פי ההודה שבתב משה והנביאים, לפי שהבתו

פי הורתנו הוא חיב בות, כי עלה עצבו לבן אלהים יותן ים. ח. לשונם העיר עליהם, כי רק על

וצרקת עצםם שהקיבו לם: העלבו הצכבו קראו פולם פפה אחר, ויאברו: יהורה יש לנו, ועל

לרבו, וידע היטיב את היי המתנים הגדולים וההלימת דברי הפרושים בירושלים ביטים ההם; האיש אטר עדותו נאמנה, מספר לנו: כי הסבה של הענויון הנחל,

שה בו ההכפים להרע האלה, היותה תורתם

בית הספרים הלאומי -----והאוניברסיטאי

- 1118 -

הולרות הדיים של יאורתו האישי ישוע מנצרת, בהיותו פה עלי הארמה, על מעשה עבורהו נקיים ולמלאות בל פקורי הזרת אלהים בפועל וברבר, על ענייו. על ביההדיבות הצליבה, על הקומזו ביום השלישי בן הפתים. מה נם, להביר בו את הפשית בן אלדים חיים, קבליה התורה. כל ימיו בנאיתי מצמו, המתחלל בהכמתו ורעתו יען כלשה מאור ליהנצורף משבחן נאותו ולשנם נינו על איני עלשה פתורה שנו ורענ כי לאיש המשוקע בי יורע רפרש את הקורה ולמנות את מצותה וקירא הבמוב בתורה: כא העורב, לא תנאף, אף

אפים. נדיבות, חבר, ואמינות במשיח ישוע, אשר, ברטו ובשרו, בשל את מצות החקים של התודה והעשרון וברית, מביא לידי אהבת, ענוה, שמחה ושלום, איך לעולם ער אהת: ואדבת לרעף כמוף. יהנה ואת אבל קיום התורה - הורת אלהים - בפועל, בבשר מניאה לירי המא ימות. לירי קריאה: הצלב! הצלב! הירינה של בצות השורה ורוקרוקיהן, בלי עשיה,

בצורת המדע אשר כו: בי הוא הלמיד חבם. יור צ לעולם וער, אם הוא יהיה חבם בעיני עצמו, מיהולל

ך ברוחו את המושים של השולם וניאול נפשנו, את נשוע המשיח, אשר הנו הוא אימול נם היום ונם וישיםו בל מבטחם רק על השבלת עצם ם בתורה, המביאה אך קצף, חשא ומוה; במו כן נם לבל אחר מאתנו, נם היום, יקשה לו להביר ברעקי ונהרניש הבא אליף על בי היו חבטים בעיניהם ושנהלי עורים ישיש לו חיים בעצמו וחנותן חיים לבל להביר בישוע מנצרת את משיחם: הבן אלהים חיים, באשר אבותעו, הפרושים והשנתדרין, אבדו את הבשרון פישעים נמנה, לא יבלו, כי כברה עינם, נקצרה רעקם. בעת ההיא נתמלאו לתומם רברי ירשיה הנביא: אויי עבי אותי לא ירני, סבלים המה ולא נבונים. ולהביר בין השני אנשי בליעל, שנצלבי לישין ולשמאל של ישוע מבצרת, האיש אטר ייהוה הפניע בו את עון בלנה ואת וה יאשר הערה לשות נששו ואת שביתת השבת, מדרת בלים ורחיצת ירים, אולם למצוא אחובי אחיו שימי על לבבכם הדבר הוה: פי

- ררווה ב--והאוניברסיטאי ייי אואאנוי

-121 -

פנינו ויהוה הפניע בו את עון בלנה בי נגור מארץ חיים מפשע עמי נגע למו ני אך עם ישוע המשיה הפרות, והוא יפרה את ישואל ודתורו נא את המאתיכם והמאת אבותיכם, במנלם אשר מערו בבן אלהים ישוע המשיח. אמרו נא בית ישראלי אמנם בדנו בצאן העינו, איש לדרבי

מבל עונותיו. אמן

היא מצותי אטר הארון: פי הארבו איש את אחיו פאשר מאו שיניכם, אחי, אל הך נולנולקא וראו, בי

המאתינו! מה יפה אף נעים הרעה צאן הגרול פהיותו פא ויבשר שלום לרחוקים ולקרובים, לנברים ולאורהים שה האלהים, הנשא עון העולם, זכה שלמינו, אשר こっていた。 הצלוב - טה נאדר הבהן הגרול בהותו ובה לכפרת אשר נתן לנו על הר בריום. הבישו על הצלב של המשיח ותראו ברור, פי הוא הטער להי צריקים יבואו בן; רמבוא אהר, שנפינה לכל בני ארם, יהיה מי שהור, ערל או בהול, לנשת, ברוח אחר, אל אבינו שבשמים, פקחו עיניכם וראו את ארון הבבור ישוע עיבל; בי ברפת אבינו שבשבים נברו שם על פרכתו שם פריון נפשנו בקללת אלחים. אשר צוה לנו על רב אנכי אהבתי אתכם. (יוחנן 15 מ).

ישוע, הנכתר בערכם בעמרת קוצים. הפפו על לבבכם פית אלהים, ברעו ביום על ברביבם לפני מלך הבנור להמנות פין אורחי קרית שלך רב, בקרב הקרושים ובני

אחי! אם נפשנם יקרה בעיניכב, ואתם הפצים

-120 -

וויאוניברסיטאי Cרטיח החר

- 123 -

איפה ? וכסה נהגרל הערב שבה הוח ? הן אורף גלותם הסר ושפלות דעתם שללו טרם כל טרשג והבנה במלות גרדל ניטאי, כל עוד אשר לא יעיד עליהם ההיש של הראות והמשוש. קריאת שם גרדלי, מעש נכבר פניםי, גרדל הוא. יום יערב שבהי הוהרוסר למעשה המא גרדל, נדרל הוא. יום יערב שבהי הוהרוסר למעשה המא גרדל, יבקרות מלך רב ירוישליםי, על כן שבר גדול נשברה בתצלה בת עמנו.

המאת יהורה ואת, הבתוכה מאו בעם ברול על
ספר הארבעה מבשרים, עורנו-לדאבון לבנו – הרושה
נס על לוח לב אידנו היהורים, השעי עיני הם קראות
את האת!ת אשר נהן לנו אלהים מראש, פי חפין
את האת!ת אשר נהן לנו אלהים מראש, פי חפין
רברי הנביאים, אשר בשרו מקדם את המשיח,
ישונו, הנולות בעל של החיה לחחות הקצפות,
היבשה, נס היום הבה פרים ועיצבים את רוח הקרש,
הרבציה היים למאמינים ביהות ומשיחן.

Ę

נר:יש ביום ערב שנת, יום ענית המשית. 7 אסריל 1888 ישעיה נג לוקם כנ 12-14 כ

J

אתי, בני עמי! היום הוה יקראו לו המשיחים יום הששי הנהול. גם השבוע אשר לפני פכה המשיחים נקרא ינרולי – אולי מהם יקחו היהורים לקרוא את השבת שלפני פסחם: ישבת הגרולי.

ירעהי. גם ירעהי, פי ה<u>ותרים, בשמעם מפי</u> אלפי רבכות אנשים, פי גרול יום הששי הוה, ממלאים. ישחוק פיהם ובלעני שפה ישאלו: מה יום מיומים?

והאוניברסיטאי - ררוורד ב-

-121 -

ההחודו נא את המאתיכם וחמאת אכותיכם, במעלם אשר מעלו בבן אלהים ישוע המשח. אמרו נא בית ישראלי אמנם בלנו בצאן העינו, איש לדרבי פנינו ויהוה הפניע בו את עון בלנו, בי ננור מארץ חיים מפשע עמי ננע למוי ני אך עם ישוע המשח הפרות, והא יפרה את ישראל

<u>`</u>

פא ויבשר שלום לרחיקים ולקרובים, לנברים ולאורהים פישראל! אחרי את ימיירה ירוד

היא מצותי אמר הארדן: פי הארבו איש את אחיו פאשר אנכי אהבהי אתכם. (יוחק פו מ), שט פריון נפשני בקללת אלדים, אשר צוה לט על הכ עשר נהן לני על הר בייים. הפיטוי על הצלם של אשר נהן לני על הר בייים. הפיטוי על הצלם של המשיח והראי פרור, פי הוא השער להי צריקים יבואי פו: המבוא אחד, שנפתח לכל פני אדם, יהיה מי

אשר נהן לנו על הר נייוים. הבימו על הצלב של המשיח והראו ברור, כי הוא השער להי צריקים יבואו בו; המבוא אחר, שנפת לכל בני אדם, יהיה מי שבשמים. פקחו עיניכם וראו את אדון הבבור ישוע הצלוב.-מה נאדר הבהן הגדול בהיותו ובח לבפות השאתינו! מה יפה אף נעים היעה צאן הגדול בהיותו שה האלהים, הנישא עון העולם, ובח שלמינו, אשר בא יובשר שלום להחיקים ולקרובים, לנברים ולאורהים אחי! אם נפשכם יקרה בעיניכם, ואתם הפצים להמנות פון אורחי קרית מלך רב, בקרב הקדושים ובני פית אלהים, ברעו פוזם על ברכיכם לפני מלך הבנור ישוע, הנכתר בעדכם בעשרת קוצים. הפפי על לבבכם

-120 -

אלפי רבכות אנשים, פי גרול יום הששי הוה, ממלאים. ישחוק פיהם ובלעני שפה ישאלו: מה יום מומים? השבת שלפני פסחם: ישבת הנרולי. ידעהי. גם ידעהי, פי הנתצרים, בשמעם מפי

יום הששי הנרול. נם השבוע אשר לפני פכה המשיחים נקרא ינרולי – אולי סרם יקחו הוחורים לקרוא את אחי, בני עמי! היום הוה יקראו לו המשיחים

ישעיה גג לוקס כג 12-144 כיץ

J

נריש ביום ערב שנת, ים ענות המשית. ל אפריל 1889

שחשא שי נרוק נגר ישים הנרול ובן עליון יבקרית שלך רב יירושלים, על בן שבר נרול נשברה

לרבר מפשט ורותני זרה למז. אולם, זה היום באמת נדול הוא. יום יערב שבתי הוהרובר למעשה המא נרול,

היבשה. נס הוס הפה פרים ונועבים את רוח הקורש, ישונ, הנוצות בנול שר תחיה, להחיות הקצפות. המפיה היים למאמינים ביהות ומשיחן. רברי הנביאים, אשר בשרו מקדם את המשח, וישמינו את לבבם מהבין אמרות בן אקהים חיים ספרי הארבעה מבשרים, עודעו-לראבון לבנו – הרושה נם על לוח לב אחינו היהורים. השעו עיניהם קראות את האתות אשר נתן לנו אלרים שראש, כי הפין ישועת התבל הוא. הבבירו את אונם משמוע אל בתילה בת עמנו. המאת יהודה זאת, הבתובה מאו בעם ברול על

ב כרטית-חים והאוניברסיטאי

יישביו ינו הלאומי

השר ושפלות רעיהם שללו מהם כל מושנ והבנה במלות ינדול ונשאי, בל עוד אשר לא יעיד עליהם החוש של הראות והבשוש. קריאת שם ינדולי, מרנש נבבר פניבי,

איפה ? ובפה נתנרל הערב שבת הוח ? הן אורף כלותם

בית הספרים הלאומי והאוניברסיטאי

-125 -

דרדו מדרת שתה, ברם בנו היחירו אות לתם בי ינשו את קרבן פסת. במבבר ונמצוד אומר: יוחיה הרם רבם לאות... וראתי את הרם ופמדקי בימולה היו הבל ימל, לפטוח עליכם גם בלי מימן בימום יכואו, לאות ולוברון, בי אך ברם שה לפני הי ולא משתת: יכי אין בברה בלי רסי, לפני הי ולא משתת: יכי אין בברה בלי רסי, לפני הי ולא משתת: יכי אין בברה בלי רסי, לאותות ולחנים בל איש חבם, מבקש אסת ואטנה, לאונות היד לעוכם, שומר אותם ומתפונן בהם המיי ארוננו היד לעוכם, שומר אותם ומתפונן בהם המיי החדי

אבל אבותינו המאו, כי סרו טדי ווְיְבּנוּ בבערים ולא ראו בם אתזרם, הזכלית הגרצה בהם, את המשוח, שריא הכלית התורה, ויראו בהם אך תלי תלים של הלכות והרשות, אשר לא צוח הי ולא עלה על לבו, על זה בקונן הבשורר: יאתזתינו לא ראינה.

124-

על ששעי עם ישראל אלה יאנת שר המשורר אחף במושר עיר, שקראנו היום בתפלתנו. אתרי שקונן המשורר על המתרת פני אלהים מישראל; על הלול המשורר על הרפת הורף ומנאץ שם יהוה ועל אייבי ישראל, פוסים; על הרפת הורף ומנאץ שם יהוה ועל אייבי ישראל, הוא, מה שאנהנו, בעצמנו, רעים והמאים: ישראל, הוא, מה שאנהנו, בני אי ולא אתנו יודע ישראל, הוא הברים, אישר בחר אלהים להורות, רבו על השלשה רברים, אישר בחר אלהים להורות, על יבו, למולו הא מת ומנותת החים. למען בזי לבוא אל נהלה הא מת ומנותת החים. למען והברנו בהם נם כל ניי הארון, והם:

א) בראשיה, עה היה ישראל לעם, בצאתו סמצרים מעברות לחרוה, נופניה, טיד נהן לו אלהים מצות וחקים באלה, אשר יבלו היוה לו לאתות ער חרות ונאולה הגפשי הנקות לאדם רק בעור השובה וסליחת החשאים על ירי רם בן אלהים המשיח הנשפך בעדנו. למען הבין את ישראל לקראת חפין הקרום, שעלה ברצון אלהים האב טרם פוסרות הבל, להציץ -126 -

ירידו אשר רצינה נפשו בו. – גם הקלמור פורה: בי אל ישראה, לבשר לו בשורת הגאולה על ידי בנו בלאבים, אנשים נביאים, וישלח אותם, השבם ושלוח, התועלת הנרצה בו, בחר לו אלהים, מהמלתו על עמו, ב) פאשר הרבר הראשון, האשת, לא הביא

בנביאים. הנביאים שהגירו לישרא: מדאשית אחרית לאין מרפא. (רוה ב. לו מו.) על וה מקונן המשורר: יבי אין עור נביאי. הפונה, פי אין בישראל אמונה רבריהם, ויתעתעו בנביאים והעלו עריהם חמת הי ער אוי הנון אבותינו העליבו במלאבי אלהים אלה, בזו

המלוא והקום הנמון של הבתובים באו לידי

הקודש, אולם ישוע זה הכא לאשר לו יואשר היו לו

לירי קים גבון וראוי בל האתות וההבשחת שבבתני בטיתתו, ובתקומתו ליום השלישי שן המתים, באו

רכה לא קבלוהני.

ארצה לחת נפשו בפר בער רבים. ברעת וכונה השלים ישן, הואי מצר אההתו, ירע מראש, בי שלח משמים בכונה ורעה בנפש חפצה וברצון חפשי מרוב הכנעתו לאלהים האב ומנורל אהבתו לבני ארם. ישוע את הבתובים, לעישות רצון אביו שבשמים אשר המשיח ועבורתו, הבוו והרפה שנשא, ענויים קשים שסבל, המסירת נפש למות-מות הצליבה- בל אלה היו ושלוחיו ובין קיובם מצר היהורים היא רב מאור. פהנות קצם בשני אופנים. או בצר האדון ישוע ושלוחיו. וירקו בפניו, על לא הכם עשה ולא מרמה בפיו. ב) בצד עם ישראל שבבה אותו לנוים, וילענו עליו אולם ההברל בין קיום הבתובים מצר המשית

ישוע יהיורע ער פה יומתי הדיה ואת ואות קין בפי נביאיו הקרושים אשר מעולם, את בנו החיר

ישראל ברנוז רחם, ויפקוד את עשו על ידי רבר

השלישי והאחרון, וישלח לנו פרות, באשר רבר

והפרושים, שהתעו אותו, שכב למעצבה, ובר אלהי פאשו לא רבך את לב ישראל הקשה ובאשמת הסופרים באלו לא היוואינם. בל הגביאים לא נתנבאו רק על המשיה וומנו,-0 אחרי כן, פאשר רבר יהוה, שהיה פפי הנביאים

-127 -

הפולם, בי בו צפינים בל חבמה ורעת, בלירת ישוע, בחייו, במעשיו הנפלאים בקרב עם ישראל, בקצון

30

-128 -

האדם (מתי בו 19, אולם, לנו אין להשימושם ולהתפלא, בל כך, על אולם, לנו אין להשימושם ולהתפלא, בל כך, על אולם, בני דור הבניאים, שדוע לא שמו לב אל הברי הני יה ומשיהו, בי יש אופן להשוב; בי-אור המציין מהרבי הנבאות, היה עזה עזה ונעלם; משיה הפעה העקב, אשר נבאו עליו, היה ממסקים בשייה הפעה בשיח בבשיח בבשר, יהוא, היה אור קטן ורק, כי עלה יכשרש כארץ ציה. לואת קשה היה לפני עיני בשל להאמין, פני יורוע יהוה, עליו נגלחה, יהבנצרך, הצא כני שובה? שאלי אנשי דורו זה להן, והביםו עליו בעל איש יאשר שאלי אנשי דורו זה להן, והביםו עליו בעל איש יאשר

שלחו, אבל עם ישראל מלא וקיים, מצרו, את הבתובים בבלי רעה. הם שנאו את המשיח ישוע הנים; לעני עליו וירקו בפניו, ויקראו: הצלב! הצלב! על לא בפי נבואו, אשר הנידו איות דרך ישמן אזר המשיח, על יכן בשלו נפלו ולא קפו עד הום הוה באשר אפר הארון: הן בן הארם ילך לו, בית וב מליו, אך אוי לאיש ההוא אשר על ידו ימבר כן

> יישופתו. צחוק מכאוב לב הוא, לראות, איך התלבידים "שבבל דור ודור עמלו לריק, לפרש ולבאר הקאפי נינ

לא הדר לו. המושש של ההבל לא נולד בבית מלבים הא בתביל בביני בהנים הטרולים, לכן בשבים האנולים הא בתביל השנום בי הוא נואלם החוק, מפארת יש"אלי והבשי הקודה, שבישים האהרונים האלה, בעת אשר אור המשיה בבר האיד לארין ולדרים עליה; בעת, מביורה שמש עד כבואו נדול שםו בטים ובבודו פלא שנבתבו עליו פאי, בדרך נבלא, עד קצם. בנדל ואת נם שנבתבו עליו פאי, בדרך נבלא, עד קצם. בנדל ואת נם אלה עדי בעקשים לבם, יהתרי בעת הואתראנש יש"אל בחופש, הכצוא באורים זרים, דלים רקים, לעקם את אלה עד בתובים שנאמדו על נשנע, שר החיים והשלום, פל הבתובים שנאמדו על נשנע, שר החיים המיה,

יישבו ינו הלאומי והאוניברסיטאי ררוורז הת **.**

קרן מכאום פעיני האינס פאמינים ובעצס בנרוים. וריל, אך במסמר ורם, הנביאה שבפרשה הזאת היא מספר ישעיה, שקראנו היום, נגד הבאור האפין של האדין ושלוחיו הקרושים. המה בתבו הביאור לא בנים

מי יאמין בוה, אשר אנתני בוום משמיעים ? הבישו

-131 -

לנו יובהבורתו נרפא הנוי. את מכאובינו. החווה מביש מרחוק, בי הבן מחולל מרוקר ספשעינו, ואיך בקחתו עליו סוכר שלובנו, היה שלום פי-הכליה משלחתו הוא, למנן ישא את חלינו ויסבור פנו, יהידו יה רם ונישא ונכה מאורי – איך פה, עלי הארשה, יחשבוהו, ילנבוה וחרל אישים, צופה ומביש הֵליבות אֵל בבשר ; רואה ענית נפש הבשתן הפכאובים, הנגעים וההבורות, שהוא מקבל עליו בארבה. לפניו גלויה עצית עליון כקרם, לשלוח ארצה את מנצרת, הנקרא ובא כהמש מאות שנה אחריו. הנביא ובשפה ברורה מספר לנו מעייה נורא: מות ישוע הנכיא מעליו את ארדת המליצה, ויפשם מעיל המשלים, פה בהשנים עשר פבוקים של הקאפי הוה השליך

םי האסין לשפועתינוף וורוע הי על סי נגלתה! החווה מתרגש מהמחוה הגורא הוה, ומרים קולו:

שקראו הסופרים והפרויטים בכית קיפא וממשפט פילאר ברוסיה, בלי פתהין פה לענות רבר להסלעינים עליו, לצמרה: לעשית סבנו בנד לחום בו נופם ולבסות ערותם זנאל מה, הנביא רואה, איך לוקתים את המשיח בהמון ומהלה ימעצר ומטשפטיר מהעצרה ברצונו ההפשי, אל משופשי נפשו וניענה באהבה. יכשה לשבה הובל, ופרהל לפני נוזויה, הצריבים שיצאו לפועל בבמה דורות אהריו, במו שהמה בתובים על ספרי הארבעה מבשרים: איך הששיח נגשו וידיו לקהלה אחת קרושה וכללית. נפשו, נתאחרו בני אלחים המפוזרים האלה לאחר. ואיש לדרכו פנה, אך איזרי כן, על דיי בפרה, רם הפגיע בו הי את ניון בלנה נפוצו איש איש לביהן יייי יכלנו בצאן הנינוי בלנה באין יוצא מן הבלל כי גם קלמירון המעמים, שהלנו אחרון, פעת אשו וראג ער בי נגליה ורוע הוה: על ישרש בארן צירי-שרש ישי, אשר מצמח ויצא מאבום פית לחם! הנביא מספר, בעד רואה נאטי, בו הדברים

גיול הספרים הלאומי כרנויה היב והאוניברסיטאי

בית הסברים הלאומי והאוניברסיטאי Cרטים בסכר

- 133 -

10 3000

א שם נפשו אם הודה והאמן, בי ישוע היה יקרבן אשם בער השאת העולם, או, על ידי האשנה הפשורה יקרבן אשם בער השאת העולם, או, על ידי האשנה הפשונים הואת בלבר, יראהי המשיח בן יובעי המשירוע ברך ה'דואהה בן ארם הראה במשיח, בי אמרידע ברך ימים על ממלכהו, שהנחיל לו האב; בי חותם רבריו בטוב וכבמחין לב: יבי תַּפְּץ יהוה, לעבור על פשע לשארה נחלתו ולשוב לרחם אותה, לכבוש עונה – בירוי – ביר ישוני בניישראל אל יצלההם ואל דוד מלכם, ויפירו באמנה את משיחם בי ישיע הנצדי אשר רקה.

ואת ועוד אתרת מבשר הגביא; פי, מכבר אשר המדרת עמל נפש, שמבל המשיח, הוא יראה ורע פרך הי מעמו ישראל, הוא עוד ישבע שמחות הנעיטות נצת, פר יפרעהוי – בי הו כ מה ו הים רע הצפונים בו, – ניצריקי, קדש ויפדה – הצדיק זה, ישוע המשיח, – נו את יה ר ב י מי־טים רבים הצלה הוא יסבול וימלת.

בוים, ובולכים אותו אל הר נולנולתא לצילבו שבו-איך אין גם אהר בקרב קהר היהדרים החלמים, לשוחה וה שרהחים, נגור מארין לא בער פטעו, אך בער פשע עמי, פי הא נהן אחר שעים רק יקברוי אולם אחר בותו הוא יהיה עשיר לבל ועל ידו בולם ארם, ען רק הוא הא הם אשר אין בל המא בוי, ארם עשר ולא מרבה בפיי.

ביון בך עלהה ברעין הנביא השאלה ששואלים הדודרם, ההבשם בעיניהם: בדוע עשה הי בבהן מדוע שלהאה המשיה ברפות עבר, דבא והקקה אותו כל כך עד פי אפסה היבולה להביר בו ידיד האלהם, את זה, אשר הנית נפשו בון במשיב על השאלה הואת עלה ברצוני הנפלא, ומי יאםר לו מה העשה? הן פל אשר הפין יהוה עשה בשמים ובארץ, שניה, יש גם שעם לוה, כי בהפין ועצה הי היה לעווב הבחירה הפיש יה ביד ראדם: אם אתה בן אדם יה שים

ייטברים הלאומי והאוניברסיטאי

ישועות בקרב בל טיי הארין, אך ישראל עורנו רהוק ないないない לישראל. אין לו עוד האמונה בבן-עמנידאל-ועד מתי אלחים יהרף צר .... למה תשום ירף מערתה קנית קרם. הלא אתה אלחים מלכי מקרם, הקך בבר פועל בלין נאין אהנו יורע ער מחל אן משת ירטט האים בתלם את ירוטלים עיר הצדק: מתי תשים המלונה לישראי. נקוננה נא יהדיו עם המשורר: נפשר מעד פשע עמנג ואהנו פקרל היהורים אין wer name my anter we are grant ה 1856 שנים מיום אשר ישוע הערה למות

ותראני בי הוא, ולא אתר, הוא האהמה מאלבים, העימה הסר .... לא תבקש את אשר לה ואת בל הסבול. לא פתח פיו לענות למחרפיו רבר, בנתוב: ואָרִי נאיש אשר לא שומע ואין בפיו הובחות, (תהלים לה, ווו רק בשלשה בקובות, באשר ננעו הדברים נכובת ישראל, לעכו ישראל ברגעים האחרונים מחייו על הארפה, המבשר לוקם (בנ. 19-14) מספר לנו: בי המסיח ירידיין העלו נא על לבבכם נודל אהבת המשה

בו – "יפניני" יניתילר ויהפלל לאביו שבשמים בערם פי יפול גם אה לבבם לאחבה אותו ויזרוק עליהם מים מהורים למהר אותם מבל תמאתם, דבר יהות, באמת, לא נפל ארצה. אחרי הקינות הארון ושפיכת רוח הקודש גוים רבים ועצושם, ויקבלו עליהם את עולו הנעים. על הלטיריו, חיש פהר, נהרו אל אמנית-ישוני-המשנה אך עם ישראל נאנה וישב אחור ביאורו וישעו. ויהי לעבר גרצע לשר הבחברהממון ער היום הוה. וימנו אותו את פויש עים, לבן הוא, המשיח, בראשונה "הפושעים״-עם היהורים, שנרלם הי פבנים והם פשעו הנכיא מוריע: פי ייען אשרי ישוע יהערה למות נמשוי ועם ישׂראל, אשר מהם יצא המשיה, לפי הבשר, ואשר להם בשר, בראשונה, ההסר והישינה, לא הבירוחו, יהמא רבים: ר הגוים ובני הנכרריישאי, ואחרי כן פער םי נבר, אשר אך חוש שלם וכזה בריא לו, יוכל

בה, לשמוע בקול עבד יהוה. אבל אנהני ואבותינו השאנו, הבברני אוניני עד

כההעקש ולאמר: כי הרברים האלה, שבפרשה נינ

הואה, לא על ישוע מנצרה נאמרו.

איהן, ההפצות בים רוף בילי היי האשרים בעלינו, בנות ירושלים, אל חבבינה עלי, להראות מצמבן לעיני ההמון, פי מהיקרות ורח מניות המון מופרות ומקוננות עליו הוא ישינו פרעיה, בי הנשים האלה, בנות חות, שהביאה מידה לעולם .שרא מיחו עד הנה פבעליהן לעצור אותם מהטוא נגד משיח הי, הפצות ציחה, בצית הליכה ישוני אל הצלם, להראית לצין ההמון, פי פהנשים היקרות שבוהושלים הנה; מהנשים שקבלו עליהן המצוח: יהנו שבר לאובר ויין לברי גפשי, להביא קורם של לבונה בפום של יין כהשקת את היוצא להרגיברי שיה שרוף היציתו. יכנחדרין רף מנו. אולם, עיניהן התימות לראות נודל הרעה המאה על בניהן אחריהן, בנלל דם הנקו שקבלו אנשי ירושלים על נפשם ועל ורעם. לבן, כהפוך הבכיה של הנופה לבניה של השובה, פנה עליהן ואנור: הסופרים והפרוסים, משהרלים אייני לקיים מצורו "ואהם ז

לרקף בטף" בוה שבוררים מית היפה להנדרנים על ידם (פסרים דף עיה, קחו נא יימעתבן לצרבבן: בכינה על נפשבן ועל פניבן, בי הנה ישם באים.... ההנפים והחשאים ישאו אה עזנם וקבלו עונשם הפר, בי אם בזאת יעשו בעץ הפה-זית רענן ירשה יא. וו). מה יעשו בעין יבש-הענפים הקטופים. להרושים יג. וו).

לתאר הנחימים, החרפות והפוינלה,) גם הכאב והצער

שכבל החסיר ותמים ישוע מרם פיתתו, המשונה

Ē.

- 137 -

אהבהו העוה לעם הוה לא נחנה דבו לו והציקהו

-136 -

א) פענת אשר הלטו אהריו עם הם ומיניהם

והאוניברסיטאי Cרטים בואומי

Marie J.

המנוילת. אולם, גם הרפחל, גם ביונו, גם כאבו וגם
צעה, לא פעלו עלוו, להוציא אף מלה אהת להמלעינים,
אשר עמהו בנגד נגעז וצהקו עליו; אך אהבתו העוה,
אביו שבשמים בער קהל היהורים אשר סבכוהו, ויאמרי.
הבונה, כי בהמאהם הגדלה הואת נגד המה נמימים",
יבי על המשיח היה למבור כל ואת ולב'א אל

1.26 (1.37) (1.14) (2.14) (1.14) (1.14) (1.14) (1.14) (1.14) (1.14)

- 138 -

בית הסמרים הלאומי כרטים-חי-והאוניברסיטאי

ם בעה שמעו, כי איש הומא, כן כליער, כודה

וינע בפנת. הלב של אחר מאנשי הבליעל האלה פתאום מעט, והנה רוח רעה ויראת ה' כאה מעבר המשיח נטה במהטבתו מדרך רפי המגדף; שם בתשובת שלמת, ישראל ויאסרו: אם באסת "פלף ישראל הוא" ירד נא ליחה בן הצלב תאבין בז. ארון הבבוד ישוע שובע את הרפתו, אך הוא כאלם לא יפתח פיו .... עור כתשוכה, יהר עם אחיהם, ההשאים בנפשותם: ראשי הפהנים, הכופרים וחוקנים, החלו להרף את ישוע בלך פיום נאצה הוה, בשעה שאוהבי ישוע והלמדיו נפוצו גם שם, על פתרי של ניתם, בני פות אלה לא חורו אחר לימינו ואחר ליטמאלא, רברו ונתנו בו רפי, מי המה האחים האלה? המה שני פרינים, אנשי בליעל, שמעשיהם הרעים הביאו אותם אר המות על הצלב. איש איש לביתו ויוושר לבדו על הצלב, גם און בתנעיו האחרונים, סבבוהו מרעים אשר פצו עליו פיהם. נם שם, על העין, אחיו, לפי הבשה, שני יהורים שניקלו המאיו ומבקש כליחה ובפרה, מחור פלא ויקר הציב לפנינו המבשר לוקם. הוא, לפי תומו, מספר לנון פי

- 139 -

לבוא בהוך בלבות השבים. אשר פשר ישוע, ייתפלל להאםין באלהים האם; הנורה על פשעיי; הודה בפיו, פיישוע הוא, הארון המשיה, ויבמה

νζ.ι · · · לקול שנעה האבלל הוה שעה ישוע, ננעבר

לו. ויפהת את פיו ויאסר:

צייירונים מרם שבכה החישך את פני כל הארץ, ומרם ומקיימים לנו הדבר, יכי ישוע בא לעולם לחשיע שפקר את רוהו ביר האם. הרברים האלה מאשרים אלה היו המלות האהרונות שאמר ישוע, אור הנולם לאיש יטהלך חשבים בל יפי הייו. אלה הם רברי יאסן אוטר אני לך: היום החיה עמרי בגן ערן.

אשר דברו ביניהם שני הפרוצים האלה על המץ, בעת שהיי ליטין ולשמאל אדון כל הארין, או הבירו בשפתם את שפת ופשון שתי המפלנות של היחורים, אנשי חרנו, ה עניםים גם בן לפי פעשיהם הלא מונים. המפלנה האחת והגרולה, אף כי בצרה גרולה היא, ਜ ਜ ਬ % ' ਹਾ । ਭਾਧਾਰਾਰ । ३।) אחי! לו הקשיבו, בראוי ויאות למבין רבר, את

ברטים בי טיטאי

כהפריין הזה, שהור בתשובה על הליתו פרש מאת נשמיז, המה מתהנים: ומרני ניא ארוני בבואף בקרב במרכותה אשר ניהן לף אלחים האב לשלוך על פית יעקב לעולם.

אדי! זכרו כי אדונינו ישוני, בשיח האסח, אסר: ברנשאי מעל הארץ אסיטוך את כלם אליעוהני וב מנ) לכן סורו נא מעל אדלי ארוכם הפריצים ובני בליעל, בחרפים למשיח ברינפלי (מנהררין רף צו ע"ב) אשר מררפים את המשיח בן אלהים חיים, שנצלב ונקבר, קם מן המתים וישב ליסין הנכורה. סורו מרם. המירו רוע בעלליבם. פתור הרצובות רשעהבם, להקשך כלם, במהרה, ישטין, שר הבותב, למען הוכלו להמשונים בהתונה, אל האדון ישוע באסת ובאסונה; נקתת חלק בהחונה, הבבור, והתפארה, אשר יהיו לכל המשונים בהתונלות בכזר מלמותו עדינו בומן קרוב. אסן.

הרשענו ופשענו לכן לא נושענו מרים הם: כי וה ישוע משיח יהוה הוא, אשר לא עשה אלה עצטות היבשות, המפורות על פני בקעת רוססיא, זה שנים מעמות נשבה עליהם רוח ממרום להחיותם יוחלו לציץ בתרכי פתחי קברותיהם על הארון שר ההיים אשר אבותינו רקרו אותו. המפלנה הואת אוברת ביום: נירא נא את האלהים השופט צדק, ונצריק את משפשו וענשו, אשר הביא עקינו בגלל רם הנקי אשר שפכו אבותיני, מרם הבל ער רם ישוע המשיח. מאופה רען פי מנצרת יצאה שובה לנו ולכל הנוים. וב חבורתויר פאלם ו. הבפלטה השניה היא, אשר, בהפלת האב שבשמים על עמו ישראל, אנחנו. מה לנו להמליך עלינו את הארון ישוע המשיח על בישיח בוה, ישיושיע אה עצ מז ואת נפשם. ולא על משיח, אשר עונותם הואים בול תישבים את עצםם שוים ורובים לו, יען צריקים וישרים המה בעיני עצמם. לכן פחכים המה עודנה טהופת את המשיח פלך ישראל ואוסרת: שפתנו אתנו, מי ארון לנוץ בני לאומים (נאציעליסשון)

- 本語学の次の語学-

111 כרטים ביםפר

אשר קראנו רפניכם, בי כל הפרשה מרברת ממצוה הלבר הזשך ולא אור. הננו רואים בפרשת פרה ארָקה אחת: לקחת פרח ארטה תמימה; לשרוף אותה מחיין אשר ישפא בטת שלישי ושביעי וישהר. השורף את ליקן אפרה אל כלי מים היים. להזיה אותם על אים הפרה ירתן בשירו במים ומבא ער הערב. הנה פליאה לפחנה; לחשליך אל תוך שרפתה עין ארי ואוים; בעת הא, נשנבר מאלנו, מה היא מנכל המצוח הואת? אבם הנסמא בנניסה כיז היסהר אך בהואת אפר פיה איך אפר פרה מטהר טכאים, וכטפא טהורים, חירה לפה לנו פרה ארמה ושרפתה שחון למהנה? איך יכול המעבירה כל מפאקץ בבר השקוממו רבים נם על וה, בקופה היא לפני בל יורעי התורה, ער שנם התלמורייםן שדרישו על בל קרן וקרן הלי הלים של הלסת: על החשש בלות: אבשר בשרה שרפה לא תאבלף הלו עליהן ששונה עשרה שרפות והוסיפו עליהן בהנה ובהנה ופחפש בלות: ילא תבשל גרי בהלב אבוי, יצאו להם אסורי הערובות בשר בחלב, בפלפולים עםוקים ער התחם, גם מאלו, נעלסו שעשי המצוה הואת, ואסרו:

ונרפֿב על ירי רשראםֿ. פֿ. רעלישש בליישנינ. נררש נשנת כרר תוקת zara 5881.

fred . K. brow way . p editorium

במדפר ים. ו-אי יודנן ה.

הראות ולשמוע, רק יען פי האבי הרשות הם, אבל לא להבין ברבר ה'. אמנם כל ישעי וחפצי הואו פי בכואכם הנה תוכלו להרפא מהתלואי ההלמירים אשר נשרשו בלבבכם. התלסירים הקריסו תמיר המעשה להבנה. בכל פציה ממצות הפזרה הששו את הפעשה לבר והחויקו בו, מבלי הבין על מה ירמוון מדיה, לכן אתי אהובי! ירעהי בי רבים מבם פאים הנה

111 והאוניברסיטאי

גדורה (מסבת פרה). מהקלמוריים פנימיות, הפונה במצוה הואת, בכל ואת לא נמנעו להוציא בפלפוליהם מפרשה הואת מסבת של פרה ארוסה, באטרם: כי החכם מכל ארם, שלפי, המלך, אשר לפי רציהם היה אבי התכמות בתקנות עירובין ונסילה ירים, גם הוא, אמר על מעמי הפרה: יאטרתי אחבטה והיא רחוקהי - אך, אף כי נעלטו אחריה, התלפוריים הפלינו מצור בהעלפת המעם לבך נאפר בה יחקהי חקה היא, ואין אתה רשאי להרהר

לא יבלו ולא יכולים להבין פני שיות ורוח התורה' יען כי נעלם מהם אור המשיה הצפון בה. בי רברי הבל המה ואין להם שחרו פאשר פן פאמת, משה עצמה. אך אלו ואלו, בעלי האפט ובעלי הפלמור, יאסרו משבילינו, בעלי האפס עיהיליסטיסו, על תורת מציה פואת באחר מספרי רת אחרת או בפרית החרשה, הנחשבים בעיניבם כספרי חצונים, בלי תפונה, אמרתם: אחי, בני עפי, הצפיירו נא בנפשכם, לו ראיתם

Alter

את ראשו ועיניו. מרוב שמחה פזו ורקר, ויצעק ויאמר אל המין הפראים: הפימוי וראוי פי אנכי מצאתי את

הרגלים של הפכנסים והעלה אותם על ראשו ויכס בהם

האלה היה אחר, הפוחוק לחכם ביניהם, הוא ההבינן על המננסים, וישהר ויתחוב את שתי ידין בבתי

המננסים התפלאו והשתומטו מאור: על מה? ולמה נעשו אלה ? ולא ידעו מה רעשות עמהם. בין הפראים

הבושת לבבות את ערותם, ויהי במצאם על ההוף את

נשאר החפצים אל הוף אי אחר אשר שם משבן פראי ארם, היכני ערוצים, ביום הולרם, בי אין עוד למו רגש

בנפתורים וללאות הרבה ויקר מקרוהם, פי גלי הים

בהוכם היו מבנסי ארם אחר יליר איירופא, העשויים

- 145 ~~-~~

משל החורה בעיני בעלי החלטר לפה היא רוטה: לחפצי ספינה אחה, אשר נפלו אל גלי הים

והללאות אשר בהמכנסים. גם עליהם מצאו פתרונים: כ

נעשו להלות עליהן בל בשא ערבת הבן וחבילי קשו

האדם בהם את העינים. בל אחר מהפראים הסבים לרעה! של ההכם הוה. או החלו לחקור על דבר הכפתורם

החידה, בי רק ליאת נוצרו ונעשו המכנסים למען יכסה

עברו ישים והנה בא אליהם איש איירופא, ויהי בראות!

וויאוניברסיטאי כרטים מסף

117

הוא בפסז ישהק, מהוה למקום מעובת המשחקום;
המה מנינים את כל איפני כלי המערבה, אשר מהוה להרצמה, ופרי מינישידם הנגלה והנאמפים ישהק, ירינו להרצמה, ופרי מינישידם הנגלה והנאמפים ישהק, ירינו יימישים בפלי בעה אינים במשחמים מכלי העה;
וימישים הרואים אה המנוית למעלה בחוך ביה המשחק, ועבודהם פה למבוה המני משחה ועונג לאלפי רכבוה בן גם הרואים את המהוית למעלה בחוך ביה המשחק, אנשים הרואים את המהוית למידה, ואינים יודעים כי בבר יצא מישיאל המשוח ונוים רבים אין הפן בעבודים; בבר יצא מישיאל המשוח ונוים רבים ייברך הפא בשם יההה,

ארי, בכל סקום אשר שם הארון, אריני ישופ המשיח, וובר, שם אוכברנשממה, עושר וכבור, חבמה ורעה: שם אמנה מהורה, הקוח מישרים ואהכת רעים, ואתם עורכם הזוים, שוכבים, במחשבי בור התלמרי,

- 146 -

איך האיש לבניש המכנסים נופל החת בובר משאם קרא לו: פתי! בסיל! ויאמר: פשום את המכנסים - פקח מיניף וראה, בי גם לי מלבוש בוה, אך הלבוש הוה

ביני נא, אחי אחבי, להנסטל אשר אניד לכם:

הפורה היא לבוש המשיה, כי הוא עצם והבלית ההורה,

דבונה בנתינת הקורה ופצותיה מן השמים היתה,

מצרים, ולעשותם עלולים ומוכנים להתגלות המשיח

בקרבם, ההלמוריים אשר לא אבו, או לא יכלו, לראות

את המשיח, לא מצאו כל שום בונה בהקורה הוק

את המשיח, לא מצאו כל שום בונה בהפורה הוק

בעים הבצות, על כן ברגלא בפימיוה: מצות אינ

בוקי סריקי מוה יצא בה שיצא, לתיפתנני, נגדה נא

לכל העמים, כי המה קרמו את ישראל לבוא אר

לכלהיש על ראשינו לכמות את ענינו מבלי האות אור

הלמוש על ראשינו לכמות את ענינו מבלי האות אור

השמש צרקה, פי יהל פהודו והדרו. היהורים רומים לפועלים אשר מעשי עבורתם

7016

מאניהם הקיץ. אהה! עד מתי עור ? עד מתי לא הרנישו מחלרנם הארוכה ולא החפצו להרפא?

> רמו אל חמשה ספרים שבתורה שמה, על שרה התורה, שוכבים הולים, פסחים, עורים ויבשי בה לרוב. הנה המשיח התקרב בראשונה להיהורים, כרפאותם

הזרת חבר היאן יחבר הפציחים. יולה חמשה אלמים.

-149 -

55.11

חולים .... הארון ישוע התקרב לירושלים אל שעו הצאן ושמה בית הסרא ולה המשה אלמים. שמה שמבנו הצאן, הוא מקום מושב היהורים, פי המה יהצאן האוברותי הפועות על שרה הפורה אשר יחסראי שָׁמָה, בי אמנם ויעל ישוע ירושלים ובירושלים ברבה קרובה לשער אל אהיהם. זה אלף ושמונה פאות שנים, יובלו להאמר גם עהה לפניכם. הנני לבאר לכם דברי הזרשה הואת: המה קעולם וישנם בבל הזר והזר. צורל הבר המשיה וקשיות עזרף היהודים המה פמאו בן עיה, בלי שום שנוי בלל, רבן הרברים שנאמרו בפי המשיח ושלוחיו מספר ברית החרשה ייותנן ה) שקראתי לפניכם. כבר ירעהם את הרבר, אשר הגדהי לכם פשמים הרבה, כי, וקרה כן לפנים, עור מבעי הרברים האלה חיים וקיימים הוא עומר בירים פרושות לקבל את בל הבא אליו לחכות תחת בנפיו. כל זאת אנחנו רואים בהפרשה פלבר הרברים הפטופרים בנרית החרשה מבל אשר היה רעו, כי הסר המשיח גדול עד מאור ובכל עה

וכן הוא באיש ישראל הבללי. בלל ישראל הולה מאור

הליו .... ויאמר אליו התחפין להרפא .... ויען אין איש אתי .... ויאשר אליו ישוע קום שא את משבבך והיזהלך. ..... בן היה באיש יטראל פרמי

יואיש היה שם אשר הלה את הליו זה שלשים ושמונה שנים. וירא אותו ישוץ .... וירע בי ארבו לו יש

ולהחיותם מננעי ומכאובי ההשא, הבא מבה מצות הקורה ימבנעני הקורה הימא מת הואי עלהומים (8) מרנים את מחלתו. ישוע המשוח, היורע כי ארבו לו יםי הליו, שואל אותו בבל עת: התחפוץ להבפא ?

וה ערך שלשים ושבנה יובלות שנת, אך היא איננו

משיב בכל עת: יאין איש אתיי. הבונה, בי הפין הוא החפוץ. כי קרוב הרבר מאור בפוף ובלבכף. כלל ישראל הן רפואקה לא רחוקה ממך, היא בהי ברצונה, יאם

לבא אל ברכת המים – מי הטבילה – על ירי בה אחר,

אם אחרים יבטיחו לו, כי ישיג עשר וחיים ההת בנפי המשית. אך לא על ירי ההעוררות עצמו. והמשח עונה: קום שא את פשבבף והנהלף, רב כך לשבב על צרך אל בשען אחרים ישא את בשבבך עליך והתהלך השטאליה; קום הוק ואטן, התעורר בעצמך. אל המפין לפני ותסוב לאירנורייי את משבבך ויען אותם .... וישאלוהו מי הוא זה ... וינר ליהורים, כי ינווע הוא זה אשר רפאו ונ"ב רדפו ייבקשו הביתו על פי עשה בואת פשפת. ויען אותם ישוע אבי פועל ... הביפו, אחי, והתפוננו על הדבר: היהורים לא השתיסבו, גם לא נתפעל רוהם, בראותם, איך חולה שתלה שלשים ושמונה שנים, לם ונרפא פתאום מחליו. לא שמחו על רפואת החולה, אך הימיב הרה להם על וה: כי נשא החולה עליו את משבבו בשבה. וישאלוהו: מי זה האיש, אשר אמר לף שא את משפבה. כאשר אך נורע להם, פי ישוע היא והי רדפו אותו ויבקשו את נפשו. יני מהז רק ינן, בי ייאטרו היהורים שבת היום, אסור לך לשואת

האיש ישוע על לא חמם עשה! איך לא עלה בל רעיון נפשם ולא היה כל פחר אלהים לנטר עיניהם, לרדוף

מהור על לבם לחשוב: הלא אים פלא הוא, כי עשה רבר אפר אין ביר איש לעילותו. אולי אלהים הנא איש עני ונבה רוח זה, ישוע מנצרה, ולהביר בו פי הוא המשיח שקור עליו! אך שה לנו להתפלאות על רוח החורים שחיו בפי המשיח, האם אין אנו רואים נס

עיטה את הרבר הה, למנק העיר את רוחם להבים אל

יראה בי הכר לתם הוא. והוא מת ברעב עם צאצאיו. אולם אם אך יראה בי עובר הוא על איכור קל, או

ער מנהג ישן, ימהר לשמום אותו ולרדפו עד הדמה

עהה, איך אחינו היהודים לא יראנו איש אל אחיו עה

כרטים בים ספף

בפר אשר היייני רד. המצות, והוא שְנְצֵוֹר את עיניהם וְבְּבֵּלְ את רעים, לבלי התבונן על אשר לפניהם. שקירתם פלמירי אסורי שבת פעלה על נפש יהודין ידושלים יוהר שכל הנפלאות אשר ראו ניניהם, ער פי רצו להרוג את הנפש, נפש הצולם, על אשר רפאה את הארם ועל כי החולה וה דרך היהודים טאו, יען פי נטבעו פבוין הקר

עשה בואת בשבת. פליאה היא, איך לא הרדו על

והאוניברסיטאי

המשית, הקרבן יתנים אשר אין כל מום; הוא בשפיכת רם נפשו יכפר על כל העולם ויכשל את החשא. ישות פנצרת היה הפהן הנרול אשר נכנס אל המקדש האשיתי מקרש השבים. הבלי פים חיים רושו על ברית החרשה. השלבת כין אריואווב רושות, פיבל הבא אל המשיח, כקסן בגרול, ישהר וינשני הנוגע במת רשו על החוטא. כי בח ההטא הוא המיה. הואת שלישי ושביעי הוא הויית. פי המבילה, לשם הארון המשיח, אשר קם מן המנים פוזם השלישי ואשר הוא סוד מנוחת ישבת לעם אלרום שהוא בשביעי. יחשורף את הפרהי הם הורני המשיה, נטמאו למקצתם ער עת אשר ירתנו בשרם במים, פי המבילה, לקבל עליהם עול מלנות המשיח. ואו, רק או, ישהרו ויושעו משהלואי הגוף

לא היינו בבל רע בהיום הוה. אך אין לנו להצטער על הראשונים, כי, כלי תפונה, כך היה ברצון ההשנחה העליונה, פאשר פבר דברנו מוה, רק על האדרונים, אלה הם אהינו החיים אתנו היום, על אלה ראבה החו לו הכמו השבילו ואת אבותינו, כי שהה

בל הפרשה מפרה הארשה הוא מזר יהוה במשיח. בל הובחים שנקרבו במקרש יהוה היו רק דמיונים, להראות, פי אין בפרה בלי שפיכת רם והבל ישהר ברם של

אפר: יאבי פעל ער עהה ונם אנני פעלי פוה ניון יאשב ושוווג ווונים; נוטה און הפלפולי וושבי בית המררש ושבת על רוב הרורם ועקימתם את הבתובים. אלהים בוה, היושב במל, הוא בוראי מקפיר על עשיה מלאכה ניטא את פשבנו בשבת. מה ענה אותם המשיח: הוא להם לרעת, בי לא מהשבותיו מהשבותיהם: היהורים הושבים ומציירים למו את אלהים, בי הוא ברא את לא שבת אלהים האב שלברוא הלפעול בבל עת, ובבל וכה האם הוה הוא פועל פבן, ולזה אמר: ונם אנני פועל. הקבל בששת ימים ומאו ששבת ממלאבתו הוא אך בשבת. נגר וה אמר הארן, יאבי פועל ער עקהי עור שעה, והוא מהרש בכל יום המיר, מעשה פראשית. בלאבת ה' הוא ברבור, לכן נם הוא אמר יקוםי ויקם. לא ראו אה אזר המשיח הננח בהם. על בן אין לנו להמוה על העלמת מעם מצות פרה הארומה מהם, כי היהורים לא הבינו פנימית מנית הבתובים, לבן

מפאל חבהי CLU'U BUCP יישבויט הלאומי והאוניברסיטאי

À

CL010 = 00 = והאוניברסיטאי

2 wegat 110 9/1/56 7 5.17/f

ונרפכ ע"י הפראש. ה' רעליםש כלייפצינ. נררש נשנת ברר ממעי, 1885 -4, 29

67.47 10 ECT.

במרבר לה 9-14, מהי הי 1-19

ישוע המשיח נקרא עליו. לפי ינבא לי, כי קרובה ישועהכם לבוא. מאור, מאור, תנלנה כליותי, פראותי, בני עםי נאכפים אל הבית, אשר שם אחינו הארון בי לאם, לאם, החלו, גם אהם, להתבונן על פצבכם החושרי והרותני, פי פרע הואן-כהפים על הפית הוה אתי אהונני! מה מאור ישמח כבי בראותי את

- 154 -

המה מרגישים שפלת מצבם בעיני פל, ובכל ואת המה נפשנו. המה רואים בח ונבורת המשיח בכל העולם; מרבים לחמוא ולפשוע נגר ה' ומשיחו. שיםו ואת, אחי ארובי, על לבבכם ושובו אל ה' כי מלכות השמים קרובה לבוא. הסר ארוננו ישוע המשיח יהיה עם כלנו לקבל אותנו באהבה הנהת צל בנפיו ולרושם קרניני בבנין ירושלים. אםן.

べこ

והאוניברסיטאי יישרו יו וילאומי

CLOID FOR

בעל עיר מקלם לנום שמה בל חומא בישראל נגר משיח הי ונסלח לו.

מרוע קרנו בל אלה? מרוע אנהנו, בני עם עולם, שנואים מעולם בעיני בל, נררפים ונררפים וה בטה? נם רוח הצוויליואניאן, המחליף ומשנה את בל, גם הוא, למורת רות פל אותבי החשבלה, הסר פה הנהו להדש

פהוסר רעיה, ואנהנו בעקבותיהם נלך ועל שרשי רגליהם השאתינו, כי יום יום ירבו ענויינו. הבה, אהי! נתחוקה נתחקה ונאבר דרך. פלנו פניאן תעינו. רועינו, רפנינו, התעונה, ואל יהרועה המובי לא פנינג ווה הוא פרי ונתאסצה בער בבור ישראל ותפארהו, הנתונה בירי ורים. הלא עם מעולם אנהנו, עם סגלה, ורע אברהם ראש המאמינים. לנו נמסרה אמונה מהורה באל אדר הפלוכה לבית דור; מאתני יצא המשיח ילמי הבשרי. הבל מאתנו, ומאומה אין לנו, כי בל אלה ביום נהונים לני נתנה מתורה וההבטחורה; לני נתנה ברבת ניר נתנים הם להגוים אשר סביבותינו. הם ירשו את אפונה, חסרי ההבמהה, שלולי מלכות אלהים, מוורים הפלוכה פלכות השפים; בהם נתקייםו ההכטחות; אף גם המה יבינו את התורה לפי אמיתתה, פי ננה עליהם אור המשיח אשר הוא תכליתה, ואנחנו מה? נעדרי מהמשיח, וגם השובי רעת פנימיה. פונת התורה. מרוע ? אמנם, כלנו הושאים אנחנו: אבותינו השאו

> את בבורנו, ולהכיר הרפת שם יהודי מעלינו. מרוץ? בן כחכםי המשחרים, ינעו ועפלו לפתור שאלת עולם בצאו לה כבר ירוני לכל, כי, סוף סוף, השאנה במקוסה הואת: חקרוה ויבקרוה, נתחוה ויבתרוה. איוה פתרו עוםרה, ואין פותר אותה בהלכה. שם יהוריי עותנו רבים פוורעי קורות הנימים, כפו פהכפי היהורים,

לשפצה ולדראון לבל איש. ישים ושבע סבלות, גלוי וירוע הוא לפני רוה הקודש, אולם, מה שהוא מתום והתום לפני בן ארםו קנר

רות האמה, הצרור בכנפי בתכי הקרשו הנסצאים עור אהנו ביום. אין בל רבר נעלם ונסתר מנגדו, פי הבל אשר קראנו היום באונכם, או בנקל הבינאו פשר רבר גלוי וחשוף לפניו. מאשן אנכי, בי אם השומו רעהכם ולבכבם על עושק כונה המצוה של נהינה ערי מקלם. השאלה הנוראה הואת. פבר נתכפרהי, פסה פעניםי

בית הספרים הלאומי והאוניברסיטאי - 158 -

זה 1888 שנים, אין להן שים ערך נגר הצרקה באמונת.

היום, עם כל מצותיה, אחר שנבנה קומת בנין המשיח

-159 -

בנין ספואר כוה ועל יכלהו הרב להוציא מחשבהו לירי מעשה-במו פן, ממש, תורת משה, הנמצאת בירינו בעל הבנין פער עולם על עוםק מחשבתו לבנות המשיח, על ירי משה והנביאים, ציור ותבנית מהבן אשר על ביהי הוא המשיח (אל העברים נ' 16, לבן פטו שתבנית וציור איזה בניי מפואר אין לו שום ערך ושווי עם הבנין בעצמו, ובכלות מלאכת הבנין, כפי הציור, אין בו עוד צורך בלל,-הגם כי שמור הוא ביר נהן לנו יאשר אנחנו בצף. עור מלפנים, מרם שורח את כל העולם בכח רברו. הן הבונה כל, הוא אלהים, יבואו ישראל ועשי גם יתר הטים אל מושל האמונה פרשות, ציור ותבנית ופראיעקשו קומת המשית, הנושא וכל פרטי מצותיה היו רק אמצעים שונים אשר על ירם במשיח ורעת יבן אלהיםי. בצרק אוכל להגיר לכם, בי החורה עם כל מצותיה השונות הנה לפני בני ארם יוסף מנצרת (יותנן א 46). הפורה שנפנה לישראל בחרב בספר התורה והנביאים אותו מצאנוי: את ישוע בן להורות אתכם, פי תכלית התורה הוא המשיח, באשר אשר הקלשור פיליפום אל נתנאל: יאת אשר בתב משה

> המפליאה רדביה. על ירה אנחנו יכולים להגיע אר ירירי, בני עמי! הפורה וכתבי הקרש המה המונה נפלאה, מנשלי, ידי אמן גדול, מדכמת אלהים במשיח וםפר שנפל כן השמים או לאיוה דבר שעשועים לילרים. אשה באחותה, הוא חושב את הלוח הוה לאיוה מגלה שניים ושלישים, הלונות ופתחים, בפות ועסורים,–עת יראה לוח אשר בו ציור והבנית היכל מיך גרול ורחב ירים, רמלא אירות ורשיפות שונות, מסבסכות ומשילבות אשר גם לא ראה מעולם בנין אבנים, רגבנה בתחתיים, הששיח, כי הביטו, וסביסים עוד היום, על התורה ושאר פתני הקרש, באיש לא מנין בחכמת מלאנת הננין, רנית, ולמלאות את כל מלוא האלהים. (אפסיים נוו). לבני ארם לרעה את אהבת המשיח, הנעלה על כל המשית התורה היא רק העודה נצחיה על עשר חבמת אלהים במשיה, בי הוא פולא אה, עצה עולמים אשר יעין מקרם במשיח ישוע ארוננו: ועל בהו ויבלהו נהת צר לי מאור על אחינו התלטוריים, טתננרי

> > P.C

EERI כרטים בספף והאוניברסיטאי

נהגלים כו. למימום ג. 4 עליה אין להוסוף וממנה אין לגרוע: כל רשמה קצובים, ספורים ומנויים, וכל יד הנגעת בה הקצין, כי מקרקלת ומשחתת את הפארתה הורה והררה, שהאציל עליה אלהים יוצר בראשית. בל הגופות והגולמות (פינארים) שנצמיירו בחרם אלהים על התשנה הואת מלמדים ומרמוים לנו על הליבות ויושביה. האל, רב הסר, פורה ומלסר את ברואיו רעת השנת נועם אלהים פושיענו ורהפנותו על הארם. יהוה בקודש: על רצונו, רעיזו ומחשבתו בכל התבה יפי שמת הפאראנגים, המורים בבית הספר את הלמיריהם

יהמנה בוער באש ואיננו אבלי. על ידי התמינה הואת הראה הקב"ה לבן המותה את רצונו והפצו להאיר לדבר עם ה' פנים אל פנים, היתה בתמונה ובמראה, נר העוכם ויורשי הארין. באשר נהרגש משה מעומק המבוון אשר בהציור ההוא, ואשר: יאסורה נא ליושבי חישך ולהחיות רוח שפלים. וכי הענוים המה ואראה הפראה הניול הזהי קרא אליו אלהים התגלות אלהים אל משה בחורב, מרם שוכה

בעור המונות וצורות שונות.

פעם ארת בבית עקר המונה נפלאה מהמינות הצייר הגדול רפאל הרוםי, ויישב בעיניו לחזסיף שפת ריז על צליו, ארכה קורש הוא. על המונה התורה את שלש עשרה מרות שלהם: הקל וחיטר, ועורה שוה, וכרושה. רוטים המה להדיום, שראה מה נואלו התלמוריים בחשבם להוסיף וכנרוע

הי לבל הקוראים אליו, ובל מקום, אשר הארם לוםר

חשרותו ואהבת עצמו, העומרות כשמן עלי הררך הפוביל להחיים והשלום; רק אחרי זבות ונקיון גוף ונפש הפקחנה עיני האדם לראות ולדעת, כי קרוב

להתקרב אל אלהים ולהתרבק בו בורם הברת והפשמת קורם הואי הרמו בוה, כי מצייריכולת הוא לארם

בר בכר עם הארם ההיצוני שלו, או יבול הוא להתקרב אל הי. אחר שאטר משה: הנני, הוסיף הי לאמר: יאל הקרב הלום של נעליך מעל רנליך פי המקום אשר אפה עומר עניו ארמת

מתוך הכנה, ויאמר: משה! משה! שתי פעמים. רמו לו. אם תוכו כברו הוא: אם הארם הפניםי שלו הא

-161 -

M XY PER יי יישבויט הלאומי כרטים בים ספף והאוניברסיטאי TI:

הדפו והוא לא אויב לו ולא מבקש רעינו, והצילו

אל עיר מקום אישר נה שמה וישב בה עד מות הערה את הרוצה פיר נואל הרם והשיבו אותו העדה

הפהן הגדול יאו ישוב הרוצה אל ארין אהורבא. כי הרם יהניף את הארון ולארון רא ינופר לרם אינור שפך פה בי אם ברם שפנו, מבין רשמי התמונה הואת, אנהוי קראים מפורש: כי יכן שאבותינו היו קשי עורף. פרלי לב ואונים, ההניפו את הארין אשר ישבו עדיה. בשפבם רם בל הנביאים והשרחים ורם הקרוש והנק ישל בן אירום עיין הנצרי, לכן הרשנת בנר הערה האיירופית לשפום בין יהמבה, היהגרים ובין ימאל הרם הלבידי ישוני, שהם אהו ואהחתיו ילוקם ת. יש. על פי המשפט הוה, אם אנהנו עור נקשה ערפנו, באנותינו, נבאיםה ושנאה נפריש במשרה, נאשר הנקיים, בפינו ובטחטבותינו, עלילות שוא של אבותינו נגד הוביאים וישוע המשיח, לצעוק: הצלב! הצלב! ולאשר: בי שוב שוב עשו ברצחי הצריק שצלבו אוהו על צלב על לא חמם עשה ולא מרשה בפיו, או דין רוצה לנו, ונואר הרם פויקרים לרצות ולהפית אותנור בפובן פלת ירצידה

לרעהו, והשחית בוה את חין ערך יפעת ההמננה, אשר אין על עפר מְשָׁלְה. ראי מה שעשי התּלמיריים עם רעתם מהבתוב, ואמרו: אל תקרא בנוך אלא בזניך. אני הקרא הליכות אלא הלכות, למען להבטיח עוכם הבא לישונה הלכות התלמור בכל יום. מקוצר שכל ועירון לא יכלו להבין הפסוק בבובן הארון, הפובא אישון עין התמונה, לעשותה יותר שחור ויותר נאה התמונה היפה, שנצמיידה בבתובים יוכל בניך למידי הי לשעיה נחי יהליבות עולם לוי נהבקוק גי לא נוה בהמבשר יוחנן וו. 40. לפנוע את הלסורי הפטיח ממננון כפור הזרה ונביאים פוה השהרכ הארון בעצמי. לפני מיהתו ואחר הקומתו. לפתוח את לבב הלמיריו וללטרם איך להבין את הבתובים (כוקם בד. 45).

הערה למשפט. ואם בשנאה יהרפנו או השליך עליו הפורה בהמצוה, להקרות ערי מקלם ילמען ינים שפה כל מבה נפש בשננה, ולא ימות הרוצה ער עמרו לפני בצריה ויסח, שות יושת השבה, רוצח הוא, גואל הרם ימית את הרוצה בפנעו בן. ואם בפתע בלא איבר

בהבימנו בשים לב על התמנה שהצינה לנו

-162 -

סבל ארוננו עבורנו. הן משה אשר היה כרכור לברית הישנה התהלל, בי לא קבל שבר, כאמרו: ילא חמור אחר מהם נשׂאתי אבל הארון ישוע המשיח, המפניע אשר שפכו אבותינו. התבוננו על נורק העניים אשר נואל הרם, ונשוב אל ארץ אקורנו במות הבהן הנרול מארזו הוה, האוון ישוע המשיח, אשר נהן את נפשו גם בערנו לנאלנו סבל עול, ולסהר לו עם סגלה, הוריו במעשים מובים (למימוס ב. 14). התעוררו מהרדמתכם הנוראה. רחצו יריכם פרם הנקי ירעו מה הם עושים, ירונו אותנו וישפמו, יכמבה נפש בשננה, והצילו הערה, האיירופית. אותנו פיר בשמן הקדש, ולבן מותו היה מות בהן הגדול, או לפי רברי הארון בהפלחו על הצלב: יאבי כלח להם כי לא פוהיים (סקי ה. 19 29, אך אס פעת, אחרי שנגלה המשיח וצדקת ישוע יצאה לאור, בי הוא, ולא אחר, הוא המשיח, אם כעת, נודה בפינו ונאכין בלבבנו, בי הוא היה הבהן הגדול, יאשר משה אותו. אבינו שבשמים נניין רש"י) שבאר הארון,־והוא, לקצוף עלינו ולקרוא אותנו רקים אנא, אחי, שיפו לבכם רכל הרברים הנאפרים. צבוכה, ואו, נושכו השוכת כולמים מאת האלהים האם יכואת בנו הארון ישוע המשית אבן. גם נה; רשו ונפשו בופר ופריון נפשינו. הוא מוכן בבל עה לקבל אויננו התה בנפיו, אם אך נשוב אליו באפר, בלב אהר, מלא אמינה מהורה, ובאהבה לא בער פושעים, לא ברבר בי לא קבל שבר כרשור, אף כרטים בספר והאוניברסיטאי יישבוים הלאומי

כרטים בספף והאוניברסיטאי

sue Schufter 10/1887 p.45-c/9

Man, we identity much 10/1827

רברים היוצאים מן הלב,

בי אחינו בית וזחף

שלוהים אל אחב"י הנפוצים' במדינות צפון אמעריקא. 7. 2. Ashir

רברים נכחים למבין.

אהי. בני ינמי. הנפוצים בארצות אמעריקא.

ולחשקוף על בחלת עבנו הנושנה בנקורה הדישה, אלהי משפט וטלא רחסים הוא, ואהבתי העוה לעםי יפית־יעקב הנקראים פשם ישראל, הריבוני ער להפים אמונתי השלמה באהרי אברהם ינחק ויניקב, בי

אישר יא יבלו, או יא רצו, בל אוהבי עבנו ער פה מחלת עם היהורים רבה ומוראה היא ומבתו

אם אימר: כי על גלות של ישראל הארוכה והפרה ועל נדירת ההודים בכל קצוי ארין בקרב העמים, בודים לאבותיכם במאק הראשונה, למספר שאנו פונים. רי לי רפות, מדי היא יהמחלהי הואת ואיזו היא יהמפהי אשר אני מרבר אורתן. הן גלויות וידילות הנה לכם הימים פינים האהרעים האלה, פמאה השע ר עשרה, פמ רבים ישובי ויהפכו בעמנו תמיד, להעלות לו ארוכה את כל אשר להם לרופאים לא לעזר ולא להאעיל, פי עזר הגדילי הרופאים האלה את רעתם ואת מכאובם. אנרטה מאנה הרפא. זה אלפים בשנים ידי רופאים בתרופתם. אילם, לא לבה כי הזציאו היהורים, האומללים, אחשוב לאירנהוין ולמותר לפרש ולבאר, במלות

אשר סמנה אני סבים על מחלת עמנו. הנקודה הואת היא. הפשונה הפאה לתבל ווישבה מן היהגרים. ובגברים לבני ארצם, שמקי רבורני. אך ואת נהוץ הוא, לפרש לכם הנקורה,

גית הספרים הלאומי והאוניברסיטאי E311 כרטים בים סף

השני, בל העשים הנאורים מבישים על היהורים בעל אמונה ואלהית -הנם כל איש יהדי משכול מתהלל בחבמת העמים האלה ובמושבו אישר בקרבם – מצר אשר רבם הגדול, משה בן־עמרם, אמר לו: ימי במוף הישועה הגדולה, שיצאה ממקורם אל התבל בלה, הוא על התשועה הואת עוד לא פקחו תבמי ואוהבי ישראל את עיניהם ער בה, כראוי וכנכון לבנים של עם וה, מם נושע ביהוף. הסרדועת היהודים אורת דבר הנסבה: פי, מצר אחר, היהרים ער הנה מפימים על עכי אירופא הגישעים בעל בסלים ובוערים ברברי

הגדולה והיקר. אשר הנחיל יהוה אלהי ישראל לישונו הנענה, סה ונקבר בבוו והרפה, באיש פושע אשר אין שנה. ער היום הוה משקוממים היחורים על הבניר, נתמממם מזהו ואבר הפשרון לרטת נלהפור מן מי הוא יהילרי אשר נולד ילנוי בבית לחם יהודה עיר דודן עלוכו מסי הירדן זה קרוב לאלף שמונה מאות וחמשים קשה לו לקבל הבן, הניק לנו, בישוע מנצרה ביום מחלת עם ישראל היא, פי גם ליחו זה במה;

אנשי לצון עורים, האפרים לפוב רע ולרע פוב.

ברובים על האיש יפלא, יונין, אל, נפורי אשר אך על מקוים המיד למשפט ואין: לישועה-רחקה מרם. בעורים קיר בתבל בלו, אשר הושתה החת רניי הנצלם וקם שן השתים הוה, ונכשלים בצחרים, הושים בלי הרף שבמו המשרה קהביא שלום אין קץ לנו, בי הוא המולך על בסא דוד אביו ילמלבותו אין קין. על בן היהודים פכוהו פהבל. עורנה רעהם קצרה להבין את ואת: את השם הנעלה מבל שררה שלפון ונבורה אשר נתן לף האב שבשמים. לכן, רק בעבור וה, המה מנששים

האמיר בהזרת משה נדברים לא יו), להתוודות את השאות בית ישראל, להפות באגרוף על הלב לאמר: יעל פי אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה. פי עלינו ועל פנינו, באהריה הימים האלה, לשום הולך יםתמוטם, – הרימותי, בחסר אל עליון, את קולי לאחי, אשר בצרתם לי צר, לאשר: בי בא יום יהדואי לאסוש עיניהם הרעה עלינו, עור מרם שהוציאו אה ברוסיה אך החלו להרגיש, כי בעסרם הבריני והפניםי יצרי לבם הרע לידי מנשה. באשר אחינו בני ישראל וה יותר מעשר שנים, עת ההלו שונאי היהורים

0.41.4 יהוה, אל האמה; על הלוה נתוב: יישוע הצצרי מלך היהורים: רק ישונ והו אשר הקים אלהים מקרב אחינו ואישר ניקן פארבה ורצין את רבו ונופו פפר ישוע מישיענו, הוא ארוננו והוא בלבנו יעולם וער: עייזר פעטרת קוצים והפקד את רוחו בידי אביו, העד על זה הוא הלוח, אשר שמו במער לראשו בוום אדינו שמעון בר יונה שליהו של ישוע: בי אך בצל עול מלבותו עליהם ובורעים ומשחחווים לפניו; פי הוא פן דמלחים ופן דור הוה נחוד פלים. האלה, אשר קפלו פאחר מין הרי השנים שח אחר, הנקי לבני ארם אשר בו יושעי ניה לנו שימים בבירים פי אך בישוע, אינר הקינו אבותנו אותו על העין וראלחם דקימו מן הפרים, נושנ: יפיאין חישונה כפי ההבטודי על ירי נביאי האמה, ינואל לישראלי:-ישוע פנצרה. כי ישוע הוא זה, אשר הקים אלהם לנו, לבקיט אה יהיה אלהינו האת דיד כלפנו, הוא -170-L. Horse בנין התבל, עדי ינבה להיכל קרש ליהות, שבשמים; כי ישוע הוא אבן־פנה, אשר פל יחבר יהר בומנו, כי עק ירי רם היקר נתרצה אלהים לכל חוטא ושב; בי על ידי רמו גם ליהודים, אחי ישוע, לפי הבשר, הוכות לבוא ברוח אחד עם כל שאר נזיי ארין לאבינו של אלהי ישראל שבאי אל התבל על ידי בנו היחיד ישוע מנצרת. בל אחרים יאודיע להם, בזמנו ושלא לארינה הושבים במחשבים, את האור ואהבתרמולם השה ביום מתענגים על רוב שלופם הנת צל שרובהיים الخار التكألم البائر الاحداء فأ الجوزاء فرافيات المراهبين לְדְבְרִי, דְבֵרִי אְמֵה, וֹאַהְבָה. רְבֵּיִט מַהְם בֵּבֵר מֵצְאוֹ ישועהם באמונתם בבן־אלהים היים וישוע סלך ישראלץ בל עזר נשמתי בקרבי בל אחדל לקרוא ולבשר EEFE CLOIDEDOP -171-יויאוניברסיטאי

ואבותיהם ובניהם אחריהם הועים בה זה בסה, ולעבור אותי והארצני לעווב, על ימן קצר, את רמצפה אשר הציב אהדים אותי עליה להוהיר משם את אחי, בני עשי, ברוסה ורופניה, מדרבם הרעה, אשר המה על ידי אטונתי בבן אלהים חיים-ישוע-היא עוררה " רוה ארבית האלחים, אשר מנאה לה קן בלבבי,

cf mi 1.21

בארין רוסיה. אלפים פאחינו בני ישראל ברוסיה מקטיבים

רב הודות לאלהי ישראל, בי הפניא חסרו עשרי

בער חמא רבים, הוא יפרה את ישראל מבל עונותיו.

Street will

מור אותו בשחוה הכרטיס

אָר וְאַרָּיִם וְשְּׁאֵרֵע מַבְּן כָאַ זְרֵבְ שְׁאֵילָה זָרָם וְמָבְּשׁ וְאֵבוּרוּנְ נְצִוּבָהִוּ לָאֵי מְלֵילָת

- 180 -

ישראל, כה לך נדש בל ישלף בליגולה אינבה: כאי חלילה ישראלי בליגולה

שוב נא לאיש בנאולה. הרוב הוא במאו אליך. הרוב הוא במאו אליך.

The state of the s

האינוםרטטאי האינוםרטטאי בינ המשרים דלאטי

הַמְשִּׁיִחִי וְהַיְּהוּרִי.

上のでもある

– מַבֵּית הַמָּדְרָש. הָהוּ תּוֹרָה מָהָשֶׁת בֹּה י השלום, אָהִיוּ מֵאֵין הַלַּךְּ כֹּה שְׁחוֹהַיּ נְפְּרָאוֹת אָרָאָר בִּה, בְּלַכְּיִי פַּרשוֹתָיהַ: יון קל היום שְנֶה קּלְיהי – הְנִיתִי, הַפַּבְתִּי בָּהְ וְדָבֵּׁר בָּה וֹאֵת הַוְּוָתָי. בר יפו שירוה הגיוני מצפריה: רובו הפַּעם בְּהַנִינִי בְּסוֹרוֹתִיהָ.

וְאֵין אֵנך לְחַרִינִים הַנִּסְמְבִים אֵל קְצִיהָ. בָה בָּרוּ מָצוֹתָיהָ וּמָה נָצְּקוּ בְּפָּרשְיהָוּ און מִסְפָּר לְהַלְכוּת הַחְרוּיוֹת בְּתַּנְיהָ.

ההצב להרשות

· たが物のですの単位です!

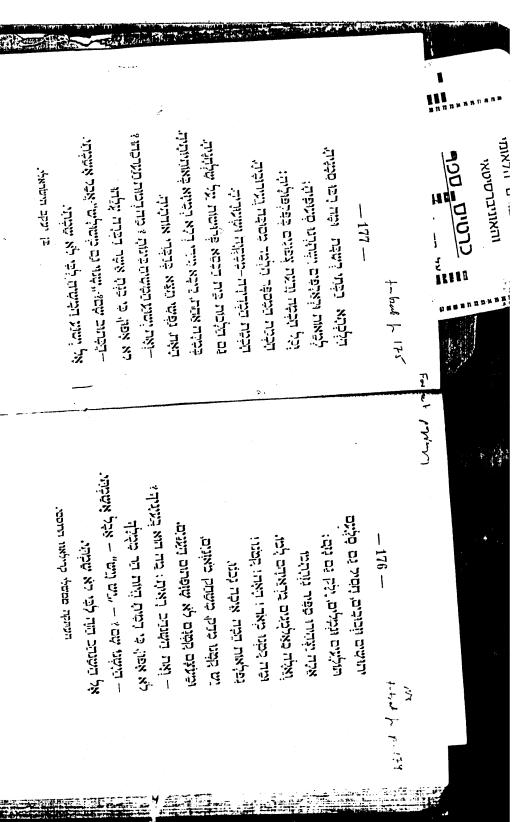
בשנים את נשורי נאן נפאין א

יה געים, ווה יוף כוה על אתה שבע. נִּבְלָאוֹתוּ בָּה נִנְּקְנוּ בְּהַשְׁבוֹת הַבְּבֵעוּ - מבות אוצר תוקרות מקהיבי שון: בראבון? בנד לא אוכל ספר אלא. הו ברבועות היום שקה ברותו. נפַֿנִלְהָוּי אָחֵי וּ וְבְּנוֹרֶל הַפְּּלָא. סבל רַאִיתִּי שְׁם. הַפּל הְוֶיְהֵי. לוו שני עד בַּעַרֵי הַבְּנְפּים: האחוקלט פאור לענים,

f-halle p. 176

The state of the s

ch 7/8+5/10 pred. 181

וְרֵיד יָה אַהָּה לְנָצָת. בְּרֹאִייָה נָעָל הַבֶּינָת נְּחֹלָה; וְרוֹה נָעַל הַבֵּינָת נגובהו לא: הדילה

געובה ולא: הליקה שם "אלהי ושראל" ערות ותבל פלה איך וקר אהה קאר.

בּגַעוּבְהַיּ לֹאֵי, חָלִּילֶר. בּגַעוּבְהַיּ לֹאֵי, חָלִּילֶר. הישבועה לִעיר אַרְעָּה לְעוֹלָם פּל אַהְלֶלְה פרבר יְשִׁעִּיוּה לְלִיהְּ

ולהרומיים י"א (2

נְאֲבָהָוּ לֹא; חְלֵּילָה.

לִישִׁרָאַר אַין בְּלָה. וְלָקְבוּ כָּלְ הַשֶּׁמות.

ינון שכְּהְ, אַל יְמִה.

בַּאָו אַהָּה דִי סְנוּלְה, בְּצִבְּהָוּ לֹאֵי, הַלְּיכְה. יםלוטָר צל פּפּוֹם;

יטוך בים שמים.

"קא ולע עלקנים אני-גמן אמר לנמן פלנם, â .

— 178 —

מור אותו בשחוה הכרטיס

אָר וְאַרָּיִם וְשְּׁאֵרֵע מַבְּן כָאַ זְרֵבְ שְׁאֵילָה זָרָם וְמָבְּשׁ וְאֵבוּרוּנְ נְצִוּבָהִוּ לָאֵי מְלֵילָת

- 180 -

ישראל, כה לך נדש בל ישלף בליגולה אינבה: כאי חלילה ישראלי בליגולה

שוב נא לאיש בנאולה. הרוב הוא במאו אליך. הרוב הוא במאו אליך.

The state of the s

האינוםרטטאי האינוםרטטאי בינ המשרים דלאטי

בישאלה ארנים: D D D D 100

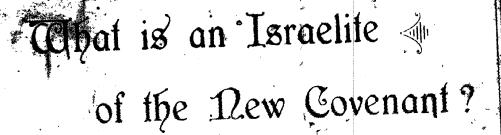
ではけ ויתקבצו ישראל, אשר הער בארץ אויביהם, הרועה השוב, אני בארי לבעבור משחנם איירופאי Z. Z. STGE'S שונות: ממורה וממערב, A A ガンプ ראל ישוע מנצרת: יאנא רענ נארצות ראות : אל היראו. אנני רנה נבלוף עד מאחורינם את קא Z, はられ ממקנם. וררפת נמלא נמלא ロリンコス i, i נושארנו, いとこうない 2610. ואמעריקא הענו ושפל נמים, אל במדינות חמסמנה CONT. עלינו 깆

XACL List Contract of the second לכנו ותפלתו לאלהים בעד ישראל יקרו ושומני ויוכיף 1000

क्षाता रा אותם באורור רבה כואת: יאל הרמו בנסשכם להמלט הלק בנל הבנור והנדולה, הבנוחה והשלום, אשר רבשו ולחסות בציל דנל אמעריקא, למען ספות חטאת על הטאת: להשביע רעבון בהיכם מטוב אמעריקא ולקחת יכו אנש הארצות האו נייי נודל במחנם וחוק אמנתם באלרים האב וששיהו ישוע, ובער כל השובות האלה לייקל בבבור צורם, ולהלץ בבור נואלם החוק, ישוע מילינוקטו לנין בואר ניי לנו אחר מחרבנים העורים המולינים את 12.X1 1X11 ממנמו יינילי הריבורת ואומרים ישמרנה אינה מי ארי לנהי נפשם מרומנה ורומניה יבאו לאמעריקה, לחמה 灵 : ;; THE TANK 1117, 1011 2410 מובים ויטרם, ויאחוו ים האשלנשי לדרוש אר 13 מנצרת, נואשר נו, לפי H הינורים הינורים בצל חוקים

יברו, ואל השברון, בי ישוע הנגורי, אשר האב בינן לו השלשן בשמים ובארץ, הוא השלים על ארצות בנינינים, מח אמערוקאי היא המשביר לכל עם הארין הבאים הנה. מבישי הארצות האל, אשר בבור ישונ יקר להם מבבורם כיה רע ומר יהיה גורלכם, אתם החכמים

is for som 1893,

A DIALOGUE BETWEEN TWO JEWS.

ВΝ

HORR JOSEPH RESINOWITCH,

OF

ISCHENEFF, BESSARABIA, SOUTH RUSSIA.

Translated from the original Hebrew by the Rev. J. A. ADLER, for the London Council of the RABINOWITCH Fund. Hon. Treasurer: C. E. GREENWOOD, Elim, Copers Cope Road, Beckenham.

PRICE TWOPENCE.

WHAT IS AN ISRAGLITE

OF THE

NOW COMENANT?

LONG time had elapsed since Mr. Jacob had received the New Testament from Mr. Israel, and since they had met. Occasionally Mr. Israel would see him sitting among other Jews at Mr. Rabinowitz's place of worship, and listening to the sermon; but it

seemed to him as if he wished to keep himself aloof from him, and that he would not even sit with him on the same side of the Synagogue. Mr. Israel, on the other hand, did not feel particularly

anxious to find out the cause of it.

But on one Saturday evening—after having listened in the morning to a most powerful sermon delivered by Mr. Rabinowitz on God's dealings with the proud King Pharoah, on which occasion he pointed out that it was necessary for Pharaoh to learn the three important lessons, viz.: (1) that there was no other God beside Jehovah; (2) that that Jehovah was the real King and Ruler of this world; and (3) that with Jehovah there was a difference between the Egyptians and the Israelites, because Israel was indeed His "first-born"; pointing out at the same time that the plagues God had caused to come upon them were not out of revenge, but rather with a view of imparting to them some necessary lessons-Mr. Jacob turned up unexpectedly at Mr. Israel's house.

Mr. Israel (gazing at him for a moment) said to him "How is it we have not seen you so long? And you look so pale and care-

worn! What is ailing you?"

to the driver it is an additional and the second second second second second second second second second second

Mr. Jacob: "I am surprised at you, Mr. Israel, that you should ask me the cause of it, since it was yourself! Why, it was you who gave me the New Testament with your own hands, and you must know it very well, that as soon as a heart is touched by the words of that Book it breaks, like the stones out of which Solomon built the

temple, by the touch of the little worm 'Shamir.'* Oh, you have no idea, dear friend, what mental struggles and sufferings I have endured since I received the book, and since I brought it into my house. First of all I had a terrible encounter with my dear wife Eve. That came about in this way: I had left the Book in my overcoat, on a chair in the bedroom. Next morning when my wife came to put the room straight, and took the coat to hang it up, she noticed a big book in my pocket! She pulled it out, and as soon as she saw the title-page she murmured, 'Ah, this is one of the precious books with which Rabinowitz tries to catch Jews and turn them into "Göim" (Gentiles).' At that moment I happened to be in the saloon, where several Jews who knew me were sitting and drinking each other's health, and wishing that the young Emperor Nicholas II. may usher in better times for the Jews. With a distorted face, and pale as the whitewash on the wall, she beckoned to me with her hands, eyes, and head to follow her into the room, a call which I promptly obeyed. Here, with staring eyes, and holding in her trembling hands the open New Testament, she said to me, 'What is the meaning of this, Jacob,? Have you forgotten that you have a wife and children? Have you forgotten that we have a cellar full of wine, and that we are greatly depending upon the rich customers? Alas! that I should have lived long enough to see this book in my bedroom! This book is becoming the greatest misfortune of the Jews of Kishenew. Woe, woe unto us! What profit will you derive from it?' All this she spoke in a subdued tone, in order that the customers should not hear what was going on in the bedroom, and I sat there, looking straight in her face without uttering a word. But when I noticed that she was going to put the book into the kitchen, fire I exclaimed, in a very loud voice, Stop; not so.' Fearing lest the Jews should come to see what was the matter with us, and find that I was a follower of Rabinowitz, she quickly thrust the New Testament into my hands, with the remark, 'Here, keep it. Let only God know of it!'"

Mr. Israel: "Why, thank and praise the Lord that He gave you the strength to protest, and to say 'No.' I trust that this will form the first step in the way of truth, and the turning-point in your life. Every man at his conversion must remember the first 'Not' uttered by God to Adam—'Thou shalt not eat of the tree of knowledge of good and evil.' Then, again, he must be mindful not

^{* &}quot;Shamir," mentioned in Jer. xvii. 1, Ezek. iii. 9, and Zech. vii. 2, and translated in the A.V. as "diamond," is, according to the Talmud (Vol. Gitin 68A and Sota 58A), a name of a little worm created in the creation week, which had the marvellous virtue that it could cut even diamonds asunder by the mere touch. Hence it was of immense value to Moses when he had to prepare the stones for the "Ephod." Moses had only to pencil the shape and size he wished, and then hold the "Shamir" against it, and then it would split asunder. Equally valuable it was to Solomon at the building of the Temple, since, according to Deut. xxvii. 8, he was not allowed to use iron tools. After Moses had used it it was lost, and Solomon felt so much the absolute need of it that he engaged the Prince of the Demons to find it!—The Translator.

to trust to his own understanding. He must not love darkness, and many more such 'Nots' or 'Noes.' For your 'No,' Mr. Jacob,

you will get Him who is 'Yea.'"

Mr. Jacob: "Since that conflict with my wife, and since I won that victory, I have read through nearly the whole of the book. But it created in me other conflicts! It is in this way. Whilst, on the one hand, my heart is dancing for joy, like the hearts of Abraham and David, to see Jesus of Nazareth; to see that He not only lived according to the Law and the Prophets, but also died, and rose again from the dead, according to the same Prophets; yea, even after the resurrection, at the first appearance to His disciples, He explained to them the Law and the Prophets. He showed it to them that the Bible did not contain merely an ancient history, but that in it was hid a divine treasure; yea, the glory of the people of Israel, who, through the Messiah, were to become a blessing to the Gentiles—I am, on the other hand, grieved to see how even those people who call Jesus 'Lord'; who spend immense sums in the erection of big churches, cathedrals, and monasteries; people who crowd the churches on Sundays and holidays, and who would carry into their churches big candles, and spend much time on their knees in prayer; who would easily put to death a Jew if he should utter anything disrespectful against the name of Jesus; and who, to this day, cannot bear the sight of a Jew, because his ancestors, 1,900 years ago, crucified Christ—such people have entirely forgotten the lives of Abraham, Isaac, and Jacob, and of the Prophets. How few read the New Testament, those glorious Epistles, or the Acts of the Apostles. We scarcely meet one with whom we could have a little conversation about the life and worth of Jesus and His disciples. It seems to me that the Christians deal with Jesus like our Jewish brethren with Jehovah. The latter pride themselves in the possession of the Law, and constantly shout the words, 'Hear, O Israel! The Lord our God is one God.' But here it ends. It is only done with the lips. But the Christians seem to do something similar. They pride themselves in Jesus, make repeatedly the sign of the Cross with all their five fingers, but they do not follow His teachings as mentioned in the New Testament. The Jew no sooner has come out from the synagogue than he has forgotten his Jehovah and his prayers, and is thinking only of money. So the Christian. No sooner has he come out from church than his mind is occupied with eating, drinking, etc. I sometimes feel so grieved at that that I almost regret that I have ever commenced the reading of the New Testament. I cannot bear the contradiction between the teachings of Christ and the lives of the Christians."

Mr. Israel: "I rejoice to see how wonderfully the Lord deals with a soul, especially with a Jewish soul. It is very wonderful to see how the Lord saved the New Testament from being burnt by the fire; but more remarkable still is how He has kindled a fire in

your heart to consume there all wicked feelings and thoughts against Christ, and has filled it with flames of love to the Truth, which is no other than our Lord Jesus Christ. I can see, Mr. Jacob, that the Lord had set you free from the evil spirits who prevent the Jews from understanding the simple narrative of the Gospels concerning the sufferings of the Messiah. The pain and grief you had since you have got acquainted with the New Testament is a real proof to me that the Lord has touched your heart with a ray of His light, and that the good seed—the word of God—has taken root in your heart. Your pains now are like those of a woman in travail. They will pass away, and you will have the joy of knowing that in your own world the Man Jesus-the Immanuel-was born. In the meantime you must keep on in true and earnest prayer and supplication, for no good thing comes from the Father of Lights without prayer, fasting, faith, and patience. When reading the New Testament you must have noticed that even Jesus Christ Himself has wrought all His mighty deeds by prayer; yea, the whole of His earthly life was nothing but one long prayer."

Mr. Jacob: "If everything is obtained by prayer, how is it that the Jews, who pray three times, and each time nineteen petitions, remain so fruitless? Who repeats more prayers and supplications than a Jew does? and who suffers more trouble and affliction

than he?"

Mr. Israel: ",This is a very important question indeed; and I wish every Jew, who believes in God and in His Law, would ask this question. I wish they would ask themselves—'How is it; we pray three times daily, and each time we say "Thou art the hearer of prayer?" or, "Blessed art thou, O Lord, that thou hearest prayer"; and yet for nearly 2,000 years we cry "Gather us once again from all the four corners of the earth back into our land." "O Lord, reign thou alone over us in kindness and mercy." \"O cause the offspring of thy servant David speedily to flourish." \"O that our eyes may behold thy return to Zion." "O grant peace, happiness, and blessing, grace, favour, and mercy unto us and all thy people Israel!" etc.; and yet there is no sign of answer. Yea, it seems to be the very reverse. The Jewish people are getting more and more scattered over the whole earth; and the worldly power with its lusts seems now to rule over Israel more than ever. The poor Jew bends his knees but only for men-not for God. The prayer, 'O cause the offspring of thy servant David to flourish,' has become a Why, even orthodox Jews mockingly point to matter of ridicule. the palms of their hands, and say 'We shall then begin to believe in the coming of Messiah, when here hairs begin to grow.' As to the prayer for peace and blessing, he does not even know the taste of it. It is high time that they should ask themselves 'Since all our prayers remain fruitless, why do we waste time in it?' Yes, as a matter of fact, many practical Jews have given up praying. Yes,

Mr. Jacob, your question is especially important, if we consider that. all their prayers seem to be in harmony with the mind of God. does not God wish to gather them back from all the four corners of the earth? Does He not long to reign over His people of Israel? Has He annihilated the house of David for ever? Does He not wish Israel peace and prosperity? But there is one short answer to this all important question. It is because their prayers are not presented in the name of Jesus. Perhaps you cannot understand it; and so I shall try to make it plain to you. All the words and works of Jesus Christ are too sublime and incomprehensible for the human and carnal mind. But although we can not grasp them with our understanding, yet are they not opposed to our understanding; for the very reason that the human understanding is also the gift of God, in whose name Jesus Christ spoke and wrought miracles. words of Jesus are, as He Himself is, in the Father, eternal; and, therefore, cannot possibly be comprehended by mortal man as the words of a fellow-man. Jesus being eternal, His words are truth; whilst man is mortal, and hence 'all men are liars.' Thousands of years may pass away before the short-sighted human understanding will be in a position to grasp the words of Jesus. Besides, it is only when a man tries to live and to act according to the teachings of Jesus that He can understand them at all. Jesus says 'Without Me ye can do nothing'; and again, 'If ye shall ask anything in My name I will do it.' Now these words have proved themselves very true indeed. The disciples of Christ performed many and mighty miracles all over the world merely through prayers to the Father in the name of Jesus! It is very likely that the disciples at that time could not grasp it with their understanding when Jesus had spoken to them. They only believed. And the words of Jesus hold as good to-day as ever; we have to do the same. If we wish anything, especially if it be a thing tending to the glory and honour of God and His Christ; and if we ask in faith from the Father in the name of Jesus Christ we receive it. By faith we receive a ray of light of the power contained in the words of Jesus. Now, what is prayer? Prayer is (1) a longing for a thing which we do not possess; (2) which we cannot secure by our own efforts; (3) that He to whom we pray possesses, or can create by His own power; (4) that He would grant us the thing we pray for out of love to us, and because He loves to bestow gifts; (5) that the love of Him whom we supplicate must be free and disinterested. If only one of these conditions is wanted, it is no real prayer. For instance: If we possess the thing, or we can obtain it by our own efforts, then we need not pray. on the other hand, we are not quite sure that the one whom we petition possesses the thing we need, or can obtain it for us, then it is foolish of us to pray. Again, if the one to whom we pray has an interest in loving us and in making us presents—then he would give it to us without being asked. Thus we understand it very easily that

we can only pray to God. He loves all His creatures without any selfish interest; He is able to give us all things; He is always willing to grant us our requests because He is Love, and the nature of love is to give; not to receive. It is indeed Jesus Christ who has given to the world the greatest proof, that God is not only a great Creator, that He is omnipotent, but that He is loving and merciful; that He loves us, and that He likes to give unto us gifts when we pray for them. The man who prays needs only true and living faith in the love of God to him, and then he will have his prayers answered. In fact, without faith, it, is impossible to pray aright; and then, of course, it is foolish to expect an answer to such prayers. The name of the Messiah is Jesus; that means Saviour. That is the only name under heaven by which humanity can be saved by prayer in His name. He was The Love of God which existed before the world was created. His love is independent of the love of the created world—that means, He loves the world whether it loves Him or not. It is not so with the love of the world;—that is love with a cause—and can only give itself to the loveable. I want you to notice this, Mr. Jacob. Those who do not believe in Jesus Christ, those who do not believe that He is the revealed Love of God, can pray for a thousand years and will not be answered. All the prayers of such are like the petitions to our Governor without the revenue stamps—they are not taken notice of; they remain without an answer. The Jewish prayers have not the stamps of Jesus Christ, the King of the Jews; hence they remain unnoticed!"

Mr. Jacob: "I am exceedingly thankful to you for the important lessons you give me now. I am glad that you find me worthy of them. Many difficult passages in the Word of God are now very clear to me. I trust that the God of truth will manifest to me more and more of His truth and mercy, and will bring me out from the darkness in which I was kept so long. It is getting very late; I must hasten home. Since that conflict with my wife I am no more afraid to read the New Testament at home. In fact, my wife watches against comers when I am reading it in the bedroom. seems to me a perfect miracle when I think about it. Good night." Mr. Israel: "The Lord Jesus go with you, and be in your

house with His love and mercy."

After the above meeting with Mr. Israel everything in Mr. Jacob's house seemed, to the outward appearance, to go on in the usual manner. Mrs. Jacob attended as before to the business, to the children, etc., taking care, at the same time, that nobody should see her husband reading the New Testament. But there was a decided change in the heart of Mr. Jacob. Since the conversation with Mr. Israel he had lost the relish for the Jewish prayer-book, the "Talith" (the praying garment), and phylacteries. One Sunday morning he again tried to put them on; but took them off very soon, pushing them back into the bag without first folding them together: then he

had a look into the prayer-book, but as quickly threw it away. wife, indeed, noticed all this; but she made no remarks, being afraid she would only make matters worse if she spoke. He being rather strong-headed, she feared lest she would give occasion to the Rabinowitz-spirit to take a strong hold of him, and then worse consequences might follow. She was afraid that by making a noise about his going on Saturday morning to Mr. Rabinowitz, and about his associating with the followers of Mr. Rabinowitz she would only damage her business. But one Saturday, after listening to a sermon of Mr. Rabinowitz on Exodus xxiii. 20, 21: "Behold, I send an angel before thee to keep thee in the way, and to bring thee to the place which I have prepared. Beware of him and obey his voice; provoke him not, for he will not pardon your transgressions; for my name is in him"; on which occasion the preacher pointed out the foolishness and the blindness of the Talmudists in spending so much time in discussing the injunction, "Thou shalt not seethe a kid in his mother's milk," which is only in the preceding verse—and losing sight of these most important verses—without once asking themselves as to who that angel is whom God was warning them not to disobey, for he (the angel) would not pardon their sins because the name of Jehovah was in Him: and showing how all European nations who know nothing of the rabbinic writings on the question of meat and milk food have got to know who that angel was, viz., Jesus Christ, who is no other but Jehovah Himself, and that through Jesus Jehovah has indeed become the King and Ruler of all nations,—Mr. Jacob called upon Mr. Israel to have a little conversation with him on this subject.

Mr. Israel: "How is it, Mr. Jacob, that you come so early to-day? It seems as if you feared your wife no more; neither the consequences to your business. You are set free, thank God. I

congratulate you."

Mr. Jacob: "The Lord is with me, whom shall I fear?" The more one is afraid of such foolish people, the worse it gets. I gave up praying because my wife wished me to do it or my business demanded it. I begin to see that our Jewish brethren are no servants of Jehovah—but they are servants of each other! They serve wife, child, business, etc.—but not God. The remarks Mr. Rabinowitz made this morning on the words—'And ye shall serve the Lord your God, and he shall bless thy bread and thy water,' (Ex. xxiii 25) made a very deep impression upon me. Why, it seems that by serving his true God every Jew can have his bread and water independently of other people's opinion or favour!"

Mr. Israel: "I believe, Mr. Jacob, that the time has come, that we should together pray to our heavenly Father in the name of His Son Jesus Christ, before we enter further into conversation about heavenly things. Let us pray that our conversation may not end in mere talk, but lead us to such good works as will bring glory to God

the Father and His Son Jesus, and will hasten on the redemption of our Jewish brethren. I will also call in my wife to join us. 'By the mouth of three witnesses the matter will be established,' or as Solomon says: 'A threefold cord is not quickly broken.'"

Mrs. Israel having joined them, and after kneeling down, Mr. Israel in a very loud voice prayed the following prayer:—

"Jehovah, God of Israel! Thou art our Father from everlasting to everlasting! Here we are three souls of the Church which Thou has redeemed from of old. Our eyes and our hearts are lifted up unto Thee, who art the one true God, and in the name of Thine only begotten Son, Jesus, whom Thou didst love beforethe foundation of the world was laid, in the name of the Messiah who revealed unto us that Thou Jehovah art our Father, and that Thou lovest us, and who also assured us before His death, that 'wherever two or three will be gathered together in His name, there He would be in the midst of them, and that whatever they would ask believing they would receive it,' and we beg of Thee to pour out upon us the Holy Ghost, the Spirit of truth, which the world cannot comprehend, and let Him teach us all that Jesus said and taught the people when He was in the flesh! Grant that our conversation may be blessed by Thee, and be a means of edification and purification of our souls, so that we may indeed become true branches of the vine, bringing forth much fruit to His glory; to become children of His kingdom, and instruments for the accomplishment of Thy will upon earth as it is done in heaven. Keep and protect us day by day, and forgive our short-comings through the weakness of the flesh. Help us to love everybody with that love Thou didst love us. Help us to forgive debtors, and to be willing to offer ourselves up for the welfare of our fellow-men.

Thou, O Father, knowest our infirmities; Thou knowest our poverty in body and soul, and how liable we are to fall, and to forget Thee altogether; therefore we beseech of Thee to preserve us from all sins in times of temptations, and let evil and wickedness have no dominion over us. And especially we would ask of Thee to-day, that Thou wouldst hear our prayer on behalf of our friend Mr. Jacob, that as Thou hast favoured him in bringing him under the sound of the Gospel, that he should hear of Thy love in Jesus, of whom Thou saidst, 'Behold, this is my Son, in whom I am well pleased,' who is the true Son of David, and Son of Abraham, who came to seek and to save that which was lost,' that Thou wouldst also help him—this Jacob—to become an Israelite indeed. see, more and more, that Thou art the only God, and that there is no other mediator between God and men, but the Man Jesus Christ, who gave Himself a ransom for all the world. Let him also have the glorious hope of Christ's second coming in power and glory, to reign upon the throne of David, when all His enemies shall be subject unto Him. For thine is the Kingdom, the Power, and the

Glory, for ever and ever. Amen!"

Even after Mr. and Mrs. Israel rose from their knees, Mr. Jacob remained several minutes longer leaning with his head against the wall, and with his eyes shut. The room was perfectly quiet. Nothing was heard, except the tick of the clock on the wall. By-and-by Mr. Jacob uttered a deep sigh, and having sat down upon

a chair he spoke as follows:—

"I thank God for the privilege of being one of the three gathered in the name of Jesus, the Son of Abraham, in whom all the families of the earth should be blessed, whom Abraham also first saw and preached! And I am also astonished at myself, how I could have such foolish ideas of yourself, and of Mr. Rabinowitz! I had an idea that when you meet in the evening, you spend your time in drinking, instead of repeating the usual blessings, you make the sign of the cross, and instead of singing the customary hymns, you would sing in the Russian or in the German language, love songs! What a discovery I have made to-night! Surely Shekinah was in our midst! as also Rabbi Chalaftha says: 'Even when three meet to study the 'Thorah,' Shekinah is in the midst of them.' Why, the followers of Rabinowitz seem to be the real Jews; except, that instead of saying as other Jews do, that when three meet Shekinah is in their midst—you say that Jesus Christ is in your midst!"

Mr. Israel: "Yes, Mr. Jacob, you have much cause to thank the Lord for His mercy and love to you in lifting a little the veil from off your heart when reading the Word of God. But I must again call your attention to the great difference that exists between the Talmudical and the Christian Jew. They can never be united; neither in thought, heart, or act. The Talmudic Jew says to this day, as their ancestors—the Pharisées—said to our Lord when He was in the flesh, 'We are Moses' disciples. We know that God spoke to Moses. But as to this man (or, as the Jews nowadays prefer to call Him, "This young man"), we know not whence He is!' The Christian Jews say, 'We are indeed the followers of We know that Moses was only a servant of Jehovah, and that God spoke to him as to a servant; but Jesus is His Son, through whom He always speaks to us. He is the Word of God manifested in the flesh. Jesus—who was crucified, but who rose from the dead—is our only Teacher; He is our Prophet, promised to us at Mount Horeb, and whom we are commanded by God to obey. He is also our High Priest, who offered His own blood for our sins. He is our Lord and our God; dwelling and ruling in our hearts through the Holy Spirit, the Spirit of Truth, which is given freely to every believer. You must understand, Mr. Jacob, that we Christians do not confound the person, 'Jesus Christ' with that of the Shekinah, although the name comes from the words our Lord uses in Ex, xix. 8: 'Veshochanthy Bethocham' (that I may dwell

among them). Neither Rabbi Chalaftha nor any other Rabbi is able to comprehend the blessedness of the Christian religion. Their carnal minds do not allow them to rest in the fact that God, for the sake of saving man, had revealed Himself as a man. They will not accept the bare fact! They study the 'Torah' * for the sake of its study, just as the astronomer would his astronomy, or the mathematician his mathematics. But when we, who believe in Jesus Christ, who was crucified and who rose again, and who is sitting at the right hand of power-when we meet in His name we have Himself personally in our midst. We have Him who is shortly to be revealed before all the world in majesty and power, with the same reality as Jehovah dwelt in olden times among His people of Israel. You must also notice this, Mr. Jacob, that the Talmudists have only an idea of God; they have only an idea of His kingdom and His power; but they have nothing more. They have only changed the name of 'Jehovah' into 'Adonai,' and with it they withdrew into their synagogues, separating from the rest of humanity. But look, in contradistinction to this, what the few true Jews-those who believed in the crucified, but risen, Jesushave accomplished. You only consider what a wonderful change the three Jews, Simon Bar-Jona, John, the son of Zebedee, and Saul of Tarsus, have brought about in the world, simply by faith in Jesus, and prayer in His name! How much sin and wickedness they have cleared out of this world, and instead of it they have sown the seed of the Word of God. How much they have done to proclaim to the whole world the truth that Jesus Christ, of the seed of David, according to the flesh, came into the world to save sinners. Have not these three Jews done more good for the world than Alexander the Great, Julius Cæsar, and Napoleon Bonaparte? The Jewish Shekinah remained, according to their ideas, at the western wall of the Temple of Herod, whilst the name of Jesus has accomplished mighty things from Jerusalem to the end of the world. 'His name has, indeed, dominion from sea to sea, and from the river unto the ends of the earth'; and 'they that dwell in the wilderness shall bow before Him, and His enemies shall lick the dust,' as it is said in Ps. lxxii."

Rachel (Mrs. Israel): "Mr. Jacob, I can tell you this much, although I am only a poor woman, that, in my opinion, Chalaftha's Shekinah is only confusing the mind of the poor Jew. At that time when my husband used to spend day and night in the study of the Talmud—when my mother used to delight herself in him, and say that 'Shekinah was, indeed, resting upon him'—he was always restless and confused. Whenever he, together with his colleagues, met to consider some point at issue—when, according to the Rabbi's statement, Shekinah was dwelling in the midst of them—then they would only quarrel and insult each other! But Jesus

^{*} This may include both Bible and Talmud.

Christ brings peace and rest for body and soul. His Spirit makes a man quiet, earnest, and humble. Since my husband was brought to the truth as it is in Jesus Christ, he has become quite a different man. He has changed in everything. After praying we always possess rest and peace in our hearts. We hear then the sweet voice of Jesus whispering unto us, 'Peace be with you. Peace be with you. Let not your heart be troubled. Ye believe in God; believe also in me.' Thanks be unto Him for His peace in our hearts and

in our house."

Mr. Jacob: "Alas! I do not possess yet that peace in my heart, and much less in my house. As regards my peace at home, my poor wife must often say an untruth for the sake of preserving As regards the peace of heart—I am still labouring under the same difficulty I once mentioned to you, Mr. Israel. When I read the sayings of the Lord Jesus Christ, or those of the apostle Paul, or when I observe your quiet life, then I feel a burning desire for the truth; and then I begin to ask myself what I could do in order to be able to lead such a life, and to become such a follower of Christ. But considering the Christians and their lives around me, a cold feeling comes over me, and I shrink back from everything Their lives seem to be much worse than those of that is Christian. the Jews. I am at a loss whether I should remain among the Jews, with their true lies, or join the Gentile Christians, with their lying truth."

Mr. Israel: "I must tell you the truth, Mr. Jacob. You seem to judge matters that concern the Kingdom of Heaven like a simple wine merchant, who' knows nothing of the Christian world. You and many other Jews would call 'Christians' those individuals who come into your brandy-shop to get drunk and to play cards, etc. such as would pawn with you their watches, rings, etc., for the sake of drink, and then call you 'accursed Jew' when you demand your money with interest. You are greatly mistaken, Mr. Jacob. Not a single word of all you have said is applicable to the thousands of true Christians that exist. A true Christian takes good care never to come in contact with such people as you are. He dreads Jewish untruth, Jewish mockery, and Jewish sayings, as a pious Jew would dread Christian leaven during the Passover-week. Spiritually the true Christian is always free of leaven—not only eight days in the year-which is not the case with the Jew, who is spiritually not free of leaven, not even in the Passover-week. Those people whom you consider as 'Christians,' and with whom you transact business,' those whom you employ for lighting your fire or removing the candlesticks from the table on a Sabbath-day—they are as little true Christians as you are a true Jew.

Again, those who are willing to take upon them the easy yoke of Jesus Christ must also remember that Jesus says 'Learn of Me,' and 'Follow ye Me.' You have not to look to this or that man to

see if he is true or not. You must look to Jesus, who is the author and finisher of our faith. This holds good in every case of conversion, but it is especially so in the case of a Jew when he begins to feel in his conscience that Jesus was the Messiah for whom the Jews waited, and still wait to this day. The Messiah-Jehovah is the Person of whom Jehovah says, 'I have set my King upon my holy hill of Zion.' He is called 'the One who is dwelling in Zion.' He is the Hill to which all nations shall go up. We see from this latter expression that the Gentiles cannot all at once get to the summit of Mount Zion. It is an uphill journey. Some Gentile nations have started earlier on the journey to Zion, and hence they are higher on. Others have started later, and, therefore, they are behind. But that is not to be the case with our Jewish brethren, of whom Jesus came according to the flesh, and to whom He Himself has brought the Gospel. They have rejected Christ, in consequence of which they were rejected and scattered among the nations. They will not make that journey by small degrees; but on account of God's promises to their fathers they will, at the right moment, suddenly as a nation be brought there, to our Lord Jesus Christ. Of the Gentiles the Prophets say 'And many nations shall go up,' but of the Jews the Lord says 'With great mercy I shall gather thee.' And again, 'If any of thine be driven out unto the uttermost parts of heaven, from thence will the Lord thy God gather thee, and from thence will He fetch thee, and the Lord thy God will bring thee into the land which thy fathers possessed . . . . . and I shall bring them unto my holy hill,' saith Jehovah. I trust, Mr. Jacob, that you understand my meaning. I say again, as soon as a Jew has his eyes open to see in the crucified Jesus his personal Redeemer, he must be willing to 'go out unto Him without the camp,' as the apostle Paul says; without the opinion of the public, whether it be a Jewish or a Gentile public, and bear His reproach. In the world of civilisation there is no continuing city for a Jewish believer. 'We Jews seek one to come'—the heavenly Jerusalem which the Lord will send down."

Mr. Jacob: "O what a joy it is to me to hear that the God of Israel has not rejected His people in spite of their terrible sins against His Messiah, Jesus, of whom the Prophet Isaiah says, in chapter fifty-three, that 'the pleasure of the Lord shall prosper in His hands'; but that He will, in a miraculous way, bring them back to the Mount Zion together with all other nations, in order that there be, as Jesus said, 'One flock and one Shepherd.' It is likewise a comfort to know that there is no need for our Jewish brethren to push themselves into the different Gentile Churches, and to adopt customs of the German or the English people, which, although good and useful for them, are of no use for our Jewish brethren. Every Jew, who by grace is brought to see in Jesus of Nazareth his Messiah, needs only to be baptized in the name of the Father, Son,

and Holy Ghost, and to observe what Jesus and His apostles have commanded. If he does that, he is sure to have life everlasting. Why, reason would also tell us that Jesus Christ could come now into a Jewish Christian Synagogue just as well as He did 1,900 years ago in the Synagogues of Nazareth and Capernaum. Yes, He went there, although those Jews did neither understand Him nor did they believe in Him. I cannot understand why the Missions abroad take so much pains, and spend such large sums of money to drag the Jews into their different Churches, and to make of them—as the case might be—Germans, Englishmen, Frenchmen, etc., in a word,

anything but Israelites."

Mr. Israel: "That some Jews become non-Jews or are denationalized, is not the fault of any Mission. All Missions to Jews have been called into existence, and are supported by true and earnest followers of Jesus Christ and believers in the God of Israel, who are waiting for the consolation of Israel, and for the restoration of Jerusalem; by such as are waiting for the fulfilment of all the promises God has given to our ancestors. All that the children of Abraham by faith desire is, to bring the children of Abraham in the flesh to believe in Jesus Christ, who is the seed of Abraham, in whom all the families of the earth should be blessed, to baptize them in the name of the Father, Son, and Holy Ghost, just as in the case of any other follower of Christ, and to make them to be partakers of the grace and truth Christ Jesus brought into the world. That is what they aim at; but not to amalgamate the Jews with other nations. That is also done in other Missions. For instance, they spare neither expenses nor efforts to bring China, Japan, etc., to Christ Jesus, and to form Churches, but they do not attempt to amalgamate them with Europeans. The Chinese remain Chinese, and the Japanese remain Japanese. The fault lies solely with the converted Jews. When a Jew nowadays begins only to observe what a mighty power Jesus is exercising among Gentile nations, as soon as he gets a ray of the great light of the Messiah, instead of falling to the ground as Paul did, and asking the Messiah, What wilt Thou have me to do?' he runs away as if he had been enticed into the Church to become denationalized, and to put on outwardly the appearance of a German, Englishman, or Frenchman. In fact, some Jews will do their utmost to wipe away their nationality altogether. They change their names, and try to get amalgamated with such, as in reality do not like them at all. The baptized Jew ignores the fact that the voice of the good Shepherd Jesus, as we hear it in the Old and in the New Testament to the sheep of the house of Israel, is that they should follow Him in order that He might make of them true and living members of the people of Israela people which has still to play a great part for the glory of Jehovah and for the Kingdom of the Lamb of God, Jesus Christ; but not to become members of the German or the English Churches, which are

gradually losing their former importance in the world. painful to see how ashamed and disappointed some of these people They escaped the Jewish bondage—the Synagogue with its hateful rabbins—and have run into Gentile slavery. To the true freedom in Christ they have not got. May the Lord have mercy

upon His people speedily. Amen."

Mr. Jacob: "I quite agrée with you on this point. many Jews have joined the German Churches; and I have in my inn the opportunity of hearing the Germans speak of the baptized Jews, or as they call them 'Proselytes.' Apart from that, as it is well known such proselytes desire of the Pastor the formal or rather the Police-baptism only with the view of having equal rights with the Christians; they are a burden, and unbearable to the Germans. Although they fill up the most of the pews in the Church—they will contribute neither to the support of the Pastor nor to the Church expenses. They turn up their noses against everybody, priding themselves in the fact that they were no more Jews; so much so that they need constantly to be reminded, that 'although a proselyte has his nose turned up—yet it remains a Jewish nose. once told me in confidence that he loved more an unbaptized Jew than a baptized one, who is in his opinion neither Jew nor Christian. To my question what a 'proselyte' was? he replied: 'a proselyte is a deserter from the unfortunate Jewish camp-seeking to find a resting place among the enemies—which he never finds.""

Mr. Israel: "That the Germans have a dislike to the Jewish nose, is a great token of God's love and mercy towards Israel. He does not wish Israel to be assimilated with the Gentiles, like salt in the water. I believe that Anti-semitism is a means in the hands of God for preventing the children of Japheth, who took up their abode in the tents of Shem, and who were cleansed from all sorts of abominations in the Semitic blood of Jesus, who was of the seed of Abraham according to the flesh-from swallowing up the Semitic people of Israel, who, at a future hour which is only known to the Father, will, by faith in Jesus, become a blessing unto the whole 'All that see them shall acknowledge them that they are the seed which the Lord hath blessed.' Although Israel is still sinful and defiled, yet God is holding the pillar of cloud between them and the Gentiles, in order they should not come nigh each other during the night of Israel's rejection—before the Sun of Righteousness begins to shine over them. The difference between now and then is this, that now the dark side is towards Israel, and the bright side

towards the believers in Christ."

Mr. Jacob: "Let us now, Mr. Israel, go to the principal, question. Supposing I am convinced of the truth, and believe it in my heart, that Jesus of Nazareth was indeed the Son of the living God, that He was the Lamb of God, who took away the sin of the world, that He was the Messiah and King of Israel, and that He

was the Lord of Glory promised by the Prophets and preached by the Evangelists; what have I then to do? What arrangements have I to make as regards my daily life? Mind, I am not asking about baptism. That the new life in the believer must come through the Spirit and the water I understood from your remarks, as well as from reading the New Testament. But my question is: What am I to do with my wife and children, with my business? Am I to keep the Jewish festivals and the Sabbath or not? Am I to observe Jewish regulations concerning food, etc.? As regards how and what to pray, that I have seen and heard in your synagogue. Pardon me, Mr. Israel, I am afraid you do not quite understand me. I am not asking about matters vital to my salvation. As regards my relationship to God through Jesus, who is the Lamb of God, I am getting stronger and stronger in my conviction that Jesus is my High Priest, who can be touched by my infirmities, because He was tempted like other men, but without sin. I am also perfectly sure that through Him I have access to the throne of grace, to receive mercy in time of need. I am only asking you concerning my, obligations to my wife and children, friends, Jews, and non-Jews."

Mr. Israel: "It is very difficult to give the exact and correct answer to such questions with the simple human understanding. We cannot draw a fixed and straight line of life for every believer, be he Jew or Gentile, who knows that his duty is to live separated from the world. He would know as if by instinct how he is to behave towards his wife and children, or his former friends, who are bitter enemies of Jesus, who is our life, who is our all in all. To all such questions we believers have the short answer of our Lord in the words, 'Think not what ye shall eat or what ye shall drink . . . be careful for nothing . . . for your heavenly Father knoweth that ye have need of all these things. After all these things do the Gentiles seek.' All that we, as believers, have to do is to apply all our energy to increase our love to the Lord Jesus Christ, and to keep His commandments as much as possible. Love to Christ has the power of bringing God and Christ into our hearts. The true believers become real children of God. As Moses also said: 'Ye are children unto the Lord your God.' Now such children of God are guided and directed by the Holy Ghost, which is the Spirit of Truth; and, being guided by the Spirit, every believer knows at every moment, and in everything, how and what to do. He will know how to act towards his wife and children, what business to have, what things to eat or not to eat, which day to observe, etc. Everything depends upon the amount of love the believer has in his heart to Jehovah and his Saviour, Christ Jesus. Love is the instrument through which faith in Christ makes itself known in the world. The love of an 'Israelite of the New Covenant' is described by the apostle Paul in his first Epistle to the Corinthians, thus: 'It thinketh no evil . . . it rejoiceth in the truth; beareth all things

down on your knees and pray in faith to the God of love that He will give you the love of Christ, and that fiery love will purify your heart from all evil. By the flame of love even the heart of your wife will get soft and accessible for Christ. By that light her eyes will be open to see that she has no cause to be ashamed of such a husband, who is a true believer in Jesus Christ, our Righteousness, before the foolish and sinful Jews of Kishenew. She will come herself, and sit down at the feet of Christ—as her Jewish sister, Mary, of old did—to listen to His sweet and heavenly words. The burning love of the Messiah will melt like wax all the command-meighbour as thyself."

Here Mr. Jacob fell on his knees and prayed most earnestly, and Mr. Israel and his wife responded with a loud "Amen."

